

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*NEW YORK TIMES BESTSELLING
AUTHOR OF THE SECRET MISTRESS*

SLIGHTLY WICKED

*He was wild, wicked, dangerous—
and utterly impossible to resist.*

MARY
BALOGH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Slightly Wicked

Mary Balogh

BIRAZ KÖTÜ

MARY
BALOGH

A

D
B

E
O

L
O

L
K

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Bölüm I Bölüm](#)

[II Bölüm III](#)

[Bölüm IV](#)

[Bölüm V Bölüm](#)

[VI Bölüm VII](#)

[Bölüm VIII](#)

[Bölüm IX](#)

[Bölüm X Bölüm](#)

[XI Bölüm XII](#)

[Bölüm XIII](#)

[Bölüm XIV](#)

[Bölüm XV](#)

[Bölüm XVI](#)

[Bölüm XVII](#)

[Bölüm XVIII](#)

[Bölüm XIX](#)

[Bölüm XX](#)

[Bölüm XXI](#)

[Bölüm XXII](#)

[Bölüm XXIII Bölüm](#)

[XXIV Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[yazan: Mary Balogh](#)

[Mary Balogh'un romanlarına övgüler](#)

[*Slightly Married* ve *Slightly Scandalous*'ın Önizlemeleri](#)

[Skandal ve sürprizlerle dolu bir dünyaya](#)

[adım atın... Telif Hakkı Sayfası](#)

BÖLÜM I

Posta arabasının devrilmesinden dakikalar önce Judith Law, mevcut gerçekliğin tatsız doğasını etkili bir şekilde yok eden bir gündüz rüyasına dalmıştı.

Yirmi iki yıllık hayatında ilk kez posta arabasıyla seyahat ediyordu. Daha ilk bir iki kilometrede bunun romantik ve maceralı bir yolculuk şekli olduğuna dair tüm düşüncelerinden sıyrılmıştı. Eni boyu bir buçuk koltuk yer kaplayan bir kadınla, keskin açıları ve dirsekleriyle daha rahat bir pozisyon bulmak için sürekli kıvranan, bunu yaparken de onu rahatsız edici ve bazen de utanç verici yerlere sokan zayıf, huzursuz bir adamın arasında sıkışıp kalmıştı. Karşısındaki iri yarı adam sürekli horluyor ve yolculuğun diğer tüm seslerine önemli ölçüde katkıda bulunuyordu. Yanındaki kadın, kendisiyle göz teması kuracak kadar talihsiz ya da akılsız olan herkesle durmaksızın konuşuyor, hayatının acıklı hikâyesini sızlanan bir şikâyet tonuyla anlatıyordu. Kadının diğer tarafındaki sessiz adamdan ise soğan ve sarımsakla karışmış pis kokular yayılıyordu. Araba sarsılıyor, titriyor ve yolundaki her taşın ve çukurun üzerinden sarsılarak geçiyordu, ya da Judith'e öyle geliyordu.

Yine de yolun tüm rahatsızlıklarına rağmen yolculuğu tamamlamak için istekli değildi. Beaconsfield'in, evinin ve ailesinin yaşam boyu süren yakınlığını henüz geride bırakmıştı ve bunlara uzun bir süre dönmeyi beklemiyordu. Effingham Teyzesi'nin yanına gitmek için yola çıkmıştı. Her zaman bildiği hayat artık sona ermişti. Teyzesinin babasına yazdığı mektupta hiçbir şey açıkça belirtilmemiş olsa da, Judith için şu çok açıktı

Harewood Grange'de onurlandırılmış, şımartılmış bir misafir değil, teyzesi, amcası, kuzenleri ve büyükannesinin uygun gördüğü şekilde geçimini sağlaması beklenen fakir bir akraba olacaktı. Açıkça ifade etmek gerekirse, onu sadece kasvet ve angarya bekliyordu; ne sevgili, ne evlilik, ne de kendine ait bir ev ve aile. Toplumda bolca bulunan, akrabalarına bağımlı, onların ücretsiz hizmetkârları olan o gölgeli, solgun kadınlardan biri olmak üzereydi.

Babası, Effingham Teyze'nin onu davet etmesinin son derece nazik bir davranış olduğunu söylemişti; ancak babasının kız kardeşi olan teyzesi, o daha ilk gençlik çağındayken zengin ve dul Sir George Effingham'la son derece avantajlı bir evlilik yapmıştı ve nezaketiyle ünlü biri değildi.

Ve tüm bunlar, düşüncesiz savurganlıkları yüzünden önce vurulmayı, sonra da asılıp kesilmeyi hak eden şeytan Branwell yüzündendi; Judith'in haftalardır küçük kardeşi için ayıracak tek bir nazik düşüncesi bile yoktu. Bunun nedeni de ikinci kız olmasıydı; evde kalmasını vazgeçilmez kılacak rahatlatıcı bir etiketi olmayan kız. En büyükleri o değildi -Cassandra ondan bir yaş büyüktü. Kesinlikle güzel de değildi -küçük kız kardeşi Pamela öyleydi. Ve bebek de değildi - on yedi yaşındaki Hilary bu şüpheli ayrıcalığa sahipti. Judith utanç verici derecede beceriksiz olan, çirkin olan, her zaman neşeli olan, hayalperest olandı.

Babam oturma odasına gelip Effingham Teyze'nin mektubunu yüksek sesle okuduğunda herkesin dönüp baktığı kişi Judith'ti. Babam ciddi bir mali sıkıntıya düşmüştü ve kız kardeşine tam da onun önerdiği yardımı istemek için yazmış olmalıydı. Harewood'a gitmek üzere seçilen kişi için bunun ne anlama geleceğini hepsi biliyordu. Judith gönüllü olmuştu. O konuştuğunda hepsi ağlamıştı ve kız kardeşleri de gönüllü olmuştu ama ilk o konuşmuştu.

Judith papaz evindeki son gecesini Branwell için nefis işkenceler icat ederek geçirmişti.

Arabanın pencerelerinin ardındaki gökyüzü alçak, ağır bulutlarla griydi ve manzara kasvetliydi. Bir saat önce at değiştirmek için kısa bir süreliğine durdukları hanın sahibi, kuzeye doğru sağanak yağmur yağdığı ve çamurlu yollara girebilecekleri konusunda uyarmış, ancak posta arabası sürücüsü ilerlemek güvenli olana kadar handa kalması önerisine gülmüştü. Ama buna neden olan yağmur durmuş olsa da yol her geçen dakika daha da çamurlu hale geliyordu

bir süreliğine.

Judith tüm bunları -hissettiği bunaltıcı kızgınlığı, korkunç ev hasretini, kasvetli havayı, rahatsız edici yolculuk koşullarını ve ileride olacakların tatsız beklentisini- bir kenara bırakmış, bunun yerine hayal kurmuş, kendisinin beklenmedik bir kahraman olduğu fantastik bir kahramanla fantastik bir macera icat etmişti. Bu, kazadan birkaç dakika öncesine kadar zihni ve ruhu için hoş bir oyalanma sağladı.

Hayalinde haydutları görüyordu. Daha doğrusu bir haydut hakkında. Elbette gerçek dünyanın kendine saygısı olan herhangi bir eşkıyası gibi değildi - kötü, pis, ahlaksız, görgüsüz bir soyguncu ve talihsiz yolcuların acımasız katili. Hayır, gerçekten de. Bu haydut esmer, yakışıklı, atılgan ve güler yüzlüydü; beyaz, mükemmel dişleri ve dar siyah maskesinin yarıklarının ardında neşeyle dans eden gözleri vardı. Güneşin aydınlattığı yeşil bir tarladan dörtnala geçip otoyola çıktı, güçlü ve muhteşem siyah atını tek eliyle zahmetsizce kontrol ederken, arabacının kalbine bir tabanca doğrulttu - tabii ki boştu. Yolcuları değerli eşyalarından mahrum bırakırken onlarla neşeyle gülüp şakalaştı ve sonra bu kaybı karşılayamayacağını düşündüğü kişileri geri attı. Hayır.

. Hayır, tüm değerli eşyaları tüm yolculara iade etti çünkü o gerçek bir haydut değil, tam da bu yoldan geçmesini beklediği belirli bir kötü adamdan intikam almaya kararlı bir beyefendiydi.

Çelik gibi bir sinire, kaygısız bir ruha, altın gibi bir kalbe ve her kadın yolcunun korkuyla ilgisi olmayan kalp çarpıntılarına neden olacak bakışlara sahip, haydut kılığına girmiş asil bir kahramandı.

Ve sonra gözlerini Judith'e çevirdi ve evren durdu ve yıldızlar kendi kürelerinde şarkı söyledi. Ta ki neşeli bir kahkaha atıp, Judith'in göğsünde sallanan kolyeyi ondan alacağını açıklayana kadar. Bu sadece *annesinin* ölüm döşeğinde ona verdiği bir şeydi, Judith'in kendi mezarının bu tarafından asla çıkarmamaya yemin ettiği bir şey. Eşkıyanın karşısına cesurca dikildi, başını geriye attı ve o gülen gözlerle korkusuzca baktı. Ona hiçbir şey vermeyeceğini, ölmek zorunda kalsa bile zerre kadar titremeyen berrak, çınlayan bir sesle söyledi.

Atını önce şaha kaldırıp sonra da kolayca kontrol altına alarak hoplatırken yine güldü. Sonra eğer *kolyeyi*

Onunla *birlikte* olacağını ilan etti. Yavaşça ona doğru geldi, iri, tehditkâr ve muhteşemdi ve yeterince yaklaştığında eyerden aşağı eğildi, güçlü elleriyle onu belinden kavradı -bir dakika önce bir elinde salladığı tabanca sorununu görmezden geldi- ve onu zahmetsizce yukarı kaldırdı.

Sert zeminle teması kesilince midesi bulandı ve ... ve gerçekliğe geri döndü. Araba çamurlu yolda çekiş gücünü kaybetmişti ve kontrolden çıkmış bir şekilde savruluyor, yalpalıyor ve sallanıyordu. Yanlamasına uzun bir patinaja girmeden, çimenli bir bankla çarpışmadan, keskin bir şekilde yola geri dönmeden, öncekinden daha da endişe verici bir şekilde sallanmadan ve sonunda alçak bir hendeğe devrilmeden önce kör dehşeti hissetmek için yeterli zaman vardı - tamamen çok fazla zaman vardı - yarısı yan, yarısı tavanı üzerinde sarsıcı bir şekilde durdu.

Judith'in aklı başına gelmeye başladığında herkes ya çığlık atıyor ya da bağılıyor gibiydi. Judith onlardan biri değildi; onun yerine iki dudağını da ısıırıyordu. İçerideki altı yolcunun vagonun bir kenarına yığılmış olduğunu fark etti. Küfürleri, çığlıkları ve inlemeleri hepsinin olmasa da çoğunun hayatta olduğunu gösteriyordu. Dışarıdan bağırışlar ve korkmuş atların kişnemeleri duyuluyordu. Diğerlerinden daha belirgin olan iki ses, şok edici derecede küfürlü bir dil kullanıyordu.

Yaşıyordu, diye düşündü Judith şaşkınlıkla. Ayrıca -bu fikri nazikçe test etti- oldukça sarsılmış hissetmesine rağmen yaralanmamıştı. Her nasılsa ceset yığınının tepesindeymiş gibi görünüyordu. Kımıldamaya çalıştı, ama bunu yaparken bile üstündeki kapı açıldı ve biri - arabacının kendisi -Ona baktı.

"Elinizi verin o zaman hanımefendi," diye talimat verdi. "Sizi hemen oradan çıkaracağız. Tanrı bizi sevsin, kes şu çığlığı kadın," dedi konuşkan kadına, onları devirenin kendisi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, acınacak bir sempati eksikliğiyle.

Bir üçlükten biraz daha uzun sürdü ama sonunda herkes hendeğin çimenli kenarında duruyor ya da devrilmiş çuvalların üzerine oturmuş, yakın zamanda yolculuğuna devam etmeyeceği belli olan arabaya umutsuzca bakıyordu. Gerçekten de Judith'in tecrübesiz gözleri için bile arabanın büyük hasar gördüğü aşikârdı. Ufkun bu tarafında insan yerleşimine dair hiçbir iz yoktu. Bulutlar alçakta asılı duruyor ve her an yağmur yağma tehdidinde bulunuyordu. Hava nemli ve serindi. Hava nemli ve soğuktu.

yaz olduğuna inanmak.

Bir mucize eseri, dışarıdaki yolcular bile ciddi bir yara almaktan kurtulmuştu, ancak ikisi çamur içindeydi ve bundan da pek memnun değillerdi. Aslında pek çok kişinin tüyleri diken diken olmuştu. Yükselen sesler ve sallanan yumruklar vardı. Bazı sesler öfkeyle yükselmiş, deneyimli bir arabacının son durakta kendisine bir süre beklemesi tavsiye edilmişken neden onları tehlikeye attığını öğrenmek istemişti. Diğerleri ise ne yapılması gerektiğine dair önerilerini gürültünün üzerinde duyurma çabasıyla seslerini yükseltiyordu. Diğerleri de kesiklerden, çürüklerden ya da diğer çeşitli hastalıklardan şikâyet ediyordu. Mızızlanan kadının bileği kanıyordu.

Judith hiç şikâyet etmedi. Uyarıyı duymuş olmasına rağmen yolculuğuna devam etmeyi tercih etmişti ve daha sonraki bir otobüsü bekleyebilirdi. Yapacak bir önerisi de yoktu. Ve herhangi bir yarası da yoktu. Sadece mutsuzdu ve hiçliğin ortasında mahsur kaldıkları ve üzerlerine yağmur yağmak üzere olduğu gerçeğini aklından çıkaracak bir şeyler arıyordu. Acı çekenlerin çoğu gerçek olmaktan çok hayali olsa da onlarla ilgilenmeye başladı. Bu, annesine hasta ziyaretlerinde sık sık eşlik ettiği için hem güvenle hem de bir ölçüde beceriyle yapabileceği bir şeydi. Elindeki malzemeleri kullanarak kesikleri ve çürükleri sardı. Yaşanan talihsizliği her birinden tekrar tekrar dinledi, yatıştırıcı sözler mırıldanırken dengesiz olanlara oturacak yer buldu ve baygın olanları serinletti. Birkaç dakika içinde kendisine engel olan bonesini çıkardı ve hâlâ devrilmiş olan arabanın içine attı. Saçları dökülmeye başlamıştı ama durup onları düzeltmeye çalışmadı. Çoğu insanın kriz anlarında oldukça kötü davrandığını fark etmişti ama bu seferki felaketin yakınından bile geçmiyordu.

Ama onun da morali herkesinki kadar bozuktu. Bunun bardağı taşıran son damla olduğunu düşünüyordu. Hayat bundan daha kasvetli olamazdı. En dibe vurmuştu. Bir anlamda belki de bu teselli edici bir düşünceydi. Daha fazla aşağıya inmek mümkün değildi. Sadece yukarı ya da aynı şeyin sonsuza dek devamı vardı.

"Nasıl bu kadar neşeli kalabiliyorsun canım?" diye sordu bir buçuk koltukta oturan kadın.

Judith ona gülümsedi. "Ben hayattayım," dedi. "Ve sen de öylesin. Orada ne var
Neşeli olmamak için?"

"Aklıma bir ya da iki şey geliyor," dedi kadın.

Ancak dışarıdaki yolculardan birinin, birkaç dakika önce geldikleri uzaklığı işaret eden bir bağırışıyla dikkatleri başka yöne çekildi. Bir atlı yaklaşıyordu, at sırtında tek bir adam. Yolculardan birkaçı onu selamlamaya başladı, ancak adam hâlâ onları duyamayacak kadar uzaktaydı. Sanki insanüstü bir kurtarıcı kendilerini kurtarmaya geliyormuş gibi heyecanlıydılar. Bir adamın durumlarını düzeltmek için neler yapabileceğini düşündüklerini Judith hayal bile edemiyordu. Kuşkusuz sorulsa onlar da düşünmezdi.

Dikkatini, yanağındaki kanlı sıyrığı çamurlu bir mendille silmeye çalışan ve yüzünü buruşturan talihsiz, ıslak beyefendilerden birine çevirdi. Belki de, diye düşündü ve yüksek sesle kıkırdamamak için kendini tam zamanında durdurdu, yaklaşan yabancı hayalindeki uzun boylu, esmer, asil, gülen hayduttu. Ya da belki de onları değerli eşyalarından soymaya gelen gerçek bir hayduttu. Belki de daha aşağıya inmek *gerekiyordu*.

Uzun bir yolculuk yapıyor olmasına rağmen Lord Rannulf Bedwyn at sırtındaydı; mümkün olduğunca at arabasıyla seyahat etmekten kaçınırdı. Bagaj arabası, uşağıyla birlikte arkasında bir yerlerde ilerliyordu. Temkinli ve ürkek bir ruha sahip olan uşağı, muhtemelen bir saat kadar önce iş yapmaya niyetli bir hancı tarafından yağmur yağacağı konusunda uyarılınca handa durmaya karar vermişti.

Kısa bir süre önce ülkenin bu bölgesinde bir bulut patlaması yaşanmış olmalıydı. Şu anda bile bulutlar sanki altlarındaki toprağa yeni bir yük bırakmadan önce soluklanıyormuş gibi görünüyordu. Yol giderek daha ıslak ve çamurlu hale gelmişti, ta ki şimdi çamur düzlüklerinden oluşan pırıl pırıl bir bataklığa dönüşene kadar. Geri dönebilirdi, diye düşündü. Ama insan ya da başka türlü herhangi bir meydan okumadan kaçmak onun doğasına aykırıydı. Yine de karşısına çıkan ilk handa durmalıydı. Kendisine gelebilecek herhangi bir tehlikeyi umursamayabilirdi ama atına karşı düşünceli olmalıydı.

Grandmaison Park'a varmak için özel bir acelesi yoktu. Büyükannesi bazen yaptığı gibi onu oraya çağırmişti ve o da her zaman yaptığı gibi onu şakaya vuruyordu. Büyükannesine olan düşkünlüğü bir yana

Birkaç yıl önce büyükannesi, iki ağabeyi ve bir küçük ağabeyi olmasına rağmen onu miras bırakılmamış mülkünün ve servetinin varisi yapmıştı; tabii iki kız kardeşi de vardı. Acele etmemesinin nedeni, yine büyükannesinin ona uygun bir gelin bulduğunu açıklamış olmasıydı. Büyükannesini, onun özel hayatını düzenleyebileceği fikrinden vazgeçirmek için her zaman nezaket, mizah ve sertliğin bir bileşimi gerekmişti. Yakın zamanda evlenmeye hiç niyeti yoktu. Sadece sekiz ve yirmi yaşlarındaydı. Ve eğer evlenirse ve evlendiğinde, gelinini kendi seçecekti.

Yine de ailesinde bacaklarına pranga vurulan ilk kişi o olmayacaktı. Ağabeyi Aidan, Yarımada'daki subay arkadaşı olan hanımefendinin erkek kardeşine olan onur borcunu yerine getirmek için sadece birkaç hafta önce aniden ve gizlice evlenmişti. Garip bir mucize eseri, bu aceleci mantık evliliği çoktan bir aşk ilişkisine dönüşmüş gibiydi. Rannulf, Leydi Aidan Eve ile ilk kez iki gün önce tanışmıştı. Aslında bu sabah onların evinden ata binmişti. Aidan komisyonunu satmış, karısı ve iki üvey çocuğuyla birlikte taşralı bir beyefendinin hayatına alışmaya çalışıyordu. Ama Rannulf yeni baldızını sevmişti.

Aslında bunun bir aşk evliliği *olduğunu* bilmek rahatlatıcıydı. Bedwynler vahşilik, küstahlık ve hatta soğukluk konusunda ortak bir üne sahipti. Ama aynı zamanda kendi aralarında evlendikten sonra eşlerine titizlikle sadık kalmak gibi bir gelenekleri de vardı.

Rannulf hayatının geri kalanında tek bir kadını sevmeyi hayal bile edemiyordu. Bir ömür boyu sadık kalma düşüncesi oldukça iç karartıcıydı. Tek umudu, büyükannesinin söz konusu kadına öngörülen eşleşme hakkında bir şey söylememiş olmasıydı. Büyükannesi bunu bir kez yapmıştı ve o da kadını, elbette öyle görünmeden, kendisiyle gerçekten evlenmek istemediğine ikna etmekte çok zorlanmıştı.

Düşünceleri, önündeki çamur ve çalılardan daha yoğun siyah bir noktanın belirmesiyle aniden değişti. Önce bunun bir bina olduğunu düşündü ama biraz daha yaklaşıncaya bunun aslında bir insan topluluğu ve büyük, hareketsiz bir at arabası olduğunu fark etti. Kısa süre sonra dingili kırılmış, devrilmiş bir at arabası olduğunu fark etti. Atların yanı sıra birkaç insan da yolun üzerindeydi. Yine de çoğu, arabanın enkazının üzerindeki çimenlikte toplanmış, ayaklarını çamurun en kötüsünden uzak tutuyordu. Birçoğu bağıyor, el sallıyor ve sanki attan inmesini, omzunu harap olmuş araca dayamasını, onu tekrar yola çıkarmasını, bu sırada dingili sihirli bir şekilde onarmasını ve onlara elini uzatmasını bekliyormuş gibi el kol hareketleri yapıyordu.

meşhur gün batımına doğru yola çıkmadan önce bir kez daha içeride.

Elbette, sadece pratik bir yardımda bulunamayacağı için durmadan yoluna devam etmek kabalık olurdu. Gruba yaklaştığında dizginleri çekti ve neredeyse herkes aynı anda onunla konuşmaya çalışınca sıırttı. Elini kaldırdı ve ciddi şekilde yaralanan olup olmadığını sordu. Görünüşe göre kimse yaralanmamıştı.

"O halde sizin için yapabileceğim en iyi şey," dedi şamata tekrar yatıştığında, "toplayabildiğim tüm hızla yola devam etmek ve en yakın köy ya da kasabadan yardım göndermek."

Arabacı ona yolu göstererek, "En fazla üç mil ileride bir pazar kasabası var, efendim," dedi. Rannulf, çamurlu bir yolda arabasının kontrolünü tamamen kaybetmiş ve yardım getirmesi için atlardan birine bir postilion göndermeyi düşünmemiş bir arabacının özellikle beceriksiz olduğuna karar verdi. Ama sonra adam, paltosunun açık bir cebinde açıkça görülebilen mataranın içindekilerle neme ve soğuğa karşı kendini güçlendirdiğine dair belirgin işaretler gösterdi.

Yolculardan biri -bir kadın- onu selamlayan diğerlerine katılmamıştı. Tahta bir sandığın üzerine oturmuş çamurlu bir beyefendinin üzerine eğilmiş, yanağına derme çatma bir bandaj bastırıyordu. Rannulf onu izlerken bile adam sargıyı kadından aldı ve kadın doğruldu, dönüp ona baktı.

Genç ve uzun boyluydu. Üzerinde hafif nemli, hatta etekleri çamurlu yeşil bir pelerin vardı. Pelerin önden açıldığında hafif muslin bir elbise ve Rannulf'un vücut ısınıı hemen en az birkaç derece artıran bir göğüs ortaya çıkıyordu. Kadının başı açıktı. Saçları dağınıktı ve yarısı omuzlarına dökülmüştü. Daha önce hiçbir insan kafasında görmediği kadar parlak kırmızı-altının muhteşem bir tonuydu. Saçların altındaki yüz oval, kızarmış ve parlak gözlüydü -gözlerinin yeşil olduğuna inanıyordu- ve şaşırtıcı derecede güzeldi. Kadın onun bakışlarına belirgin bir küçümsemeyle karşılık verdi. Ondan ne yapmasını bekliyordu? Çamurun içine girip kahramancılık mı oynamasını?

Tembelce sıırttı ve gözlerini ondan ayırmadan konuştu.

"Sanırım," dedi, "bir kişiyi yanımda götürebilirim. Bir bayan mı? Hanımefendi? Peki ya siz?"

Diğer kadın yolcular onun teklifi ve seçimi hakkında konuşuyorlardı ama Rannulf onları görmezden geldi. Kızıl saçlı güzel ona baktı ve yüzündeki küçümsemeden teklifini reddedeceğini tahmin etti. Yolcu arkadaşlarından biri, bir papaz beyefendisi olabilecek, ince, çenesi düşük, sivri burunlu biri, davet edilmeden fikrini söylediğinde bundan emin oldu.

"Sürtük!" dedi.

"İşte," dedi diğer kadınlardan biri - elma kırmızısı yanakları ve daha kırmızı bir burnu olan iri, dolgun bir kadın, "bir fahişe dediğine dikkat et, adamım. Son birkaç gündür ona nasıl baktığını fark etmediğimi sanma, çünkü fark ettim, seni yaşlı zampara, onu gizlice elleyebilmek için koltuğunda kıpırdanıp duruyorsun. Ve sen de elinde dua kitabıyla. Kendinden utanmalısın. Sen onunla git, tatlım. Eğer beni isteseydi giderdim, ki bunu yapmazdı, çünkü ben onun kışını ortasından göçertecektim."

Kızıl saçlı kadın o zaman Rannulf'a gülümsedi, yanaklarındaki renk derinleşirken bile yüzündeki ifade yavaş yavaş büyüyordu.

"Memnuniyetle efendim," dedi sıcak ve boğuk bir sesle ve kadife eldivenli bir el gibi adamın omurgasında gezindi.

Yolun kenarına, ona doğru atını sürdü.

Hayalindeki eşkıyaya hiç benzemiyordu. Ne kıvrak, ne esmer, ne yakışıklı ne de maskeli biriydi ve gülümsese de ifadesinde kaygısızlıktan ziyade alaycı bir şey vardı.

Bu adam sağlamdı. Hiçbir şekilde şişman değildi, ama ... sağlamdı. Şapkasının altındaki saçları açık renkti. Dalgalı görünüyordu ve kesinlikle modaya göre fazla uzundu. Yüzü koyu renkli, koyu kaşlı ve iri burunluydu. Gözleri maviydi. Hiç de yakışıklı değildi. Ama onda bir şeyler vardı. Zorlayıcı bir şey. İnkâr edilemeyecek kadar çekici bir şey - gerçi bu yeterince güçlü bir kelime gibi görünmüyordu.

Biraz kötü bir şey.

Ona baktığında Judith'in aklından geçen ilk düşünceler bunlardı. Ve elbette o bir haydut değildi, sadece yardım için ata binmeyi ve yanına birini almayı teklif eden bir yol arkadaşıydı.

Onu.

İkinci düşüncesi şok, kızgınlık ve öfkeydi. Buna nasıl cüret ederdi! Onu kim sanıyordu ki, bir yabancıyla ata binmeyi ve onunla yalnız gitmeyi kabul edeceğini düşünüyordu? Rahip Jeremiah Law'ın kızıydı o. Cemaatinden beklediği katı edep ve ahlak anlayışını ancak kendi kızlarından bekledikleri aşabilirdi
-Özellikle de o.

Üçüncü düşüncesi, çok kısa bir mesafede -arabacı üç mil demişti- bir kasaba ve bir hanın konforu olduğuydu ve belki de yağmur bastırmadan önce her ikisine de ulaşabilirdi. Eğer yabancıнын teklifinden yararlanabilirse tabii.

Sonra yine hayalini hatırladı, onu bilinmeyen, görkemli bir maceraya götürecek, ailesine ve geçmişine olan tüm yükümlülüklerinden kurtaracak, Effingham Teyze'den ve Harewood'da onu bekleyen sıkıcı angarya hayattan kurtaracak olan atılgan bir haydutun aptalca, sevimli hayalini. Araba devrildiğinde bu hayal de yıkılmıştı.

Şimdi küçük de olsa gerçek bir macera yaşama şansı vardı. Üç mil ve belki de bir saat boyunca bu çekici yabancıнын önünde at sürebilirdi. Bir beyefendiyle yalnız kalmak için sayıların güvenliğini ve uygunluğunu terk etmek gibi skandal yaratacak kadar uygunsuz bir şey yapabilirdi. Babası bunu duyarsa onu bir hafta boyunca ekmek, su ve İncil'le odasına kapatırdı ve Effingham Teyze de bir ayın bile yeterince uzun olmadığına karar verebilirdi. Ama kim bilebilirdi ki? Ona ne zarar gelebilirdi ki?

Ve sonra kemikli adam ona fahişe dedi.

Garip bir şekilde kızgınlık hissetmedi. Suçlama o kadar saçmaydı ki neredeyse gülecekti. Yine de bu ona bir meydan okuma gibi gelmişti. Ve tombul kadın onu cesaretlendiriyordu. Hayatının bu küçük fırsatını geri çevirecek kadar zavallı bir yaratık olabilir miydi?

Gülümsedi. "Memnuniyetle efendim," dedi, kendi sesiyle değil de böyle bir şeye cüret edebilecek fantastik bir kadının sesiyle konuştuğunu biraz şaşkınlıkla duydu.

Ona yaklaştı, gelirken gözlerini kendi gözleriyle tuttu ve eyerden aşağı eğildi.

"Elimi tut ve ayağını çizmelerimin üzerine koy o zaman," diye talimat verdi.

İkisini de yaptı ve aniden fikrini değiştirmek için çok geç oldu. Onu telaşlandırmaktan ziyade nefessiz bırakan, görünüşte zahmetsiz bir güçle onu kaldırdı ve çevirdi, böylece neredeyse yerden ayrıldığını anlamadan önce onun önünde yanlamasına oturuyordu, kolları onu destekliyor ve ona güvenlik yanılsaması veriyordu. Etraflarında gürültü vardı. Bazı insanlar gülüp onu cesaretlendirirken, diğerleri geride bırakıldıklarından yakınıyor ve yabancıya yağmur bastırmadan önce acele edip yardım göndermesi için yalvarıyorlardı.

"O portmantolardan biri sizin mi hanımefendi?" diye sordu yabancı.

"Şuradaki." İşaret etti. "Bir de yanındaki retikülü." İçinde sadece babasının bir günlük yolculuğu sırasında çay ve belki biraz ekmek ve tereyağı için ona ayırabildiği çok az miktarda para olmasına rağmen, neredeyse onu geride bırakacak kadar dikkatsiz olduğu için dehşete kapıldı.

Atlı arabacıya, "Şuraya at, dostum," diye talimat verdi. "Hanımefendinin portmantosu diğerleriyle birlikte daha sonra getirilebilir."

Kamçısını şapkasının kenarına dokundurduktan sonra atını harekete geçirdi. Judith güldü. Hayatının büyük, acınacak kadar küçük macerası başlamıştı. Üç milin sonsuza kadar uzamasını diledi.

Birkaç dakika boyunca, at sırtında yerden çok uzakta olduğu -hiçbir zaman iyi bir atçı olmamıştı- ve yerin kendisinin sızan bir çamur denizi olduğu gerçeğiyle meşgul oldu. Ama bulunduğu konumun şaşırtıcı samimiyetinin farkına varması uzun sürmedi. Yabancı'nın vücudunun sıcaklığını sol tarafında hissedebiliyordu. Adamın bacakları -sıkı pantolonları ve esnek çizmeleriyle çok güçlü görünüyorlardı- iki yanında duruyordu. Dizleri onlardan birine değiyordu. Diğerinin kalçasını okşadığını hissedebiliyordu. At, deri ve erkek kolonyası kokusunu alabiliyordu.

Yolculuğun tehlikeleri, tamamen yabancı olan bu diğer hislerin yanında soluk kalıyordu.

Titredi.

"Bir yaz günü için oldukça soğuk," dedi atlı ve bir kolunu ona dolayarak omzu ve kolu göğsüne sıkıca yaslanana ve başını omzuna yaslamaktan başka çaresi kalmayana kadar onu yana doğru çekti. Bu gerçekten de şok ediciydi ve inkar edilemez derecede heyecan vericiydi. Aynı zamanda aniden bonesini takmadığını hatırlamasına neden oldu. Sadece bu da değil, gözlerini hızlıca yana çevirdiğinde saçlarının en azından bir kısmının omuzlarına döküldüğünü ve dağınık olduğunu fark etti.

Nasıl görünmeli? Onun hakkında ne düşünmeli?

"Ralf Bed-ard hizmetinizde, hanımefendi," dedi.

Kendisini nasıl Judith Law olarak tanıtabilirdi? Yetiştirilme tarzına hiç de uygun davranmıyordu. Belki de tamamen başka biri gibi davranmalıydı - bir fantezi benliği.

"Claire Campbell," dedi, aklına gelen ilk isimleri bir araya getirerek. "Nasılsınız Bay Bedard?"

"Şu anda son derece iyi," dedi boğuk bir sesle ve ikisi de güldü.

Onunla flört ettiğini düşündü. Ne kadar skandal! Babası onun bu küstahlığını birkaç iğneleyici sözle bastıracak ve sonra şüphesiz kendini sergilediği için *onu* cezalandıracaktı. Ve bu sefer haklı çıkacaktı. Ama babasını düşünerek bu değerli macerayı mahvetmek istemiyordu.

"Nereye bağlısınız?" diye sordu Bay Bedard. "Lütfen bana bir yerlerde sizi arabadan indirmek için bekleyen bir koca olduğunu söylemeyin. Ya da bir sevgili."

"İkisi de değil," dedi ona, neşeli hissetmesi dışında özel bir nedeni olmadan tekrar gülerek. Bu kısa maceranın tadını son ana kadar çıkaracaktı. Şok olmak için zaman, enerji ya da fırsat harcamayacaktı. "Ben bekârim ve bekârlığı seviyorum." Yalancı. Oh, yalancı.

"Ruhumu geri getirdin," diye ona güvence verdi. "Peki, yolculuğunun sonunda seni kim bekliyor? Ailen mi?"

İçten içe yüzünü buruşturdu. Yolculuğunun sonunu düşünmek istemiyordu. Ama maceraların iyi yanı ne gerçek ne de kalıcı olmalarıydı. Bu garip, kısa maceranın geri kalanında şunları söyleyebilir ve yapabilirdi -Ve canı ne isterse o olurdu. Aynı anda hem bir rüya hem de biraz gerçeklik yaşamak gibiydi.

"Benim ailem yok," dedi ona. "En azından bana sahip olacak bir ailem yok. Ben bir oyuncuyum. Yeni bir rolde oynamak için York'a gidiyorum. Bir başrol."

Zavallı babam. Felç geçirecekti. Yine de bu her zaman onun en çılgın, en kalıcı hayali olmuştu.

"Bir aktris mi?" dedi, sesi alçak ve boğuktu kulağına karşı. "Seni görür görmez bunu anlayabilirdim. Senin gibi canlı bir güzellik her sahnede ıslıl ıslıl parlardı. Neden sizi Londra'da hiç görmedim? Tiyatroya nadiren gittiğim için olabilir mi? Yolumu kesinlikle düzeltmeliyim."

"Ah, Londra," dedi umursamaz bir küçümsemeyle. "Ben *rol* yapmayı severim Bay Bedard, sadece bakılmayı değil. Oynamak istediğim rolleri kendim seçmek isterim. Taşra tiyatrolarını tercih ederim. Sanırım oralarda yeterince tanınıyorum."

Hâlâ yol kenarında kullandığı ses tonuyla konuştuğunu fark etti. Ve inanılmaz bir şekilde onun hikâyesine inanmıştı. Sözlerinde ve gözlerindeki bakışta bu açıkça görülüyordu; eğlenmiş, takdir eden, bilen. Branwell, üniversiteye ve büyük dünyaya ilk adımını attıktan sonra, bir keresinde kız kardeşlerine -babalarının yokluğunda- Londralı aktrislerin gelirlerini neredeyse her zaman zenginlere ve unvan sahiplerine metreslik yaparak tamamladıklarını söylemişti. Judith tehlikeli sulara yüzdüğünü düşündü. Ama bu sadece üç mil, sadece bir saat içindi.

Bay Bedard, "Keşke seni sahnede görebilseydim," dedi ve deri eldivenli parmaklarının arkası çenesini kaldırırken kolunu ona doladı.

Onu öptü. Dudaklarından.

Uzun sürmedi. Ne de olsa, hem kendi hem de atının hareketlerini engelleyen bir yolcuyla birlikte tehlikeli yollarda at sürüyordu. Uzun bir kucaklaşmanın dikkatini dağıtmasını göze alamazdı.

Ama yeterince uzun sürdü. Daha önce hiç öpülmemiş bir kadın için yeterince uzun. Dudakları ayrılmıştı ve Judith onun nemli sıcaklığını hissetti.

ağzını kendi ağzına dayadı. Saniyeler ya da belki de saniyenin sadece bir kısmı, beyni şok ya da öfkeyi algılayamadan önce, vücudunun her parçası tepki verdi. Dudakları, dudaklarının ötesine, ağzına, boğazına ve burun deliklerinin arkasına yayılan bir hisle cızırdadı. Göğüslerinde bir sıkışma oldu ve midesinden rahmine ve uyluklarının iç kısımlarına doğru güçlü bir ağrı yayıldı.

"Oh," dedi bittiğinde. Ama böylesine küstahça bir özgürlük karşısında duyduğu öfkeyi ifade edemedi, kendisinin Claire Campbell, ünlü taşralı aktris olduğunu ve zenginlerin ve unvanlıların metresleri olmasalar bile aktrislerin hayat hakkında bir iki şey bilmelerinin beklendiğini hatırladı. Adamın gözlerinin içine baktı ve hülyalı bir şekilde gülümsedi.

Neden olmasın? diye düşündü pervasızca. Neden fantezisini kısa bir süreliğine yaşayıp nereye varabileceğini keşfetmiyordu? Ne de olsa bu ilk öpücük muhtemelen son öpücüğü olacaktı.

Bay Bedard tembel ve alaycı gözlerle ona gülümsedi.

"Ah, gerçekten de," dedi.

BÖLÜM II

Bucephalus attığı her adımda savrulup bir bacağı kırma ve iki binicisini engebeli, çamurlu bir inişe savurma tehlikesiyle karşı karşıyayken bir öpücüğe karışarak -hem de *çok* karışarak- ne yapıyordu? Rannulf zihinsel olarak başını salladı.

O, değerli rolleri oynamayı modaya uygun bir tiyatroda süzölmeye tercih ettiğini iddia eden bir aktristi. Yine de -eğer gözleri onu yanıltmıyorsa- doğal rengi olan, ustalıkla dağılmış saçlarını sergiliyor ve tüm o sıcak, şehvetli kıvrımlarını adamın önüne bastırmaktan hiç çekinmiyordu. Yanaklarındaki renk kızarıklığı da doğaldı. Koyu kirpikli göz kapaklarını dikkat çekici gözlerinin -yeşildiler- üzerine kısmen indirerek, o güne kadar hiç görmediği saf bir davetkâr bakışla bakıyordu. Ve sesi hâlâ onu kadife eldivenli bir el gibi okşuyordu.

Oyunu oynuyordu, değil mi? *Tabii ki* oyun oynuyordu. Yoksa neden ona sahte bir isim versin ki? Neden vermesin ki, özellikle de büyükannesiyile geçireceği iffetli birkaç haftayı düşündüğü bir zamanda, hiç beklenmedik bir anda böyle bir teklifle karşılaşmışken? Şehvet dolu bir iştahı vardı ve onun açıkça sunduğu gibi bir daveti geri çevirecek değildi. Ama öyle bile olsa, at sırtında öpüşmek? Tehlikeli derecede çamurlu bir yolda?

Rannulf içten içe kıkırdadı. Bu tam bir fanteziydi. *Lezzetli* bir fantezi.

"Gideceğin yer neresi?" diye sordu ona. "Evine mi gidiyorsun? Karın mı? Ya da bir sevgili?"

"İkisine de," dedi. "Bekârim ve kimseyle ilişkim yok."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi ona. "O öpücüğü birine itiraf etmek zorunda kalacağını düşünmekten nefret ediyorum."

Ona sıırttı. "Arkadaşlarımla birkaç hafta geçirmek için yoldayım," dedi. "İleride gördüğüm binalar bunlar mı? Yoksa gözlerim beni yanıltıyor mu?"

Bakmak için başını çevirdi. "Hayır," dedi. "Sanırım haklısınız."

Her an yeniden yağmur yağmaya başlayabilirdi. Çamurlu yoldan çıkıp bir binaya girmek iyi olacaktı. Yardım gönderilebilmesi için enkaz halindeki arabanın bir an önce rapor edilmesi kesinlikle gerekliydi. Yine de Rannulf kasabanın bu kadar çabuk üzerlerine gelmesinden dolayı biraz üzüntü duydu. Yine de her şey kaybedilmiş olmayabilirdi. Her ne kadar kendi hedefine yakın olsa da, bugün ikisinin de yola devam etmesi imkânsızdı.

"O zaman birkaç dakika içinde," dedi, ağzı kulağına yaklaşana kadar başını eğerek, "bir handa güvende olmalıyız ve mahsur kalan zavallı yolculara yardım gönderilmiş olacak. Sen sıcak ve kuru bir odada dinleniyor olacaksın, ben de başka bir odada. Memnun olacak mısın?"

"Evet, elbette," dedi şimdiye kadarki tanışıklıklarına hiç benzemeyen canlı bir sesle.

Ah. İşaretleri yanlış anlamıştı, değil mi? At sırtında hafif bir flört bir şeydi, ama daha fazlası planlarında yok muydu? Başını kaldırdı ve atını son birkaç metrede küçük bir kasabanın kenarında oldukça büyük bir hana benzeyen bir yere yönlendirmeye odaklandı.

"Hayır," dedi birkaç dakika sonra, sesi yine alçak ve gırtlaktan geliyordu. "Hayır, memnun olmayacağım."

Ah.

Hanın içi sıcak ve kuruydu ve Judith birkaç saattir ilk kez kendini fiziksel olarak güvende hissediyordu. Ama han kalabalıktı. Dışarıdaki avlu hareketliydi ve içeride de insanlar dolaşıyordu, bazıları

pencerelerden gökyüzünü seyrederken, diğerleri açıkça gece için durmaya karar vermişlerdi.

Bir sorunu vardı. Oda kirasını ödeyecek kadar parası yoktu. Ama bu gerçeği Bay Bedard'a söylediğinde, o sadece alaycı bir gülümsemeyle ona bakmış ve hiçbir şey söylememişti. Şimdi adam resepsiyonda durmuş hancı ile konuşurken, kadın birkaç adım ötede duruyordu. Odanın parasını ödemeye niyetlenmiş olması mümkün müydü? Kadın buna izin verir miydi? Ona borcunu nasıl ödeyecekti?

Kısa ve görkemli macerasının bu kadar çabuk bitmemiş olmasını diledi ve diledi. Daha fazlasını istiyordu. Önümüzdeki günlerde ve haftalarda geçen saati tekrar tekrar yaşayacağını biliyordu. O öpücüğü belki de sonsuza dek yeniden yaşayacaktı. Zavallı kimsesiz kız kurusu, diye düşündü kendini zihinsel olarak sarsarak. Ama morali, çamurlu yarım botlarının tabanına yapışmış gibiydi. Şu anda, o hayatına girmeden bir saat öncesine göre daha depresif hissediyordu.

Uzun boylu ve sağlam yapılı bir adamdı. Şapkasını çıkardığı için artık görebildiği saçları gerçekten de dalgalıydı. Ayrıca gür ve açık renkti ve neredeyse omuzlarına değiyordu. Biri zihninde sakal ve boynuzlu bir miğfer eklerse, onu bir Viking gemisinin pruvasında durup bahtsız bir Sakson köyüne saldırıyı yönetirken hayal edebilirdi. Kendisi de cesur, meydan okuyan bir köylü olarak...

Masadan uzaklaştı ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Ona oldukça yakın durdu ve alçak sesle konuştu.

"Çok sayıda yolcu buraya sığındı bile," dedi. "Posta arabasındaki yolcuların da odaya ihtiyacı olacak. Han bu gece dolup taşacak. Ancak kasabanın daha içlerinde, pazar yerinin yanında daha küçük, daha sakin bir han var. Daha çok pazar günlerinde kullanılıyor, ama son derece temiz ve konforlu olduğu konusunda teminat aldım. Oraya taşınarak burada iki odayı boş bırakabiliriz."

Gözlerinde ne tam olarak eğlence ne de tam olarak alaycı olmayan bir bakış vardı. Bunu yorumlayamasa da ayak parmaklarına kadar ürperti gönderdi, öyle ki kendini istemsizce yarım botlarının içinde kıvrılırken buldu. Dudaklarını yaladı.

"Size söyledim Bay Bedard," dedi, "yanımda birkaç kuruştan fazla para yok, hiç durmadan York'a kadar gitmeyi düşünüyordum. Ben burada kalacağım. Yemek odasında ya da pencerenin önünde oturacağım."

beni götürecek başka bir posta arabası gelene kadar burada kalacağım." Aslında, diye düşündü, muhtemelen Harewood Grange'den çok uzakta değildi. Zaten Leicestershire'daydılar, değil mi?

Gözleri tam olarak alaycı olmayan bir ifadeyle ona gülümsedi. "Hancı gelir gelmez portmantonuzu gönderecek," dedi. "Arabanın dingili kırılmış. Bir başkasını beklemek uzun sürebilir, hatta bir gece bile sürebilir. Rahat rahat bekleseniz iyi olur."

"Ama ben karşılayamam-" diye tekrar başladı.

Bir parmağını dudaklarının üzerine koyarak onu susturdu.

"Ah, ama yapabilirim," dedi. "En azından *bir* odanın fiyatını karşılayabilirim."

Bir an için tam bir aptallıkla onu anlamadı. Sonra anladı. Yüzünün, adamın parmağını tutuşturacak kadar alev almamasına şaşırdı. Derin bir baygınlık geçirirken dizlerinin altının bükülmemesine şaşırdı. Çılgılık atmadığına ve öfkesinin tüm gücüyle adamın yüzünü tokatlamadığına şaşırdı.

O bunların hiçbirini yapmadı. Bunun yerine Claire Campbell'ın dünyevi maskesinin arkasına saklanırken, baştan çıkarıcılığın tüm gücünü hissetti. Macerasına, çalınan rüyasına devam etmek için neredeyse ezici bir özlem duyuyordu. Diğer handa bir odayı paylaşmalarını öneriyordu. Kesinlikle aynı yatağı paylaşmalarını da istiyor olmalıydı. Orada evlilik ilişkisine girmelerini istiyor olmalıydı - gerçi *evlilik* kelimesi oldukça yanlıştı, diye düşündü.

Bugün. Bu gece. Önümüzdeki birkaç saat içinde.

Claire Campbell'ın gülümsemesine gülümsedi ve bunu yaparken başka bir cevaba gerek olmadığının farkındaydı. Gerçek bir karar verme ya da sözlü bir taahhütte bulunma zorunluluğundan muaftı. Ama yine de kesin bir karar vermişti, aksi takdirde Claire gülümseyemezdi. Hayatında bir kez olsun görkemli bir şekilde çirkin, şok edici, cüretkâr ve ... karakterinin dışında bir şey yapmaya ihtiyacı vardı, *umutsuzca* ihtiyacı vardı.

Bir daha asla şansı olmayabilir.

"Ahıra çok rahat yerleşmeden atımı kurtarmaya gideceğim," dedi ve ondan bir adım geri çekilerek onu tepeden tırnağa hızlıca süzdükten sonra dış kapıya doğru döndü.

"Evet," diye kabul etti.

Ne de olsa hiçbir şey kesin değildi. Bütün bu planı gerçekten uygulamayacaktı. Zamanı geldiğinde, sadece özür dileyecek ve ona yanlış anladığını, kendisinin o tür bir kadın olmadığını açıklayacaktı. Yerde, sandalyede ya da onun olmadığı *bir yerde* uyuyacaktı. O bir beyefendi idi. Onu zorlamayacaktı. Onunla gitmeyi kabul ederek sadece macerasını uzatıyordu. Geri dönüşü olmayan ahlaksızca bir şey yapmayacaktı.

Oh, evet, olacaksın, dedi kafasının içindeki küçük bir ses ona. *Oh, evet, olacaksın, kızım*. Judith Law'ın en mantıklı zamanlarındaki canlı ses tonuyla konuşuyordu.

The Rum and Puncheon küçük bir pazar hanıydı. İçki salonu yeterince kalabalık olmasına rağmen misafir kabul etmiyordu. Bay ve Bayan Bedard neşeli bir misafirperverlikle karşılandı ve kendilerine hanın en iyi odası verildi; kare şeklinde, temiz bir odaydı ve kısa süre içinde ocakta çıtırdayan bir ateş, pencerelere vuran yağmura karşı hoş bir tampon ve paravanın arkasındaki lavaboda buharlaşan bir sürahi sıcak su vardı. Akşam yemeklerinin, yatak odalarına bitişik olan küçük yemek salonunda servis edileceğinden eminlerdi. Hancının karısı, sanki evli bir çift olduklarına tamamen inanmış gibi onlara gülümseyerek, orada rahat ve özel olacaklarını bildirdi.

Claire Campbell, odalarında yalnız kaldıklarında pelerininin kapüşonunu geriye itti ve pencereden dışarı baktı. Rannulf pelerinini ve şapkasını bir sandalyenin üzerine attı ve ona baktı. Saçları daha da dökülmüştü ve oldukça dağınık görünüyordu. Yeşil pelerininin omuzları nemden kararmış, etekleri hafifçe çamurlanmıştı. Niyeti, gelir gelmez onu yatağa atmak ve böylece iştahlarının ilk acelesini bastırmaktı. Ama zaman doğru gelmiyordu. Şehvetli bir adamdı ama dizginlenemez tutkulara sahip biri değildi. Ne de olsa seks, gerekli bir fiziksel işlev olduğu kadar bir sanattı da. Seks sanatının atmosfere ihtiyacı vardı.

Bütün akşam ve bütün gece önlerinde uzanıyordu. Aceleleri yoktu.

"Kendinize gelmek isteyeceksiniz," dedi. "Büfede bir bardak bira içeceğim.

ve yemek hazır olduğunda geri gel. Size bir demlik çay göndereceğim."

Ona döndü. "Çok nazıksınız," dedi.

Neredeyse fikrini değiştirecekti. Yanaklarına yeniden renk gelmişti ve göz kapakları davetkâr bir ifadeyle hafifçe sarkmıştı. Saçları sanki yataktan yeni kalkmış gibi dağınıktı. Onu oraya geri götürmek istedi, kendisi de onun üstünde, kalçalarının arasında ve derinlerinde.

Onun yerine alaycı bir selam verdi ve tek kaşını kaldırdı.

"Nazik mi?" dedi. "Kibarlık pek sık suçlanmadığım bir şeydir, hanımefendi."

Bir grup kasaba sakini onu misafirperver bir şekilde çevrelerine dahil edip hava durumu hakkındaki görüşlerini ve yolların durumu hakkındaki gözlemlerini sorarken, pipolarını tüttürerek ve tankardlarından derin derin içerek ve birbirleriyle son birkaç haftadır tadını çıkardıkları sıcak yaz havasının bedelini şimdi ödeyecekleri konusunda bilgece anlaşırken, bir saatini meyhanede birasını yudumlayarak geçirdi.

Ev sahibesi ona yemeklerin yukarı taşınmak üzere olduğunu söylediğinde özel yemek salonuna çıktı. Claire oradaydı, iki oda arasındaki kapıda durmuş, bir hizmetçinin masayı hazırlamasını, sonra da yemeği getirip masaya koymasını izliyordu.

Kız odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatmadan önce gülümseyerek ve reverans yaparak, "Biftek ve böbrek turtası," dedi. "On mil civarındaki en iyisi, bunu beyan ederim. Afiyet olsun. Bulaşıkları kaldırmamı istediğinizde zili çalın."

"Yapacağız. Teşekkür ederim," dedi Claire.

Rannulf, baş başa kalana kadar ona bakmaya neredeyse korkmuştu. Pelerininin altındaki muslin elbiseye sadece göz ucuyla bakabilmişti. Şimdi onun mesleğindeki bir kadın için beklenmedik derecede mütevazı, sade bir giysi olduğunu görebiliyordu. Ama sahnede seyahat ediyordu. Muhtemelen çok fazla dikkat çekmeyecek bir şeyler giymesi gerekiyordu. Yine de elbise, altındaki vücudun ihtişamını gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Uzun bacakları ilk bakışta öyle bir izlenim verse de ince değildi. Tatlı bir şekilde kıvrımlıydı, beli küçüktü, kalçaları davetkâr bir şekilde genişliyordu. Göğüsleri,

dolu ve sağlam, her erkeğin hayalinin gerçek olmasıydı.

Saçlarını toplamamıştı. Saçlarını yüzünden geriye doğru taramıştı ve saçları parlak dalgalar halinde omuzlarına ve sırtının yarısına kadar dökölüyordu. Gün ışığında parıldayan altın rengi vurgularıyla kırmızının görkemli, neredeyse şok edici bir tonuydu. Uzun, oval yüzü rengini kaybetmiş, porselen gibi solgun ve narindi. Gözleri şaşırıcı derecede yeşil görölüyordu. Ve -evet, vallahi- yüzünde beklenmedik bir şey vardı, onu ölömlölük âlemine çeken bir şey. Aralarındaki mesafeyi kapattı ve parmağını hafifçe burnunun üzerinde, bir yanağından diğerine doğru gezdirdi.

"iller," dedi. En küçük tozları bile.

Yanaklarına biraz renk geldi. "ocukluğumun baş belasıydılar," dedi. "Ve ne yazık ki hiçbir zaman tamamen yok olmadılar."

"BüyölEICILER," dedi. Tanrıalara her zaman hayranlık duymuştu. Hiç biriyle yatmamıştı. Kadınlarının etten ve kemikten olmasını severdi. Odaya ilk girdiğinde Claire Campbell'ın bir tanrıça olduğundan neredeyse korkmuştu.

"Sahneye çıktığımda onları büyük bir boyayla kaplamak zorunda kalıyorum," dedi ona.

"Neredeyse," dedi, bakışları kızın ağzına inerken, "yemek için iştahımı kaçırdınız."

"Neredeyse," dedi daha önce bir kez duyduğu o canlı sesiyle. "Ama tam olarak değil. Akşam yemeğiniz masada sizi beklerken ve siz açken, ne kadar aptalca, Bay Bedard."

"Ralf," dedi. "Bana Ralf deseniz iyi olur."

"Ralph," dedi kadın. "Yemek vakti geldi."

Onu masaya oturtup karşıındaki yerine geçerken, daha sonra tatlı yiyeceklerini düşündü. Bütün gece boyunca tadını çıkaracakları tatlı bir zevk. İyi bir seks beklentisiyle kanı mırıldanıyordu. Bunun gerçekten de çok iyi olacağından hiç şüphesi yoktu. Bu arada kadın haklıydı, vücudunun beslenmeye ihtiyacı vardı.

Kızın isteği üzerine Londra'dan bahsetti, çünkü kızın daha önce hiç

orada bulunmuş. Sezon boyunca sosyal ortamdan, balolardan, gezilerden ve konserlerden, Hyde Park'tan, Carlton House'dan ve Vauxhall Gardens'tan bahsetti. Onun ısrarıyla tiyatrodan, oynadığı ve oynamayı arzuladığı rollerden, oyuncu arkadaşlarından ve birlikte çalıştığı yönetmenlerden bahsetti. Her şeyi yavaşça, hülyalı gözlerle ve dudaklarında bir gülümsemeyle, sanki çok keyif aldığı bir meslekmiş gibi anlattı.

Güzelce yediler. Yine de başladıktan yaklaşık bir saat sonra masaya bakıp büyük miktardaki yiyeceklerin çoğunun bittiğini ve şarap şişesinin boş olduğunu görmek Rannulf'u şaşırttı. Hiçbir şeyin tadını hatırlayamıyordu ama yine de kendini iyi hissediyordu.

-Ve sürekli bir beklenti kıvılcımı.

Ayağa kalktı, şöminenin karşısına geçti ve zilin ipini çekti. Bulaşıkları temizletti ve bir şişe şarap daha getirtti.

"Biraz daha?" diye sordu Claire'e, şişeyi bardağının üzerine eğerek.

Bir elini onun üzerine koydu. "Oh, gerçekten yapmamalıyım," dedi.

"Ama yapacaksın." Adam onun gözlerinin içine baktı.

Gülümsedi. "Ama yapacağım." Elini çekti.

Kadehlerini doldurup bir yudum aldıktan sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. Belki de şimdi tam zamanıydı. Günün yetersiz ışığı nihayet pencerelerin ardında kayboluyordu. Üzerlerine yağan yağmur ve ocakta çıtırdayan ateş, yaz için alışılmadık bir rahatlık ve samimiyet atmosferi katıyordu. Ama başka bir şey daha vardı.

"Seni rol yaparken görmek istiyorum," dedi.

"Ne?" Kaşları kalktı ve şarap kadehini tutan eli ağzının yarısında durakladı.

"Seni rol yaparken görmek istiyorum," diye tekrarladı.

"Burada mı? Şimdi mi?" Bardağı masanın üzerine koydu. "Ne kadar saçma. Sahne yok, dekor yok, başka oyuncular yok, senaryo yok."

"Yetenekli, deneyimli bir oyuncunun bazı roller için senaryoya ihtiyacı yoktur," dedi. "Sahne ya da dekor da yok. Çok sayıda

Başka oyunculara ihtiyaç duymayan ünlü soliloquies. Benim için bir tane yap Claire. Lütfen?"

Kadehini kaldırdı ve sessiz bir kadeh kaldırışla ona doğru tuttu.

Ona baktı, yanaklarındaki kızarıklık geri gelmişti. Utanmıştı, diye düşündü adam şaşkınlıkla. Sevgilisi olmak üzere olan bir adam için özel bir performans sergilemekten utanıyordu. Belki de bu koşullar altında dramatik bir role girmeyi düşünmek zordu.

"Portia'nın ünlü konuşmasını yapabilirim sanırım," dedi.

"Portia mı?"

"*Venedik Taciri*," diye açıkladı. "'Merhamet Kalitesi' konuşmasını biliyorsunuzdur herhalde?"

"Hatırlat bana."

"Shylock ve Antonio mahkemedeydi," dedi, masanın üzerinden hafifçe ona doğru eğilerek, "Shylock'un Antonio'dan bir parça et almaya hakkı olup olmadığına karar verilecekti. Böyle bir hakkı olduğuna hiç şüphe yoktu, ikisinin de kabul ettiği senette açıkça belirtilmişti. Ama sonra Portia geldi, Bassanio'nun en yakın arkadaşını ve hayırseverini, aşkını kurtarmaya niyetliydi. Bir avukatın katibi kılığında geldi ve Antonio'yu savunmak için konuştu. İlk başta Shylock'un merhamet hakkındaki ünlü konuşmasında onun iyi doğasına hitap etti."

"Şimdi hatırladım," dedi. "Portia'yı benim için yap o zaman."

Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. "Burası mahkeme salonu," dedi. "Burası artık bir hanın yemek salonu değil, soylu bir adamın hayatının pamuk ipliğine bağlı olduğu bir mahkeme salonu. Bu umutsuz bir durum. Hiç umut yok gibi görünüyor. Hepsi buradadır, dramın tüm başrol oyuncularını. Shylock şu sandalyede oturuyor." Rannulf'un oturduğu sandalyeyi işaret etti.

"Ben Portia'yım," dedi. "Ama genç bir adam kılığındayım."

Kız tekrar etrafına bakınırken Rannulf dudaklarını eğlenerek büzdü. Kollarını kaldırdı, saçlarını geriye doğru çekti, büktü ve ensesinde düğümledi. Sonra bir anlığına yatak odasında kayboldu ve pelerinini ilikleyerek geri döndü. Hâlâ bir erkekten olabildiğince farklı görünüyordu. Ve sonra yatak odasındaki

düğmelerine bastı ve doğrudan gözlerinin içine baktı.

Rannulf onun yüzündeki sert ve kontrollü ifadeden neredeyse geri çekiliyordu. "Merhametin niteliği zorlanmaz," dedi ona uygun bir sesle. ifade.

Bir an için, aptalca, kendisine, yani Rannulf Bedwyn'e hitap edenin Claire Campbell olduğunu düşündü.

"Cennetten gelen nazik bir yağmur gibi / Altındaki yere düşüyor," diye devam etti, ona yaklaştı, ifadesi hafifçe yumuşadı, daha yalvarır hale geldi.

Şeytan alsın, diye düşündü, o Portia'ydı ve o da lanet olası kötü adam Shylock.

"İki kez kutsanmıştır. "

Çok uzun bir konuşma değildi ama kadın konuşmasını bitirdiğinde Rannulf kendinden tamamen utanmıştı ve Antonio'yu affetmeye, hatta vücudundan bir parça et koparmayı düşündüğü için dizlerinin üzerine çöküp af dilemeye hazırды. Kadın onun üzerine eğilmiş, ağzı sıkı, gözleri keskin, cevabını bekliyordu.

"Vay canına," dedi, "Shylock demirden yapılmış olmalı."

Yarı tahrik olduğunu fark etti. Çok iyiydi. Sahnede gördüğü en ünlü aktör ve aktrislerle özdeşleştirdiği o süslü tiyatronun hiçbirine gerek duymadan bir rolü canlandırabiliyordu.

Doğruldu ve ona gülümsedi, bunu yaparken pelerininin düğmelerini çözdü. "Başka ne yapabilirsin?" diye sordu. "Juliet mi?"

Bir eliyle küçümseyici bir hareket yaptı. "Ben iki yirmi yaşındayım," dedi. "Juliet yaklaşık sekiz yaş daha gençti ve o da bir bezelye kazıydı. O oyunun çekiciliğini hiçbir zaman anlayamadım."

Kıkırdadı. Demek ki romantik biri değildi.

"Ophelia?" diye önerdi.

Acı çekmiş görünüyordu. "Sanırım erkekler zayıf kadınları izlemekten hoşlanıyor," dedi sesinde küçümsemeye benzer bir Çey vardı. "O aptal Ophelia'dan daha zayıfı yoktur. Hamlet'in suratına parmaklarını şıklatıp, gidip kafasını yağda kaynatmasını söylemesi gerekirdi."

Rannulf başını geriye attı ve kahkahalarla bağırdı. Başını tekrar kaldırdığında kadın pembeleşmiş ve pişman görünüyordu.

"Ben Leydi Macbeth'i oynayacağım," dedi. "Aptaldı ve kötülüğünü sürdüremedi, ama tüm bunlara rağmen zayıf biri değildi."

"Uyurgezerlik sahnesi mi?" diye sordu. "Ellerini kanla yıkadığı sahne mi?"

"İşte. Gördün mü?" Bir eliyle ona doğru işaret ederken yine aşağılayıcı görünüyordu. "Sanırım çoğu erkek en çok bu sahneyi seviyor. Kötü kadın sonunda delirir çünkü tipik bir kadın sonsuza dek güçlü olamaz."

"Macbeth de sonunda pek akli başında sayılmazdı," diye hatırlattı ona. "Shakespeare'in erkek ve kadın ruhunun göreceli gücüne dair yargısında tarafsız olduğunu söyleyebilirim."

"Macbeth'i Duncan'ı öldürmeye ikna eden Leydi Macbeth'i ben yapacağım," dedi. Ve Rannulf, onun sessiz bir Macbeth olacağını düşündü.

"Ama önce," dedi, "şarabımı bitireceğim."

Bardağının üçte ikisi doluydu. Bir yudumda içti ve boş bardağı yere bıraktı. Sonra ensesindeki saç düğümünü çözdü ve saçlarını salladı.

"Macbeth az önce karısına 'Bu işte daha fazla ilerlemeyeceğiz' dedi" dedi. "Planladığı cinayetten vazgeçiyor; karısı da onu teşvik ediyor."

Rannulf başını salladı ve kadın bir an için arkasını dönüp kıpırdamadan durdu. Sonra ellerinin yavaşça yumruk haline gelişini ve ona dönmesini izledi. Neredeyse sandalyesinden kalkıp arkasına çekilecekti. Yeşil gözler onu soğuk bir küçümsemeyele delip geçti.

"Umut sarhoş muydu / Kendini giydirdiğin yerde? " diye sordu ona sessizce. "O zamandan beri uyudu mu, / Ve şimdi uyanıyor, böyle yeşil ve solgun görünmek için / Bu kadar özgürce yaptığı şeye? "

Rannulf kendini savunmak için konuşma dürtüsüne direndi. "Şu andan itibaren / Senin aşkını böyle sayıyorum," dedi ona.

Macbeth'in repliklerini de onun üzerine eğilerek ve alçak sesle, sanki dudaklarını kıpırdatmadan kendisi söylüyormuş izlenimi vererek söylüyordu. Leydi Macbeth olarak enerjisiyle, küçümsemesiyle ve kurnazca ikna çabalarıyla Rannulf'un içine işledi. Leydi Macbeth sözlerini bitirdiğinde, Rannulf sonunda Macbeth'in neden kralını öldürmek gibi saçma bir işe kalkıştığını tam olarak anlayabilmişti.

İkna çabalarının sonuna geldiğinde nefes nefese kalmıştı, soğuk, muzaffer ve biraz da deli görünüyordu.

Rannulf kendini arzudan neredeyse nefes nefese kalmış bir halde buldu. Oynadığı rolle özdeşleşmesi gözlerinden ve bedeninden silinirken, birbirlerine baktılar ve aralarındaki hava adeta cızırdadı.

"Şey," dedi yumuşak bir sesle.

Yarı gülümsedi. "Anlamalısınız," dedi, "biraz paslanmış durumdayım. Üç aydır oyunculuk yapmadım ve pratikten uzak kaldım."

"Tanrı yardımcımız olsun," dedi ayağa kalkarak, "eğer antrenmanda olsaydın. Suikast düzenleyebileceğim en yakın kralı bulmak için yağmurun altında koşturuyor olabilirdim."

"Peki sen ne düşünüyorsun?" diye sordu

ona. "Sanırım," dedi adam, "yatma vakti geldi."

Bir an için kadının reddedeceğini düşündü. Ona baktı, dudaklarını yaladı, bir şey söyleyecekmiş gibi nefesini çekti, sonra başını salladı.

"Evet," dedi.

Başını eğdi ve onu öptü. Onu yere yuvarlamaya ve hemen o anda kucağına almaya hazırdı ama neden onları böyle bir sıkıntıya soksun ki?

Yan odada son derece rahat görünen bir yatak var mıydı? Ayrıca, göz önünde bulundurulması gereken bazı bedensel gerçekler vardı.

"Git ve hazırlan," dedi. "Ben on dakikalığına aşağıda dolaşacağım."

Yine tereddüt etti ve dudaklarını yaladı.

"Evet," dedi ve arkasını döndü. Bir an sonra yatak odasının kapısı arkasından kapandı.

Rannulf önümüzdeki on dakikanın rahatsız edici bir sonsuzluk gibi geleceğini düşündü.

Şeytan alır, ama o rol yapabilir.

BÖLÜM III

Judith yatak odasının kapısını kapattıktan sonra sırtını kapıya dayadı ve gözlerini kapattı. Başı dönüyor, kalbi küt küt atıyor ve nefesi kesiliyordu. Bu üç durumun da o kadar çok nedeni vardı ki, her zamanki soğukkanlılığını yeniden kazanmak için hepsini sıralaması mümkün değildi.

Öncelikle, çok fazla şarap içmişti. Toplamda dört kadeh. Daha önce bir günde yarım kadehten fazla içmemişti ve bu bile hayatında sadece üç ya da dört kez olmuştu. Sarhoş değildi - oldukça tutarlı düşünebiliyor ve düz bir çizgide yürüyebiliyordu. Ama yine de o kadar şarap içmişti.

Sonra bir seyirci önünde rol yapmanın sarhoş edici heyecanı vardı - tek bir seyirci *olsa* bile. Oyunculuk her zaman çok gizli hayatının bir parçası olmuştu, yalnız ve gözlenmediğinden emin olduğu zamanlarda yaptığı bir şeydi. Gerçi bunu hiçbir zaman gerçekten *oyunculuk* olarak düşünmemişti, ancak tiyatro yazarının sağladığı kelimeler aracılığıyla başka bir insanı canlandırmak olarak düşünmüştü. Her zaman başka bir insanın bedenine ve zihnine girebilme ve o koşullar altında o kişi olmanın nasıl bir his olduğunu bilme yeteneğine sahip olmuştu. Bazen bu yeteneğini hikâye yazmak için kullanmaya çalışmıştı ama onun yeteneği yazılı kelimelerde yatmıyordu. Karakterleri kendi bedeni ve sesiyle yaratması ya da yeniden yaratması gerekiyordu. Portia ya da Leydi Macbeth rolünü oynadığında, onların kendisi oluyordu.

Ama bu gece oyunculuk, içtiği şaraptan daha sarhoş ediciydi. Tek kişilik seyircisine daha önce hiç oynamadığı kadar iyi oynamıştı.

Adam hem Shylock hem de Macbeth'ti, ama aynı zamanda Ralph Bedard'dı ve kadın onun tarafından garip bir şekilde heyecandırılmış, coşturulmuştu. Sanki aralarındaki hava görünmez bir enerjiyle cızırdıyor gibiydi.

Birden gözlerini açtı ve aceleyle odanın uzak tarafındaki ekrana doğru ilerledi. Hazırlanmak için sadece on dakikası vardı, şimdi on dakikadan da azdı. Portmantosunun geldiğini ve yukarı çıkarıldığını görünce rahatladı. Giyecek bir geceliği olacaktı.

Ama çantayı açmak için eğildiğinde bile aniden durdu. *Hazırlanmak mı?* Ne için? Az önce onu tekrar öpmüştü. On dakika içinde onu yatağa götürmek için gelecekti. *Bunu* ona yapmak için. *Bunun* ne olduğunu en belirsiz, en kabataslak halleri dışında tam olarak farkında bile değildi. Dizleri titriyordu. Tekrar nefessiz ve sersemlemiş hissetti. Bunun olmasına izin vermeyecekti, öyle değil mi?

Macerayı sona erdirmenin zamanı gelmişti. Ama bu çok muhteşem bir maceraydı. Ve başka macera olmayacaktı. Asla olmayacaktı. Yoksulluğa düşen ve daha varlıklı aile üyelerinin evlerinde ücretsiz yoksul akrabalar olarak yaşayan kadınların hayatlarının durumunu değiştirme şanslarının çok az olduğunu ya da hiç olmadığını biliyordu. Sadece şimdi, bugün vardı. Ve bu gece.

Judith aceleyle portmantoyu yırtıp açtı. Çok değerli zamanını boşa harcıyordu. Döndüğünde onu vardiyasında ya da tuvaletini yapmadan, yıkanmadan ya da saçını taramadan bulursa ne kadar utanç verici olurdu! Bunu nasıl önleyebileceğini daha sonra düşünecekti. Diğer odada tahta bir yer vardı. Bir yastık, pelerini ve yataktaki battaniyelerden biriyle idare eder bir uyku yeri olabilirdi.

On dakikadan daha uzun bir süre uzak kalmış olmalıydı. Şöminenin önünde durmuş, pamuklu geceliğini düzgünce giymiş, saçlarını tarıyordu ki kapı çalındı ve o odaya geçmeden ya da herhangi bir çağrıda bulunamadan kapı açıldı. Birden kendini çıplak hissetti. Ayrıca fark ettiğinden daha fazla sarhoş olması gerektiğini de biliyordu. Hissetmesi gerektiğini bildiği dehşetten ziyade bir özlem duygusu hissetti. Bu macerayı sonlandırmak *istemiyordu*. Gençliği ve hayatı etkili bir şekilde sona ermeden önce *bunu* yaşamak istiyordu. Hepsini istiyordu - Ralph Bedard'la birlikte. Adam nefes kesici bir çekiciliğe sahipti; keşke onun çekiciliğini anlatmak için bundan daha güçlü bir sözcük olsaydı.

Daralmış gözlerle ona bakıyordu, dudakları b ü z ü l m ü ş t ü , gözleri

vücudundan aşağıya, çıplak ayaklarına doğru yavaşça iniyordu.

"Mesleğiniz mi yoksa içgüdüleriniz mi," dedi sonunda, sesi alçaktı, "size görünüşünüzü abartmamayı öğretti? Beyaz pamuklu, ne firfırlı ne de volanlı! Çok akıllısınız. Güzelliğiniz kendi adına yüksek sesle ve açıkça konuşuyor."

Çirkindi. Bunu biliyordu. Çocukken insanlar -hatta kendi annesi bile- saçlarını hep havuçlara benzetmişti ve bu hiçbir zaman bir iltifat olmamıştı. Cildi her zaman çok soluk, yüzü çillerle dolu, dişleri çok büyüktü. Ve sonra, kaderin korkunç bir acımasızlığıyla, tam saçları bir ton koyulaşmaya, çillerinin en kötüsü kaybolmaya ve yüzü ve ağzı dişlerine uymaya başladığında, fasulye sıırığını andıran bir şeye doğru fırlamaya başlamıştı. Boyu babam kadar uzamıştı. Fasulye sıırığı bir kadın şeklini almaya başladığında sadece geçici bir rahatlama hissetmişti. Yaralanmaya ek olarak, bu şekil çok dolgun göğüsleri ve geniş kalçaları içeriyordu. Ailesi ve daha da kötüsü kendisi için her zaman bir utanç kaynağı olmuştu. Babası ona sürekli daha mütevazı giyinmesini ve saçlarını örtmesini tembihliyor, erkeklerin kendisine yönelttiği alaycı bakışlar yüzünden onu sürekli suçluyordu. Ailenin çirkini olmak her zaman ağır bir yük olmuştu.

Ama bu gece garip bir nedenden dolayı -muhtemelen şaraptan, çünkü ondan daha fazla içmişti- Ralph Bedard'ın onu çekici bulduğunu kabul etmeye hazırды.

Gözlerini onunkilerden ayırmadan yavaşça gülümsedi. Şarabın tuhaf bir etkisi vardı. Kendini gerçeklikten bir derece uzaklaşmış hissediyordu, sanki kendisi *olmaktan* ziyade kendini gözlemliyordu. Geceliğiyle bir yatak odasında bir adamla birlikte durabilir, adamın kendisini birkaç dakika içinde yatağa atmaya niyetli olduğunu bildiği halde ona yavaş bir davetle gülümseyebilir ve yaptıklarından kendini sorumlu hissetmezdi. Gözlemci erdem ve saygınlık adına müdahale etmek için hiçbir şey yapmıyordu. Judith de bunu yapmasını istemiyordu.

"Sanırım ne kadar güzel olduğun sana binlerce kez söylenmiştir," dedi, sesi harika bir şekilde boğuk çıkıyordu.

İşte! Gerçekten sarhoştı.

"Şimdi bin bir kez," dedi, hâlâ gülümseyerek. "Ve sanırım sana da ne kadar yakışıklı olduğun bin bir kez söylenmiştir."

Bu bir yalandı. Yakışıklı değildi. Burnu çok belirgin, kaşları çok koyu, saçları çok asi, teni çok esmerdi. Ama son derece çekiciydi ve şu anda çekiciliği yakışıklılığından on kat daha fazla görünüyordu.

"Şimdi bin iki." Adam ona doğru geldi ve kadın karar anının geldiğini biliyordu. Ama adam onu yakalamak yerine bir adım ötesinde durdu ve elini uzattı. "Fırçayı bana ver."

İşine devam etmeden önce omzunun üzerinden atmasını bekleyerek ona uzattı. Devam etmesine izin verecek miydi? Nefes alış veriş hızlandı.

"Otur," dedi ona. "Yatağın kenarına."

Oturmak mı? Yalan söylememek mi? O halde her Geye bir son vermeden önce tadını çıkarabileceği birkaç dakika daha var mıydı? Onlar daha yemek odasındaiken, ateş yakılmış, portmantosu ve tatlı suyu paravanın arkasına yerleştirilmişken, yatak gece için düzgünce örtülmüştü.

Oturdu, ayakları yerde yan yana, ellerini kucığında kavuşturmuş, onun formda paltosunu, yeleğini ve boyun örtüsünü çıkarmasını izliyordu. Bir sandalyeye oturdu ve çoraplı ayaklarıyla ayağa kalkmadan önce botlarını çıkardı.

Tanrım, diye düşündü, bunu izlememesi gerekiyordu. Ama bu çok keyifli bir manzaraydı. İri yarı bir adamdı ama üzerinde bir gram bile gereksiz yağ olmadığına yemin edebilirdi. Geniş omuzluydu ama beli ve kalçası çok daha inceydi. Bacakları uzun ve güçlü kaslara sahipti. Üzerinde sadece gömleği ve pantolonu olması onun avantajını ortaya koyuyordu.

Fırçayı tekrar eline aldı ve yatağın diğer tarafına doğru yürüdü. Adamın ağırlığının arkasındaki yatağa baskı yaptığını hissetti. Bakmak için dönmedi. Bu, ayağa kalkması gereken andı. Ah, ama bunu yapmak *istemedi*. Ve sonra kendisine dokunmamasına rağmen adamın vücut ısını sırtında hissetti.

Sonra fırçayla yaptı. Alnının hemen üzerine yerleştirdi -sağ gözünün köşesinden gömlek kolunun beyazını görebiliyordu- ve saçlarının uzunluğu boyunca geriye doğru çekti. Saçlarını taramak için onun arkasında diz çökmüştü! Kız, adamın masumiyetini fark eder etmez

Niyetini anlayınca başını geriye eğdi ve gözlerini kapattı.

Neredeyse zevkten bayılacaktı. Fırça kafa derisini karıncalandırdı. Saçlarının çıtırdadığını duyabiliyordu. Ara sıra adamın boştaki elinin saçlarını kulağının üzerinden ya da omzunun arkasından geçirdiğini hissedebiliyordu. İnsanın saçının bir başkası tarafından, bir erkek tarafından taranması kesinlikle dünyanın en lezzetli duygusuydu. Onun sıcaklığını hissedebiliyor ve parfümünün kokusunu alabiliyordu. Onun nefes alışını duyabiliyordu. Kısa süre içinde kendini rahatlamış, dingin ve aynı zamanda garip bir şekilde uyarılmış ve uyanık hissetti. Göğüsleri gerginleşmişti. Ağrıyan bir nabız bacaklarının arasında zevkle atıyordu.

"İyi hissettiriyor mu?" diye sordu bir süre sonra, sesi kısık ve boğuktu. "Mmm." Daha anlamlı bir cevap verecek enerjiyi toplayamadı.

Sonunda fırçayı bir kenara atana kadar saçlarına yavaş, ritmik vuruşlar yapmaya devam etti. Yatağın ayakucunda yere düştüğünü duydu. Ve sonra adamın kendisine yaklaştığının farkına vardı. Dizlerini açmış ve iki yanına koymuştu, böylece dilerse ellerini dışarıya doğru hareket ettirerek dizlerinin üzerine koyabilirdi. Göğsü sırtına yaslandı ve elleri kollarının altından kayarak göğüslerinin alt kısımlarını kavradı. Adamın yavaş ve duyulabilir bir nefes aldığını duydu.

Neredeyse panik içinde ayağa fırlayacaktı. Göğüsleri değil. *Çok* utanç vericiydiler. Ama hafif sarhoşluğu hem şokunu hem de tepkilerini yavaşlattı. Adamın elleri sıcak ve nazikti. Ve başparmakları garip bir şekilde sert ve hassas olan meme uçlarını okşuyordu. Yine de onu incitmiyordu. Aksine, dokunuşu boğazından yukarıya doğru fırlayan ve bacaklarının arasından aşağıya doğru inen çiğ ağrılar gönderiyordu ve içi zonkluyordu.

Kadının göğüslerini grotesk buluyor gibi görünmüyordu.

Gözlerini tekrar kapattı ve başını onun omzuna yaslamak için geriye doğru eğdi. Sadece biraz daha. Sadece birkaç dakika daha. Yakında buna bir son verecekti. O sırada başparmakları göğüs uçlarından çekilmişti ve parmaklarının geceliğinin önündeki düğmeleri açtığını ve kenarlarını geriye doğru katladığını hissedebiliyordu, böylece omuzlarından göbeğine kadar açıkta kalacaktı. Adamın elleri tekrar göğüslerinin çıplak etinde dolaşmaya, onları kaldırıp okşamaya, meme uçlarını çimdiklemeye, ovmaya ve nabızlarını attırmaya başladığında, sonunda macerasının, çalınan rüyasının mükemmel olduğunu biliyordu.

Her zaman istediği şey buydu. Bu. Ah, kadın olduğundan beri hep bunu istemişti. Bir erkeğin ona dokunduğunu hissetmek, onu görmek ve yetersiz olduğuna karar vermemek. Dokunuşa izin vermek. Utanmadan ya da korkmadan bundan zevk almak. O anın hiç bitmemesini diledi -ah, lütfen, hiç bitmemesini.

"Ayağa kalk," diye mırıldandı kulağına doğru ve onun dokunuşundan uzaklaşmaya isteksiz olsa da itaat etti ve geceliğinin yere doğru kayışını izlemek için gözlerini açtı. Ateş hâlâ yanıyor ve şöminenin üzerinde iki mum titriyor olmasına ve aynada kendine bakmaktan her zaman nefret etmiş olmasına rağmen tuhaf bir şekilde utanmadığını hissetti. Tekrar oturdu.

Adamın gömleğini başının üzerinden çıkardığını ve fırçasıyla birlikte yere attığını fark etti. Sonra adamın çıplak göğsü sıcak ve sert bir şekilde sırtına yaslandı ve kolları yine kadının kollarının altındaydı. Ellerini göğüslerinin üzerinde sertçe ovuşturdu ve sonra kaburgalarının üzerinde düz bir şekilde yaydı ve belinin ve karnının üzerinde aşağı doğru hareket ettirdi. Başını geriye yaslayıp gözlerini tekrar kapattı ve omuzlarını ve sırtını ona sürtmek için hareket ettirdi. Adamın göğsü hafifçe tüylüydü. Ellerini bacaklarından dizlerine doğru kaydırıp ve tekrar yukarı kaldırdı. Kollarını açtı ve elleriyle dizlerini kavrayarak dış uylukları boyunca yerleştirdi.

Bir sonraki anda, olabilecekleri durdurabileceği noktayı geçtiğini anladı. Ama umurunda değildi. Umurunda değildi. Sağduyu, edep ve ahlak, yarının göz kamaştırıcı ışığında ona yaptığı hatanın tüm boyutlarını gösterecekti ama bunu bilmesine rağmen umursamadı. Bu gece, geri kalan tüm günlerine ışık, sıcaklık ve anlam katacak olan geceydi. Bunu o da kesinlikle biliyordu. Düşmüş kadın -kim bilebilirdi ki? Kimin umurunda olacaktı?

Sağ eli bacaklarının arasından aşağıya, sıcak ve gizli bir yere inmişti. Dehşete kapılmış olmalıydı. Yine de boğazının derinliklerinden alçak bir onay sesi çıkardığını duydu ve daha rahat erişebilmesi için bacaklarını biraz açtı.

Orası çok sıcaktı. Bunu adamın parmaklarındaki zıt serinlikten anlayabiliyordu. Islanmış olabileceğinden de korkuyordu. Ama adam geri adım atmadı. Parmakları onu keşfetti, kıvrımları ayırdı, aralarına hafifçe süründü, en iç kısımları buldu ve biraz içeriye doğru kaydılar. Islaklığın sesini duyabiliyordu ama utanmanın ötesindeydi. Adamın tam olarak ne yaptığını bildiğini anlaması uzun sürmedi. Arzu içinde zonkluyordu

tüm varlığıyla. Ve sonra başparmağıyla bir şey yaptı, o kadar hafif bir şeydi ki tam olarak ne yaptığını bile söyleyemedi. Arzunun aniden acıya dönüşmesi ve daha o hissedemeden acının ötesine geçmesi dışında. Sırtını dikleştirdi, vücudundaki her kas gerildi ve nefes nefese ve titreyerek ona doğru yığılmadan önce haykırdı.

Ne ... ne olmuştu böyle?

"Evet," diye fısıldıyordu kulağına, sesinde bir coşku notası vardı. "Ah, evet. Muhteşem!"

Nefesi duyulabilir bir şekilde titreyerek

dışarı çıkıyordu. "Uzan," dedi ona.

"Evet." Artık onunla birlikte uzanmamayı *düşünmüyordu* bile. Başını dönüyordu ama şarabın etkisinden mi yoksa az önce olanlardan mı, bilmiyordu.

Adam ayağa kalkarken kadın çarşafının arasına uzandı ve adamın giysilerinin geri kalanını çıkarmasını izledi. Onlarsız daha da muhteşem görünüyordu, tüm sert kasları ve düz karnı ve Birkaç an için korkması gerekip gerekmediğini düşündü ama bunu istediğini fark etti. Umutsuzca istiyordu. *Onu* istiyordu.

Doğrudan onun üzerine indi, bunu yaparken dizlerini onunkilerin arasına bastırdı ve bacaklarını genişçe, çok genişçe itti. Dizlerini büktü ve kendini desteklemek için ayaklarını yatağa dayadı. Kendini belden yukarı kaldırdı, ön kollarına dayandı ve onu öpmek için başını eğdi. Ağzı açıktı ve çok geçmeden onunki de dudaklarının arasından yalayarak arkasındaki yumuşak eti keşfetti. Dişlerini ayırdığında dilini ağzına bastırdı, onunkiyle çarpıştı, hassas çatıyı okşadı, içindeki arzunun hamlığını yeniden uyandırdı.

Başını tekrar kaldırdığında, ona oldukça alaycı bir şekilde gülümsüyordu.

"Korkarım," dedi, "biner binmez patlayabilirim, tıpkı az önce senin yaptığın gibi. Ama gecenin geri kalanında boş zamanlarımızda oynayabiliriz. Beni mazur görür müsünüz?"

"İzinlisiniz." Kadın ona gülümsedi, ama aslında gülümsemiyordu.

ne dediğini anlayamadım.

Tekrar tamamen üzerine indi ve ellerinin onu sıkıca tutmak için kalçalarının altına geldiğini hissetti. Adamın sertleştiğini ve girişini yokladığını hissetti ama daha sakin bir nefes alamadan adam içine dalmıştı. Acı çekmiş olabilirdi. Fark edecek kadar boş vakti yoktu. Şok olmuş olabilirdi. Ama bunu anlayacak zamanı yoktu. Sadece bir adamın bu kadar iri ve sert olmasına rağmen içine tam olarak sığabilmesine şaşırılmıştı. Ve sonra içinde hareket etti, neredeyse geri çekiliyor ve tekrar derinlere dalıyordu, tekrar tekrar, daha hızlı ve daha sert, ta ki derinlere gerilene, haykırana ve tüm ağırlığını onun üzerine yığana kadar. Kadın kollarını ona doladı. Adam sıcaktı ve terden kayganlaşmıştı.

O zaman şoku hissetti. Bekareti gitmişti. Aynen böyle. Ve şokla birlikte bilgi de geldi. Sadece bir erkek ve bir kadın arasında neler olduğunu değil, aynı zamanda nasıl hissettirdiğini de öğrenmişti. Hayal kırıklığına uğramıştı. Yine de tamamen öyle değildi. Bir yanı sevinmişti. Bir erkekle çiftleşmişti. İnsani deneyimlerin en ilkelini yaşamadan hayatına devam edemezdi. Çiftleşmişti. Hâlâ adamın altında yatıyor, göğüsleri adamın göğsüne bastırıyor, kalçaları adamın güçlü bacaklarına sarılıyor, adamın ... içindeki o parçası.

Üzgün değildi. Ve eğer bunu ona söyleyen şarapsa, o zaman yarın şaraba da aynı şeyi söyleyecekti. Üzgün *değildi*. Asla da olmayacaktı. Ona dokunmuş, onu memnun etmiş ve daha önce hiç kimsenin yapmadığı kadar kadınsı ve güzel hissetmesini sağlamıştı - aslında tam tersi. Ve onunla çiftleşmiş ve onu tatmin etmişti. Adamın uyuduğunu fark etti. Ağırdı. Nefes almakta zorlanıyordu. Yakında bacaklarına kramp girecekti. Kesinlikle içi acıyacaktı. Ama uyanmamasını diledi. Görkemli, çalıntı rüyasına sarıldı.

Rannulf uyandıktan ve vücudundaki her kemiği ezdiği için özür dileyerek onu bıraktıktan sonra Claire Campbell izin istedi. Perdenin arkasından onun yıkandığını duyabiliyordu ve sırtarak parmaklarını başının arkasında birleştirdi. Titiz bir aşık. Yakında onu tekrar ıslatacak ve seks kokutacaktı.

O muhteşemdi. Vücudu ve saçları kırmızı kanlı bir erkeği sürekli tahrik etmeye yeterdi ama bu özelliklerinden daha fazlası da vardı. Gözleri sarkıktı, oraya buraya bakıyordu.

Tahrik olduğunda göz kapakları, mükemmel dişleri ve alçak, baştan çıkarıcı sesi. Oyunculuk yetenekleri, gülümsemeleri ve kahkahaları vardı. Ve oyun hakkındaki bilgisi.

Onun cazibesine ve deneyimine sahip bir aktris pekâlâ yol göstermeye çalışabilirdi ve ilk cinsel karşılaşmaları, her birinin hakimiyet ve kontrol kurmaya çalıştığı bir irade ve uzmanlık çatışmasına dönüşebilirdi. Bundan zevk alırdı - Claire Campbell gibi biriyle herhangi bir cinsel karşılaşmadan nasıl zevk alınmazdı ki? Yavaş, sessiz baştan çıkarma oyunu.

Adam kızın saçlarının kızıl ihtişamını okşarken kız bakire gibi yatağın üzerinde oturmuş ve arzunun, barajını patlattığında önüne çıkan her şeyi silip süpürecek, sürekli yükselen bir sel gibi içinden akıp gittiğini hissetmişti. Kızın artan ateşini hissetmesine, sivrilen meme uçlarını görmesine ve arzusunun ıslaklığını hissetmesine rağmen her adımda ona yol göstermesine izin vermişti. Orgazmı güçlü ve gurur vericiydi. Pek çok kadın orgazm taklidi yapar ve sevgililerinin bunu fark etmediğini hayal ederdi. Kadının serbest kalışının gerçekliği ona, kendini yetersiz hissetmeden, azgın bir okul çocuğu gibi hızla kendi orgazmını yaşama izni vermişti.

Perdenin arkasından göründü ve yatağın boş tarafına geldi. Onu görünce ağzı kurudu. En büyük pişmanlığı bunun sadece bir gecelik bir karşılaşma olmasıydı. Kadının vücudunun tüm zevklerini keşfetmek ve ona duyduğu iştahı bastırmak için bir ay ya da daha fazla zamana ihtiyacı olacaktı.

"Uzanma," dedi ona. "Yatağın üzerine diz çök."

Yüzünü ona dönerek öyle yaptı ve soran gözlerle ona baktı. Ateş sadece kor haline gelmişti ama iki mum hâlâ odanın içinde titriyordu.

"Hadi oynayalım," dedi ve uzanıp onun eline dokundu.

"Pekâlâ," dedi kız ciddiyetle.

Kıkırdadı. "Küçük Bayan Prim'in işi çoktan bitti," dedi. "Eklemeliyim ki mükemmel bir şekilde. Size söz veriyorum, genelde binişlerimde bu kadar ...çılğın değilimdir. Bu sadece sessiz itaatinizin üzerimde yarattığı etkiydi. O zaman seninle istediğimi yaptım. Şimdi sıra sende. Ne yapmak istersin?"

Uzun bir süre ona baktı. Durgunluğu ve sabit bakışı bile onu tahrik edebiliyordu.

"Bilmiyorum," dedi sonunda.

"Cephaneliğiniz bu kadar geniş mi?" Adam ona sırıttı. "Keşke bu gece bir ay uzun olsaydı da hepsini üzerimde deneyebilseydin. Yine de bir ay yeterince uzun olur mu? Seçiminizi yapın. Ben tamamen seninim. İstersen kölen. Benimle istediğini yap. Benimle seviş Claire. Benimle seks yap." Kollarını ve bacaklarını yatağın üzerine açtı.

Uzun bir süre kıpırdamadan öylece durdu. Ama gözleri onun üzerinde geziniyordu, onu izlediğini gördü ve göz kapakları onların üzerine sarktı. Bir keresinde dudaklarını yaladı, dilinin ucu bir köşeden diğerine yavaşça hareket etti.

Çok zekiydi ve açıkça beklediğinden çok daha deneyimliydi. Kadının onun üzerine düşeceğini ve ikisini de prekoital bir çılgınlığa sürüklemek için ona bir dizi bariz, enfes seks işkencesi yapacağını tahmin etmişti. Kadının giyim tarzının abartısız olduğunu gözlemlemişti. Ama davranışları da öyleydi. Onun yavaş bakışları altında hoş bir şekilde ısındı, beklentiyle karıncalandı.

Sonra ona doğru eğildi ve az önce yıkandığı sudan serinlemiş parmak uçlarıyla ona dokundu. Alnına dokundu, parmaklarını saçlarının arasından yukarı doğru kaydırды. Parmaklarını yüzünde gezdirdi, işaret parmağını burnunun çengelli uzunluğunda gezdirdi - kardeşlerinin çoğuyla paylaştığı bir aile mirası - ve sonra çok hafifçe dudaklarının üzerinde gezdirdi ve başını eğip onu dudaklarından öperken avuçlarını omuzlarına koydu. Kızıl saçlarıyla perdelediği dilinin dudaklarında gezindiğini hissetti ve ağzını açtığında dilini içeri uzattı. Onu emme arzusuna direndi. Bir süre için pasif bir rol oynayacaktı -umuyordu ki uzun bir süre için. Kadının neyle ilgili olduğunu bilmiyordu ama şu ana kadar çok hoşuna gitmişti. Belki de onun kendisine yaptığını o da ona yapıyordu; onu yavaş yavaş baştan çıkarıyordu. Ve başarıyordu da. Ayak parmakları zevkle kıvrıldı.

Elleri ve ağzı -ve dili ve dişleri- adamın vücudunda yavaşça ilerliyor, adam en ufak bir zevk belirtisi gösterdiğinde duruyordu. Cadı! Sanki bir erkeğin zevk noktalarının her birini çok iyi bilmiyormuş gibi. Meme uçlarını emiyor, bunu yaparken dilini hafifçe üzerlerine sürüyordu.

Ta ki neredeyse şaha kalkıp oyunu, niyetlendiği doruk noktasına yaklaşmadan sona erdirene kadar. Kıpırdamadan yattı, nefes alış verişine konsantre oldu.

Hafif, soğuk, erotik dokunuşuyla adamın vücudunun her santimini kapladı, ancak o bitirmeden çok önce yeniden canlanan ve sertleşerek tam boyuna ulaşan kısmı hariç. Etrafında dolaştı, alay etti. Sessizce nefes almakta daha da zorlanıyordu.

Ve sonra ona dokundu, onu iki soğuk elinin arasına aldı, önce o kadar hafifçe ki neredeyse patlayacaktı, sonra daha emin bir şekilde ellerini onun üzerine kapattı, onu okşadı, başparmağını hassas ucuna sürttü.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye sordu ona alçak, gırtlaktan gelen bir sesle ve neredeyse onu uçuşurumun kenarına savuracaktı.

"Çok iyi," dedi.

Başını çevirip ona gülümsedi ve diz çöküp saçlarını iki eliyle omuzlarının arkasına itti. Uzun süre öyle kaldı, adamın gözlerinin içine baktı.

"Geri kalanını tek başıma yapmak istemiyorum" dedi.

Oyunun kurallarından sıyrılan adam iki eliyle ona uzandı, ellerini beline kapadı ve onu üzerine kaldırarak üzerine oturttu. Onu orada tuttu, ellerini onun biçimli kalçaları üzerinde hafifçe gezdirirken, kadın bacaklarını açmış, dik bir şekilde diz çökmeye devam etti.

"Gel o zaman," dedi. "Beni içeri sok ve birlikte ata binelim. Bu sefer uzun bir yolculuk olacak, söz veriyorum. At binmeyi sever misin?"

Yüz ifadesi garip, tahrik edici bir şekilde ciddiydi. Birkaç dakikalık sessizlikten sonra, "*Seninle* ata binmeyi seviyorum," dedi.

Cadı! Sanki onun için özel biriymiş gibi. Ama sözleri istediği etkiyi yarattı.

Kusursuz bir alaycıydı. Belki de duraklamaların da en az hareket kadar erotik etki yaratabileceğini biliyordu. Birkaç saniye daha geçtikten sonra onu bir eliyle hafifçe kavradı, kendini pozisyona getirdi, elini çekti ve tamamen üzerine çıkana kadar sıkıca bastırdı. Adam izledi ve

derin bir nefes aldığını duydu. Daha küçük bir kadın olsa, cüssesine iltifat etmek için kasıtlı bir niyet olduğundan şüphelenebilirdi. Ama onun gerçek bir zevk aldığından şüphelenmişti.

Sonra onun üzerine eğildi, elleriyle destek oldu ve saçlarıyla onu bir kez daha perdeledi. Kadın adamın gözlerinin içine baktı ve adam ellerini daha sıkı bir şekilde kadının kalçalarının üzerine koydu.

"Bin bana o zaman," dedi. "Altında itaatkâr bir küheylan olacağım. Senin ritmine göre ve senin hızında gideceğim. Varacağımız yeri ve mesafeyi varmadan önce belirleyebilirsin. Uzun bir mesafe olsun."

"Yüz mil," dedi. "Bin mil."

"Daha fazla."

Önce yavaşça bindi, onu hissetti, eyerdeki pozisyonunu ayarladı, doğru acıyı yaratmak için iç kaslarını sıktı. Sonra daha istikrarlı, ritmi daha az sık, daha kendinden emin bir şekilde sürdü. Başka hiçbir kadında böylesine ustalıkla karşılaşmamıştı. Diğerleri için onu şımartabilir, diye düşündü, hızını okuyor, ona uyuyor, inişine doğru itiyor, çıkışına doğru geri çekiliyor, onu sabit tutmak ve zevkini artırmak için sallanıyor ve dönüyordu, elleri kalçalarına yayılmıştı. Kadın sıcaktı ve davetkâr bir şekilde ıslaktı. Çok geçmeden, sürüşlerinin erotik emme seslerini ve zor nefes alışlarını duyabildi. İç kaslarını nasıl kullanacağını biliyordu, onu heyecanlandırıyor, onu çok erken fırlatmadan doruğa yaklaşıtıyordu.

Onu bekledi. Uzun süre bekledi, gerekirse sonsuza dek bekleyebilirdi. Bu, onun oynamayı seçtiği yavaş, zarif bir oyundu ve onunla bütün gece vuruş vuruş oynayabilirdi. Ama sonunda doğruldu, tüm ağırlığı dizlerinin ve alt bacaklarının üzerindeydi, gözleri kapalıydı, parmak uçları karnına dokunuyordu. Onu izledi ve onun sınıra yakın olduğunu, bir süredir öyle olduğunu, ama aşmanın yolunu bulamadığını anladı. Diğer birçok kadının aksine, ona bir iltifat olarak ya da onunla işini bitirmek için bir bahane olarak rahatlamış numarası yapmıyordu.

Bir elini kızın kalçasından çekip aralarına götürdü, bir parmağını o noktayı bulana kadar aşağı kaydırды ve hafifçe ovdu.

Başı geriye düştü, saçları altın sarısı bir bulut gibi arkasına düştü, tüm kasları gerildi ve haykırdı. Kalçalarını sıkıca kavradı ve güçlü vuruşlarla bir, iki kez içine girdi ve kendi salıverilişini homurdanarak haykırdı.

"En azından birkaç bin mil," dedi adam, kadın başını tekrar kaldırıp sanki bir an için nerede olduğunu tam olarak bilmiyormuş gibi ona baktığında.

"Evet," dedi kadın ve adam onu tuttu, onunla birlikte döndü ve yatağa, yanına yatırdı. Başını eğdi ve onu sıcak, derin bir şekilde öptü.

"Teşekkür ederim," dedi. "Muhteşemsiniz." "Sen de öylesin," dedi. "Teşekkür ederim, Ralph."

Ona sırtıttı. Adının dudaklarında çıkardığı ses hoşuna gitmişti. "Sanırım," dedi, "bir uykuyu hak ettin."

"Evet," diye kabul etti. "Ama uzun sürmeyecek." "Değil mi?"

"Daha fazla oynamak istiyorum," dedi.

Bu kadar bitkin olmasaydı, o anda bir kez daha ereksiyon olabilirdi. Onun yerine kıkırdadı.

"Bu konuda size her zaman yardımcı olmaya hazırım, hanımefendi," dedi. Pekâlâ, *neredeyse* her zaman. Ama önce uyumalıyız yoksa oynayacak bir şeyimiz kalmayacak."

Kadın usulca güldü ve adam onu kollarının arasına aldı, yatak örtülerini üzerlerine çekti ve dudaklarında bir gülümsemeyle hemen uyumaya gitti. Fark ettiği son şey, yağmurun hâlâ pencereye vuruyor olduğu ydu.

BÖLÜM IV

Yağmur pencereye vuruyordu. Bütün gece durmamıştı. Bu sabah yolculuk yapmak kesinlikle imkânsızdı. Belki de her şeye rağmen biraz daha zamanımız olacaktı.

Judith gözlerini açmadı. Yatakta yarı sırtüstü, yarı yan yatmış, sıcak bir kol boynunun altında, eşi de ağır bir şekilde beline sarılmıştı. Bacakları diğer iki bacakla birbirine dolanmıştı. Derin derin nefes alıyordu, hâlâ uyuyordu. Kolonya, ter ve erkek kokuyordu. Tuhaf bir şekilde hoş bir kokuydu.

Dün gece gerçekten sarhoştı, yoksa kesinlikle yaptıklarının yanına bile yaklaşamazdı. Bu sabah ayıktı ve içmesi gerekenden daha fazla içtiği için hafif bir baş ağrısı vardı. Bu sabah yaptığı şeyin büyüklüğünü anlayabiliyordu. Artık sadece düşmüş bir kadın değildi - bağımlı bir akraba ve solmakta olan bir kız kurusu olarak yakın kaderinin ışığında bunun onun için zerre kadar önemi yoktu. Artık hayatının geri kalanında neyin eksik olacağını biliyordu. Dün gece anıların yeterli olacağını düşünmüştü. Bu sabah o kadar emin değildi.

Ve bu sabah başka bir şey daha düşünmüştü - ah, gerçekten *çok* sarhoş olmalıydı. Dün geceki dört ayrı karşılaşmadan herhangi biri sırasında hamile kalmış olabilirdi. Bu düşüncede bir panik vardı ve nefes alış verişine konsantre olarak bu paniği bastırmaya çalıştı. Bunu yakında öğrenecekti. Kursları önümüzdeki birkaç gün içinde sona erecekti. Eğer hiçbir şey

oldu . . .

Bunu daha sonra düşünecekti.

Gerçekten de muhteşem bir gece olmuştu. Onun bir aktris ve deneyimli bir fahişe olduğuna olan inancı, daha önce hiç olmadığı kadar onu rol yapmaya teşvik etmişti. Şüphesiz o dört kadeh şarabın da yardımı olmuştu. Yaptığı şeylere, adamın ona yaptıklarına, birlikte yaptıklarına, tüm bunların katıksız eğlencesine inanmakta güçlük çekiyordu. Ve enfes tensel zevklere.

Judith Law'ın hayatı boyunca aldığı katı ahlaki eğitimin üstesinden gelerek bir ahlaksıza dönüşebileceğinden hiç şüphelenmemişti. Yağmuru dinledi ve durmamasını diledi. Henüz değil.

Ralph onun kulağına doğru iç çekti ve sonra kendini ondan ayırmadan tembelce gerindi.

"Mmm," dedi. "Tüm bunların sadece nefis bir rüya olmadığını keşfettiğim için çok mutluyum."

"Günaydın." Yüzünü ona çevirdi ve sonra sözlerinin saçma resmiyeti karşısında kızardı.

"Gerçekten de iyi." Tembel mavi gözleriyle ona baktı. "Cama vuran yağmur sesini mi duyuyorum?"

"Sanırım," dedi, "bu durum devam ettiği sürece hiçbir araba açık otoyolda seyahat etmeye cesaret edemeyecek. Atınızın ya da kendinizin güvenliğini riske atacak mısınız?"

"İkisi de değil." Gözleri gülümsedi. "Sanırım bu, bugün ve muhtemelen bu gece de burada mahsur kaldığımız anlamına geliyor Claire. Daha korkunç bir kader hayal edebiliyor musun?"

"Çok uğraşırsam yapabilirim," dedi ve onun dudaklarına yayılan gülümsemeyi izledi.

"Can sıkıntısından öleceğiz," dedi. "Zamanı nasıl dolduracağız?"

"Aklımızı soruna vermemiz gerekecek," dedi ona, sesi kasıtlı olarak ciddiye. "Belki birlikte bir çözüm bulabiliriz."

"Aklımıza başka bir şey gelmezse," dedi iç çekerek, "yağmur dinene ve yollar kurumaya başlayana kadar yatakta kalıp yorgun saatlerimizi burada geçirmekten başka çaremiz yok."

"Ne kadar sıkıcı," dedi.

Gözleri onunkileri tuttu. "*Sıkıcı*," dedi sesi alçak perdeden. "Evet, gerçekten."

Birden onun ne demek istediğini anladı, kızardı ve sonra güldü. "Kelime oyunu istemedi oldu," dedi ona.

"Ne kelime oyunu?"

Tekrar güldü.

"Ancak," dedi, kolunu başının altından çekerek ve yatağın kenarına oturmak için ondan uzaklaşarak, "günün sıkıcı kısmı ertelenmek zorunda kalacak. Ben kahvaltı için geldim. Bir öküz bile yiyebilirim. Aç mısın?"

Öyleydi. Hem de çok. Keşke daha fazla parası olsaydı diye düşündü. Odanın ve akşam yemeğinin parasını ödemişti ve muhtemelen bu gece de aynısını yapmaya hazırdı. Bütün gün boyunca onun hesabını ödemeye devam etmesini bekleyemezdi.

"Bir fincan çay benim için yeterli," dedi.

Yataktan kalktı ve ona bakmak için döndü, bunu yaparken gerindi, görünüşe göre çıplaklığından oldukça rahatsız değildi. Ama neden olsun ki? Muhteşem bir vücudu vardı. Gözlerini onun üzerinde ziyafet çekmekten kendini alıkoyamadı.

"Bu pek de gurur verici değil," dedi, alaycı bir gülümsemeyle ona bakarak. "İyi seksin insanı açlıktan öldürmesi gerekir. Ama senin tek istediğin bir fincan çay mı?"

Bu kelime *-seks-* ne papaz evinde ne de bir parçası olduğu herhangi bir toplulukta asla yüksek sesle konuşulmamıştı. Düşüncelerinde bile her zaman etrafından dolaştığı, onun yerine örtmeceleri tercih ettiği bir kelimeydi. O ise bu kelimeyi sanki günlük kelime dağarcığının bir parçasıymış gibi konuşuyordu - ki muhtemelen öyleydi.

"İyiymi." Battaniyeleri göğsünün üzerinde ve kollarının altında tutmaya dikkat ederek doğruldu ve dizlerini kavuşturdu. "Bunu biliyorsun."

Birkaç dakika boyunca ona yakından baktı. "Cüzdanınız ne kadar boş?" diye sordu.

Tekrar kızardığını hissedebiliyordu. "Yolda durmak zorunda kalmayı beklemiyordum, anlıyorsunuz ya," diye açıkladı. "Sadece kesintisiz bir yolculuk için ihtiyacım olacağını düşündüğüm şeyleri getirdim. Eşkıya tehlikesi her zaman vardır."

"Sizin kalibrenizde bir aktris nasıl üç ay işsiz kalabilir?" diye sordu ona.

"Oh, işsiz değildim," diye güvence verdi ona. "Bilerek izin aldım çünkü sürekli evden uzakta olmaktan yorulmuştum. Bunu ara sıra yapıyorum. Ve param da var. Sadece yanımda değil."

"Ev nerede?" diye sordu ona.

Gözleri çarpıştı.

"Bir yerde," dedi. "Özel bir yer. Kendi inzivam. Nerede olduğunu kimseye söylemem."

"Dur tahmin edeyim," dedi. "Hiçbir erkeğin sizi korumasına ve desteklemesine izin vermeyen, gururlu, bağımsız bir kadınsınız."

"Bu doğru," dedi. *Keşke doğru olsaydı.*

"O halde bu durum bir istisna olmak zorunda," dedi ona. "Hizmetleriniz için size ödeme yapmayı teklif etmeyeceğim. Birbirimize duyduğumuz arzunun ve bu arzuyu tatmin etmekten aldığımız zevkin karşılıklı olduğuna inanıyorum. Ama burada kaldığımız sürece geçiminizi ben sağlayacağım. Çay ve suyla açlıktan ölmek zorunda değilsin."

"Bunu karşılayabilir misin?" diye sordu.

"Her zaman," dedi, "bana saldırmayı seçen herhangi bir haydutun kafasının yumuşak olması gerektiğine ve eğer değilse, onunla işim bittiğinde kesinlikle yumuşak olacağına inandım. Boş bir cüzdanla seyahat *etmiyorum*. Burada kaldığımız sürece sana kahvaltı ve diğer tüm öğünlerini karşılayabilirim."

"Teşekkür ederim." Ona ileriki bir tarihte geri ödemeyi öneremezdi. Asla yeterli parası olmayacaktı.

"Şimdi," dedi, "dün gece seni bu sabah acıktırarak kadar iyi olduğumu söyle bana."

"Açgözlü." Kadın ona gülümsedi. "Senin de *çok* iyi bildiğin gibi *çok* iyiydin."

"Aha," dedi biraz daha yaklaşarak, "başka bir insan özelliği. Ağzınızın sağ köşesinin yanında bir gamzeniz var."

Bu onu ayılttı. Çocukluk vebalarının üçlü hükümdarlığı; gamzeli, çilli bir havuç kafa.

"Son derece büyüleyici," dedi. "Yıkayıp giyineceğim ve aşağıya ineceğim Claire. Hazır olduğunda sen de beni takip edebilirsin. Bu sabah halka açık yemek salonunda yemek yiyebilir ve dünyadan bir şeyler görebiliriz. Uzun bir gün olacak."

Judith bunun sonsuzluk kadar uzun olmasını umuyordu. Adam perdenin arkasında kaybolurken dizlerine sıkıca sarıldı.

Rannulf, kaderin ona oldukça adil bir el dağıttığını fark etti. Normalde kötü hava koşulları yüzünden küçük bir kasaba hanında mahsur kalmak kâbuslara konu olurdu. Başka koşullar altında, tehlikeye rağmen kendisini ve atını sağ salım büyükannesinin yanına götürmenin bir yolunu bulmak için canını dişine takar ve planlar yapardı. Grandmaison Park'tan en fazla yirmi mil uzakta olduğunu fark etti.

Ama bunlar başka koşullar değildi ve büyükannesinin, çağrıldığında hemen gelmesini beklemesine rağmen, onun yolda olduğunu bile fark etmediğini bilmek yardımcı oldu. İsterse gelişini bir hafta ya da daha fazla geciktirebilir, ülkedeki tüm polis memurları onu aramak için çağrılmazdı.

Claire Campbell alt kattaki yemek odasında görüldüğünde, çünkü müslinden bile daha sade, soluk yeşil pamuklu bir elbise giymişti. Saçlarını başının tepesinden geriye doğru iyice taramış ve ensesinde örüp sarmalamıştı. Onun cazibesini abartmamasına alışmıştı. Bu klas bir aktristi, diye düşündü.

karar verdi, ayağa kalktı ve onu selamladı.

Hancı onlara biraz daha kızarmış ekmek getirene ve çiftlikteki durumu ve haftalardır süren sıcak ve kuru havanın ardından yağmurun ne kadar bereketli olacağını konuşmaya devam edene kadar önemsiz şeyler hakkında sohbet ederek yavaş bir tempoda doyurucu bir kahvaltı yaptılar. Sonra karısı çaylarını ısıtmak için taze kaynamış su getirdi ve kötü havadan ve bunun kadınlara verdiği fazladan işten bahsetmeye devam etti; erkekler ve çocuklar mecbur olmasalar bile yağmurda dışarı çıkmakta ısrar ettikleri için sürekli yerleri fırçalamak zorunda kalıyorlardı ve ne kadar azarlarsa azarlasınlar ya da süpürgeyle kovalarlarsa kovalasınlar tüm ıslaklığı ve çamuru temiz zeminlerde gezdiriyorlardı. Aslında, dedi, onları kovalamak sadece durumu daha da kötüleştiriyordu, çünkü o zaman binanın dışına değil *içine* kaçıyorlardı ve dışarı kaçsalar bile, sonunda geri geliyorlardı ve tüm iş yeniden başlıyordu.

Claire güldü ve dertleşti.

Birkaç dakika geçmeden, hancı ve karısı iki sandalye çekmiş, kadın kendine bir fincan çay koymuş, hancı da kendine bir tankard bira getirmiş ve uzun bir sohbet için yerleşmişlerdi.

Rannulf'un, hiçbir hayal gücünün şık olarak tanımlayamayacağı bir handa, bir masada oturup hizmetkârlarla arkadaşlık etmesi onu oldukça eğlendirmişti. Kardeşi dük Bewcastle, tek bir bakışıyla onları iki buz sarkıtına dönüştürebilirdi. Tek bir parmağını ya da tek bir kaşını kaldırarak gösterişlerini bastırırdı. Ama Bewcastle'a bir kez bakan, en azından baron rütbesinin altındaki hiç kimse, davet edilmediği sürece bakışlarını yerden kaldırmayı hayal bile edemezdi.

"Neden," diye sordu hancı birden, "siz at sırtındayken Bayan Bedard posta arabasında mıydı, efendim?"

"Merak ediyorduk," diye açıkladı karısı.

Rannulf masanın karşısında Claire'in gözleriyle karşılaştı. Yanakları pembeleşmişti. "Ah canım," dedi, "*sen* söyle onlara, Ralph."

O bir oyuncuydu. Neden uygun bir hikâye bulamıyordu? Birkaç dakika ona baktı ama o da diğer ikisi gibi beklenti içinde ona bakıyordu. Boğazını temizledi.

"Düğün kahvaltımızda karımın hassasiyetlerini dikkate almadım," dedi gözlerini ondan ayırmadan. "Konuklarımızdan bazıları şarabı fazla kaçırmıştı ve içlerinden birkaçı -aslında kendi kuzenlerim- bazı müstehcen sözler sarf etti. Utanmış olsam da güldüm. Gelinim gülmedi. Kendini affettirdi ve ancak daha sonra onun kendi düğün gecesinden kaçtığını öğrendim."

Yanaklarının rengi derinleşmişti.

"Gördün mü?" dedi hancının karısı, iri dirseğiyle kocasının kaburgalarını dürterek. "Sana yeni evli olduklarını söylemiştim."

"Sonunda dün onu yakaladım," diye devam etti Rannulf ve alt dudağını dişlerinin arasına almasını izledi. "Uygunsuz kahkahalarım için affedildiğimi ve artık her şeyin yolunda olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum."

Gözleri büyüdü.

Hancının karısı başını çevirerek Claire'e şefkatle baktı.

"Siz hiç aldırmayın, ördekler," dedi. "İlk sefer en kötüsüdür. Bu sabah hıçkırık sesi duymadım ve gözyağı izi de görmedim, yani korktuğunuz kadar kötü olmadığını söyleyebilirim. Bay Bedard'ın bu işi nasıl yapacağını iyi bildiğini sanıyorum." Komplocu bir tavırla güldü ve Claire de ona katıldı.

Rannulf hancıya bön bön baktı, o da ona bön bön baktı.

Kahvaltıdan sonra Rannulf ve Claire dışarı çıktılar ama Claire ona katılmak istediğinde Rannulf şaşırmişti. Atını görmek, dün hiçbir zarar görmediğinden ve düzgün bir şekilde bakıldığından emin olmak istiyordu. Onu ovma ve bu sabah kendisi beslemek istiyordu. Claire yarım çizmelerini ve kapüşonlu pelerinini giydi ve açık avlu boyunca koşmaya başladılar, giderken ot tutamlarına basmaya ve çamur ve gübrenin en kötüsünden kaçınmaya çalışıyorlardı.

Adam çalışırken o da temiz bir saman yığınının üzerine oturmuş, kapüşonunu geriye atmış, ellerini dizlerine kenetlemişti.

"Ne hikâyeydi ama," dedi.

"Senin ürkek gelin olduğunu mu? Ben de öyle düşünmüştüm." Ona sıırıttı.

"Ev sahibesi odalarımızı kendisi toplayacak ve her iki odanın ocağına taze ateş yakılmasını sağlayacak," dedi. "Hizmetçi yerine onun kişisel hizmetlerine sahip olmak büyük bir onur olmalı. Onları kandırmak pek adil görünmüyor, Ralph."

"O halde gerçeği söylememizi mi tercih edersin?" diye sordu. Atının durumu hiç de kötü görünmüyordu ama huzursuzca kişnemeye devam ediyordu. Dışarıda olmak ve hareket etmek istiyordu.

"Hayır," dedi. "Bu da adil olmaz. Evlerinin havasını bozar."

Kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı.

"Atınızın adı ne?" diye sordu. "Bucephalus,"

dedi adam.

"O çok güzel."

"Evet."

Atı fırçalamayı, ahırdaki eski samanı çatalla ayırıp taze saman serpmeyi, hayvanı besleyip sulamayı bitirene kadar sessiz kaldılar. Bu gerçekten şaşırtıcıydı. Tanıdığı kadınların çoğu gevezelik etmeyi severdi, kız kardeşi Freyja hariç. Ama Freyja neredeyse tüm kurallar için bir istisnaydı. Sessizlik rahat bir sessizlikti. Onun sessiz dikkati karşısında kendini hiç de mahcup hissetmedi.

"Atları seviyorsun," dedi adam işini bitirip ahşap bir kirişe yaslandığında ve kollarını kavuşturduğunda. "Nazik ellerin var."

"Öyle mi?" Adam ona yarı gülümsedi. "Atları sevmiyor musun?"

"Onlarla pek işim olmadı," diye itiraf etti. "Sanırım onlardan biraz korkuyorum."

Ancak daha derin bir sohbete dalamadan, seyislerden biri ortaya çıkıp hancının karısının yemek odasında onları bekleyen bir kap çikolatası olduğunu haber verdi ve tekrar su birikintilerinden kaçarak avluya doğru koşmaya başladılar. Yağmur biraz hafifliyor gibi görünüyordu.

Öğle yemekleri hazır olana kadar iki saat boyunca oturup konuştular. İkisi de okudukları kitaplardan ve Napoléon Bonaparte yenildiği ve esir düştüğü için yeni bitmiş olan savaşlardan bahsettiler. Ona tam olarak kim olduklarını söylemeden erkek ve kız kardeşlerinden bahsetti. Ona en büyükleri Wulfric'ten; kısa süre önce izinli olarak eve gelen, evlenen ve satmaya karar veren süvari subayı Aidan'dan; aynı adamla iki kez neredeyse nişanlanan ama geçen yıl onu başka bir kadına kaptıran ve o zamandan beri deliye dönen Freyja'dan; yakışıklı küçük kardeşi Alleyne'den; ve en küçüğü, herkesin olabileceğinden daha güzel olduğunu söyleyen kız kardeşi Morgan'dan söz etti.

"Tabii," diye ekledi, "ateş gibi kızıl saçları, yeşil gözleri ve porselen teni yoksa." Ve bir tanrıçanın vücuduna, diye ekledi sessizce. "Bana ailenden bahset."

Ona üç kız kardeşinden, kendisinden büyük Cassandra, küçük Pamela ve Hilary ile küçük erkek kardeşi Branwell'den bahsetti. Anne ve babası hâlâ hayattaydı. Babası bir din adamıydı, bu da ailesinden neden uzaklaştığını açıklıyordu. Bir din adamının kızını oyunculuk hayatına iten şey neydi? Adam bu soruyu sormadı, kadın da gönüllü olarak bu bilgiyi vermedi.

Öğle yemeğini bitirdiklerinde yağmur hafif bir çiselemeye dönüşmüştü. Önümüzdeki bir iki saat içinde yağmur durursa, yollar yarına kadar geçilebilir hale gelecekti. Bu düşünce biraz iç karartıcıydı. Gün çok hızlı geçiyor gibi görünüyordu.

"Bu kasabada eğlenecek ne var ki?" diye sordu ev sahibesi tabaklarını almaya geldiğinde - görünüşe göre hizmetçinin hizmetleri için çok önemli görölmüşlerdi. Hizmetçi kadın bitişikteki meyhanede birkaç kasabalıya bira servisi yapmakla meşguldü.

"Böyle bir günde pek bir şey olmaz," dedi, doğruldu, ellerini kalçalarına koydu ve gözlerini kısarak konsantre oldu. "Bugün pazar günü değil. Sadece kilise var, o da kiliselere göre pek bir şey sayılmaz."

"Dükkân var mı?" diye sordu.

"Yeşilliğın karşısında bir bakkal var," dedi parlayarak, "onun yanında değirmenci, onun yanında da demirci var. *Onun* hizmetlerine ihtiyaç duyacağınızdan değil."

"Genel mağazayı ve değirmenciği deneyeceğiz," dedi. "Karım şapkasız kaçtığından beri ona yeni bir şapka almayı düşünüyorum."

Claire'inki -yanında getirdiği tek şey- posta arabasının içinde kaybolmuştu, ona daha önce söylemişti.

"Oh, hayır!" diye itiraz etti. "Gerçekten, yapmamalısın. İzin veremem-"

Hancının karısı göz kırparak, "Ne teklif ederse kabul edin, ördekler," dedi. "Dün gece bunu hak ettiğinizi söyleyebilirim."

"Ayrıca," dedi Rannulf, "kadınların kocalarının paralarını nasıl harcadıklarını sorgulamamaları gerekir, değil mi?"

"Onlar için harcandığı sürece değil." Kadın içtenlikle güldü ve tabaklarla birlikte ortadan kayboldu.

"Sana izin veremem-" Claire başladı.

Masaya doğru eğildi ve bir elini onunkinin üzerine koydu. "Dükkândaki her şapkanın iğrenç olması tamamen mümkün," dedi. Ama gidip göreceğiz. Sana bir hediye almak istiyorum. Bunu hak etmiş olman söz konusu değil. Hediye sadece hediyedir."

"Ama yanımda sana bir tane alacak kadar para yok," dedi.

Tek kaşını kaldırdı ve ayağa kalktı. Gerçekten de gururlu bir kadındı. Londra'daki yeşil odalardan herhangi birine inecek olsa, çok sayıda potansiyel koruyucuyu çılgına çevirirdi.

Değirmenci dükkânında sergilenen tüm boneler gerçekten de iğrençti. Ama Judith'in kendisine bir hediye alınmasının utancından kurtulma umudu, Bayan Norton'un dükkânın arka tarafına geçip, elinde başka bir boneyle dışarı çıkmasıyla suya düşmüştü.

"Bunu," dedi Ralph'a değerlendirci bir bakış atarak, "özel bir müşteri için saklıyordum."

Judith görür görmez aşık oldu. Küçük bir kenarı olan hasır bir boneydi bu ve kurdeleleri kırmızı renkteydi. Siperliğin üst tarafında, bonenin geri kalanıyla birleştiği yerde, sonbaharın zengin renklerinde ipek çiçeklerden oluşan bir bant vardı. Yine de gösterişli bir bone değildi. Sadeliği asıl cazibesini oluştuyordu.

"Hanımefendinin rengine çok yakışmış," diye

gözlemledi Bayan Norton. "Deneyin," dedi Ralph.

"Oh, ama-"

"Deneyin."

Bunu yaptı, Bayan Norton'un çırpınan ellerinin yardımıyla geniş kurdeleleri çenesinin sol tarafına bağladı ve sonra Judith'in kendini görebilmesi için bir el aynası çıkardı.

Ah, çok güzeldi. Hem önden hem de arkadan saçlarını bonenin altından görebiliyordu. Şimdiye kadar sahip olduğu tüm boneler, annesinin de rızasıyla, havuç gibi saçlarını mümkün olduğunca gizlemek için kasıtlı olarak seçilmişti.

"Onu alacağız," dedi Ralph.

"Oh, ama-" Onunla yüzleşmek için döndü.

"Pişman olmayacaksınız, efendim," dedi Bayan Norton. "Hanımefendinin güzelliğini mükemmel bir şekilde tamamlıyor."

"Öyle," diye kabul etti ve pelerininin cebinden şişman görünümlü bir çanta çıkardı. "Onu alacağız. O takacak."

Judith garip bir şekilde yutkundu. Bir hanımefendinin, nişanlısı olmayan bir beyefendiden hediye kabul etmesine izin verilmezdi. Ve o zaman bile . . .

Ne kadar saçma! Dün gecedен sonra bir hanımefendinin ne yapacağını düşünmek ne kadar da saçmaydı. Bonesi de hayatında sahip olduğu her şeyden daha güzeldi.

"Teşekkür ederim," dedi ve sonra adamın Bayan Norton'a ne kadar çok banknot uzattığını fark etti. Judith dehşete kapılarak gözlerini kapadı ve sonra yeni ve pahalı bir şeyin sahibi olmanın çelişkili hazzını hissetti

ve güzel.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar dükkândan çıktıklarında ve ev sahibinin, han ile dükkânlar arasındaki oldukça bataklık olan yeşillikte gezinmeleri için onlara ödünç vermekte ısrar ettiği büyük, eski siyah şemsiyeyi başlarının üzerine kaldırdı. "Çok güzelmiş."

"Giyeni tarafından oldukça gölgede bırakılmış olsa da," dedi. "Genel mağazanın neler sunduğuna bakalım mı?"

Neredeyse her şeyden azar azar vardı, malların çoğu ucuz, cafcıflı ve berbat bir zevke sahipti. Ama her şeye baktılar, başlarını birbirine eğdiler, daha iğrenç birkaç ürüne kahkahalarını bastırdılar. Sonra dükkân sahibi Rannulfla havanın durumu hakkında konuşmaya başladı, hava nihayet düzelmeye başlamıştı. Dükkân sahibi sabaha kadar güneşin parlayacağını tahmin ediyordu.

Judith çantasından cüzdanını çıkardı ve aceleyle paralarını saydı. Evet, yeterince vardı. Yarınki posta arabasının onu daha fazla gecikme olmadan teyzesine ulaştırmasını ummak zorundaydı, çünkü yiyecek içecek için hiçbir şey kalmayacaktı. Ama bu onun umurunda değildi. Raftan küçük bir enfiye kutusu aldı ve tezgâha götürdü. Kapağında özellikle çirkin bir domuz kafası oyması olduğu için ona gülmüşlerdi. Ralph şemsiyeyi sıkıca kapatırken parasını ödedi, çünkü dönüş yolunda şemsiyeye ihtiyaçları olmayacaktı.

Kadın hediyyeyi dükkânın kapısında ona verdi ve adam hediyeinin sarılı olduğu kâğıdı açıp güldü.

"Bana duyduğun saygının ölçüsü *bu* mu?" diye sordu ona.

"İyi bir hapsirığın tadını her çıkardığında beni hatırlamanı dilerim," dedi.

"Oh," dedi, pelerinini açtı ve enfiye kutusunu dikkatlice pelerininin içine

yerleştirdi.

"Seni hatırlayacağım Claire. Ama hediye değer vereceğim. Son parayı bunun için mi harcadın?"

"Hayır, tabii ki değil," diyerek onu temin etti.

"Yalancı." Kadının kolunu kendi kolunun arasından geçirdi. "Öğleden sonrayı yarılادık ve can sıkıntısı henüz bizi yatağa sürüklemedi. Ama sanırım götürmek üzere. Orada geçireceğimiz zamanı sıkıcı bulacak mıyız, ne dersin?"

"Hayır," dedi aniden nefessiz kaldığını hissederek.

"Ben de öyle hissediyorum," dedi. "Ev sahibi ve iyi kalpli hanımı bizi iyi besliyor. Şüphesiz bizim için hazırladıkları akşam yemeğinin hakkını vermek için bir şekilde iştahımızı açmamız gerekecek. Bunu yapabileceğimiz bir yol düşünebiliyor musun?"

"Evet," dedi.

"Sadece bir tane mi?" Dilini gıdıkladı.

Gülümsedi. Yeni şapkasının içinde kendini çok güzel hissediyordu, ona verdiği hediye cebinde duruyordu ve tekrar yatmak için hana dönüyorlardı. Öğleden sonraya daha çok vardı ve önlerinde bütün bir gece vardı. Bunu bir sonsuzluk haline getirecekti.

Gökyüzüne baktı ama bulutlar çoktan yarılmış ve mavi gökyüzü görünmeye başlamıştı. Bakmak istemedi. Sabahın gelmesine daha saatler vardı.

BÖLÜM V

"Şuna bakın," dedi, sesi yumuşak bir merakla doluydu. "Hiç bundan daha görkemli bir manzara gördün mü?"

Özel oturma odalarının açık penceresinde, iki dirseğini pervaza dayamış, çenesini ellerinin arasına almış, turuncu, altın ve pembe bir gökyüzünün altında güneşin batışını izliyordu. Krem rengi ve altın rengi çizgili ipek bir elbise giymişti ve bu elbisenin onun karakteristik sade ama zarif tarzı olduğunu anlamaya başlamıştı. Sırtından aşağı dökülen saçları koyu renkte görünüyordu.

Onun tarafından sürekli şaşırtılıyordu. Kim bir aktrisin gün batımına hayret etmesini beklerdi ki? Ya da son derece güzel ama hiçbir şekilde gösterişli ya da pahalı olmayan bir boneye böylesine parlak gözlü bir zevk göstermesini? Ya da ucuz, çirkin bir enfiye kutusuna kıkırdamak ve seyahat harçlığının son kuruşunu ona harcamak? Ya da böylesine bariz bir kişisel zevkle sevişmek?

"Ralph?" Başını çevirdi ve bir elini ona doğru uzattı. "Gel ve bak."

"Bakıyordum," dedi ona. "Sen de resmin bir parçasıydın."

"Beni pohpohlamaya devam etmene gerek yok," dedi. "Gel ve bak."

Onun elini tuttu ve pencerenin önünde yanına yaklaştı. Günbatımının sorunu, karanlığın hemen ardından gelmesiydi. Tıpkı sonbaharın sorununun kışın çok geride kalmaması olduğu gibi. Peki onu bu kadar hüzünlendiren neydi?

"Yarın güneş parlıyor olacak," dedi. "Evet."

Kızın eli adamın elini sıkıca kavradı. "Yağmur yağdığına sevindim," dedi. "Posta arabasının devrilmesine sevindim. Son kasabaya sığınmadığınıza sevindim."

"Ben de öyle." Elini onunkinden kurtardı ve kolunu gevşekçe omuzlarına doladı. Kadın ona yaslandı ve güneşin uzaktaki bir tarlanın kenarında kayboluşunu izlediler.

Onunla tekrar yatmak istiyordu. Gece boyunca enerjisinin izin verdiği kadar çok kez bunu yapmaya niyetliydi. Ama bu gece, dün gece hissettiği aciliyeti ya da öğleden sonra hissettiği şehvetli coşkuyu hissetmiyordu. Bu gece neredeyse melankolik hissediyordu. Hissetmeye alışık olduğu bir ruh hali değildi bu.

Dükkândan döndükten sonra temiz çarşafklar üzerinde iki enerjik seks nöbeti geçirdiklerini gözlemlemişti. Bir süre uyuduktan sonra baş başa yemek yemişlerdi. Kadın onun için Viola ve Desdemona rollerini oynamıştı. Ve sonra gün batımını fark etmişti.

Vakit geç olmaya başlamıştı. Zaman daralıyordu ve belki birkaç gün içinde, belki de bir hafta ya da daha uzun bir süre sonra doğal sonucuna ulaşana kadar ilişkilerini sürdüremeyeceği için pişmanlık duyuyordu.

İç çekti ve ona bakmak için başını çevirdi. Adam onu öptü. Kadının öpüşünü, ağzını gevşetmesini, ona açmasını, efendilik talep etmeden ona karşılık vermesini seviyordu. Bu akşam sadece bir kadeh içmiş olmasına rağmen şarap tadı almıştı.

Onu öperken aklına bir fikir geldi. Parlak fikrini. *Bariz* fikri.

"Yarın seninle geliyorum," dedi başını kaldırarak. "Ne?"

Kadın gözleri dolu dolu ona baktı.

"Seninle geliyorum," diye tekrarladı.

"Posta arabasıyla mı?" Kadın kaşlarını

çattı.

"Özel bir araba kiralayacağım," dedi. "Buralarda bir yerlerde bir tane olmalı. Konfor içinde seyahat edeceğiz. Biz-"

"Ama arkadaşların," dedi.

"Herhangi bir arama ekibi göndermeyecekler," dedi ona. "Beni tam olarak ne zaman bekleyeceklerini bile bilmiyorlar. Seninle York'a geleceğim. Seni gerçek bir sahnede diğer aktörlerle birlikte oynarken görmek için yanıp tutuşuyorum. Ve henüz birbirimizle işimiz bitmedi. Değil mi?"

Kadın ona baktı. "Oh, hayır," dedi. "Size bu kadar zahmet veremezdim. Özel bir araba bir servete mal olur."

"Cüzdanım yeterince dolgun," dedi.

Kadın başını yavaşça salladı ve adamın aklına ani bir düşünce geldi.

"Seni bekleyen biri mi var?" diye sordu ona. "Başka bir adam mı?"

"Hayır."

"Başka kimse var mı?" diye sordu. "Size eşlik etmemden rahatsız olacak biri var mı?"

"Hayır."

Ama kadın yavaşça başını sallamaya devam etti. Oldukça alçaltıcı başka bir olasılığı düşündü.

"Birbirimizle işimiz bitti mi?" diye sordu ona. "Yoksa birlikte bir gece daha mı geçireceğiz? Yarın tekrar özgür olup tek başına yola çıkmaktan memnun olacak mısınız?"

Başını sallamaya devam ettiğini görünce rahatladı.

"Senden daha fazlasını istiyorum Claire," dedi. "Daha çok vücudunu, daha çok *seni*. Seni rol yaparken görmek istiyorum. Sonsuza kadar kalmayacağım, sadece ikimiz de tatmin olana kadar bir hafta kadar kalacağım. Sen tek bir erkeğe bağlı kalmaktan hoşlanmayan bağımsız bir kadınsın, bunu görebiliyorum. Ben kısa ilişkilerden hoşlanan ve sonra yoluna devam etmekten memnun olan bir adamım. Ama yarın çok erken. Ayrıca, yeniden bir posta arabasına binmeyi ve başka bir kemikli kutsal adamın yanında yerinizi almayı dört gözle bekliyor olamazsınız."

Başı hareketsizdi. Bir an için yarı gülümsedi.

"Benden daha fazlasını istediğini söyle," dedi ağzını onunkine yaklaştırarak. "Senden daha fazlasını istiyorum."

"O zaman anlaştık." Onu çabucak öptü. "Yarın buradan birlikte ayrılacağız. York'a geleceğim ve seni sahnede göreceğim. Birbirimizin yanında birkaç gün daha geçireceğiz, belki bir hafta. Belki daha uzun. Ne kadar sürerse."

Kadın yine yarı gülümsedi ve parmak uçlarını adamın yanağına dokundurdu. "Bu çok hoş olurdu," dedi.

Elini onunkinin üzerine koydu ve avucunu öptü. Dün sabah Aidan'dan ayrılıp Grandmaison'a doğru yola çıktığında, yeni bir metresin ve ateşli bir ilişkinin kollarına atını sürdüğü kimin aklına gelirdi? Çamura ve tehditkâr yağmura lanet etmişti ama ikisi de nimete dönüşmüştü.

"Yatmaya hazır mısın?"

diye sordu. Kadın başını salladı.

Kendini oldukça yorgun hissediyordu. Dün gece dört kez ve bu öğleden sonra da iki kez yaptığı yolculuklar onun ve şüphesiz onunkilerin dayanıklılığını epeyce azaltmıştı. Ama şimdi bu gecenin beklediği kadar çılgınca geçmesine gerek yoktu. Bütün gece uyanık kalıp her anın avantajını kullanmaları gerekmiyordu. Önlerinde, ihtiyaç duydukları kadar çok gün ve gece vardı.

"Gel o zaman." Tekrar elini tuttu ve onu yatak odasına doğru götürdü. "Uzun, yavaş bir sevişmenin tadını çıkaralım ve sonra uyuyalım, olur mu?"

"Evet," dedi, sesi alçak ve boğuktu ve sıcak, şehvetli bir vaatle onun etrafında kıvrılıyordu.

Muhtemelen daha çok erken olmasına rağmen dışarısı aydınlanmıştı. Posta arabası sekiz buçukta posta hanından ayrılacaktı, ev sahibinin dün akşam bildirdiğine göre, Bay ve Bayan Bedard'ın

seyahat etmeyeceğini söyledi.

Yapmazlar. Ama Judith Law mümkün olsa giderdi. Ralph ile gidemezdi. Nereye gideceklerdi ki?

Macera sona ermişti. Çalınan rüyası düz ve boştu. Donuk bir acı göğsüne ağır bir el gibi yerleşmişti. Yakında onu uyandırmalı ve çok acılmış gibi görünmeden özel bir araba kiralamak için dışarı çıkmasını önermeliydi. Ona gerçeği, hatta başka bir yalanı söyleyecek cesareti yoktu. Ona hayır diyemeyecek kadar korkaktı, onunla gitmeyeceğini, bunun yerine yolculuğuna tek başına ve arabayla devam edeceğini söyledi.

Ona gerçeği söylemek onurlu ve belki de daha nazık bir davranış olurdu.

Ama ona veda etmeye dayanamadı.

Yavaş, neredeyse baygın sevişmelerini bitirdikten sonra bütün gece derin bir uyku çekmişti. Bütün gece onun yanında yatmış, yukarıya bakmış, ara sıra gözlerini kapatmış ama uyumamış, gün ışığına dair işaretler için pencereyi izlemiş, ıstırabını uzatmak için gecenin sonsuza dek sürmesini dilemişti.

Daha iki sabah önce hayatı boyunca tanıdığı Judith Law olduğuna inanmak zordu. Artık Judith Law'ın kim olduğunu bilmiyordu.

"Uyandın mı?" diye sordu adam yanından ve kadın başını çevirip ona gülümsedi. Onun görüntüsünü içmek, anılarını depolamak için. "İyi uyudun mu?"

"Mmm," dedi.

"Ben de." Gerindi. "Meşhur kütük gibi uyudum. Bir erkeği nasıl yıpratacağını kesinlikle biliyorsun Claire Campbell. Mümkün olan en iyi şekilde tabii ki."

"Erken bir başlangıç yapacak mıyız?" diye sordu ona.

Bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve pencereye doğru ilerledi.

Perdeleri geri çektikten sonra, "Gökyüzünde tek bir bulut bile yok," diye rapor verdi. "Bahçede de neredeyse tek bir su birikintisi kalmadı. Gecikmek için bir neden yok.

Belki de giyinip tıraş olur olmaz bir araba aramaya çıkmalıyım. Daha sonra, yola çıkmadan önce kahvaltı edebiliriz."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor," dedi.

Adam paravanın arkasında kayboldu ve kadın onun sürahidenden kâseye su doldurduğunu duyabiliyordu. Acele etmesini diledi. Zamanın durmasını diledi.

"Hiç bir arabanın içinde seks yaptın mı Claire?" diye sordu. Adamın sesindeki kahkahayı duyabiliyordu.

"Kesinlikle hayır." Daha iki gün önce bu soru onu kelimelerin ötesinde şok etmişti.

"Ah," dedi, "o zaman size bugün yeni bir deneyim vaat edebilirim."

Birkaç dakika sonra gömlek, yelek ve ceketini giymiş, devetüyü rengi binici pantolonu ve çizmelerini giymiş, nemli saçlarını yeni tıraş olmuş yüzünden geriye doğru taramış olarak tekrar ortaya çıktı. Yatağın onun tarafına doğru yürüdü, üzerine eğildi ve onu hızla öptü.

"Saçların böyle yastığın üzerinde ve omuzların çıplak," dedi, "en sofu azizleri bile baştan çıkarmaya yetiyorsun - ki ben onlardan biri değilim. Ancak, önce iş, sonra zevk. Bir arabadan çok ilginç bir yatak olur Claire." Doğruldu, ona sırtıttı, döndü ve gitti.

Aynen böyle.

Gitti.

Arkasında bıraktığı sessizlik sağır ediciydi.

Judith bir an için o kadar yıkılmıştı ki kıpırdıyamadı. Sonra hemen harekete geçti, yataktan fırladı, paravanın arkasına geçti ve giysilerini de beraberinde sürükledi. On beş dakika geçmeden bir elinde retikülü, diğerinde ağır portmantosuyla merdivenlerden inmeye başladı.

İçki salonundaki bir masayı yıkamakta olan hancı doğruldu ve ona baktı, gözleri portmantosuna odaklanmıştı.

"Posta arabasına yetişmem gerekiyor," dedi.

"Öyle mi?" diye sordu adam.

Sonra karısı Judith'in solundaki kapıdan içeri girdi.

"Ne oldu, ördekler?" diye sordu. "Sana sert davrandı, değil mi? Sert sözler söyledi, değil mi? Sen onlara aldırma. Erkekler her zaman düşünmeden konuşur. Onun gözüne tekrar girmeyi öğrenmelisin. Bunu hiçbir şey yapmamış gibi yapabilirsin. Sana nasıl baktığını gördüm. Fair sana tapıyor, gerçekten."

Judith dudaklarını bir gülümsemeye dönüştürdü. "Gitmem gerekiyor," dedi. Ama aklına ani bir fikir geldi. "Kullanabileceğim kâğıt, kalem ve mürekkebiniz var mı?"

Her ikisi de birkaç dakika sessizce ona baktı ve sonra hancı tezgâhın arkasına koşarak üçünü de çıkardı.

Judith değerli dakikalarını boşa harcadığını düşündü, mide kasları panik içinde düğümleniyordu. Adam her an geri dönebilirdi ve o zaman onunla konuşmak zorunda kalacaktı. Bunu yapmaya dayanamazdı. *Yapamazdı.* Aceleyle bir şeyler karaladı, bir an durakladı ve sonra bir cümle daha eklemek için başını eğdi. Adını -Claire- aceleyle imzaladı, kâğıdı sildi ve dörde katladı.

"Geldiğinde bunu Bay Bedard'a verir misiniz?" diye sordu.

Hancı, portmantosunu almak için eğildiğinde ona, "Bunu yapacağım, hanımefendi," diye söz verdi. "İşte, onu taşıması için ahırdaki delikanlıyı sizinle birlikte göndereceğim."

Judith kızarak, "Ona ödeyecek param yok," dedi.

Ev sahibesi dilini şaklattı. "Tanrı seni sevsin," dedi, "bunu *onun* faturasına ekleyeceğiz. Sizi böyle korkuttuğu için kafasına oklava indirebilirim."

Seyis çağrılırken daha da değerli dakikalar kaybedildi, ama sonunda Judith başı önde, aceleyle posta hanına doğru uzaklaşıyordu.

-Yeni şapkasını giymiş, eğilmişti. Umdu ve umdu-oh, lütfen Tanrım

-Yolda Ralph'e rastlamayacaktı.

Ve yarım saat sonra, posta arabası - farklı bir araba ve

farklı şoför ve çoğunlukla farklı yolcularla hanın avlusundan çıkıp kuzeye giden yola girdiğinde burnunu cama dayadı ve umutsuzca onu görebilmek için etrafına bakındı. Midesinin bulandığını hissetti. Dün sabahki baş ağrısı ilgiyle geri dönmüştü. O kadar bunalmıştı ki, umutsuzluğun böyle bir şey olup olmadığını merak ediyordu.

Rannulf handan ayrıldıktan kırk dakika sonra, oldukça şık bir araba ve iki atı fahiş bir fiyata kiralamış olarak hana döndü. Bir saat içinde onun için hazır olacaktı. Önce kahvaltı için zaman olacaktı. Yine çok acıkmıştı. Claire'in hâlâ yatakta olmadığını umuyordu; o da kendini şehvetli hissediyordu ve odadan çıktığında Claire çok davetkâr görünüyordu.

Merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve kapıyı ardına kadar açtı. Yatak boştu. Perdenin arkasında değildi. Özel yemek odasının kapısını açtı. Orada da yoktu. Her şey bir yana, onu beklememiş, kahvaltıya inmişti bile. Ama merdivenin başına geldiğinde aniden durdu, kaşlarını çattı ve geri döndü. Yatak odalarına girdi ve etrafına bakındı.

Hiçbir şey yok. Kıyafet yok, saç tokası yok, retikül yok. Portmanto da yok. Elleri iki yanında yumruk şeklinde kıvrıldı ve öfkesinin başladığını hissetti. Yanlış anlamış gibi davranamazdı. Kadın kayıp gitmiş ve onu terk etmişti. Tek kelime etmeden. Ona gideceğini söyleyecek kadar bile cesareti yoktu.

Aşağıya indi ve hancı ve karısıyla yüz yüze geldi; biri ona belirgin bir sempatiyle bakarken, diğeri dudaklarını büzmüş ve kızgın bakışlarla bakıyordu.

"Sanırım," dedi Rannulf, "posta arabasına bindi."

"Ürkek," dedi ev sahibi. "Yeni bir eş, görüyorsunuz. Bazıları iyice alışana kadar böyledir."

"Karılar at değildir," dedi karısı sertçe. "Sanırım kavga ettiniz ve sanırım bazı kötü şeyler söylediniz. Umarım ona vurmamışsındır." Gözleri kısıldı.

"Ona vurmadım," dedi Rannulf, hizmetkârlara karşı kendini savunmaya tenezzül edeceğine inanmakta güçlük çekerek.

"O zaman arabanın arkasından gidip biraz mütevazı pasta yesen iyi olur," diye öğüt verdi. "Sakın onu azarlama. Ona üzgün olduğunu söyle ve doğuştan gelen hayatının geri kalanında onunla nazikçe konuş."

"Bunu yapacağım," dedi, kendini son derece aptal ve içten içe öfkeli hissederek. Kadın hiç nezaket göstermemişti.

"Sizin için bir not bırakmış," dedi ev sahibi, başını tezgâha doğru sallayarak.

Rannulf başını çevirdiğinde çıplak tahtanın üzerinde duran katlanmış bir kâğıt parçası gördü. İçki salonuna doğru yürüdü, kâğıdı aldı ve açtı.

Notta "Sizinle gelemem," yazıyordu. "Bunu yüz yüze söyleyecek cesareti kendimde bulamadığım için üzgünüm. Gördüğünüz gibi başka biri *var*. Saygılarımla, Claire." Tek kelimenin altını üç kez çizmişti.

Yani bir başkasının metresiyle yatıp kalkıyor ve eğleniyordu, öyle mi? Başını birkaç kez salladı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Onun gibi yakışıklı ve meslek sahibi bir kadının zengin bir adamın koruması altında olmadığına inanmakla saflık ettiğini düşünüyordu. Notu bir elinde buruşturdu ve paltosunun cebine tıktırdı.

"Atınızı isteyeceksiniz, efendim," diye bilgilendirdi hancı onu. "Onun peşinden gitmek için."

Kahretsin, *kahvaltısını* istiyordu.

"Evet," dedi. "Yapacağım."

Adam ona, "Her şey hazır," diye bilgi verdi. "Hanımefendiniz gittikten sonra cüret ettim-"

"Evet, evet," dedi Rannulf. "Hesabı verin, ben de yoluma gideyim." "Ve

daha iki gece önce yeni bir gelin oldu," dedi ev sahibinin karısı. "I Fark etmiş olabileceğiniz gibi yatak takımını değiştirdim efendim. Sen olmak istemedin
Dün gece kanlı çarşafların üzerinde yatıyordun, değil mi?"

Rannulf tezgâha bakıyor, sırtını ona dönmüş, çantasını açıyordu. Bir an için dondu kaldı.

Kanlı çarşaf lar mı?

"Evet, fark ettim," dedi ve gerekli meblağı ve cömert bir vaili çıkardı. "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra, sözde ürkek ve sinirli karısının peşinden handan uzaklaşırken aklına gelen her türlü müstehcenliği, her türlü küfrü saydı.

"Lanet olsun," dedi sonunda yüksek sesle. "O lanet olası bir *bakireydi*."

Judith öğleden sonra Leicestershire'daki Kennon köyünde indiğinde, Harewood Grange'den ne bir araba ne de bir hizmetçinin onu beklemediğini görünce şaşırdı. Evin üç mil uzakta olduğu kendisine bildirilmişti ve hayır, portmantosunu bırakabileceği güvenli bir yer yoktu. Yanında götürmek zorundaydı.

Yorgun, aç ve kalbi kırılmış olan Judith üç millik yolu, portmantosunu yere koymak ve el değiştirmek için sık sık mola vererek yürüdü. Yanında çok az şey getirmişti -getirecek pek bir şey yoktu- ama birkaç elbisenin, ayakkabının, geceliklerin ve fırçaların ne kadar ağır olabileceği şaşırtıcıydı. Güneş bulutsuz bir gökyüzünden üzerine vuruyordu. Çok geçmeden susuzluk açlıktan bile daha baskın hale geldi.

Eve giden araba yolu bitmek bilmeyecek kadar uzun görünüyordu, en azından hoş bir gölge sağlayan koyu renkli sarkık ağaçların altından geçiyordu. Sonunda evin kendisi görüldüğünde, bir tür malikâne olduğunu görebiliyordu, ama o da öyle olmasını bekliyordu. Effingham Amca son derece zengindi. Effingham Teyze onunla bu yüzden evlenmişti -ya da annem bir keresinde küçümseyici olarak algıladığı bir mektubun üzerinden geçerken böyle demişti.

Judith'in kapıyı çalmasına bir hizmetçi cevap verdi, sanki yağmurun ortaya çıkardığı bir sümüklüböcekmiş gibi burnunun ucuyla ona baktı, onu yüksek, mermer kaplı salondan çıkan bir salona götürdü ve kapıyı kapattı. Kadın bekledi

Orada bir saatten fazla kaldı ama kimse gelmedi ya da ona içecek bir şey getirmedi. Umutsuzca kapıyı açıp bir bardak su istemeyi diledi ama evin büyüklüğü ve etrafındaki zenginlik işaretleri karşısında aptalca bir dehşete kapıldı.

Sonunda Effingham Teyze geldi, uzun boylu ve zayıftı, siyah bukleleri şapkasının siperliğinin alt tarafını çevreliyordu. Judith'in onu en son gördüğü sekiz yıl önceki halinden çok az farklı görünüyordu.

"Ah, sensin, değil mi Judith?" dedi, yeğeninin yanağının yanındaki havayı öpecek kadar yaklaşarak. "Kesinlikle zaman ayırmışsın. Ben Hilary'yi umuyordum, çünkü aranızda en küçüğünüz o ve muhtemelen en istekli olanınız o olacaktı. Ama onun yerine senin yapman gerekecek. Kardeşim nasıl?"

Judith, "O iyi, teşekkürler Louisa Teyze," dedi. "Annem onu gönderdi-"

"Tanrı aşkına, yavrum, saçların!" diye haykırdı teyzesi birden. "Çok güzel. Hatırladığım kadar şatafatlı. Ne korkunç bir ıstırap ve ne korkunç bir Her zaman edep ve saygınlığın ruhu olan kardeşim için bir duruşma. Annen sana o boneyi alırken ne düşünüyordu ki, sadece saçlarına dikkat çekiyor? Sana başka bir tane bulmam gerekecek. İçeride giymek için şapka getirdin mi? Sana biraz bulacağım."

"Benim var-" Judith söze başladı ama teyzesinin bakışları rahatsız edici bonenin ve saçın altından yeğeninin biraz serinlemek için arkaya doğru açılmış pelerinine kaymıştı. Kaşları dehşet içinde çatıldı.

"Yengem *ne* düşünüyordu da seni bana *böyle* giydirip gönderdi?" diye haykırdı.

Judith pelerininin altında mütevazı yakası ve modaya uygun yüksek beliyle sade muslin elbisesini giyyordu. Biraz tedirginlikle kendine baktı.

"*Bu elbise,*" dedi teyzesi gürleyen ses tonuyla, "*uygunsuz. Bir fahişe* gibi görünüyorsun."

Judith kızardığını hissedebiliyordu. İki gece ve aradaki gün boyunca kendini hem güzel hem de çekici hissetmişti ama teyzesinin sözleri onu gerçeğe döndürmüştü. Çirkindi - utanç verici derecede çirkindi, babasının da ona her zaman açıkça belirttiği gibi, ama hiçbir zaman böyle kelimeler kullanmamıştı

Effingham Teyze'ninki kadar zalim. Ama belki de *gerçekten* bir fahişeye benziyordu. Belki de Ralph Bedard'ın onu çekici bulmasının nedeni buydu. Bu dayanılmaz derecede acı verici bir düşünceydi.

Effingham Teyze, "Giysilerinizi incelemem gerekecek," dedi. "Eğer hepsi böyleyse, onları dikiş yerlerinden söktürüp bir şekilde daha mütevazı hale getirmem gerekecek. Umarım Effingham senin için yeni elbiseler almak zorunda kalmaz. En azından bu yıl, Julianne'in kraliçeye takdimi ve çıkış sezonu için zaten masraf yapmışken ve bir de düğün ve gelin kıyafetleri için ek masraflar beklerken."

Julianne, Judith'in on sekiz yaşındaki kuzeniydi ve Judith de onu sekiz yıldır görmemişti.

"Büyükanнем nasıl?" Judith sordu.

Büyükannesi Effingham Teyze ile birlikte yaşıyordu. Judith onu çocukluğundan beri görmemişti. Çok konuşan, yüksek sesle gülen, her bahaneyle torunlarına sarılan, onlara hikâyeler anlatıp gevezeliklerini dinleyen, şatafatlı giyimli, mücevherlerle süslü bir hanımefendiye dair sadece belli belirsiz anıları vardı. Judith, annesi ve babasının Büyükanne'yi bir deneme ve utanç kaynağı olarak gördüklerini anlayıncaya kadar ona tapmıştı.

"Önümüzdeki birkaç gün içinde çok sayıda misafirin buraya gelmesi beklendiğinden, ona eşlik ederek faydalı olabilirsin," dedi Effingham Teyze hızlıca. "Daha önce hiç sosyeteye çıkmadığın ya da tanıtılmadığın ve ev partisinin etkinliklerine katılmaktan rahatsızlık duyacağın için yapacak fazla bir şeyin olmayacak. Ve elbette sana burada bir ev sunduğu için Effingham'a minnettarlığını göstermek için elinden gelen her şeyi yapmak isteyeceksin."

Judith'in Harewood'a, aileye hangi sıfatla olursa olsun hizmet etmesi için fakir bir akraba olarak getirildiğini hatırlatmaya pek ihtiyacı yoktu. Görünüşe göre büyükannesinin refakatçisi olacaktı. Gülümsedi ve bir şeyler yiyip içmezse yakında bayılacağını düşündü. Ama bir bardak suyu bile nasıl isteyebilirdi ki?

"Yukarı gelip ona saygılarını sunabilirsin," dedi Effingham Teyze. "Julianne ve ben ziyarete gittiğimizden beri kendi odasında çayını içti bile. Hepimiz senin günler öncesinden gelmeni bekliyorduk."

Hilary'yi umuyorduk elbette. Kardeşimin sizi göndermekte neden bu kadar geciktiğini ve böylece mali bir yükten kurtulduğunu anlayamıyorum."

"Bindiğim posta arabası iki gün önce çamurda devrildi," diye açıkladı Judith. "Sonra da yağmur yüzünden geciktim."

Teyzesi, "Tam da kendini en yararlı hale getirebileceğin bir zamanda burada olmaman çok zahmetli oldu," dedi.

Teyzesi kapıya ulaşmadan kapı tekrar açıldı ve odaya çok güzel bir genç kız girdi. Sekiz yıl Julianne'i solgun, pek de ilgi çekici olmayan bir çocuktan, kalp şeklinde bir yüze, iri mavi gözlere ve yumuşak sarı buklelere sahip küçük, ince ama biçimli bir genç bayana dönüştürmüştü.

"Hangisi?" diye sordu kuzenini tepeden tırnağa süzerek. "Ah, sen Judith'sin, şu havuç gibi saçlı olan. Amcamın Hilary'yi göndereceğini umuyordum. Seni günler önce bekliyorduk. Annem çok sinirlendi çünkü Tom seni almak için köye gönderilmişti ve dört saat boyunca eve dönmedi. Annem onu handa içki içmekle suçladı ama o bunu şiddetle reddetti. Anne, çayımı istiyorum. *Hiç* gelmeyecek misin? Hizmetçilerden biri Judith'i büyükanneme götürebilir."

Ben de seni gördüğüme sevindim Julianne, diye düşündü Judith sessizce. Çay için yapılan planlara kendisinin dahil edilmediği de açıktı.

Görünüşe göre yeni hayatı tam da hayal ettiği gibi olacaktı.

Rannulf kahvaltı ve öğle yemeği için tekrar durmuştu. Son yemek sırasında bagaj arabası ve uşağı nihayet ona yetişmişti. Grandmaison Parkı'nın kapılarından geçip, içerideki boş çardak evini geçip, ana eve giden düz ve geniş araba yolu boyunca ilerlediğinde öğleden sonra olmuştu. Büyükannesinin özel oturma odasına götürüldü. Büyükannesi ayağa kalktı ve o hala binici kıyafetleriyle odaya girerken ona baktı.

"Pekala," dedi, "ve tam zamanında, Rannulf. Saçının kesilmesi gerekiyor. Sarıl bana." Kollarını açık tuttu.

"Cehennem yağmuru yüzünden iki gün bekletildim," diye bilgi verdi ona. "Beklerken nemli havada saçlarım on santim uzadı. Vücudundaki her kemiği kırmayacağıma emin misin?"

Kollarını kızın minik beline doladı, onu ayağa kaldırdı ve tekrar yere bırakmadan önce yanağına yüksek sesle bir öpücük kondurdu.

"Küstah çocuk," dedi, elbisesini düzelterek. "Açlık ve susuzluktan ölüyor musun? Geldiğiniz andan itibaren beş dakika içinde yiyecek ve içecek getirilmesi için talimat verdim."

"Bir ayı kadar açım," dedi ona. "Ve denizi kana kana içebilirim, ama umarım tek bir fincan çay bile içmem." Ellerini ovuşturdu ve ona baktı. Her zamanki gibi bir toplu iğne kadar düzgün görünüyordu. Yine de daha küçük ve her zamankinden daha ince görünüyordu. Zarif saçları, dantel şapkası kadar beyazdı.

"Peki," diye sordu ona, "kardeşlerin nasıl? Aidan'ın bir madencinin kızıyla evlendiğini öğrendim."

Rannulf sırtıttı. "Ama Büyükanne, bir lorgnette yardımıyla çok yakından baksanız bile," dedi, "tırnaklarının altında tek bir kömür tozu zerresi bile bulamazsınız. O bir hanımefendi olarak yetiştirildi ve eğitildi."

"Ya Bewcastle?" diye sordu. "*Kimsenin sözünü dinlediğine dair* bir işaret var mı? kızını sunağa götürür müsün?"

"Wulf mu?" dedi, "O değil. Ve teklif etmeye karar verdiği kadına acıyarak yardım eder. Onu çarşafın arasında dondururdu."

"Ha!" dedi büyükannesi. "Wulfric gibi adamların çekiciliği hakkında bildiğin tek şey bu, Rannulf. Freyja hâlâ o Vikont için mi yanıp tutuşuyor?"

"Ravensberg? Kit?" dedi. "Öyle olduğunu söylediğimde çeneme bir yumruk indirdi ama bu bir yıl önceydi, Bayan Edgeworth'la nişanı yeni atılmıştı, onunla evlenmeden önce. Kit ve Vikontes, önümüzdeki birkaç ay içinde Freyja için acı verici bir şey olabilecek ya da olmayabilecek ilginç bir olay bekliyorlar. Ama o kalbini koluna takmaz."

"Peki Alleyne nasıl?" diye sordu. "Her zamanki gibi yakışıklı mı?"

"Hanımlar öyle düşünüyor gibi görünüyor," dedi sırtarak.

"Peki ya Morgan? Wulfric onu yakında dışarı mı çıkaracak?"

"Gelecek yıl on sekiz yaşına geldiğinde," dedi. "Gerçi önce ölmeyi tercih edeceğini söylüyor."

"Aptal kız," dedi ve bir hizmetçi odaya bir tepsi taşıırken durakladı, reverans yaptı ve geri çekildi.

Rannulf içeceğin çay *olmadığını* memnuniyetle gördü. Büyükannesi elini kaldırarak ne yiyeceğini ne de içeceğini işaret ettikten sonra o da kendine yardım etti ve yerine oturdu. Ah, işte gerçek an gelmişti, diye düşündü içten içe, ön nezaketin sona erdiğini ve büyükannesinin işe koyulmak üzere olduğunu hissederek.

"Aidan akıllı biri," dedi, "bir madencinin kızını seçmiş olsa bile. Otuz yaşında olmalı ve çocuk yuvasını kurmanın tam zamanı. Sen de sekiz yirmi yaşındasın, Rannulf."

"Sadece bir yavru, büyükanne." Ona sırttı.

"Sizin için çok uygun birini buldum," dedi. "Babası sadece bir baronet, doğru, ama eski, saygın bir aile ve orada para sıkıntısı yok. Gün gibi güzel ve geçtiğimiz ilkbaharda takdim edildi. Avantajlı bir evlilik yapmaya hazır."

"Yeni mi sunuldu?" Rannulf kaşlarını çattı. "Kız kaç yaşında?"

"On sekiz," dedi büyükannesi. "Senin için doğru yaş, Rannulf. Senin isteğine göre kolayca şekillendirilebilecek kadar genç ve önünde daha üreme yıllarının çoğu var."

"On sekiz!" dedi. "Daha bir çocuk. Kendi yaşıma yakın birini seçmeyi tercih ederim."

"Ama o yaş o kadar ilerledi ki," dedi sertçe, "o yaşa yaklaşan her kadın en azından üreme çağını yarılamış olacak. Mülkümün sende ve senin soyunda güvence altına alınacağından emin olmak istiyorum Rannulf. Hepsine derin bir sevgi beslediğim erkek kardeşlerin var ama senin doğru kişi olduğuna uzun zaman önce karar verdim."

"Seni memnun etmek için daha yıllarım var," dedi. "Sen daha bahar tavuğusun büyükanne."

"Arsız çocuk." Dilini gıdıkladı. "Ama benim sonsuza kadar vaktim yok, Rannulf.
Aslında sonsuza dekten çok daha az."

Kadehini yarısına kadar dudaklarına götürmüş olan adam ona dikkatle baktı. "Ne diyorsun?" diye sordu ona.

"Gereksiz yere endişelenmenizi gerektirecek bir şey yok," dedi hızlıca. "Sadece küçük bir sorun var ve şüphesiz eninde sonunda beni alıp götürecektir, belki de yaşlılığın beni alıp götürmesini beklemek zorunda kalacağımndan birkaç yıl daha erken."

Kadehi yere düşmüştü ve o daha elini sertçe kaldıramadan ayağa kalkmıştı.

"Hayır," dedi. "Ne sempati, ne yumuşak sözler, ne de teselli istiyorum. Bu benim hayatım ve ölümüm olacak ve her ikisiyle de kendim başa çıkacağım, çok teşekkür ederim. Ben sadece gitmeden önce senin iyi bir evlilik yaptığını görmek istiyorum, Rannulf. Ve belki de, eğer sen *çok* saygılı olursan ve ben de çok şanslı olursam, gitmeden önce ilk oğlunu beşiğinde görebilirim."

"Büyükanne." Bir elinin parmaklarını saçlarında gezdirdi. Kendi akrabalarının ölümlü olduğunu düşünmekten nefret ederdi. En son on iki yaşındayken babası ölmüştü. Kadının açıkça ima ettiği şeyi bastırmak istercesine gözlerini kapattı. *O ölüyordu.*

"Julianne Effingham'ı seveceksin," dedi. "Çok güzel bir kız. Tam senin tipin olduğunu tahmin ediyorum. Buraya tamamen benim çöpçatanlık girişimlerine omuz silmek niyetiyle geldiğini biliyorum, Rannulf, geçmişte hep yaptığın gibi. Evliliğe hazır olmadığına inandığını biliyorum. Ama bir dene, olur mu? Uygun bir eş bulma ihtimalini? Benim hatırım için mi? Senden sadece denemeye söz vermeni istiyorum, onunla evlenmeye söz vermeni değil. Söz mü?"

Gözlerini açtı, onu son gördüğünde olduğundan çok daha zayıf olan kadına baktı ve içini çekti.

"Söz veriyorum," dedi. "Eğer istersen sana dünyayı, güneşi ve ayı da vaat ediyorum."

"Bayan Effingham'la buluşma ve ona kur yapma sözü yeterli," dedi. "Teşekkür ederim, oğlum."

"Sen de bana bir söz vermelisin," dedi. "Ne?"

diye sordu kadın.

"Yakın zamanda ölmek

üzere." Ona sevgiyle

gölümsedi.

BÖLÜM VI

Julianne Effingham'ın sahneye çıkışı annesi tarafından büyük bir başarı olarak ilan edilmişti. Tüm genç kızların hayallerinin zirvesi olan zengin ve yakışıklı bir kocaya ilk Londra sezonunda bağlanmayı başaramadığı doğrudu. Ama durum hiç de umutsuz değildi. Birçoğu gerçekten de çok seçkin genç beyefendilerden oluşan bir hayran kitlesi edinmiş ve kendisinden daha yüksek sosyal seviyeye sahip birkaç genç hanımın dostluğunu kazanmıştı.

Arkadaşlarının ve hayranlarının listesi Julianne ve annesi tarafından dikkatle incelenmiş, rüya gibi bir misafir listesi hazırlanmış ve Harewood Grange'de iki hafta sürecektir bir ev partisine katılmaları için davetiyeler gönderilmişti. Neredeyse yarısı kabul etmiş, ikinci ve üçüncü tercihlerden oluşan yeni bir listeye de davetiye gönderilerek istenen sayıya kolayca ulaşılmıştı. Misafirler Judith'ten dört gün sonra geleceklerdi.

Çok geçmeden fark ettiği gibi, bu bir tesadüf değildi. Büyükannesinin ihtiyaçlarını karşılamadaki yararlılığının, onu çağırmak için en önemli ve uzun vadeli neden olması gerektiği gerçeği bir yana, herkes gelmeden önceki telaşlı günlerde ellerini ve ayaklarını meşgul etmenin bin bir yolu daha vardı.

Effingham Teyze ve Julianne ev partisinden, sevgililerden ve evlilik ihtimallerinden başka bir şey konuşmuyorlardı. George Effingham Amca hiçbir şey konuşmazdı ve ağzına yiyecek ve içecek koymak ya da özellikle kendisine yöneltilen bir soruyu yanıtlamak dışında ağzını nadiren açardı. Judith'in büyükannesi ise

Çok çeşitli konularda çok şey anlatırdı ve onu birazcık eğlendiren her şeye gülmeye çok hazırdı. Yine de Judith kısa süre içinde, kendisi dışında kimsenin büyükannesinin söylediklerine pek aldırmış etmediğini fark etti.

Judith'in hatırladığından çok daha tombul ve halsizdi. Hem gerçek hem de hayali bir dizi hastalıktan yakınıyordu. Sabahları kendi odasında geçiriyor, zamanının çoğunu özenle hazırlanmış saç modelleri, pek de göze batmayan kozmetik ürünleri ve parfümler, parlak renkli giysiler ve bir sürü mücevherle süslenerek geçiriyordu. Öğleden sonraları ve akşamları misafir odasına taşınır, komşularını ve arkadaşlarını kapalı arabayla ziyaret etmek dışında nadiren dışarı çıkar ve özellikle kremalı pastalar ve bonbonlar olmak üzere aşırı yemek yerdi. Judith onu ilk andan itibaren sevmişti. İyi huyluydu ve torununu gördüğüne içtenlikle sevinmişti.

"Sonunda buradasın," diye bağırmıştı o ilk gün, Judith'i sıcak, menekşe kokulu bir kucakla sararken, bunu yaparken her iki bileğindeki gümüş bilezikler şıngırdıyordu. "Ve bu *Judith*. Senin olmanı çok istiyordum. Ama yağmur seni alıp götürecek diye çok endişelendim. Dur da sana iyice bir bakayım. Evet, evet Louisa, çayını içmek için aşağı inebilirsin. Ama Tillie Judith için bir tepsi getirsin. Yolculuğu boyunca pek bir şey yemediğini söyleyebilirim. Oh, aşkım, çok iyi bildiğim gibi nadir bulunan bir güzelliğe dönüşmüşsün."

Gülümsemeleri, özürleri, teşekkürleri ve kucaklamaları tüm gereksiz ayak işlerini normalde olabileceğinden daha az can sıkıcı hale getirse de büyükannem talepkârdı. Ne zaman yukarı çıksa alt kattan bir şey isterdi. Aşağıdayken de odalarından bir şey isterdi. Pasta tabağından ya da bonbon tabağından beş adım uzaktayken, bacakları bugün özellikle kötü olduğu için birinin ona yiyecek getirmesine ihtiyaç duyuyordu. Babam ona içinde bulunduğu zor durumdan söz ettiğinde Effingham Teyze'nin neden kardeşinin kızlarından birini yanına almaya istekli olduğunu anlamak zor değildi.

Sözünün eri Effingham Teyze, Judith'in yanında getirdiği her giysiyi inceledi ve neredeyse tüm elbiselerini sırayla çıkardı. İğnesini iyi kullanan bir hizmetçi, elbiselerin yan dikişlerini açmış, böylece elbiseler Judith'in üzerinde gevşekçe salınarak, onun şehvetli kıvrımlarını gizlemiş ve onu sadece tombul ve şekilsiz göstermişti. Judith yanında iki şapka getirmişti, çünkü annesi her zaman bir şapka takması konusunda ısrarcı olmuştu.

Kendisinden bir yaş büyük olan Cassandra hâlâ çoğu zaman başı açık geziyordu. Louisa Teyze ona gündüzleri giymesi için başka bir şapka bulmuştu; çenesinin altından bağlanan ve saçının her telini gizleyen, değiştirdiği elbiseleriyle birlikte onu en az otuz yaşında gösteren matruşka bir bone.

Judith itiraz etmedi. Nasıl itiraz edebilirdi ki? Harewood'da amcasının yardımlarıyla yaşıyordu. Büyükannesi itiraz etti ve Judith de büyükannesinin oturma odasında baş başa kaldıklarında bazen şapkasını çıkararak onun gönlünü aldı.

"Çünkü sen çok güzelsin Judith," dedi büyükannesi, "ve Louisa senin gibi bir güzellikten her zaman korkmuştur."

Judith sadece gülümsedi. O daha iyi biliyordu.

Konuklar gelmeden önceki günlerde aile içinde yapılan sohbetlerin çoğunun onu eğitmek için olduğunu kısa sürede fark etti, her ne kadar kendisine çok nadiren ismiyle hitap edilse de. Beklenen konukların bazıları unvanlıydı ya da unvanlı beyefendilerin çocuklarıydı. Hepsi de sosyal açıdan seçkin kişilerdi. Çoğu varlıklıydı ve varlıklı olmayanlar da doğuştan ya da soydan gelen özelliklere sahipti. Gelecek olan beyefendilerin çoğu Julianne'e sıırıslıkam aşıkı ve kendilerini ilan etmeye çok yakındı. Ama Julianne onlardan hiçbirine sahip olacağından emin değildi. Onun yerine başka biriyle evlenebileceğini düşünüyordu -eğer onun onayını alırsa.

"Lord Rannulf Bedwyn, Bewcastle Dükü'nün kardeşidir, anne," diye açıkladı Louisa Teyze ikinci akşam salonda. "Üçüncü oğul ama yine de ikinci varis, çünkü ne dükün ne de Lord Aidan Bedwyn'in henüz bir oğlu olmadı. Lord Rannulf bir düklüğün ikinci varisidir."

"Bu bahar Londra'da Bewcastle Dükü'nü gördüm," dedi Julianne. "Ağırbaşlı, mağrur ve bir dükten beklenebilecek her şeye sahip biri. Ve sadece hayal edin! Kardeşi, büyükannesi ve komşumuz olan Leydi Beamish'i ziyarete geliyor."

Louisa Teyze, George Amca ve Büyükanne, Leydi Beamish'in komşuları olduğunu çok iyi biliyor olmalı ki, Judith bu şaşırtıcı bilginin asıl alıcısının kendisi olduğunu anladı. Muhtemelen Bewcastle Dükü'nün anne tarafından büyükannesi olan Leydi Beamish yakınlarda oturuyordu.

"Lord Rannulf'un gelişini dört gözle beklediğini biliyorum," dedi Büyükanne, pırıl pırıl, ağır halkalı bir elini sandalyesinin kolundan kaldırarak. "Birkaç gün önce onu ziyaret ettiğimde bana öyle söyledi. Kekleri tekrar uzatmanı rica edebilir miyim, Judith, canım? Aşçı bugün onları maalesef küçük yapmış. Onunla gerçekten konuşmalısın, Louisa. Üç ısıruk ve hepsi bitti."

Ama Julianne resitalini bitirmemişti. "Ve Leydi Beamish özellikle Lord Rannulf'u *bana* takdim etmek istiyor," dedi. "Annemin ev partisinin etkinliklerine katılması önerisini hevesle kabul etti. Beni ve misafirlerimizi bir bahçe partisi için Grandmaison'a davet etti."

Effingham Teyze gururla sırtarak, "Elbette öyle, aşkım," dedi. "Lord Rannulf Bedwyn, Leydi Beamish'in varisi olmasının yanı sıra kendine ait büyük bir servete de sahip. Onun iyi bir eş bulmasını istemesi çok doğal ve aynı zamanda komşusu olan, doğuştan güzel ve servet sahibi genç bir hanımdan daha uygun bir seçim olabilir mi? Bu senin için muhteşem bir eşleşme olacak, değil mi Effingham?"

Kitap okumakta olan George Amca homurdandı.

"Şimdi anlıyorsun Julianne," diye devam etti annesi, "Londra'da senin için teklifte bulunacak ilk bir iki beyefendinin adreslerini teşvik etmeme tavsiyemi dinlemenin neden akıllıca olduğunu."

"Ah, evet," diye onayladı Julianne. "Sıkıcı biri olan Bay Beulah ya da yakışıklı bile olmayan Sör Jasper Haynes ile evlenebilirdim. Lord Rannulf Bedwyn ile de evlenmeyebilirim. Ondan nasıl hoşlanacağımı göreceğim. Oldukça yaşlı."

Judith o sırada büyükannesinin mücevherli küpelerini mücevher kutusuna geri koyması için üst kata gönderildi, çünkü küpeleri bir saatten uzun süre taktığında her zaman olduğu gibi kulak memelerini sıkıyordu ve onun yerine kalp şeklindeki yakut küpeleri getirmesi gerekiyordu.

Kalpler! Judith merdivenleri çıkarken kendi kalbinin gerçekten de ağır olduğunu düşündü. En büyük kaygısından merhametli bir şekilde kısa sürede kurtulmuştu - kursları Harewood'a gelişinin ertesi günü başlamıştı. Ama hiçbir şeyin onu uzun bir süre daha derin depresyondan kurtaramayacağından şüpheleniyordu. Ralph Bedard'la geçirdiği bir buçuk gün ve iki geceden başka bir şey düşünemiyor, her anı, her kelimeyi, her dokunuşu ve hissi yeniden yaşıyor, kaybolup gitmesinler diye anılarını bir an bile bırakmak istemiyordu

Tamamen, bunu yapmalarına izin vermenin kendisi için daha nazik olup olmayacağını merak ediyordu.

Bazen kalbinin kesinlikle kırılacağını hissediyordu. Ama kalplerin sadece sahipleri mutsuz ve aptal olduğu için gerçekten kırılmadığını biliyordu. Ne kadar korkunç bir aptallık yapmıştı. Yine de anılarına bir can simidi gibi sarıldı.

Misafirlerin gelmesinden önceki günün sabahı geç saatlerde, Tillie büyükannesinin kırılaşmış saçlarını her zamanki özenli stiline göre kıvrırken ve Judith ayak bileklerinin fazla şişmemesini sağlayan sabah ilacını karıştırırken, Julianne heyecandan köpürerek soyunma odasına daldı.

"O geldi büyükanne, Judith," diye duyurdu. "Birkaç gün önce geldi ve öğleden sonra saygılarını sunmak için buraya uğrayacak." Ellerini göğsünde kavuşturdu ve halının üzerinde hoplayıp zıpladı.

"Bu çok hoş olacak," dedi büyükanne. "Sanırım biraz daha solda, Tillie. *Kim* geliyor?"

"Lord Rannulf Bedwyn," dedi Julianne sabırsızlıkla. "Leydi Beamish bu sabah haber göndererek Lord Rannulf'u takdim etmek için bu öğleden sonra bizi ziyaret etmek istediğini bildirdi. Sekiz yirmi *o* kadar da yaşlı sayılmaz, değil mi? Sence yakışıklı mıdır büyükanne? Umarım düpedüz çirkin değildir. Eğer öyleyse onu alabilirsin, Judith." Neşeyle güldü.

"Eğer bir dükün oğluysa, en azından seçkin görüneceğini söyleyebilirim," dedi Büyükanne. "Genelde öyle olur, ya da benim zamanımda öyleydi. Ah, teşekkür ederim Judith, aşkım. Bu sabah kendimi oldukça nefes darlığı içinde hissediyorum, bu da bacaklarımın şişeceğini kesin bir işareti."

Julianne, "Hepimiz en iyi kıyafetlerimizi giyerek misafir odasında olmalıyız," dedi. "Büyükanne, bir *dükün* oğlu." Büyükannesinin yanağına bir öpücük kondurmak için başını eğdi ve odadan çıkmak için hafifçe geri döndü. Ama eli kapı kolundayken durdu. "Ah, Judith, neredeyse unutuyordum. Annem sana verdiği boneyi mutlaka takmanı söyledi. Seni böyle çıplak görmesine izin vermesen iyi edersin."

Büyükanne, Julianne gittikten sonra, "Eğer lütfedersen bonbonları bana ver, Judith," dedi. "O ilacın tadına hiç dayanamıyorum. Louisa'nın kafasında yel değirmenleri olmalı, şapka takmanız için ısrar ediyor.

sen sadece bir çocuksun. Ama saçlarının Julianne'in sarı buklelerini gölgede bırakmasını istemediğini söyleyebilirim. Endişelenmesine gerek yok. Kız her aptal erkeğin başını döndürecek kadar güzel. Bu öğleden sonra ne giyeyim, Tillie?"

Kısa bir süre sonra Judith en sevdiği elbiselerinden biri olan soluk yeşil muslin elbisesini giydi, ama şimdi bol ve neredeyse belden aşağı sarkıyordu ve kapüşonunun dar iplerini çenesinin altından bağladı. Tanrım, birinin evde kalmış teyzesine benziyor, diye düşündü yüzünü buruşturarak ve aynadan sertçe uzaklaştı. Zaten bu öğleden sonra kimse ona bakmakla ilgilenmeyecekti. Julianne'in Lord Rannulf Bedwyn'in üç ayak boyunda, çirkin suratlı bir kambur olduğu ortaya çıksa bile ona sahip olup olmayacağını merak etti. Tahminine göre kuzeni nasıl görünürse görünsün ya da nasıl davranırsa davranırsın Leydi Rannulf Bedwyn olmanın cazibesine karşı koyamayacaktı.

Rannulf, Grandmaison'daki ilk gününün tamamını büyükannesinin yanında geçirmiş, onunla konuşmuş, kolunun desteğini reddettiği resmi bahçelerde onunla birlikte gezinmiş, kardeşlerinin son zamanlardaki faaliyetlerinden bahsetmiş, yeni görünmcesi Leydi Aidan'la ilgili ilk izlenimlerini paylaşmış ve onun tüm sorularını yanıtlamıştı.

Kadının her zamankinden daha yavaş olduğunu, çoğu zaman yorgun görüldüğünü fark etti, ancak gururu ve asaleti onu dik ve aktif tuttuğundan bir kez bile şikayet etmedi ya da dinlenmeye çekilmesi önerisini kabul etmedi.

Harewood Grange ziyareti için özenle giyinmiş, uşağının onu büyük pirinç düğmeli en dar, en şık mavi ceketinin içine sokmasına ve özenle katlanmış boyun örtülerinden birini yaratmasına izin vermişti. Devetüyü rengi, vücuda oturan pantolonunu ve beyaz Hessian çizmelerini giydi. Saçları modaya uygun bir Brutus ya da şu anda moda olan başka bir stil için çok uzun olduğundan, uşağının iki nesil öncesinden kalma bir aile portresinden fırlamış gibi görüldüğü yönündeki acı dolu yorumuna aldırmadan, saçlarını ensesinden dar siyah bir kurdeleyle bağlattı.

Kur yapmaya gidiyordu. Aklına gelen bu itiraf karşısında irkildi. Müstakbel gelinini görmeye gidiyordu. Ve bu sefer bundan nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Büyükannesine söz vermişti. Kesinlikle hastaydı - ona oynadığı bir oyun değildi bu. Ayrıca, ondan söz vermesini istemişti.

Sadece kızı düşüneneğini söylemişti, onunla evleneceğini değil. Kız ona karşı olabildiğince adil davranmıştı.

Ama tuzağa düştüğünü biliyordu. Kendi onur duygusu ve ona olan aşkı tarafından tuzağa düşürülmüştü. Eğer isterse ona güneşi ve ayı verebileceğini söylemişti. Ama kızın tek istediği, ölmeden önce onu uygun bir şekilde evlenmiş, belki de karısının karnında, hatta beşikte bir çocukla görmektir. Adam kıza sadece kendisine uygun olup olmadığını görmek için bakmayacaktı. Ona kur yapacaktı. Eğer onu kabul ederse yaz bitmeden onunla evlenecekti. Kabul edeceğine dair aklında pek şüphe yoktu. Uygunluğu konusunda hiçbir yanılsaması yoktu, özellikle de kusursuz bir soydan ve büyük bir servetten gelen sıradan bir baronetin kızı için.

Harewood Grange'e büyükannesinin yanında açık bir barouche içinde gitti ve hayatında bir kez olsun, sırf Aidan'ın süvari birliğinde iyi bir kariyeri olduğu için onu varisi olarak seçmemiş olmasını diledi. Ama asıl sorunun, onu sevmesi olduğunu biliyordu. Ve o ölüyordu.

Ve buraya gelişini neredeyse bir hafta ya da daha fazla geciktirdiğini düşünmek. Claire Campbell onu terk etmemiş olsaydı, şimdi York'ta onunla birlikte olacak, büyükannesi beklerken, her geçen gün onu sona biraz daha yaklaştırırken, onunla ateşli bir ilişki yaşıyor olacaktı. Claire'i hâlâ öfkelenmeden, aşağılanmadan ve suçluluk duymadan düşünemiyordu. Nasıl fark etmemiş olabilirdi ki?

Ama düşüncelerini kesin bir şekilde ondan uzaklaştırdı. Geçmişinde çok küçük bir olayın parçası olmuştu. Ve ortaya çıktığı gibi, kaçarak ona bir iyilik yapmıştı.

"İşte geldik," dedi büyükannesi, araba uzun, dolambaçlı bir araba yolunun üzerindeki karanlık ağaçların arasından sıyrılırken. "Onu seveceksin, Rannulf. Sana söz veriyorum seveceksin."

Kadının elini avucunun içine aldı ve dudaklarına götürdü. "Bunu yapacağımı umuyorum büyükanne," dedi. "Sırf *sen* tavsiye ettiğin için ona şimdiden yarı aşığım."

"Aptal çocuk!" dedi hızlıca.

Birkaç dakika sonra geniş, mermer bir salona girmişler, zarif, dolambaçlı bir merdivenden çıkmışlar ve salonun kapısında sert, asık suratlı bir uşak tarafından anons edilmişlerdi.

Odada beş kişi vardı ama gerçekten önemli olan tek kişiyi seçmek hiç de zor değildi. Rannulf, Sör George ve Leydi Effingham ile Leydi Effingham'ın annesi Bayan Law'a kibarca selam verip mırıldanırken, en son tanıştırıldığı genç hanımın gerçekten de son derece güzel olduğunu biraz rahatlayarak fark etti. Ufacık tefecik bir kızdı; başının tepesinin onun omzuna kadar ulaştığından bile şüpheliydi; ince yapılı, sarışın, mavi gözlü ve pembe tenliydi. Annesi onu takdim ettiğinde gülümsedi ve reverans yaptı; Rannulf da eğilip ona takdir dolu gözlerle baktı.

Müstakbel gelinine baktığını kesin olarak bilmek garip bir duyguydu ve çok uzak bir gelecekte de değildi.

Lanet olsun! Hepsine lanet olsun!

Bunu bir kahkaha tufanı ve parlak bir sohbet izledi; bu sırada Bayan Law hem onu hem de büyükannesini, o bunu yapana kadar fark etmediği arkadaşına takdim etti - muhtemelen bir akraba olan Bayan Law, yaşı belirsiz, tombul, şekilsiz bir kadındı ve hep birlikte oturduklarında başını eğip sandalyesini yaşlı kadıninkinin biraz gerisinde yeniden konumlandırırdı.

Bayan Law, Leydi Beamish'i kendi ifadesiyle birlikte rahatça yemek yiyebilmeleri için bir kanepede yanına oturmaya davet etti ve Rannulf'a büyükannesinin yanındaki koltuk teklif edildi. Bayan Effingham stratejik olarak yakın bir koltukta yerini aldı, çay tepsisi içeri taşındı ve ziyaret ciddiyetle başladı. Konuşmanın çoğunu Leydi Effingham yaptı, ama ne zaman kızını Lord Rannulf'a sezon boyunca Londra'da katıldığı bir olayı anlatmaya davet etse, kız ne çok ileri giden ne de çok çekingen bir tavır takınarak bunu yerine getirdi. Alçak, tatlı bir sesle akıcı bir şekilde konuşuyor, gülümsemesi her zaman hazır bekliyordu.

Rannulf daha on dakika bile geçmeden, annesinin onu kabul etmeye oldukça istekli olduğunu görebiliyordu. Annesi de öyle. Elbette onlar için hayatlarının avını temsil ediyor olmalıydı. Gülümsedi ve dostça sohbet etti ve bacağındaki pranganın kapandığını hissetti. Effingham'ın sohbete neredeyse hiç katkıda bulunmadığını fark etti.

Çay tepsisi Rannulf'un oturduğu yere yakın bir masaya konmuştu. Salatalıklı sandviç tabağı da kek tabağı gibi bir kez elden ele dolaştırılmıştı. İkinci fincan çay da doldurulduktan sonra hizmetçi

Leydi Effingham'ın başını sallamasıyla uğurlandı. Ancak Bayan Law'ın iştahı henüz kapanmamış gibiydi. İpek elbisesi tombul vücudunu sarıyor, kolyesindeki, küpelerindeki, yüzüklerindeki ve bileziklerindeki mücevherler güneş ışığında parlıyordu.

"Judith, aşkım," dedi, "kekleri tekrar getirme nezaketinde bulunur musun? Bugün özellikle çok güzeller."

Cansız, şekilsiz refakatçi ayağa kalktı ve Rannulf'un oturduğu kanepenin arkasına gelerek tabağı aldı. Rannulf'un dikkati, Bayan Effingham'ın kendisini bilgilendirmek için okuduğu, beklenen misafirlerin listesindeydi.

Yol arkadaşı kanepenin arkasından dönüş yoluna koyulduğunda yaşlı kadın, "İstersen onları etrafa dağıt aşkım," dedi. "Leydi Beamish geçen sefer bir tane almamıştı. Ama eve dönüş yolculuğunun tüm zahmetini sen çekeceksin, Sarah."

Leydi Effingham Rannulf'a, "Üvey oğlumu da bekliyoruz," diyordu, "Horace konusunda hiçbir zaman tam olarak emin olamazsınız. Büyüleyici bir genç adam ve yazlık ev partilerinde sürekli rağbet görüyor."

"Hayır, teşekkürler Bayan Law," dedi büyükannesi usulca, pasta tabağını sallayarak. "Gerçekten yeterince yedim."

Kadın önüne geçip tabağı uzatırken Rannulf aynı ret hareketini yapmak için elini kaldırdı, başı o kadar eğikti ki kasketinin kenarı yüzünü onun görüş alanından gizliyordu. Zaten o da yüzüne bakmamıştı. Daha sonra onu aniden duraksatan şeyin ne olduğunu bilmiyordu. Kadın, zenginlerin evlerinde bolca bulunan görünmez kadın yaratıklardan biriydi. İnsan onları fark etmiyordu.

Her nasıl olduysa, adam durakladı ve kadın başını birazcık kaldırdı. Gözlerinin buluşmasına yetecek kadar. Sonra aceleyle başını tekrar eğdi ve adam daha küçümseyici hareketini tamamlayamadan yoluna devam etti.

Yeşil gözler. Çillerle çok hafif tozlanmış bir burun.

Hukuk. Bayan Law. Judith. Judith Law.

Bir an için kafasının tamamen karıştığını hissetti.

Claire Campbell.

"Affedersiniz?" dedi Leydi Effingham'a. "Hayır, hayır. Onunla tanışma şerefine nail olduğumu sanmıyorum, hanımefendi. Horace Effingham. Gerçekten de hayır. Ama onu simaen tanıyor olabilirim."

Tabağı bıraktı, tekrar arkasına geçti -bu sefer geçerken onu *hissetti*- ve yerine oturdu, ama önce yaşlı kadınının daha da arkasına geçti.

Ona bakmaya bile cesaret edemiyordu ama yanılmadığına dair hiçbir şüphe duymuyordu. Ne de olsa gittiği her yerde yeşil gözler ve çilli burunlar arıyor değildi. Aramamıştı. Onu tekrar görmek istememişti, böyle bir beklentisi de yoktu. Ayrıca, onun York'ta olduğuna kesin olarak inanmıştı.

Öyle bile olsa, duyularının kanıtları ona çok tuhaf bir gerçek sunmuştu.

Aktris Claire Campbell diye biri yoktu o zaman? *Bu* bile zekice bir aldatmaca mıydı? O Judith Law'dı, ailenin bir akrabası. Görünüşe göre *fakir* bir akraba. Seyahate çıktığında cüzdanının boş olmasının nedeni de buydu ve seyahat şekli posta arabasıydı. Kendisine teklif edildiğinde onunla şehvetli bir kaçamak yapmasına izin vermişti. Namusunu ve bekâretini pervasızca feda etmiş ve tüm kötü sonuçları göze almıştı.

Sonuçlar.

Rannulf, büyükannesi ayrılmak üzere ayağa kalkmadan önce geçen beş dakika boyunca kendisine ne söylendiğini ya da ne cevap verdiğini bilmiyordu. O da ayağa kalktı, bir şekilde duruma uygun olan her şeyi söyledi ve kendini beş dakika sonra, büyükannesini ondan önce teslim etmiş olarak, barouche'a geri dönmüş buldu. Başını geriye yasladı ve gözlerini kapattı, ama sadece kısa bir an için. Yalnız değildi.

"Eee?" diye sordu araba sallanarak hareket ederken.

"Şey, büyükanne," dedi, "gerçekten de oldukça güzel. Beni inandırdığınızdan bile daha güzel."

"Ve oldukça da güzel davranıyor," dedi. "Eğer bir aşırılık varsa, o da sadece

Gençlik çılgınlığı ve yakında evliliğin, anneliğin ve iyi bir kocanın sabrının talepleri altında olgunlaşacak. Senin için iyi bir eş olacak, Ralf. Belki çok parlak değil ama Bewcastle'ın bile buna fazla itiraz etmeyeceğine inanıyorum."

"Wulf'un gelinimi seçeceği hiç anlaşılmamıştı, Büyükanne," dedi.

Kıkırdadı. "Ama bahse girerim ki," dedi, "Aidan'ın bir madencinin kızıyla evlendiğini öğrendiğinde neredeyse felç geçirecekti."

"O şoktan sonra," dedi, "Bayan Effingham gibi uygun birini onaylayacağından eminim."

"Ona ciddi ciddi kur yapacaksın o zaman?" diye sordu bir elini onun koluna koyarak. Derinin kemiklerin üzerinde nasıl ince ve solgun durduğunu fark etti ve kendi eliyle onu kapattı.

"Yarın akşam yemeği için, misafirler geldikten sonra geri dönmeyi kabul etmiştim, değil mi?" diye hatırlattı ona.

"Sen yaptın." İç çekti. "Çok daha zor biri olmanı bekliyordum. Pişman olmayacaksın, sana söz veriyorum. Bedwyn erkekleri evlenme konusunda her zaman isteksiz olmuşlardır, ama evlilikleri her zaman aşka dönüşmüştür, biliyorsun. Zavallı annen Morgan'ın doğumundan sonra bir türlü sağlığına kavuşamadı ve olması gerekenden çok daha erken öldü, ama baban Rannulf'la çok ama çok mutluymuştu ve baban onun üzerine titriyordu."

"Biliyorum," dedi elini okşayarak. "Biliyorum, büyükanne."

Ama kafası Judith Law, nam-ı diğer Claire Campbell ile ilgili düşüncelerle dolup taşıyordu. Önümüzdeki haftalar boyunca birbirlerinden nasıl kaçacaklardı? En azından şimdi onun neden kaçtığını anlayabiliyordu. Rolünü görebilmek için onunla gitmek istemişti ama ilk andan itibaren gördüğü her şeyin rolden başka bir şey olmadığını fark etmemişti.

Şimdi ona karşı daha az öfkeli değildi. Onu kandırmıştı. Hayatındaki tüm aşırılıklara rağmen, nazikçe yetiştirilmiş bir kadını baştan çıkarmayı asla hayal edemezdi. Ve kendini tam da öyle hissediyordu.

Masumiyet. Kahrolası şehvet düşkünü bir canı.

Büyükannesinin mektubu Londra'da kendisine ulaştığından beri hayat kesinlikle birkaç kez daha kötüye gitmişti.

O çok *BÜYÜK*, anne," dedi Julianne, yine de kendinden geçmiş gibi ellerini göğsünde kavuşturarak.

George Amca, Leydi Beamish ve Lord Rannulf Bedwyn'i görmek için aşağıya inmiş ve salona dönmemişti.

Effingham Teyze, "Ama çok güzel bir adam," dedi. "İçinde hiç dolgu yok giysileri, beyan ederim, olması da gerekmiyor."

"Hiç de yakışıklı değil, değil mi?" Julianne söyledi. "Çok büyük bir burnu var."

"Ama mavi gözleri ve güzel dişleri var," dedi annesi. "Ve bütün Bedwyn'lerde bu burun var, Julianne, canım benim. Aristokrat burnu olarak bilinir. Çok seçkin."

"Saçı!" Julianne söyledi. "*Uzun* anne. *Arkadan bağlamıştı.*"

Effingham Teyze, "İtiraf etmeliyim ki bu biraz garip," dedi. "Ama saçlar her zaman kesilebilir, canım, özellikle de değer verdiği bir hanımefendi istediğinde. En azından *kel* değil."

O ve Julianne neşeyle kıkırdadılar.

"Benim zamanımda Julianne," dedi büyükannem, "erkeklerin uzun saçlı olması hâlâ modaydı, ama birçoğu kafasını kazıtıp peruk takıyordu. Ama büyükbaban öyle değildi. Onun saçları tamamen kendisine aitti. Bence uzun saç çok çekici."

Julianne'in yorumu "Ugh!" oldu. "Lord Rannulf Bedwyn hakkında ne düşünüyorsun, Judith? Sence yakışıklı mı? Onu alabilir miyim?"

Judith'in kendini toparlamak için yarım saatten fazla zamanı vardı. Adam odaya ilk girdiğinde kesinlikle bayılacağını düşünmüştü. Bu olabilirdi

Olamaz, olamaz, diye düşündü bir an için. Gözleri ve zihni ona oyun oynuyor olmalıydı. Ama bu açık ve tartışılmazdı -Ralph Bedard ve Lord Rannulf Bedwyn bir ve aynıydı. Kafasındaki tüm kan çekilmiş, soğuk ve nemli bir hal almış, sesler kısılmış ve gözlerinin önündeki her şey garip bir gerçektirlik içinde sallanıp yüzer hale gelmişti.

Ralph-Rannulf. Bedard-Bedwyn. Yakın, ama gerçek kimliğini potansiyel olarak talepkâr ve hırslı bir oyuncudan saklayacak kadar farklı. Ve o kadar farklıydı ki, adamın kendisiyle karşılaşmadan önce bu benzerliği fark etmemiştir bile. Kendinden geçmemek ve böylece dikkatleri üzerine çekmemek için mücadele etmişti. Ama yine de kendini bıraksa bayılacak kadar dengesiz hissediyordu.

"Yakışıklı mı?" dedi. "Hayır, hiç sanmıyorum Julianne. Ama Louisa Teyze'nin dediği gibi, seçkin bir görünüşü var."

Julianne güldü, ayağa fırladı ve daha önce Büyükanne'nin soyunma odasında yaptığı gibi pirouet yaptı.

"Çok dikkatliydi, değil mi?" dedi. "Konuştuğum her kelimeyi dinledi ve birçok beyefendinin konuşurken yaptığı gibi üstünlük taslamadı ya da sıkılmadı. Onu alabilir miyim anne? Alayım mı büyükanne? Benim yerimde olmak istemez miydin Judith?"

Effingham Teyze ayağa kalkarak, "Önce babama bir teklif yapması gerekecek," dedi. "Ama senden çok etkilendiği belli, canım ve Leydi Beamish'in de bu evliliği desteklemeye niyetli olduğu çok açık. Onun üzerinde hatırı sayılır bir etkisi olmalı. İyimser olabileceğimize inanıyorum."

"Judith, aşkım," dedi büyükanne, "ayağa kalkmama yardım eder misin? Bugünlerde neden bu kadar halsizim bilmiyorum. Doktoru tekrar çağırmanız gerekecek Louisa. Bana daha fazla ilaç vermeli. Yukarı çıkacağız ve benim için Tillie'yi çağırmalısın Judith, eğer istersen. Sanırım bir saat uzanacağım."

Effingham Teyze, "O halde artık özgürsün, Judith," dedi. "Birkaç dakika sonra kütüphanede bana katılacaksın. Yarınki yemek için yazılacak yer kartları ve dağıtılması gereken daha birçok küçük iş var. Boş durmamalısın. Eminim baban sana şeytanın boş eller için iş bulduğunu söylemiştir."

Judith, "Büyükanneimin yerleştiğini görür görmez aşağı geleceğim," diye söz verdi.

"Julianne, canım," dedi annesi, "gidip dinlenmeli ve kendini fazla yormamalısın. Yarın en güzel halinle görünmen gerekiyor."

Judith'in zihni hâlâ dönüyordu. O *Lord Rannulf Bedwyn*'di ve buraya Julianne'e kur yapmaya ve onunla evlenmeye gelmişti. En azından teyzesi ve kuzeni böyle düşünüyordu. Önümüzdeki iki hafta boyunca onu her gün mutlaka görecekti. Onları birlikte görecekti.

Biliyor muydu? Onu tanımış mıydı? Neden, ah neden, adam pastayı reddetmek için elini kaldırdığında başını kaldırıp bakmış ve sonra duraklamıştı? Neden onun hareketini tahmin edip yoluna devam etmemişti? Gözleri karşılaşmıştı. Adamın gözlerinde herhangi bir tanıma görmeden önce başını tekrar eğmişti ama bunu hissetmişti.

Onu tanımış mıydı? Bu şekilde görülmenin, kim ve ne olduğunun bilinmesinin utancı dayanılamayacak kadar fazlaydı. Ama onu bu öğleden sonra tanımadıysa, önümüzdeki iki hafta içinde mutlaka tanıyacaktı. Onca zaman boyunca ondan saklanamazdı. Büyükannesinin yarın öğleden sonra tüm konuklar Harewood'a gelirken Leydi Beamish'i ziyaret edeceğini duymuştu. Judith'in de gitmesi gerekecek miydi? O da orada olacak mıydı?

Hayatın daha kötüye gidemeyeceğini düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Kendini acıdan çiğ gibi hissediyordu. Rüyalar ve gerçekler birbirine karışmamalıydı. Neden bu rüya -hayatının en görkemli rüyası- şimdiki gerçekliğine çarpmıştı? Belki de hiç rüya olmadığı içindi?

"Çok zahmet olmayacaksa koluna gireyim Judith," dedi büyükanne, koluna ağır ağır yaslanarak. "Louisa'nın seni Leydi Beamish ve Lord Rannulf'la tanıştırmayı nasıl unuttuğunu fark ettin mi? Mahcubiyet içinde başını salladığını gördüm ve senin adına öfkelenim, bunu söylemekte bir sakınca görmüyorum. Ne de olsa sen onun öz yeğenisin ve Julianne'in ilk kuzenisin. Ama sosyal merdiveni tırmanmayı kafasına koymuş insanlar böyledir, alt basamaklarda olanlara asla dönüp bakmazlar, yoksa birliktelikle kendileri de aşağıya sürüklenirler. Louisa her zaman bu şekilde aptaldı. Buraya geldiğinden beri kilo mu verdin, aşkım? Elbiseniz bugün üzerinizde sallanıyor ve güzel vücudunuzu hiç de iyi göstermiyor. Tillie'ye dikişlerini çekip çekemeyeceğini sormalıyız ve ben de düzgün beslenmene dikkat etmeliyim. Bak, benim

Ayaklarım şişti. Belki de bu sabah karıştırdığınız ilaç yeterince güçlü değildi."

Judith yatıştırıcı bir sesle, "Yoğun bir öğleden sonra geçirdin büyükanne," dedi. "Biraz uzanıp ayaklarınızı uzattıktan sonra kendini daha iyi hissedeceksin."

Az önce olanlara dayanamadığını düşündü. *Sadece dayanamıyordu.*

BÖLÜM VII

Ertesi gün Bayan Law'ı Grandmaison Park'a götüren araba kapalı bir arabaydı ve gün güneşli ve sıcak olmasına rağmen tüm pencereler sıkıca kapatılmıştı. Yanında oturan ve her ikisinin de sıcaktan eriyip gideceğinden emin olan Judith'e, bir cereyanın üşümesine yol açabileceğini söyledi. Yine de büyükannesinin keyfi yerindeydi ve yol boyunca sohbet etti. Leydi Beamish'in neredeyse iki yıl önce Harewood'a taşındığından beri en yakın arkadaşı olduğunu anlattı. Louisa'nın sürekli bir şeyler yüzünden küskün olduğu evden uzaklaşmak ara sıra iyi geliyordu.

Judith sabah boyunca sürekli meşgul olmuş, Effingham Teyze misafirlerin gelişi için yapılan hazırlıkların en ufak bir ayrıntısını bile unutmadığından emin olmak için mutfaklara, diğer odalara, ahırlara ve at arabası evine gidip gelmişti. Bu arada, kuzeniyle aynı sayıda el ve ayağa sahip olan Julianne, erken gelen biri olup olmadığını görmek için pencerelere koşmadığı ya da terliklerini, kuşağını veya saç kurdelelerini değiştirmek için üst kata çıkmadığı zamanlarda sabahı coşkulu pirouetlerle dönerek ve annesinin sevgiyle uyardığı gibi, genellikle kendini kemiğe kadar yıpratarak geçirdi.

Ama Judith'in öğleden sonraki ziyarette büyükannesine eşlik etmesinin istenmeyeceği umudu, teyzesinin sabah geç saatlerde ona bakıp yeğeninin yanaklarının uygunsuz bir şekilde kızardığını, gözlerinin doğal olmayan bir şekilde parlak olduğunu ve saçının bir parçasının kasketinin altından görüldüğünü kızgınlıkla fark etmesiyle yıkılmıştı. Julianne bunu seçmişti.

Annesiyle konuşmak için.

"Leydi Margaret Stebbins benden daha güzel değil, değil mi anne?" diye sormuştu aniden endişelenerek. "Ya da Lilian Warren ya da Beatrice Hardinge? Hannah Warren ve Theresa Cooke'un çok tatlı kızlar olmalarına ve onları çok sevmeme rağmen güzel olmadıklarını *biliyorum*. Ama buranın en güzeli ben olacağım, değil mi?"

Effingham Teyze kızını kucaklamak ve öğleden sonra gelecek olan sevgili arkadaşlarından on kat daha güzel olduğunu söylemek için acele etmişti. Ama sert bakışları daha o konuşurken Judith'e ve yeğeninin şapkasının altına sıkıştırdığı bir tutam saçına takılmıştı.

"Bu öğleden sonra misafirlerimiz geldiğinde burada olmana gerçekten gerek yok Judith," demişti. "Yapabileceğin yararlı bir Çey olmayacak ve sadece herkesin ayakları altında olacaksın. Anneme Grandmaison'a kadar eĞlik edebilirsin, Tillie de burada kalır, ben de onu iyi bir Çekilde kullanabilirim."

"Evet, elbette Louisa Teyze," demişti Judith, Julianne gözlerini merakla ona dikmişken yüreĞi ağzına gelmişti.

"Zavallı Judith," demişti, "benden yaşça büyük olmana rağmen hiçbir zaman bir çıkış sezonu yaşayamadın. Sosyeteye özgürce karışamamak senin için ne kadar sakıncalı ve üzücü. Annem, amcam daha avantajlı bir evlilik yapsaydı durumunun bu kadar vahim olmayabileceğini söylüyor. Burada yaşamaya davet edildiğiniz için ne kadar şanslısınız, burada en azından üstün soylu insanlarla omuz omuza olabileceksiniz."

Judith cevap vermemişti. Annesi adına öfkesini dile getirmeye deĞeĞeğini düşünmüş olsa bile ona fırsat verilmemişti-Julianne, kıyafet seçimi konusunda fikir almak için endişeli bir ricayla Louisa Teyze'ye dönmüştü.

Ama şimdi arabada büyükannesinin yanında gidiyor, onu sığaĞa karşı yelpazeliyordu. Beyefendiler yaşlı hanımların yanında pek sık dans etmezlerdi, özellikle de başka bir yaşlı hanım ziyarete geliyorsa. Lord Rannulf Bedwyn'in bu öğleden sonra büyükannesiyile birlikte olmayacağı kesindi.

Yanıldığı kanıtlanacaktı.

Arabadan inip Grandmaison'un salonuna girdikten sonra,

Zemin kattaki geniş, yüksek tavanlı, fildişi renkli duvarları ve yaldızlı süslemeleriyle ışığı yansıtan ve pahalı bir zarafeti yansıtan oturma odasına götürüldüler. Yaldızlı çerçeveler içindeki manzara resimleri odaya derinlik ve güzellik katıyordu. Odanın uzak tarafındaki uzun Fransız pencereleri arkaya doğru açılmıştı, böylece kuş sesleri ve çiçek kokularıyla doluymuş gibi görünüyordu. Judith bir bakışta odaya aşık olabilirdi, eğer içinde bir kişi yerine iki kişi olduğunu hemen fark etmeseydi.

Leydi Beamish boş ocağın yanındaki sandalyeden ayağa kalkıyordu. Lord Rannulf Bedwyn zaten şöminenin önünde duruyordu. Judith çenesini indirdi ve onlar odanın içinde ilerlerken büyükannesinin arkasına doğru eğildi. Bulunduğu yerden başka bir yerde olmayı diliyordu. Louisa Teyze'nin artık kullanmadığı için almasına izin verdiği geniş kenarlı, sade bonesi ve şapkasıyla yeni değiştirdiği çizgili pamuklularından birini giydiği için kendini tamamen aşağılanmış ve her zamankinden daha da çirkin hissediyordu.

"Gertrude, canım," dedi Leydi Beamish sıcak bir sesle, büyükannenin yanağını öperek. "Nasılsınız? Bayan Law'ı da yanında getirmişsin. Ne kadar hoş. Bana bahsettiğiniz oğlunuzun kızlarından biri mi?"

"Evet Judith," dedi büyükannem ona sevgiyle bakarak. "İkincisi ve her zaman en sevdiğim torunum. Jeremiah'ın kız kardeşlerinden biri yerine onu göndereceğini ummaya bile cesaret edemezdim."

Judith ona şaşkın bir bakış fırlattı. Büyükanne kesinlikle onları favorileri olacak kadar iyi tanııyordu.

"Nasılsınız, Bayan Law?" Leydi Beamish nazikçe konuştu. "Oturun lütfen."

Bu sırada Lord Rannulf önce Büyükanne'yi, sonra da Judith'i selamlıyor ve bunu yaparken Judith'in adını mırıldanıyordu. Judith başını kaldırmadan reverans yaptı ve en yakındaki sandalyeye oturdu. Ancak eldivenlerini çıkarırken ne kadar zavallı bir davranışta bulunduğunu ve kimliğini ondan daha uzun süre saklamasının ne kadar imkânsız olduğunu fark etti - tabii zaten fark etmediyse. Başını kaldırdı ve doğrudan ona baktı.

Arkasına bakıyordu, gözleri kısılmıştı. Her iki yanağının da renklendiğini hissetmesine rağmen çenesini biraz daha yukarı kaldırdı.

Sonraki birkaç dakika kibar bir sohbetle geçti. Leydi Beamish Judith'in ailesinin, Büyükanne de Lord Rannulf Bedwyn'in ailesinin sağlık durumunu sordu. Misafirlerin o öğleden sonra Harewood'a varmalarının beklendiğinden ve Lord Rannulf'un akşam yemeğine gelmeyi planladığından söz edildi. Sonra Leydi Beamish daha hızlı konuştu.

"Gertrude'la ben eski dostuz Rannulf," dedi, "ikimizden başka kimseyi ilgilendirmeyen konularda bir saat birlikte konuşmaktan daha çok sevdiğimiz bir şey yoktur. Kibar olmanın sıkıcılığından muafsiniz. Neden Bayan Law'ı dışarı çıkarıp ona resmi bahçeleri göstermiyorsunuz? Belki ondan sonra siz işinize bakarken o da gül bahçesinde sakın bir şekilde oturmaktan hoşlanır."

Judith'in elleri kucağında kenetlendi.

"Görünüşe göre burada sadece yolumuzun üzerindeyiz, Bayan Law," dedi, ona doğru birkaç adım attı ve bir eliyle Fransız pencerelerini gösterirken yarı eğildi. "Dışarı çıkalım mı?"

Judith isteksizce ayağa kalkarken büyükannesi, "Belki de Lord Rannulf," dedi, "çıkarken pencereleri kapatma nezaketini gösterirsiniz - eğer bir itirazınız yoksa, yani Sarah. Sanırım ateşlerimden biri çıkma tehlikesiyle karşı karşıya. Judith buraya kadar yüzümü yelpazelemek zorunda kaldı."

Judith kendisine uzatılan kolu görmezden geldi. Fransız pencerelerine ve ötesindeki taş döşeli terasa doğru aceleyle ilerledi. Fransız pencerelerinin arkasından kapandığını duyduğunda durmadan önce resmi bahçelerin ortasını ikiye bölen bir patikadaydı. Nereye doğru koşuyordu? Ve neden koşuyordu? Ama hayatında hiç bu kadar utandığını hissetmemişti.

"Evet, Bayan *Judith Law*," dedi adam yumuşak bir sesle ve kadın irkilerek onun arkasından yaklaştığını fark etti. Sesinde sessiz bir zehir vardı.

Kollarını arkasında kavuşturdu ve dönerek cesaretle adamın yüzüne baktı -Korkunç derecede yakın ve bir o kadar da korkutucu

derecede tanıdık. "Evet, *Lord Rannulf Bedwyn*," dedi.

"Touché." Gözlerinde tanıdık, alaycı bir parıltıyla ona baktı. Bir eliyle önündeki yolu işaret etti. "Yürüyelim mi? Tamamen görünür durumdayız

"Şu anda bulunduğumuz oturma odasından."

Judith, resmi bahçelerin geometrik bir hassasiyetle düzenlendiğini görebiliyordu; taş döşeli düz yollar, bir tekerleğin parmaklıkları gibi ortadaki çeşmeye uzanıyor, mermer bir leğenin ortasında tek ayağı üzerinde duran mermer bir Aşk Tanrısı, yayına takılı okun ucundan fırlayan su, etrafından tekrar leğene püskürüyordu. Yolları kaplayan alçak ve düzgün çitler, gözlere renk ve çiçek ziyafeti, burunlara da tatlı kokular sunan çiçek tarhlarını çevreliyordu.

"Beni kandırdın," dedi yürürken.

"Ve *sen beni* kandırdın." Elleri arkasındaki kollarını daha sıkı kavradı. Onun gerçek kimliğini hiç keşfetmemiş olmayı diledi. Bu *neden* olmak zorundaydı? İngiltere'de gidebilecekleri onca yer varken, aralarında beş milden fazla mesafe olmayan evlere doğru yola çıkmışlardı. Ve o da aslında Harewood'daki ev partisinin bir parçası olacaktı.

Julianne ile gerçekten evlenecek miydi? Bunu kuzeye yaptığı yolculuktan önce mi planlamıştı?

"Büyükannen, teyzen ve enişten senin bir aktris ve fahişe olduğunu öğrenseler ilgilerini çeker miydi acaba?"

Onu tehdit mi ediyordu? Belki de, *kızın onu* ifşa edeceğinden korkuyordu. O mu?

"Merak ediyorum," dedi alaycı bir tavırla, "kuzenim Julianne'e kur yaptıkları adamın seyahatlerinde yabancılarla gündelik ilişkilere girdiğini öğrenseler aynı derecede ilgilenirler miydi?"

"Dünyadan bihaber olduğunuzu gösteriyorsunuz, Bayan Law," dedi. "Effingham'lar şüphesiz beyefendilerin evlenmeden önce ve sonra her fırsatta peşinden koştukları bazı *çıkarları* olduğunun farkındadırlar. Amcanızın evinde onurlu bir konuk musunuz?"

"Evet. Harewood'da yaşamam için davet edildim," dedi.

"O zaman neden bu öğleden sonra tüm misafirleri karşılamak için orada değilsiniz?" diye sordu.

"Büyükanneimin bana ihtiyacı vardı," dedi ona.

"Yalan söylüyorsunuz, Bayan Law," dedi. "Gerçekten de çok yalan söylüyorsunuz. Siz fakir bir akrabasıınız. Eğer tahminim doğruysa, Harewood'a ücretsiz bir hizmetçi olarak, öncelikle teyzenizi büyükanneinizin taleplerini karşılama zorunluluğundan kurtarmak için geldiniz. Baban da teyzen kadar avantajlı bir evlilik yapmadı mı?"

Çeşmeye varmışlardı ve yürümeyi bıraktılar. Judith yanaklarına çarpan spreyci damlacıklarının serinliğini hissedebiliyordu.

"Annem," dedi sıvanırcasına, "son derece iyi bir aileden geliyordu. Babam da din adamı olmasının yanı sıra varlıklı bir adamdır."

"İmkânların," diye tekrarladı, sesinde alaycı bir ton vardı. "Ama servetten değil? Ve aileniz kızlarından birini daha varlıklı akrabalarına vermek zorunda kalacak kadar mı tükendi?"

Judith çeşmenin etrafından dolaşarak diğer taraftaki patikaya doğru ilerledi. Adam diğer tarafa dolandı ve sonra tekrar onun yanına geldi.

"Sorgulamanız çok küstahça," dedi. "Benim durumum sizi ilgilendirmez. Babamınki de öyle."

"Sen bir beyefendinin kızıydın," dedi usulca.

"Elbette öyleyim."

"Sen de kızgınsın," dedi.

Öyle miydi? Neden? Gerçekte kim olduğunun görülmesi ve bilinmesi aşağılayıcı olduğu için mi? Yalnız bir hayatın geri kalanında onu ayakta tutacak olan çalınmış tek hayali paramparça olduğu için mi? Bu korkunç tesadüften hiç etkilenmediği için mi? Hem onunla hem de ailesiyle alay ettiği için mi? Julianne genç, güzel ve zengin olduğu için mi? Branwell babasının küçük ama özenle yetiştirilmiş servetini heba ettiği için mi? Hayat adil olmadığı için mi? Öyle olması gerektiğini kim söylemişti ki?

"Ve bir korkak," diye ekledi kısa bir sessizlikten sonra. "Gözlerimin içine bakmaya ve başka bir adam olduğu masalını anlatmaya bile cesaretin yoktu. Bana veda etmeye bile cesaretin yoktu."

"Hayır," diye itiraf etti. "Hayır, yapmadım."

"Ve böylece," dedi, "beni oldukça aptal durumuna düşürdün. Sana kötü davrandığım için hancının karısı tarafından azarlandım ve peşinden at sürmem ve çok mütevazı bir pasta yemem tavsiye edildi."

"Özür dilerim," dedi.

"Öyle mi?" Adam ona baktı ve kadın tekrar yürümeyi bıraktıklarını fark etti. "Bana gerçeği söyleseydin bile seni alırdım. Bunun farkında mıydın? Seni metresim olarak ayarlardım. Seni tutardım, sana bakardım."

O anda çok öfkeliydi ve bunun nedenini çok iyi biliyordu. Hayatının en büyük hayali *neden* böylesine rezil ve *acı dolu* bir şekilde *ölmek* zorunda kalmıştı? Birdenbire ondan nefret etti, onu aralarında yaşananların esas iğrençliğini görmeye zorladığı için onu küçümsedi ve ondan nefret etti.

"Bir bakayım." Bir parmağını dudaklarına götürdü ve düşünür gibi yukarı baktı. "Sanırım bu birkaç gün, hatta belki de bir hafta sürecekti. Biz birbirimizden bıkana kadar, ki bu tercüme edildiğinde, sanırım *sen benden bıkana* kadar anlamına geliyordu. Hayır, teşekkür ederim Lord Rannulf. Karşılaşmamızdan zevk aldım. Yağmurun dinmesini beklerken sıkıcı geçmesi muhtemel birkaç günü doldurdu. O zamana kadar senden çoktan bıkmıştım. Gerçi bunu söylemek kabalık olurdu, çünkü bana hâlâ birkaç gün, hatta bir hafta daha ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Bu yüzden sen yokken kaçıp gittim. Beni affet."

Birkaç sessiz dakika boyunca ona baktı, gözlerindeki ifade okunamıyordu.

"Bana gül çardağının yerini gösterirseniz, büyükannem beni çağırana kadar orada otururum," dedi.

Onun önerisini görmezden gelerek aniden konuştu. "Hamile misin? Henüz bilmiyor musun?"

Eğer ayaklarının dibinde bir kara delik açılacak kadar nazik olsaydı, seve seve içine atlardı.

"Hayır!" dedi, yanakları kızarmıştı. "Tabii ki değilim."

"Tabii ki mi?" Kaşlarını kaldırarak alaycı ve kibirli bir ifadeyle baktı.

aristokrat. "Bebekler bizim yaptığımız gibi faaliyetlerden doğar, Bayan Law. Bunu bilmiyor muydunuz?"

"Elbette biliyordum!" Eğer daha fazla utanmak mümkün olsaydı, bu durumu hayal bile edemezdi. "Buna izin vereceğime inanmıyorsunuz, değil mi-"

Kaldırdığı bir el onu durdurdu. "Lütfen, Bayan Law," dedi, sesi son derece yorgun geliyordu, "dünyevi bilgelik numarasını bırakın. Sizin Viola'nız ya da Lady Macbeth'iniz ne kadar rol yaptıysa bu da o kadar rol. Bundan emin misiniz?"

"Evet." Dudakları aniden kaskatı kesildi ve kelimeyi zar zor oluşturdu. "Kesinlikle eminim. Gül çardağı nerede?"

"Neden bu kadar iğrenç giyinmişsin?" diye sordu ona.

Kadın dudaklarını büzerek ona baktı. "Bu pek de centilmence bir soru değil," dedi adam cevabını beklerken.

"Yolculuğa çıkarken böyle giyinmemiştin," dedi, "ama senin aktrislik ve fahişelik oynayan basit bir köylü kızı olduğunu göremediğim için kendimi suçluyorum. Her ikisinde de iyisiniz. Ama bu başlık, bu gülünç kasket ve bu kötü elbise de nereden çıktı?"

"Sorularınız çok küstahça," dedi.

Ama gözleri ve yarı gülümsemesi onunla alay ediyordu - oldukça acımasızca.

"Tahminimce," dedi tekrar sözünü keserek, "tahminden çok bir kanaat gibi görünse de, teyzeniz Harewood'a geldiğinizde size şöyle bir baktı, kızından çok daha üstün olduğunuzu fark etti ve sizin için bulabildiği en ağır kılık değiştirmeyi tasarladı. Haksız mıyım?"

Tabii ki haklı değildi. *Kör* müydü? Louisa Teyze, çirkin yüz hatlarını saklaması için babamdan bile daha fazla ısrar ediyordu.

"Yoksa saçlarınız da mı oyunun bir parçasıydı?" diye sordu, ağzının bir köşesi daha da alaycı bir şekilde kalkarak. "Şapkanın altında kel misiniz, Bayan Law?"

"Hem sıkıcı hem de kırıcı olmaya başladınız Lord Rannulf," dedi. "Lütfen gül bahçesine giden yolu gösterin, yoksa ben bir bahçıvan bulurum."

Bir süre daha ona baktı, burun delikleri öfke olabilecek bir ifadeyle alevlendi ve sonra dilini şaklattı, gözlerini ondan kaçırdı ve geldikleri yoldan geri dönmeye başladı, patika boyunca, çeşmenin yarısına kadar ve -şimdi görebiliyordu- çardağın dış sınırları olması gereken güllerle kaplı kafeslere doğru giden bitişik bir patika boyunca ilerledi.

Nefes kesici derecede güzeldi ya da başka koşullar altında öyle olurdu. Rüzgârdan korumak için üç tarafı yüksek kafeslerle çevrili olan bu bahçe, dört geniş terasın üzerinden aşağıda fokurdayan bir dereye iniyordu. Her yerde güller vardı, her tonda ve renkte, her boyutta ve türde. Hava onların parfümüyle ağırlaşmıştı.

Judith en üst kattaki ferforje koltuğa oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Bana eşlik etmek için kalmana gerek yok," dedi. "Böyle bir ortamda tek başıma oldukça mutlu olacağım."

Uzun gibi görünen bir süre boyunca hiçbir şey söylemeden yanında durdu. Adamın kendisine bakıp bakmadığını ya da sadece manzarayı seyredip seyretmediğini anlamak için başını kaldırmadı ama Hessian botlarından birinin burnunun yanındaki kaldırım taşlarına dövme yaptığını görebiliyordu. Onun gitmesini diledi. Onun yakınlığına dayanamıyordu. Gerçekliğe ya da çalınan rüyasının sonsuza dek mahvolduğu bilgisine katlanamıyordu.

Ve sonra tek kelime etmeden gitti ve kadın kendini
yoksun hissetti.

Rannulf doğruca odasına çıktı. Ve volta attı.

O bir beyefendinin kızıydı.

Hepsinin canı cehenneme! Saygınlık kazandıracak bir hizmetçi bile olmadan tek başına seyahate gönderilmemeliydi. Buna izin verdiği için babası vurulmayı hak ediyordu. Onunla yolculuk etmeyi kabul etmesinin, o boğuk sesiyle aktris gibi davranmasının hiç gereği yoktu. Onunla *flört etmek*. Terbiyesizliği yüzünden kafasını omuzlarından ayırmadan ondan bir öpücük çalmasına izin vermek.

Kibar davranış kurallarını en az onun kadar iyi biliyor olmalıydı.

Kuralları biliyordu.

İki elini pencere pervazına dayadı, derin bir nefes aldı, tuttu ve yavaşça bıraktı. Aşağıya doğru baktı. Bir uşak eve dönmek üzere resmi bahçenin etrafından dolaşıyordu. Rannulf'un kendisine gönderilmesini emrettiği bir bardak limonata o sırada teslim edilmişti.

Onun, ilan hanından pazar yerinin yanındaki daha sakin bir hana taşınmaları yönündeki çirkin önerisini kabul edecek hali yoktu. Ya da onunla aynı odayı paylaşmayı kabul etmek. Ya da onunla yalnız yemek yemeyi. Ya da o oyunculuğuyla şehvetini körüklemek - böyle davranmayı nereden öğrenmişti? Ya da o Siren saçlarını omuzlarına dökerek.

Onunla yatmak gibi lanet bir işi yoktu. Kuralları biliyor olmalı.

Kuralları biliyordu.

Bir yumruğunun kenarını pencere pervazına vurdu ve sıkılmış dişlerinin arasından küfretti.

Kuralları biliyordu, lanet olsun. Babası her fırsatta gelenekleri ve kamuoyunu hiçe sayan dik başlı, asi oğullar yetiştirmişti. Aynı zamanda, çiğnenemeyecek kuralları bilen onurlu oğullar da yetiştirmişti.

Onun hakkındaki gerçeği bilseydi bile onu yanına alacağını söylemişti. Onu metresi yapacağını söylemişti. Yapar mıydı? Muhtemelen hayır, şüphesiz hayır.

O bir beyefendinin kızıydı.

Deuce bunu kabul etti ama muhtemelen olası kaderlerin en kötüsünden kurtulup kurtulmadığını henüz bilmiyordu. Başarılı bir yalancıydı. Muhtemelen bu konuda da yalan söylemişti. Dokuz aydan biraz daha kısa bir süre içinde onun piç çocuğunu doğurabilirdi.

Yumruğunu bir kez daha pencere pervazına vurdu ve sonra pencereden uzaklaşıp elleri iki yanında yumruk olmuş bir halde tekrar odasını arşınlamaya başladı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Sonunda kapıyı yırtarak açtı ve arkasından kapıyı kapatmayı bile düşünmeden koridora çıktı. Daha fazla düşünmek için durmadan.

Adamın bıraktığı yerde oturuyordu, elleri üst üste, avuç içleri yukarı bakacak şekilde kucağında, limonata bardağı, uşağın yanına çekmiş olması gereken küçük ferforje masanın üzerinde duruyordu. Dereye doğru bakıyordu ve uşak terastaki kafesli kemerden içeri girdiğinde başını ancak yarım çevirebildi.

"Odamda volta atıyordum," dedi, "olanlardan tamamen senin sorumlu olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Bu kesinlikle doğru değil. Ben de en az senin kadar suçluyum."

O anda başı tamamen döndü ve kendini şaşkınlık içindeki yeşil gözlere bakarken buldu.

"Ne?" dedi.

"Siz masum ve deneyimsiz bir genç bayandınız," dedi. "Masum ya da deneyimsiz olmaktan çok uzağım. Bilmem gerekirdi. Bu oyunu görmeliydim."

"Aramızda olanlar için kendini mi suçluyorsun?" diye sordu ona, sesi oldukça şaşkıncı. "Ne kadar aptalca! İki tarafın da suçlanması söz konusu değil. Bu karşılıklı olarak kabul edilmiş bir şeydi. Bitti ve unutulması en iyisi."

Keşke bu kadar kolay olsaydı!

"Daha bitmedi," dedi. "Bekaretinizi aldım. Artık, kaba ve açık bir şekilde söylemek gerekirse, hasarlı malsınız Bayan Law ve bu gerçeği fark etmeyecek kadar masum olamazsınız."

Yanakları alevlendi, başı tekrar öne doğru döndü ve aniden ayağa kalktı.

"Sana ne düşündürüyor-" diye başladı.

"Oh, kendi gözlemlerim değil," dedi ona. "Biraz sarhoştum,

Hem içtiğim şaraptan hem de senin oyunculuğundan ve cazibenden etkilenmiştim. Sen kaçtıktan sonra ev sahibesi bana ilk gecemizden sonra yatağımızdaki çarşafları neden değiştirdiğini açıkladı. Söktüğü çarşaflarda kan vardı, büyülenmiş gibiydi."

Sırtı gözle görülür bir şekilde titredi.

"Siz kibar bir hanımefendisiniz, Bayan Law," dedi, "sosyal olarak önde gelen ya da varlıklı bir aileden gelmediğiniz doğru. Ailemin ya da akranlarımın gelin seçmemi bekleyeceği sınıfın çok altındasınız ama elim mecbur kaldı. Seni suçladığımdan *değil*. Gerçeklere bu kadar kör olduğum için kendimi suçluyorum. Ama artık pişman olmak için çok geç. Benimle evlenme onurunu bana bahşeder misin?"

Bu sefer sırtı titremedi. Sertleşti. Birkaç dakika boyunca onun kendisine cevap vermeyeceğini düşündü. Ama sonunda konuştu.

"Hayır," dedi, sesi oldukça kararlı ve sertti. Ve ondan uzaklaştı, her geniş terastan aşağıya doğru yürüdü, su kenarında durana kadar tüm güllerin yanından geçti.

Belki de teklifini daha yumuşak sözlerle sunmalı, onun karşısına geçip elini tutmalıydı. Bunun yerine, ona dobra dobra gerçeği söyleyerek iltifat etmişti. Kadın onun yalan söylediğini zaten anlayacaktı. Claire Campbell kılığında ona zeki bir kadın gibi görünmüştü. Onun peşinden gitti.

"Neden olmasın?" diye sordu ona.

"Ben kimsenin sorunu değilim Lord Rannulf," dedi. "Kimsenin vicdan azabına merhem olmayacağım. Ama senin suçluluk duymana gerek yok. Sizinle isteyerek gittim ve isteyerek yattım. Bu benim yaşamak istediğim bir deneyimdi ve fırsat ayağıma geldiğinde bunu yapmaya karar verdim. Harewood'a gelme sebebim konusunda oldukça haklısınız. Benim durumumdaki bir kadının düşmüş bir kadın ya da *hasarlı bir mal* olarak ortaya çıkma ihtimali pek yok. Benim gibi kadınlar hayatları boyunca evlatlık olarak kalırlar. Sanırım her şeye rağmen evlenme şansı cazip olmalı. Leydi Rannulf Bedwyn olabilirim ve hayallerimin ötesinde zengin olabilirim. Ama eliniz zorlandığı için ya da beni gördüğünüz tuzaktan kendinizi kurtarmak için artık çok geç olduğu için evlenmeyeceğim. Onurunuz sizi böyle eşitsiz ve tedbirsiz bir evlilik teklif etmeye zorladığı için evlenmeyeceğim. Eğer benimle evlenirseniz

Seninle evlendim ama şehit oldum."

"Özür dilerim," dedi. "İma etmek istememiştim-"

"Hayır," dedi, "hiçbir şey ima etmediniz. Siz *ifade ettiniz*. Hangi olası sebepten dolayı teklifinize balıklama atlamamı bekliyordunuz Lord Rannulf? Bir dükün oğlu olduğunuz ve çok zengin olduğunuz için mi? Hâlâ *bekâretimi* korusam bile başka bir evlilik yapma umudum çok zayıf olduğu için mi? Çünkü adab-ı muaşeret, beni baştan çıkaranla evlenmemi emrediyor, çünkü o benim için bir teklifte bulunmayı uygun gördü - tabii ki beni baştan çıkarmadınız, *değil* mi? Kabul ederek sizi *onurlandıracağımı* söylediğiniz için mi? Cevabım hayır."

Rahatlama, kuşku ve devam eden suçluluk duygusuyla savaştı. Teklifinin isteksiz tavrı onu rahatsız etmişti. Eğer ona doğru dürüst sorsaydı, o da doğru olanı yapar mıydı?

"Bağışlayın beni," dedi. "Yumuşak, gurur okşayıcı sözleri küçümseyeceğinizi sanmıştım. İzin verin-"

"Hayır." Yüzünü ona döndü ve gözleri tamamen onunkilere dikildi. "Bu geçici bir deneyimdi Lord Rannulf. Asla uzun sürmeyecekti. Merak ettim, merakım giderildi ve tatmin oldum. Bu ilişkiyi sürdürmek gibi bir niyetim yoktu ve kesinlikle seninle evlenmek gibi bir niyetim de yok. Neden evleneyim ki? Sizin rütbenizdeki erkeklerin nasıl olduğunu bilmeyecek kadar masum ya da cahil değilim. Yolda bunu kanıtladım ve bugünkü sözleriniz zaten bildiğim şeyi doğruladı. Sen ne masum ne de tecrübesizsin, dedin gururla. Neyin ne olduğunu bilen herkes, dedin, evlilikten önce de sonra da senden böyle bir davranış beklendiğini anlayacaktır. Seninle evlenmek istesem bile seninle evlenmezdim. Neden istemeyerek evlenip, kocası sanki o yokmuş gibi zamparalık ve sefahat hayatına devam ederken sessiz, saygın bir köşede solmaya terk edilen bir eş olayım ki? Sizi bir koca için değil, deneyim için istedim ve tekrarlamak istemediğim bu deneyimden memnun kaldım. Senin için ne büyük şans! Artık akranlarınızın küçümsemesiyle ve kardeşiniz Bewcastle Dükü'nün hoşnutsuzluğuyla yüzleşmek zorunda kalmayacaksınız. Size iyi günler."

Garip bir şekilde, akıcı, küçümseyici sözlerine, zorlukla bastırılmış öfkesine ve sıkıcı, uyumsuz kıyafetlerine rağmen, kız birdenbire ona yeniden çekici gelmeye başlamıştı ve ona karşı hissettiği tüketen cinsel çekimi hatırladı

birlikte geçirdikleri bir buçuk gün ve iki gece boyunca. Şimdiye kadar onun aynı kadın olabileceğini fark etmek zor olmuştı.

"Son sözün bu mu?" diye sordu ona.

"Sylediklerimden hangisini anlamadınız Lord Rannulf?" diye sordu, hâlâ doğrudan ona bakarak.

Ama daha fazla bir Şey söyleyemeden, çardakta başka birinin daha olduğunu fark etti. Kafasını kaldırdığında, kemerin hemen içinde duran ve boğazını temizleyen aynı uşağı gördü. Rannulf kaşlarını kaldırdı.

"Bayan Law'ı oturma odasına çağırmak için gönderildim, lordum," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Rannulf sertçe. Ama Judith Law'a kolunu uzatmak için döndüğünde, Judith eteğini iki eliyle yukarı kaldırarak ve onun varlığını tamamen görmezden gelerek en alttaki terastan hızla bir st terasa geçti.

Onu takip etmedi. Rahatlamış bir halde arkasından bakakaldı. Gerçi neden rahatlamış hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Birden bu yaz öyle ya da böyle *biriyle* evlenmek zorunda kalacağını hatırladı.

Kızgın hissediyordu. Ve hâlâ suçluluk duygusuyla boėuŐuyordu. Ve yarıdan fazlası tahrik olmuştı, kahretsin.

BÖLÜM VIII

Araba Judith ve büyükannesini terasa indirdiğinde Harewood Grange gürültü ve hareketlilikle çalkalanıyordu. Beklenen tüm konukların geldiğini fark ettiler. Çoğu misafir odasında Louisa Teyze, George Amca ve Julianne ile çay içiyordu. Geç gelenlerden sadece birkaçı hâlâ odalarında ve üstlerini değiştiriyorlardı. Çok sayıdaki bavulları, çantaları ve şapka kutuları hâlâ terasta dağınıktı, hizmetçiler ve garip uşaklar onları mümkün olduğunca çabuk ilgili odalarına götürmek için oradan oraya koşuşturuyorlardı.

"Ortaya çıkamayacak kadar yorgunum Judith," dedi büyükannesi. "Migrenimin tuttuğunu hissediyorum. Ama toplantıya katılmayı kaçırmamalısın. Rica edersem odama çıkmama yardım edebilirsin ve sonra koşup bana bir fincan çay ve belki bir iki küçük kek getirebilirsin - beyaz kreması olanlardan, aşkım. Daha sonra güzel bir elbise giyip Louisa ve Julianne ile birlikte salona gelmeli ve tüm konuklara takdim edilmelisin."

Judith'in böyle bir şey yapmaya hiç niyeti yoktu. Harewood'a geldiğinden beri ilk kez gerçek bir özgürlük fırsatı yakalamıştı ve bunu heba etmeyecekti. Tillie büyükannesini öğleden sonra uykusu için yatağına yatırmaya çağırıldıktan sonra aceleyle odasına gitti, henüz değişikliğe uğramamış birkaç elbiseden birini, çok sevdiği limon rengi pamuklu eski bir elbiseyi çabucak giydi, şapkasını çıkarıp yerine kendi hasır bonesini taktı ve arka merdivenlerden hızla indi.

son birkaç gündür. Arka kapıdan dışarı süzüldü ve kendini bir tarafta sebzeler, diğer tarafta çiçekler olan mutfak bahçeleriyle karşı karşıya buldu. Ötede, çimenli alanlar ağaçlarla kaplı bir tepeye doğru uzanıyordu. Judith oraya doğru yürüdü ve sonra adımlarını uzatarak yüzünü güneşe ve hafif esintiye doğru kaldırdı; bu esinti, genellikle kasketinin örttüğü alındaki ve boynundaki saçları kaldırarak iyi hissettiriyordu.

Evlilik teklifini geri çevirecek kadar deli miydi? Ünvanlı ve zengin bir adamdan? Yattığı bir adamdan? Acı verici derecede çekici bulunduğu bir adamdan? Hayatının geri kalanında her hayalini doldurmasını beklediği bir adamdan? Evlilik her kadının nihai hedefiydi, en büyük umudu evliliğin ona güvenlik, çocuklar ve tahammül edilebilir ölçüde bir rahatlık, hatta belki de bir arkadaşlık getirmesiydi.

Judith son birkaç yıldır sabırla kendisiyle evlenmeye istekli, babasının kabul edebileceği ve kendisinin de katlanabileceği bir erkekle tanışmayı beklemişti. Çok mantıklı bir şekilde romantizm hayallerinin gerçeğe dönüşmesini hiç beklememişti. Ama bugün

-Bir saatten biraz daha uzun bir süre önce *Lord Rannulf Bedwyn*'i reddetmişti.

Delirmiş miydi?

Tepe yüksek bir tepe değildi. Yine de çevredeki kırsal alanın pitoresk manzarasını sunuyordu. Tepeden dört yönü de görebiliyordu. Burada esinti biraz daha kuvvetliydi. Yüzünü rüzgara döndü, gözlerini kapadı ve başını geriye doğru eğdi.

Hayır, kızgın değil. Adam ona teklifte bulunmaya zorlandığı için kızgınlığını gizlemeye bile çalışmazken nasıl kabul edebilirdi? Onun düşük sosyal konumunu küçümsediğini bu kadar açık bir şekilde ortaya koymuşken? Aralarında geçenlerin kendisi için alışılmadık bir durum olmadığını ve bu tür karşılaşmaların evlendikten sonra da devam edeceğini açıkça itiraf etmişken?

Nefret ettiği bir adamla nasıl evlenebilirdi?

Yine de, diye düşündü, uzak taraftaki tepenin altında suyu görüp ona doğru ilerlerken, reddinde bir tür pervasız delilik vardı - gurur sağduyunun önüne geçmişti. Sağduyu şimdi ona, Lord Rannulf'la evliliğinin, o kendi hayatına devam ederken unutulmuş bir köşede saklanmasına yol açsa bile

en azından evlilik *olurdu*. Kendi evinin saygın hanımı olurdu.

Bunun yerine, varlığından bile haberi olmayan George Amca'ya bağımlı, Louisa Teyze tarafından hor görülen ve gelecekteki sonsuz yıllar boyunca sürekli onun emrinde olan biriydi. Şu anda sadece büyükannesi onun için hayatı katlanılabilir kılıyordu. Düşüncelerinin kendine acıma duygusuyla sürüklendiğini fark ettiğinde kendini zihinsel bir sarsıntıdan geçirdi. Daha kötü kaderler de vardı. Kendisi için iki parmağını bile oynatmayan, onu ihmal eden ve ona sadakatsizlik eden bir adamla evlenebilirdi ve ...

Daha kötü kaderler de vardı.

Tepenin dibindeki göl çok güzel ve تنها bir yerdi. Uzun otlar, kır çiçekleri ve birkaç ağaçla çevriliydi. Oldukça bakımsız görünüyordu ve kesinlikle hiç kullanılmamış ya da ziyaret edilmemişti.

Belki de, diye düşündü, önümüzdeki günlerde, aylarda ve yıllarda burası kendi özel küçük inzivası haline gelebilirdi. Kıyıda diz çöktü ve bir elini suyun içinde gezdirdi. Su taze ve berraktı ve beklediği kadar soğuk değildi. Birazını avuçlarının içine aldı ve kızarmış yüzünü suya indirdi.

Birden ağladığını fark etti. Neredeyse hiç ağlamazdı. Ama gözyaşları suyun serinliğinin aksine sıcaktı ve göğsü kontrol etmekte güçlük çektiği hıçkırıklarla kabarıyordu.

Hayat bazen gerçekten adaletsizdi. Hayatında sadece bir kez elini uzatmış ve kısa ve muhteşem bir rüya çalmıştı. Bunun uzun sürmesini ne beklemiş ne de talep etmişti. Sadece anısının hayatının sonuna kadar sürmesini istemişti.

Belli ki çok fazla şey istemişti.

Şimdi hepsi gitmişti. Anılar lekelenmişti, hepsi. Çünkü artık onun, fiziksel kusurlarına rağmen çekici bulduğu o parlak yıldız, o gösterişli aktris olmadığını biliyordu. Ve çünkü artık onun hor görülecek bir adam olduğunu biliyordu.

Yine de ona *evlenme* teklif etmişti.

Ve o reddetmişti.

Ayağa kalktı ve tepeye doğru ilerlemeye başladı. Gözden kaçmamalıydı. Eğer kaçırılırsa, Louisa Teyze gelecekte aylaklık etme şansı bulamayacağından emin olurdu.

Evin arka tarafına vardığında birinin arka kapıyı kilitlediğini fark etti. Tüm çabalarına rağmen açılmadı ve kapıyı çalmasına rağmen yanıt alamadı. Ön tarafa doğru ilerledi, herkesin hâlâ salonda toplanmış olmasını ve böylece fark edilmeden odasına çıkabilmeyi umuyordu.

Judith ön terasın köşesini döndüğünde iki at ahırlara doğru götürülüyordu ve bir yığın bagaj bir bagaj arabasından çıkarılıyordu. İki beyefendi sırtlarını Judith'e dönmüş duruyor, içlerinden biri sabırsız ve buyurgan bir ses tonuyla işleri yönetiyordu. Judith geri çekildi ve köşede kaybolacaktı ama diğer beyefendi başını yarım çevirdi, böylece Judith onu profilden görebildi. Kadın inanamayarak baktı ve sonra görülme konusundaki isteksizliğini unutarak ona doğru koştu.

"Bran?" diye bağırdı. "Branwell?"

Ağabeyi ona doğru döndü, kaşlarını kaldırdı ve sonra sırtarak aceleyle onu karşılamaya gitti.

"Jude?" dedi. "Sen de buradasın, değil mi? Meşhur!" Şapkasını çıkarıp onu kucakladı ve yanağından öptü. "Diğerleri de burada mı? Şapkanı beğendim, çok çekici."

Son derece şık giyinmişti ve gerçekten de yakışıklı ve gösterişli görünüyordu; sarı saçları rüzgârda dalgalanıyor, hevesli, çocuksu, yakışıklı yüzü onunkine sevgiyle gülümsüyordu. Bir an için, son tırnağına kadar vücudunun her parçasına enfes bir işkence yapmak istediğini unuttu.

"Sadece ben," dedi. "İçimizden biri davet edildi ve seçilen kişi bendim."

"Ünlü!" dedi.

"Ama burada ne işin var Bran?" diye sordu.

Ona cevap veremedi diğer beyefendi yanlarına geldi. "Vay, vay, vay," dedi, onu cesur bir dikkatle inceleyerek

Eğer burada olup tanık olsaydı, babam daha sonra *onu* azarlayacaktı.
"Beni takdim et Law, olur mu?"

"Judith," dedi Branwell. "İkinci kız kardeşim. Horace Effingham, Jude. Üvey kuzenimiz."

Ah, demek gelmişti, George Amca'nın ilk evliliğinden olan oğlu. Effingham Teyze çok sevinecekti. Judith onunla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Branwell'in yirmi bir yaşından birkaç yaş büyük ve birkaç santim daha kısaydı; kendi boyuyla hemen hemen aynı hizadaydı. Branwell'den de biraz daha tıknazdı ve neredeyse güzel denecek kadar yakışıklıydı. Gülümsemesi çok büyük, çok beyaz dişlerini ortaya çıkarıyordu.

"Kuzen," dedi, kare şeklinde, pürüzsüz elini onunkine uzatarak. "Bu gerçekten bir zevk. Birdenbire üvey annemin ikna çabalarına boyun eğdiğim ve sıkıcı olmasını beklediğim bir yere geldiğim için çok mutlu oldum. Sıkıntıyı hafifletmek için kardeşinizi de yanımda getirdim. Yakın akraba olduğumuz için sana Judith diye hitap etme cüretini göstereceğim." Elini dudaklarına götürdü ve orada gereğinden uzun süre tuttu.

"Effingham iyi bir adam, Jude," dedi Branwell hevesle. "Beni yarışlara götürdü ve kazananı seçme konusunda yararlı ipuçları verdi, Tattersall'a götürdü ve en iyi at etini nasıl seçeceğim konusunda tavsiyelerde bulundu. Bir akşam beni White's Club'a misafir olarak götürdü ve masalarda bir tur attım ve üç yüz gine kazandıktan sonra üç yüz elli gine kaybettim. Ama yine de etrafımdaki diğer arkadaşlar yüzlerce kaybederken ben sadece elli gine kaybetmişim. Ve *White's'da*. Bunu görmelisin Jude - ama tabii ki göremezsin çünkü sen bir kadınsın."

Onu görmenin ilk şaşkınlığını ve ilk sevincini üzerinden atmıştı. Dört kız kardeşin tek erkek çocuğu olan Branwell -yakışıklı, hevesli, güler yüzlü Bran- her zaman hepsinin sevgilisi olmuştu. Babasına büyük masraflar çıkararak okula gitmiş ve eve çok vasat karnelerle dönmüştü. Ama oyun sahalarında çok başarılıydı ve herkesin en iyi arkadaşıydı. Sonra Cambridge'e gitmiş ve her sınavdan kıl payı kurtulmuştu. Ama kilisede, hukukta, siyasette, diplomatik serviste ya da orduda bir kariyerle ilgilenmemişti. Ne yapmak istediğini bilmiyordu. Londra'da olması, doğru insanlarla kaynaşması, kendisine bir servet kazandırmak için yeteneklerini ve becerilerini en iyi nerede kullanabileceğini keşfetmesi gerekiyordu.

Branwell, Cambridge'den geldiğinden beri geçen bir yıl içinde babalarının kendisi için ayırdığı her şeyi, sonra da kızlarına mütevazı çeyizler olarak verilen her şeyi harcamıştı. Şimdi de babasının bağımsızlığının özünü yiyip bitiriyordu. Yine de o hala, yakında yaban yulaflarını ekmeyi bitirecek ve ardından aile servetini yeniden inşa etmeye devam edecek olan sevgili çocuktı. Kızlarına karşı çok katı olan babam bile Branwell'de zamanın ve tecrübenin düzeltmeyeceği bir yanlış göremiyordu.

"Sizinle tanıştığuma memnun oldum, Bay Effingham," dedi Judith, elini onun elinden çeker çekmez. "Ben de seni tekrar gördüğüme çok sevindim Bran. Ama hemen içeri girmeliyim. Büyükannem uykusundan uyanmak üzere ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığına bakmalıyım."

"Büyükanne?" Branwell söyledi. "Yaşlı kızın burada olduğunu unutmuşum. Yaşlı bir zorba, değil mi Jude?"

Adamın saygısızca konuşmasından hoşlanmamıştı.

"Ondan çok hoşlanıyorum," dedi içtenlikle. "Kendine gelir gelmez ona saygılarını sunmak isteyebilirsin, Bran."

Horace Effingham gülerek, "Judith onunla birlikte olacaksa, ben de seninle geleceğim, Law," dedi.

Ama Judith kendi durumunu kardeşininkiyle karşılaştırarak aceleyle uzaklaşıyordu. O burada ücretsiz bir hizmetçi olarak bulunurken, Bran misafir olarak gelmişti. Yine de tüm sıkıntılarının nedeni oydu. Hepsinin. Bran olmasaydı o posta arabasında olmayacaktı. Burada olmayacaktı.

Ama tekrar kendine acımanın hiçbir anlamı yoktu.

Koridorun ve merdivenlerin hâlâ ıssız olduğunu fark edince biraz rahatladı. Aceleyle yukarı çıkarken misafir odasından gelen seslerin uğultusunu duyabiliyordu.

Rannulf, tıpkı ailesinin geri kalanı gibi, ister sezonda Londra'da, ister yazın Brighton'da ya da kaplıcalardan birinde, isterse yılın herhangi bir zamanında ev partilerinde olsun, sosyal toplantılardan hiçbir zaman pek hoşlanmamıştı. O zamanlar

Harewood'daki ev partisinin özellikle tatsız geçeceğini hemen anlamıştı. Yine de bundan kaçamazdı. Önümüzdeki iki haftayı kararlılıkla Bayan Effingham'ın yanında dans ederek geçirmeliydi. Bu iki hafta içinde ya da hemen sonrasında ona evlenme teklif etmek zorunda kalacaktı.

İki farklı kadına, ikisi de bir ay içinde olmak üzere iki evlenme teklifi. Ama ikincisinden sonra rahatlayamazdı.

Akşam yemeği için Harewood'a vardığı andan itibaren, diğerleri gibi evde kalmıyor olsa da, onur konuğu olduğu utanç verici bir şekilde belli olmuştu. Sadece onur konuğu değil, aynı zamanda Bayan Julianne Effingham'ın en gözde talibiydi. Annesi geldikten sonra onu salonda dolaştırarak daha önce tanımadığı konuklarla -aslında çoğuyla- tanıştırdı ve kızını da onlara katılmaya davet etti. Sonra kızı yemek odasına götürdü ve akşam yemeği boyunca kendini kızın yanında otururken buldu.

Konuklardan birinin, muhtemelen Judith Law'un kardeşi olan, sarı saçlı, yakışıklı bir delikanlı olan Branwell Law olduğunu öğrenmek ilgisini çekti. -Claire Campbell onun adını vermemiş miydi? Judith'ten ve Bayan Law'dan hiçbir iz yoktu, bunun için son derece müteşekkirdi. Bahçedeki karşılaşmalarından, özellikle de gül çardağındaki ikinci karşılaşmalarından sonra utandığını söylemek durumu hafife almak olurdu. *Kadın onu reddetmişti.*

Bayan Effingham saçma bir şekilde genç ve endişe verici derecede boş kafalı görünüyordu. Londra'da katıldığı partilerden, şunun bunun -çoğunlukla unvanlı beylerin- kendisine nasıl iltifat ettiğinden ve tüm danslarını başka beylere vaat etmişken onunla dans etmek istediğinden başka bir şey konuşmuyordu. Gerçekten de dansların üç yerine ikili setler halinde olması gerektiğini düşünüyordu, böylece bir akşam boyunca daha fazla dans olabilir ve daha fazla beyefendi kendi seçtikleri hanımefendiyle dans edebilirdi. Lord Rannulf ne düşünüyordu?

Lord Rannulf bunun son derece zekice bir öneri olduğunu ve Londra'nın önde gelen ev sahiplerinden bazılarının, özellikle de Almack'ın ev sahiplerinin dikkatine sunulması gerektiğini düşündü -ya da düşündüğünü *söyledi.*

"Bir hanımefendiyle dans etmek *isteseydiniz*, Lord Rannulf, ve o sizinle dans etmeyi çok istemesine rağmen her set için başka beyefendilerle nişanlansaydı, ne hissederdiniz?" diye sordu ona, kaşığı pudinginin üzerinde asılı, masmavi gözlerle bakarak.

"Onu kaçırm," dedi ve kızın hafif bir neşeyle gülmeden önce gözlerinin daha da açılmasını izledi.

"Oh, asla yapmazsın," dedi. "*Yapar mıydın?* Şok edici bir skandala neden olursun. Ve sonra, bilirsiniz, onun için teklifte bulunmak zorunda kalırsınız."

"Öyle değil," dedi. "Onu Gretna Green'e götürür ve örs üzerinde evlendirirdim, anlıyor musun?"

"Ne kadar *romantik*," dedi heyecanlı bir solukla. "Bunu gerçekten yapar mıydınız Lord Rannulf? Hayran olduğunuz biri için?"

"Sadece bana sunacak hiç dansı kalmadıysa," dedi.

"Oh." Güldü. "Eğer bunu önceden bilseydi, hiç olmadığından emin olurdu. Sonra da fırçalanıp götürülürdü. Ama sen gerçekten böyle çirkin bir şey yapmazsın, değil mi?" Gözlerinde küçük bir şüphe bulutu vardı.

Rannulf bu aptalca oyundan bıkmıştı. "Ben her zaman," dedi, "özellikle hayran olduğum bir hanım varsa, baloya en azından bir dans için onu ikna edecek kadar erken gitmeye özen gösteririm."

Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Hayran olduğunuz çok fazla kadın var mı Lord Rannulf?" diye sordu.

"Şu anda," dedi bakışlarını ona dikerek, "sadece birini görebiliyorum, Bayan Effingham."

"Oh."

Ağzını böyle büzdüğünde en güzel haliyle görüldüğünü mutlaka biliyor olmalıydı. Bir an bu ifadeyi korudu, sonra kızardı ve tabağına baktı. Rannulf bu fırsattan yararlanarak diğer tarafındaki Bayan Beatrice Hardinge'in annesi Bayan Hardinge'e döndü ve ona bir şeyler söyledi. Kısa bir süre sonra Leydi Effingham ayağa kalkarak, beyefendiler iskelelerine yerleşirken hanımefendilere kendisini takip etmeleri için salona gitme zamanının geldiğini işaret etti.

Yarım saat sonra salona girdiğinde gördüğü ilk kişi, ocağın yanında büyükannesine yakın oturan Judith Law'dı. Üzerinde, daha önce Grandmaison'a giydiği çizgili pamuklu elbise kadar biçimsiz görünen soluk gri ipek bir elbise vardı. Ayrıca üzerinde bir

şapkayı tekrar taktı. Saçlarını tamamen örtmesine rağmen bu öğleden sonrakinden biraz daha güzeldi. Yaşlı kadın için bir fincan ve tabak tuttuğunu görebiliyordu, yaşlı kadın ise bir tabak tutmuş ve üzerindeki kremalı pastayı kısa sürede bitirmişti.

Gülümseyerek başını sallayan Bayan Law'a nazikçe selam verdikten sonra iki bayanı görmezden geldi. Odadaki diğer herkes için Judith Law'ın görünmez olduğunu fark etmek ilginçti - elbette daha dün onunla ilk kez tanıştırıldığında olduğu gibi. Tüm o canlı, şehvetli güzelliği oldukça etkili bir şekilde maskelenmişti.

Sir George Effingham ona whist masasında bir yer teklif etti ama Leydi Effingham onu kolundan sıkıca tuttu ve Leydi Margaret Stebbins'in bir Bach füğüyle topluluğa eşlik ettiği piyanoya doğru götürdü.

"Sıra sende Julianne, canım, değil mi?" dedi annesi daha Leydi Margaret sözünü bitirmeden. "İşte Lord Rannulf müziğinin sayfalarını çevirmeye geldi."

Rannulf, bir grup kıkırdayan genç hanımefendiyi etkileyip pohpohlayarak ve bir grup aptalca pozlar veren genç beyefendiyle zekâlarını yarıştırmak geçireceği bir geceye razı oldu. Kendini yüz yaşında hissediyordu.

Judith Law, büyükannesi tarafından meşgul edildiğini fark etmekten kendini alamadı. Sürekli olarak oturduğu yer ile çay tepsisi arasında gidip geliyordu. İki kez odadan gönderildi. İlk seferinde yaşlı kadının gözlükleriyle geri döndü ama gözlükler yere bırakıldı ve hiç kullanılmadı. İkinci seferinde kaşmir bir şalla geri döndü, o da katlanıp yaşlı kadının koltuğunun üzerine kondu ve unutuldu. Yine de, ikisinin birbirleriyle konuştuklarını, gülümsediklerini ve görünüşe göre birbirlerinin arkadaşlığından hoşlandıklarını fark etti.

Gülümsedi ve piyanodaki ikinci parçasını bitirmiş olan ve bir bis için istekte bulunacağı belli olan Bayan Effingham'a iltifat etti. Bu sırada Saygıdeğer Bayan Lilian Warren ve kız kardeşi de enstrüman başında sıralarını bekliyordu.

Sonra çay tepsisinin olduğu yönden bir kargaşa geldi. Judith Law belli ki bir fincan çay dolduruyordu ki biri -Rannulf'un görebildiği kadarıyla Horace Effingham'dı- dirseğine basmış olmalıydı. Çay gelmişti.

Önünden aşağı dökülmüş, elbisesinin grisini koyulaştırmış, yarı şeffaf hale getirmiş ve göğsüne yapıştırmıştı. Kadın çılgık atmıştı ve Effingham bir mendil çıkarmış, onu mendille silmeye çalışıyordu. Bir eliyle Effingham'ın elini iterken, diğer eliyle de ıslak kumaşı göğsünden uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Judith!" Leydi Effingham korkunç bir sesle bağırdı. "Seni beceriksiz, sakar kız! Derhal oradan uzaklaş."

"Hayır, hayır, hepsi benim hatamdı üvey anne," diye seslendi Effingham. "İzin ver seni kurulayayım kuzen."

Rannulf onun gözlerinde bir kahkaha gördü, şehvet dolu bir kahkaha.

"Ah canım," diye mırıldandı Bayan Effingham, "Judith kendi kendine pasta yapıyor."

Rannulf kendini dişlerini sıkarken ve Bayan Law'un dirseğinin altından şalı almak için odanın diğer ucuna doğru adım atarken buldu. Çay tepsisine doğru aceleyle ilerledi ve giysiyi Judith Law'a dokunmadan arkadan omuzlarına attı. Judith Law şaşkın ve minnettar bir ifadeyle etrafına bakınırken, elleri şalın uçlarını kavradı ve onu koruyucu bir şekilde üzerine çekti.

"Oh," dedi. "Teşekkür ederim."

Rannulf sertçe eğildi. "Yandınız mı hanımefendi?" diye sordu. Kimse üzerine döktüğü şeyin sıcak çay olduğu gerçeğini düşünmemiş miydi?

"Sadece biraz haşlanmış," dedi. "Hayır, gerçekten, hiçbir şey." Kadın aceleyle odadan çıkmak için döndü ama adam onun alt dudağını sertçe ısırıldığını görebiliyordu.

Rannulf kendini Horace Effingham'la göz göze buldu; yüzündeki alaycı ifade göz kırpmaya çok yakındı.

"Nasıl cesur," o dedi, "için bulmak a ŞAL için Gizle ve Bayanın, er, utanç."

Rannulf aniden bunun kasıtlı olduğunu fark etti ve bakışlarını diğer adama dikti. Tanrı adına, kasıtlıydı.

"Kötü bir şekilde yanmış olabilir," dedi sertçe. "Gelecekte çay tepsilerinin etrafında daha dikkatli olmanız tavsiye edilir."

Sonra Effingham alçak sesle mırıldanırken göz kırptı. "O yanmasa bile *ben* yandım," dedi. "Sen de öyle Bedwyn, bahse girerim. Aceleyle yaklaşmak için bir bahane bulmak ne kadar da zekice."

Ama Leydi Effingham sesini yine yükseltmişti, gerçi şimdi gülüyor ve keyifliydi. "Herkes eskisi gibi devam etsin," dedi. "Bu talihsiz ve onursuz kesinti için özür dilerim. Yeğenim kibar bir topluma karışmaya alışık değil ve korkarım parmaklarını kullanamaz hale geldi."

"Ah, teyze," dedi genç Law, "Jude asla sakarlık yapmaz. Bu sadece bir kazaydı."

"Lord Rannulf." Bayan Law onun kolunu çimdikledi ve ona doğru döndüğünde olayın onu üzdüğünü görebildi. "Judith'e yardım edecek ve onu utançtan kurtaracak akla sahip tek kişi olduğunuz için çok teşekkür ederim. Ne kadar kötü yaralandığını görmek için acele yukarı çıkmalıyım."

Kendini desteklemek için iki tombul elini sandalyesinin kollarına koydu. "İzninizle hanımefendi," dedi elini uzatarak.

"Çok nazıksınız." Kendini ayağa kaldırırken ağır bir şekilde ona yaslandı. "Sanırım ayak bileklerimin şişmesine neden olan ve beni sürekli nefessiz bırakan şey yaz sığağı olmalı."

Bunun daha çok tükettiği kremalı pastalardan ve genel olarak tembel yaşam tarzından kaynaklandığını düşünüyordu.

"Size eşlik etmeme izin verin hanımefendi," dedi.

"Eğer çok zahmet olmayacaksa yaparım," dedi. "Aslında bir fincan çay bile istemiyordum, biliyorsun, ama Judith'in yanımdan kalkıp konukların arasına karışmasını istedim. Kendisi çok utangaçtır ve hatta bu akşam yemek salonuna inemeyecek kadar yorgun olduğum için yemeğini benimle birlikte yemekte ısrar etti. Belki birileri onunla sohbet eder ve her şey yoluna girer diye düşündüm. Yemekten sonra onu konuklarla tanıştırmayı unuttuğum için Louisa'ya kızgıyım. Sanırım aklında çok fazla şey var."

Rannulf onu merdivenin başından daha uzağa götürmek niyetinde değildi. Ama kız ona öyle bir yaslandı ki, Rannulf onu odasına kadar götürdü. En azından, kadın ağır halkalı elini kaldırıp

çaldı.

Kapı hemen açıldı ve Rannulf kolundaki yük yüzünden kapana kısıldı. Judith hem elbisesini hem de şapkasını çıkarmıştı. Hâlâ tutturulmuş olan saçları yine de birkaç yerden çözülmüştü, böylece uzun parlak kızıl saç tutamları omuzlarına ve şakaklarına doğru sarkıyordu. Üzerinde, bir eliyle kapalı tuttuğu bol bir sabahlık vardı. Buna rağmen, omuzlarından göğüs dekoltesinin üst kısmına kadar geniş bir çıplak beden görünüyordu. Bu kısmın birkaç santim yukarısında teni ateş kırmızısıydı.

"Oh." Çok geçmeden yanakları haşlanma iziyle eşleşti. "Yukarı gönderilmesini istediğim merhemi getiren biri olduğunu sanmıştım." Bakışlarını Bayan Law'a odaklamıştı ama Rannulf onun farkında olduğunu biliyordu. Eliyle cüppesini daha sıkı kavradı.

"Yanmışsın Judith, aşkım," diye bağırdı Bayan Law, Rannulf'un kolunu bırakıp daha önce hiç görmediği kadar hızlı adımlarla ilerleyerek. "Ah, zavallı çocuğum."

Judith dudağını ısırarak, "Bir şey yok, büyükanne," dedi. Ama Rannulf onun gözlerinden yaşlar aktığını gördü ve acı çektiğini anladı.

"İzin verin," dedi, "hizmetçiyi bulayım ve merhemin daha fazla gecikmeden gönderilmesini sağlayayım. Bu arada Bayan Law, yanığa tutacağınız soğuk ve ıslak bir bez acının bir kısmını hafifletebilir."

"Teşekkür ederim," dedi, gözleri onunkilerle buluştu. Bir an için bakışları kilitlendi, sonra kadın arkasını döndü ve yaşlı kadın bir kolunu onun omuzlarına koydu.

Rannulf, Horace Effingham'ı çaydan çok daha sıcak bir şeyle yıkamanın hoş hayalleriyle kendini eğlendirerek aceleyle uzaklaştı.

BÖLÜM IX

Judith iki gün boyunca kendi odasında kaldı ve göğsündeki ağrıyla uğraştı. Zihnini meşgul eden bir başkası olduğu için kendi hastalıklarını unutan büyükannesi onu sık sık ziyaret ediyor, ona kitaplar, bonbonlar, evin geri kalanından haberler getiriyor ve mümkünse uzanıp uyuması için öğütler veriyordu. Tillie de büyükannesinin emriyle Judith'in odasına yemek tepsileri getiriyor ve birkaç saatte bir gelip yatıştırıcı merhemden biraz daha sürüyordu.

Horace Effingham, Tillie ile birlikte bir buket çiçek ve çiçekleri kendi elleriyle topladığını açıklayan ve ona acil şifalar dileyen bir not gönderdi.

Branwell onu görmeye bizzat geldi.

"Ev partisinin tadını çıkarıyor musun?" diye sordu ona, sağlığını sorduğunda.

"Oh, çok iyi vakit geçiriyorum," dedi. "Bu sabah Clynebourne Manastırı'na at sürmeye gittik. Orada sadece birkaç eski harabe var ama çok güzel bir yer. Bedwyn'i bize katılmaya davet etmek için önce Grandmaison'a gittik. Sanırım Julianne ondan hoşlanıyor, ama bana soracak olursanız kalbi kırılmak üzere. Bedwyn'lerin hepsinin ayakları çok yüksek. Bewcastle - Bewcastle Dükü, yani ailenin reisi- son derece soğuk bir balık olarak bilinir ve sıradan bir baronetin kızıyla bir ittifakı onaylaması pek olası değildir."

"Yolculuktan keyif almana sevindim." Judith gülümsedi. Branwell ne yapardı

Acaba Lord Rannulf Bedwyn'in daha dün *kendisine* evlenme teklif ettiğini bilseydi ne derdi?

"Dedim ki, Jude." Oturduğu sandalyeden aniden kalktı ve yatak odasının penceresine doğru ilerleyerek sırtı ona dönük bir şekilde dışarı bakmaya başladı. "Bana birkaç sterlin borç veremezsin, değil mi? Belki otuz?"

"Hayır, kesinlikle olmaz," dedi. "Cüzdanımı ters çevirip sıksam bile bir şilin bulabileceğimden şüpheliyim. Neden otuz sterline ihtiyacın var?" Bu ona çok büyük bir meblağ gibi görünmüştü.

Omuz silkti ve mahcup bir sırıtışla ona döndü. "Önemli değil," dedi. "Önemsiz bir meblağ ve Effingham bana bu konuda endişelenmememi söyledi. Ama ona borçlu olmaktan nefret ediyorum. Yolculuğumun tüm masraflarını ona ödetmek istemezdim ama babam son zamanlarda oldukça eli sıkı biri oldu. Bir şeyden dolayı mı hasta?"

"Buraya yolculuk *otuz sterline* mi mal oldu?" Judith oldukça şaşırılmış bir halde sordu.

"Diğer centilmenlerle birlikte hareket eden bir centilmen olmanın ne demek olduğunu anlamıyorsun, Jude," dedi. "İnsan onlara ayak uydurmak zorunda. Üstüne uymayan paltolar, pantolonlar ve bir ayakkabıcı çırağı tarafından dikilmiG gibi duran çizmelerle taGralı bir hödük gibi görünemezsin. Modaya uygun kıyafetlere ve binmek için iyi bir ata ihtiyaç vardır. Ve kişi tek başına kasıla kasıla yürümediği sürece, diğer beyefendilerin yaptığını yapmalı ve onların gittiği yerlere gitmelidir - kulüplere, yarışlara, Tattersall's'a."

"Bran," diye sordu, cevabı duymak istediğinden pek emin değildi, "başkalarına da borcun var mı?"

Küçümseyici bir el salladı ve ona sırtıttı, ancak ifadesinde hastalıklı bir şey vardı.

"Herkesin borcu vardır," dedi. "Terzisine, ayakkabıcısına ve tuhafiyecisine yarım servet borcu olmayan bir beyefendi tavan arasında tuhaf karşılır."

"Peki senin de kumar borcun var mı?" diye sordu kendini durduramadan. Gerçekten de bilmek istemiyordu.

"Önemsiz olanlar." Yine ona hastalıklı sırıtışını gösterdi. "Bazıları gibi değil

binlerce borcu olan adamlar. Jude, bazı adamlar bir kartta bütün mal varlığını kaybediyor. Kaybetmeyi göze alamayacağım şeylere asla bahse girmem."

Ona kumar borçlarının boyutunu soramayacak kadar korkaktı.

"Bran," diye sordu, "ne zaman bir kariyer yapmaya karar vereceksin?"

"Aslında," dedi gülerek ve yine eski neşeli haline dönerek, "zengin bir kızla evlenmeyi düşünüyordum. Julianne'in gözünün Bedwyn'de olması çok yazık - gerçi onu kapmak için milyonda bir umudu bile yok, diyebilirim. Ama Warren kardeşlerin Karun kadar zengin bir babaları var, ya da ben öyle duydum ve ikisi de oldukça güzel kızlar. Yine de babalarının bana zaman ayıracağını sanmıyorum, değil mi?"

Sanki bütün bu fikir sadece gönülsüz bir şakaymış gibi konuşuyordu ama Judith öyle olduğundan emin değildi. Belli ki yine borç batağındaydı. Babalarının bu kez kendini tamamen mahvetmeden bu durumdan kurtulup kurtulamayacağını bilmiyordu. Peki o zaman annesine ve kız kardeşlerine ne olacaktı?

"Hadi ama Jude," dedi Branwell, ayağa kalkıp onun iki elini birden tutarak, "bu kadar suratsız olma. Kendime geleceğim. Benim için endişelenmemelisin. Kendini *çok* mu kötü yaktın?"

"Bir ya da iki gün içinde daha iyi olacağım," dedi ona.

"Güzel." Onun ellerini sıktı. "Önümüzdeki bir iki hafta içinde eline birkaç sterlin geçerse, belki babam sana harçlığını gönderdiğinde, bana biraz borç verebilir misin? Bildiğin gibi bu konuda iyiyim ve burada para harcayabileceğin fazla bir şey yok, değil mi?"

"Hiç para beklemiyorum," dedi ona.

"Ben de öyle diyorum." Kaşlarını çatı. "Sadece ziyaret için geldin, değil mi Jude? Babam seni buraya George Amca'nın lütfuna muhtaç yaşaman için göndermedi, değil mi? Bu yeterli olmazdı. Son zamanlarda babama *neler oluyor?*"

Ona ve hepimize olan sensin, Bran, diye düşündü. Ama birdenbire sinirlenip Bran'in üzerine yürüyecek ve ona son derece cahil görüldüğü birkaç gerçeği söyleyecek olsa da, Tillie'nin daha fazla merhem ve bir doz afyonla gelmesiyle bunu yapması engellendi.

Judith, "Şimdi bana izin vermen gerekecek, Bran," dedi. "Bir süre dinlenmeliyim."

"Elbette." Kızın ellerinden birini dudaklarına götürdü ve en tatlı gülümsemelerinden birini takındı. "Kendine iyi bak, Jude. Kız kardeşlerimden birinin burada olmasının ne kadar hoş olduğunu bilemezsin. Hepinizi özlüyorum, biliyorsun."

Keşke ona sahip çıkacak biri olsaydı, diye düşündü, yine de iyi bir insan olabilirdi. Ancak, bu konuyu düşünecek kadar boş vakti yoktu. Acı içindeydi. Bir fincan çayın bu kadar ölümcül olabileceğini kim düşünebilirdi ki?

Üçüncü gün Judith öğle yemeğinden sonra alt kata indi. Misafirleri rahatsız etmekten kaçınmayı ve büyükannesini bulmayı umuyordu. Ama kaderin cilvesine bakın ki, merdivenlerden inerken gördüğü ilk kişi Horace Effingham oldu ve gülümseyerek onu karşılamaya koştu.

"Judith!" diye haykırdı. "Sonunda iyileştin. Geçen akşamki sakarlığım için çok özür dilerim. Salona gel. Dün geceki çiseleyen yağmur ve sabahki bulutlar dağıldığına göre bu öğleden sonra ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyoruz. Gelin ve sözünüzü söyleyin."

Ona kolunu uzatıyordu.

"Gerçekten yapmamayı tercih ederim," dedi. "Orada kimseyi tanımıyorum. Büyükannenin nerede olduğunu biliyor musun Horace?"

"Kimseyi *tanımıyor* musun?" dedi. "Beni şaşırtıyorsun. Kimse sizi tüm konuklarla tanıştırmayı düşünmedi mi?"

"Gerçekten önemli değil." Başını iki yana salladı.

"Ah, ama öyle," dedi. "Yeniden ortaya çıkman için üç gün sabırla bekledikten sonra tekrar kaçmana izin veremem. Gel."

İsteksizce adamın koluna girdi ve adam onu salona doğru götürürken kendini bir anda adamın yanında, uygunsuz bir şekilde yakınlaşmış buldu. Ama sonraki birkaç dakika içinde, birinin onu tüm konuklarla tanıştırmayı düşünmüş olmasının iyi bir şey olduğunu kabul etti. Ne de olsa tam anlamıyla bir hizmetçi değildi ve önümüzdeki bir buçuk hafta boyunca

Kendisine resmen takdim edilmemiş insanlarla sürekli karşılaşıyordu. Neredeyse bir hizmetçiye benziyordu elbette. Branwell ona sırtarak nasıl olduğunu sordu, Bayan Hardinge geçirdiği talihsiz kaza için onunla dertleşti ve Julianne onu tekrar ayakta gördüğüne sevindiğini, böylece diğerlerini Büyükanne'nin sıkıcı sohbetinden ve sürekli taleplerinden kurtarabileceğini söyledi. Ancak konukların çoğu, tanışma faslını kibarca kabul etmelerine rağmen, Julianne'le sohbet etmek için hiçbir girişimde bulunmadılar.

Judith tanışma faslı biter bitmez kaçacaktı ama Leydi Beamish ve Lord Rannulf Bedwyn'in gelişiyile en azından birkaç dakikalığına engellendi.

Horace, "Ah, tanıştırlacak iki kişi daha var kuzen," diyerek onu onlara doğru yönlendirdi.

"Ben o zevki çoktan tattım," dedi ona, ama yüz yüze bir karşılaşmayı engellemek için çok geçti.

"Bayan Law," dedi Lord Rannulf onu selamlayarak, "umarım sizi tekrar iyi görürüm?"

Reverans yaptı ve onu en son ne zaman gördüğünü hatırlamamaya çalıştı - Büyükanne'yle birlikte yatak odasının kapısının önünde, ona yanığını nasıl tedavi edeceği konusunda tavsiyelerde bulunuyor ve istediği merhemi getiren hizmetçinin gelmesini hızlandırmak için uzaklaşmadan önce gözlerinde gerçek bir endişeyle ona bakıyordu. Günün erken saatlerinde olanlardan sonra, ondan sadece nefret etmek ve onu unutmak istemişti.

"Rannulf bana talihsiz kazadan bahsetti," dedi Leydi Beamish. "Umarım bundan kalıcı bir zarar görmemişsinizdir, Bayan Law?"

Judith, "Hayır, teşekkür ederim, hanımefendi," diyerek onu temin etti. "Ben yine gayet iyiyim."

Julianne herkesin dikkatini çekmek için ellerini çırpıyordu. Nergis sarısı muslin elbisesi içinde ıslıl ıslıl ve güzeldi, sarı bukleleri hareket ettikçe kalp şeklindeki yüzünün etrafında sallanıyordu.

"Karar verildi," diye açıkladı, "bir saat boyunca vahşi doğa yürüyüşünde dolaşacağız ve sonra çimenlikte piknik çayı içeceğiz. Şimdi

Lord Rannulf Bedwyn geldi, daha fazla gecikmemize gerek yok." Ona ısırl ısırl gülümsedi ve Judith, kendisine rağmen ona bakarak, kuzenine takdir dolu gözlerle bakarken onun başını eğerek onayladığını gördü.

Acıttı. Aptalca, aptalca, acıttı.

Julianne, "Şapkalarımızı ve bonelerimizi alıp yola çıkmalıyız," dedi.

Planları genel bir onay almış gibi görünüyordu. Oda sakinlerinin çoğu geziye hazırlanmak için aceleyle uzaklaşırken parlak bir sohbet vardı.

Judith sonunda elini Horace'ın kolundan kurtararak, "Gidip büyükannemi bulmalıyım," diye mırıldandı.

Ama büyükannesi Effingham Teyze'yle birlikte salonun kapısında belirmişti ve büyükannesi onu duymuştu.

Judith'e sevgiyle bakarak, "Benim için canını sıkmamalısın, aşkım," dedi. "Bana Sarah eÇlik edecek. Artık ayağa kalktığına göre, koşup diğer gençlerle birlikte eğlenmelisin."

"Birkaç gün kapalı kaldıktan sonra temiz hava size iyi gelecektir, Bayan Law," dedi Leydi Beamish nazikçe.

Effingham Teyze'nin başka fikirleri vardı elbette. "Yardımdan kesinlikle faydalanabilirim, Judith," dedi hızlıca. "Kendi dikkatsizliğin yüzünden bu kadar uzun bir aylaklık dönemi geçirmen büyük talihsizlik oldu."

"Ama üvey anne," diye itiraz etti Horace, Effingham Teyze'ye nankörce gülümseyerek, "Judith'in yardımına da çok ihtiyacım var - beni bir duvar çiçeği olma kaderinden kurtarmak için yardımına. Belki de bu ev partisinde beylerin sayısının hanımlardan fazla olduğunu fark etmemişsinizdir."

"Çünkü bana kesinlikle geleceğini haber vermedin, Horace," dedi biraz mahcup bir ifadeyle. "Ya da Branwell'i de yanında getireceğini."

"Judith." Horace onu selamladı. "Koş ve kaputunu getir."

Harewood'daki yaşam beklediğinden daha da zorlayıcı olmaya başlamıştı. Annesi kızlarını evde her zaman meşgul etmesine ve babasının onların davranışları konusunda katı beklentileri olmasına rağmen, yine de kendini hiç

orada tamamen güçsüz. Ya da herhangi bir özgürlüğü yoktu. En azından orada tercihleri ve fikirleri sık sık soruluyordu. Burada değillerdi. Kendini davetsiz bir misafir gibi hissederek Horace'la birlikte kır yürüyüşünde dolaşmak gibi şüpheli bir zevki tatmaktansa teyzesi tarafından çalıştırılmayı tercih edeceğini öğrenmek herkesi şaşırtabilirdi; üstelik çoğu zaman Julianne ve Lord Rannulf Bedwyn'in gözleri önünde. Birkaç kez birlikte güldüler ve Judith istemeyerek *de olsa onun kendisiyle* birlikte güldüğü zamanları hatırladı, özellikle de köy dükkânının dışında enfiye kutusunu açtığı zamanları.

Vahşi doğa yürüyüşü evin batısındaki ağaçların arasından geçerek ilerliyordu ve azami güzellik için özenle planlanmıştı. Patika boyunca kır çiçekleri yetişiyor, ara sıra oturma yerleri ve küçük mağaralar bulunuyordu; bunların çoğu patikadaki yükseltiler üzerine yerleştirilmişti ve evin ve parkın geri kalanının hoş manzaralarını sunuyordu. Yürüyüşçüyü yaz güneşinin sıcağından ve sonbahar rüzgarının soğuşundan koruyacak şekilde tasarlanmış bir patikaydı.

Judith buranın güzelliğini takdir edemiyordu ama belki de yıllar boyunca, ne zaman boş bir saati olsa buranın kendisi için bir başka sessiz sığınak olacağını düşünüyordu.

Bu saatten hiç hoşlanmıyordu. Horace diğer herkesi görmezden geliyor ve tüm dikkatini onun üzerinde yoğunlaştırıyordu. Ama bu ilgi gururunu okşamak şöyle dursun, canını sıkıyordu. Horace onun kolunu kendi kolunun arasına almaya çalıştı ama kadın her iki kolunu da arkadan sıkıca kavradı. Adam, grubun geri kalanının gerisinde kalmaları için adımlarını yavaşlatmaya çalıştı ama kadın, fark edilebilir bir boşluk olduğu her seferinde kararlı bir şekilde hızını artırdı. Adamın gözleri çoğu zaman manzaradan ziyade kadının üzerindeydi, en çok da bol elbisesinin bile tamamen gizleyemediği göğüslerinde. Islak çayın elbisesini nasıl şekillendirdiğini ve olduğundan çok daha şık giyinmesi gereken bir vücudu nasıl ortaya çıkardığını yorumladı.

"Ama üvey annenin elbiselerinizle ve keplerinizle bir ilgisi olduğunu sanıyorum," dedi. Julianne'i bu yaz evlendirmeye kararlı, tercihen Bedwyn'le. Üvey kız kardeşimin buraya davet edilen diğer kızların hepsinden kat kat daha güzel olduğunu fark ettiniz mi?" Kıkırdadı. "Üvey annem Julianne'in kariyerinin böylesine önemli bir aşamasında rekabeti kabul edemez. Hele de bir kuzenden."

Judith böyle bir konuşmaya verilecek bir cevap bulamadığı için hiçbir şey söylemedi. Önlerindeki en yakın çift olan Bay Peter Webster ve Bayan Theresa Cooke ile aralarındaki mesafeyi kapatmak için adımlarını uzattı. Ama sonra Horace sıkıntıyla haykırdı ve yürümeyi tamamen bıraktı. Botunun topuğuna bir taş sıkışmıştı, diye açıkladı ve bir elini Judith'in diğer tarafındaki ağaç gövdesine dayayarak taşı yerinden çıkarmak için ayağını kaldırdı, böylece Judith'i kendisiyle ağaç arasına sıkıştırmış oldu.

Birkaç dakika sonra "Ah, tamamdır," dedi ve ayağını yere koyup Judith'e gülümsemek için başını kaldırdı.

Rahatsız edici derecede yakındı ve artık diğerlerinin çok gerisinde kalmışlardı.

"Biliyorsun Judith," dedi, gözleri yüzünde gezinip göğsünde durdu, "seni Harewood'da çok rahat ettirebilirim. Ve buraya, alışkanlık haline getirdiğimden çok daha sık gelmeni sağlayabilirim."

Adamın ellerinden biri açık bir hedefle havaya kalktı. Kadın elini savurdu ve adamın etrafından dolaşmak için ilerledi ama adam geri adım atmadığı için sadece kendini ona yaklaştırmayı başardı.

"Burada bu halimle yeterince rahatım," dedi. "Geride bırakılıyoruz."

Alçak sesle kıkırdadı ve eli hedefini bularak bir göğsünün etrafına dolandı. Ama sadece kısa bir an için. Elini indirdi ve dalların çıtırtısı yürüyenlerden birinin dönüşünü müjdelerken kısa bir adım geri çekildi. Branwell'i gördüğünde neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı.

"Oh," dedi neşeyle, "bir sorun mu var?"

Horace kıkırdarak, "Neredeyse kız kardeşine çizmelerimi çıkarttırmak zorunda kalacaktım," dedi. "Topuğuma bir taş saplanmıştı ve ondan kurtulmak çok zordu."

"Ah," dedi Branwell, "Bedwyn yanlışmış o zaman. Beni buraya geri gönderdi çünkü belki de Jude'un kendini pek iyi hissetmediğini ve eve kadar eşlik edilmeye ihtiyacı olabileceğini düşündü. Taş gitti, değil mi?"

Horace kolunu uzatarak, "Onu güreşerek kurtardım," dedi. "Judith? Geri getirelim mi

Branwell hangi hanımefendiye eşlik edecek kadar şanslıysa ona mı? Kardeşinizin tüm hanımların sevgilisi haline geldiğini biliyor muydunuz?"

Ancak Judith, tabiri caizse kendisine tepside sunulan bu fırsatı kaçırmayacaktı.

"Bensiz devam edin," dedi. "İkiniz de. Eşliğe ihtiyacım yok ama son iki günü odamda geçirdikten sonra kendimi oldukça halsiz hissediyorum. Gidip büyükannem ve Leydi Beamish ile oturacağım. Ya da belki gidip uzanırım."

"Emin misin, Jude?" Branwell sordu. "Seninle gelmeye oldukça istekliyim."

"Oldukça eminim." Gülümsedi.

Birkaç dakika sonra yürüyüş yolundan çıkmanın yolunu bulmuştu ve evin güvenliğine doğru aceleyle ilerliyordu. Sanki bedeni sürünüyormuş gibi hissediyordu. Adamın eli bir yılan gibi hissettirmişti, ya da bir yılanın nasıl hissettireceğini hayal etmişti. Onu *metresi* yapmayı teklif ediyordu. Bütün erkekler aynı mıydı?

Ama Branwell'i ona geri gönderenin Lord Rannulf olduğunu hatırladı. Gerçekten onun hasta olduğunu mu düşünmüştü? Yoksa gerçeği tahmin mi etmişti? Ama nasıl olmuştu da Horace'la birlikte grubun arkasından kaybolduğunu fark etmişti?

Birden eve henüz dönemeyeceğini fark etti. Odasının mahremiyetine ulaşabilse bile kendini çok kapalı hissedecekti. Ama büyükannesi ya da Effingham Teyze tarafından görülmeden oraya varamama ihtimali de çok yüksekti. Birinin şefkatli nezaketiyle ya da diğerinin kızgınlığıyla karşılaşamayacak kadar tedirgin hissediyordu.

Evin arka tarafına doğru döndü ve bir iki dakika sonra aceleyle mutfak bahçesinden geçip arka çimenlikten geçerek tepenin yamacına çıktı. Orada oturup havanın ve geniş manzaranın tedirgin ruhunu yatıştırmasına izin vermeyi planlamıştı. Ama göl davetkâr bir şekilde serin ve تنها görünüyordu. O elin tekrar göğsüne yaklaştığını hissederek ürperdi. Kendini *kirli* hissediyordu.

Neredeyse sürekli olarak Bayan Effingham ve misafirleriyle birlikte geçirdiği üç günün ardından Rannulf, yılın büyük bir bölümünde evinin bulunduğu Lindsey Malikânesi'nin sakin ve aklı başında ortamını özlüyordu. Orada asla ev partileri yapılmazdı ve konukların çoğu, söyleyecek mantıklı bir şeyleri olması muhtemel kişiler olarak özenle seçilirdi. Kız kardeşleri Freyja ve Morgan alışılmadık, inatçı, zor ve kendi sınıflarındaki diğer genç hanımlara hiç benzemeyen tipler olabilirlerdi ama Rannulf onları haftanın her günü Saygıdeğer Bayan Warren, Bayan Hardinge, Bayan Cooke ve Leydi Margaret Stebbins gibilere tercih ederdi. Hepsi de Bayan Effingham'ı bağrına basıyor, onu yeni edinilmiş ve ödüllendirilmiş bir kucak köpeği gibi önlerinde sallıyordu.

Bunu yapamayacağını, onun yanındayken saatte en az bir kez düşünüyordu. Onunla evlenemez ve hayatının geri kalanında kendini onun güzel aptallığına zincirleyemezdi. Bir yıl içinde çıldırmış olurdu. Freyja ve Morgan kızı kıyma haline getirecek, Bewcastle ise küçümseyen bir bakışla onu donduracaktı.

Ama her saat en az bir kez, bu düşüncenin hemen ardından, büyükannesine en azından onu gelin olarak düşünmeye çalışacağına dair verdiği söz aklına geliyordu. Büyükannesinin yanında, onun gerçekten hasta olduğunu anlayacak kadar zaman geçirmişti. Bu yaz en azından nişanlanmazsa büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ve bu hayal kırıklığını mezara kadar götürebilirdi. Bunu ona yapamazdı.

Ve böylece Bayan Effingham'ın aptalca flört oyunlarını oynamaya, arkadaşlarını etkilemeye, çoğundan sadece birkaç yaş büyük olmasına rağmen kendisini en azından seksenlik biri gibi hissettirmeye devam eden tüm genç beyefendileri eğlendirmeye devam etti.

Judith Law'la ilgili suçluluk duygusunu bir kenara bırakmıştı. Aralarında geçenler baştan çıkarma değildi ve Judith onu kandırmak için elinden geleni yapmıştı. Adam doğru olanı yapmış ve ona bir teklifte bulunmuştu. O da reddetmişti. Artık ona karşı sorumluluk hissetmesi için bir neden kalmamıştı. Ama Horace Effingham'ın tipini biliyordu. Ve o çay dökme olayının Effingham tarafından kasıtlı olarak yapıldığını biliyordu. Rannulf adamın ilk fırsatta şehvet düşkünlüğünün peşine düşeceğini tahmin etmişti.

Vahşi doğa yürüyüşünde Effingham'ın onu yalnız bırakmak için manevra yaptığını ve onun da Effingham'a direndiğini hemen fark etmişti.

abalar. Ve sonra tamamen ortadan kayboldular. Neyse ki Branwell Law selamlama mesafesindeydi ve hasta kız kardeşinin yanına dönmeye kolayca ikna oldu.

Birkaç dakika sonra Law geri dönmüştü, Effingham da yanındaydı ve kız kardeşinin gerçekten de kendini halsiz hissettiğini ama eve yalnız dönmekte ısrar ettiğini söylüyordu. Yine de, Rannulf birkaç dakika sonra başka bir koltuğun yanından geçip eve ve parka doğru yürürlerken, onun eve gitmediğini ya da zayıf veya yorgun görünmediğini gözlemledi. Evin arka tarafından aceleyle uzaklaşıyordu.

Vahşi doğa yürüyüşünden ayrıldıklarında ön bahçede piknik çayı hazırды. Herkes birbirine karışıyor, gülüşüyor ve gruplar halinde dolaşıyordu. Rannulf, Bayan Effingham'ın boş ve övünge gevezeliklerinden en azından kısa bir süre için kurtulma fırsatını değerlendirdi ve tabağıyla birlikte büyükannesiyile Bayan Law'un yan yana oturduğu terasa çekildi.

"Judith'in nerede olduğunu merak ediyorum," dedi Bayan Law, torununu görebilmek için.

"Branwell Law sizi bilgilendirmedi mi, hanımefendi?" Rannulf sordu. "Bir süre sonra kendini biraz yorgun hissetti ve dinlenmek için eve döndü. Onun kendisine eşlik etmesine izin vermedi."

"Ama çayını kaçırıyor," dedi Bayan Law. "Tillie'ye ona bir tepsi götürmesini söylemeliyim. Rica etsem Lord Rannulf-"

Bekleyen elini kaldırdı. "Eğer cüret edebilirsem, hanımefendi," dedi, "Bayan Law'un bir süre daha sessizlik içinde dinlenmesinin daha iyi olacağını önerebilir miyim?"

"Evet, gerçekten," diye kabul etti. "Çok haklısınız. Şu hamur işi tabağını getirmenizi rica edebilir miyim Lord Rannulf? Büyükanneniz bir tane bile almadı, ama eminim ki onları denemek istiyordur."

Tabağı getirdi, başını sallayan büyükannesine ve üç tane alan Bayan Law'a ikram etti ve tabağı masaya geri koydu. Etrafına hızlı bir bakış attığında kimsenin dikkatinin üzerinde olmadığını fark etti. Leydi Effingham Bayan Hardinge ile konuşuyordu ve Bayan Effingham da Bayan Hannah Warren, Lord Braithwaite ve Jonathan Tanguay ile birlikte gülüyordu.

Rannulf kimse onu fark etmeden evin köşesinden sıvışıp arka tarafa geçti. Ondan hiçbir iz yoktu. Nereye gitmişti? diye merak etti. Henüz dönmemişti miydi? Belki de şimdiye kadar gerçekten odasında dinleniyordu. Yakın mesafede ağaçlarla kaplı bir tepe vardı. Gözlerini kısarak oraya doğru baktı ama onu orada göremedi. Yine de gidilecek sakin bir yere benziyordu. Adımlarını uzattı ve oraya doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra tepenin zirvesine doğru son birkaç metreyi tırmanırken ve etrafındaki manzaraya takdirle bakarken, gerçekten de eve dönmüş olmalı, diye düşündü. Ve bu çok da iyi olmuştu. Onunla tanışmayı gerçekten ummuyordu, değil mi? Ne amaçla? Bu ana kadar kendisine bunu sormak aklına gelmemiştir.

Aşağıda bir göl vardı. Bakımsız ve aşırı büyümüş görünüyordu ama yine de oldukça güzeldi. Vahşi doğa yürüyüşüne bağlanmamış olmasına şaşırmişti. Onu gördüğünde aşağıya inip inmemeye karar vermeye çalışıyordu. Bir söğüt ağacının sarkan dallarının altından çıkıvermişti. Yüzüyordu. Sırt üstü yatmış, tembelce tekmeliyor, saçları kara bir bulut gibi üzerine yayılıyordu.

Ah. Buraya yalnız kalmak için

gelmişti. Onun mahremiyetine

saygı duymalıydı.

Ama yine de bacaklarının onu tepenin uzak tarafına taşıdığını fark etti.

BÖLÜM X

Gördüğü ya da duyduğu bir şeyden ziyade bir histi bu; artık yalnız olmadığını hissetmek. Gözlerini açtı ve Horace'ın bir şekilde onu buraya kadar takip ettiğini düşünerek korkuyla başını çevirdi.

Söğüt ağacının altındaki giysi yığınının yanında oturanın Lord Rannulf Bedwyn olduğunu gördüğünde bir an için yoğun bir rahatlama hissetti, bir bacağı önünde uzanmış, diğer bacağı bükülmüş ve bir kolu dizinin üzerine sarkmıştı.

Kıyafetleri! Suya basana kadar hızla hareket etti, sadece başı su yüzeyinin üzerindeydi. Kollarını kaldırarak saçlarını başının üzerinden geriye doğru savurdu ve sonra kollarının çıplak olduğunu görünce, kendini dengelemek için kollarını yüzeyin altına doğru açarak aceleyle suya geri bıraktı.

Vardiyasıyla burada yüzme riskine girmesi ne kadar aptalca, ne kadar *aptalca*.

"Ben," dedi sessizce, ama sesi suyun ötesine net bir şekilde taşınıyordu, "kıyafetlerini alıp kaçmayacağım. Ya da kendimi senin üzerinde zorlamayacağım."

"Ne istiyorsun?" diye sordu ona. Bir gün ve iki gece geçirmiş olmalarına rağmen son derece utanmıştı. . . Ama bu bir ömürden daha uzun zaman önce olmuş gibiydi. Başka birinin başına gelmiş olması gereken bir şey gibi görünüyordu.

"Biraz sessiz zaman," dedi. "Sana zarar verdi mi?"

"Hayır." Ancak birkaç dakika boyunca su sıçratmış ve umutsuzca temizlenmeye çalışmıştı.

"Gelip size katılmak isterdim," dedi. "Ama ne yazık ki, yokluğum çok uzun sürerse terbiyesizlik gibi görünecek. Neden buraya gelip bana katılmıyorsun?"

Bu önerinin ne kadar cazip olduğunu görünce şaşırdı ve telaşlandı. Birbirlerine söyleyecek başka bir şeyleri yoktu ve yine de ... ve yine de onu vahşi doğa yürüyüşünde potansiyel olarak kötü bir durumdan kurtarmıştı. Ve birkaç gün önce bir zampara olduğunu itiraf etmesine rağmen, bir şekilde onun kendisine istenmeyen ilgiler göstermeyeceğine güvenebileceğini biliyordu. Az önce öyle demişti.

"Sizi mesainizde göreceğim için mi?" diye sordu kadın hemen bankaya yaklaşmayınca. "Seni daha az gördüm."

Ona gitmesini söylese gider miydi? Muhtemelen gideceğine inanıyordu. Gitmesini istiyor muydu? Yavaşça ona doğru yürüdü. Hayır. Eğer kendine karşı tamamen dürüst olsaydı, cevabı hayır olurdu.

Ellerini kıyıya koydu ve kendini yukarı kaldırdı, yapabildiğinde bir dizini çimlerin üzerine koydu. Üzerinden su akıyordu. Kıyafeti ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Döndü ve oturdu, ayakları hâlâ suyun içinde sallanıyordu.

"Belki de," dedi dönmeden, "elbisemi bana verecek kadar iyi olursunuz Lord Rannulf."

"Sadece onu da ıslatırsın," dedi, "ve şu anda olduğundan daha iyi durumda olmazsın. Eve dönmeye hazır olana kadar onu bırakıp önce vardiyayı çıkarmak daha akıllıca olur."

"Şunu mu öneriyorsunuz-" diye başladı.

"Hayır, değilim," dedi ona. "Buraya sizi baştan çıkarmaya gelmedim, *Bayan Law*."

Neden gelmişti? İddia ettiği gibi sakın bir zaman geçirmek için mi? Onu burada bulması tamamen tesadüf müydü?

Adamın ayağa kalktığını ve paltosundan sıyrıldığını fark etti. Bir an sonra palto, fevkalade ağır ve sıcak bir şekilde omuzlarına indi. Sonra yanına oturdu, bacak bacak üstüne attı ve hem resmi hem de rahat görünüyordu.

"Üç akşam öncesiyle bu öğleden sonra arasında sizi rahatsız etti mi?" diye sordu.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ve beni bir daha rahatsız etmesini beklemiyorum. Bugün kendimi açıkça ifade ettiğime inanıyorum."

"Öyle mi?" Başını çevirip ona bakmasa da adamın profiline baktığının farkındaydı. "Neden kendini *bana* açıkça ifade etmedin?"

"Şimdi mi?" dedi. "Bana söyledin-"

"Seni bırakmayı teklif ettiğimde," diye açıkladı. "Pazar yerinin yanındaki handa birlikte bir oda tutmayı önerdiğimde."

Adamın konuşmasını beklemesine rağmen uygun bir cevap bulamadı. Ayaklarını sudan çıkardı, kollarını kaldırdığı dizlerine doladı ve alnını dizlerine dayamak için başını eğdi.

"Bu farklıydı," dedi sonunda güçlkle. Ama *nasıl* farklıydı? Belki de daha ilk andan itibaren, eğer hayır derse adamın bu konuda ısrarcı olmayacağını sezdiği içindi? Ama bunu nereden biliyordu? Ve bu doğru muydu? "Deneyim yaşamak istedim." Ama bu onun istediği bir rüyaydı.

"Benim yerime *o* gelseydi, Effingham'la birlikte bu deneyimi yaşayacak mıydın?" diye sordu.

Kadın titredi. "Hayır, tabii ki değil."

Bir süre daha konuşmadı ve konuştuğunda da konuyu değiştirdi.

"Kardeşiniz modaya uygun genç bir beyefendi," dedi, "ve modaya uygun çevrelerde dolaşıyor. Horace Effingham'la olan dostluğuna bakılırsa, *hızlı* çevrelerde bile. Siz burada bir tür yüceltilmiş hizmetçi olarak bulunurken, o bir misafirin aylak hayatının tadını çıkarıyor. Bu zıt ayrıntıların ardında bir hikâye mi seziyorum?"

"Bilmiyorum," dedi başını kaldırıp suyun karşısına bakarak. "Sen biliyor musun?"

"O ailenin yüz karası mı?" diye sordu. "Ama onu seviyor musun?"

Yine de?"

"Elbette onu seviyorum," dedi. "O benim kardeşim ve öyle olmasaydı bile Bran'ı sevmemek çok zor olurdu. Bir beyefendinin eğitimi için okula ve üniversiteye gönderildi. Diğer beyefendilerle eşitlik temelinde kaynaşmak istemesi çok doğal. Hayatında ne yapmak istediğini keşfedip bir kariyere yerleşene kadar biraz savurgan olması da doğaldır. O kötü niyetli değil. O sadece ..."

"Düşüncesiz ve bencil mi?" diye sordu kadın uygun bir kelime bulamayınca. "Burada olmanızdan kendisinin sorumlu olduğunu biliyor mu?"

"O değil-" diye başladı.

"Çok fazla yalan söylüyorsun, biliyorsun," dedi. Kadın

başını çevirerek öfkeyle ona baktı.

"Bu sizi ilgilendirmez Lord Rannulf," dedi kadın. "Benim hayatım ya da ailemle ilgili hiçbir şey sizi ilgilendirmez."

"Hayır, değil," diye kabul etti. "Sizin seçiminiz, Bayan Law. Kız kardeşleriniz de sizinkine benzer bir kaderi paylaştı mı?"

"Hepsi hâlâ evde," dedi, aniden öyle bir ev özlemi dalgası hissetti ki alnını tekrar dizlerine dayamak zorunda kaldı.

"Neden sen?" diye sordu ona. "Gönüllü mü oldun? Kimsenin buraya gelip teyzenizin şefkatine maruz kalmaya hevesli olduğunu düşünemiyorum."

İçini çekti. "Cassandra en büyüğümüz," dedi, "ve annemizin sağ kolu. Pamela üçüncümüz ve ailenin güzelliği. Ayrılmayı, herkesin hayranlığının merkezi olmayı kaldıramazdı - görünüşü konusunda aşırı kibirli olduğundan değil. Ve Hilary çok genç. Daha on yedi yaşında. Annemizden ve babamızdan ayrılmak zorunda kalmak onun kalbini kırardı ve bu hepimizin kalbini kırardı."

"Ama senin yokluğun kimsenin kalbini kırmayacak, öyle mi?" diye sordu.

"Birimizin gelmesi gerekiyordu," dedi. "Ve ben ayrıldığımda hepsi benim için gözyaşı döktü."

"Ve yine de," dedi, "o müsrif genç köpek yavrusunu bana karşı savunacak mısın?"

"Buna ihtiyacım yok," dedi, "ya da onu kınamaya. *Sana* karşı değil."

Ama yine de ona meraklı olduğu ya da durumu bu kadar iyi anladığı için kızgın değildi. Hayatıyla soru soracak kadar ilgilenen birinin olması haince iyi hissettiriyordu. Belki de gönüllü olarak yaptığı fedakrlığın boyutunu anlayan biri... Gerçi gelmeyi teklif etmemiş olsa bile elbette seçilmiş kişi o olacaktı.

"Oyunculuğu nerede öğrendiniz?" diye sordu. "Aileniz papaz evinde, papaz evinde ya da her nerede yaşıyorsanız orada amatör tiyatrolarla ilgileniyor mu?"

"Rektörlük," dedi başını tekrar kaldırarak. "Ah, canım, hayır. Babam felç geçirir. Oyunculuğa ve tiyatroya fanatik bir şekilde karşıdır ve bunların şeytanın işi olduğunu söyler. Ama ben oyunculuğu her zaman çok sevdim. Eskiden tek başıma, ne görüldüğüm ne de duyulduğm tepelere gider ve kendimi ezberlediğim farklı rollere atardım."

"ok şey ezberlemişe benziyorsun," dedi.

"Oh, ama bunu yapmak zor değil," diye ona güvence verdi. "Eğer bir rolü, o karakter sizmişsiniz gibi oynarsanız, o zaman sözler size ait olur, o özel koşullar altında söylenebilecek tek mantıklı sözler olur. Ben hiçbir zaman bilinçli olarak bir rolü ezberlemedim. Sadece çeşitli karakterlere dönüştüm."

Az önce oyunculuğa olan tutkusunu aıklarkenki coşkusundan utanarak sustu. Oyunculuğun bir hanımefendi için saygın bir kariyer olmadığını öğrenene kadar büyüdüğünde bir aktris olmayı çok istemişti.

Lord Rannulf onun yanında sessizce oturuyordu, bir bileği dizinin üzerine sarkmış, diğer eli dalgınca uzun otları yoluyordu. Onu daha önce göründüğü gibi düşündü, başı Julianne'in üzerine eğilmiş, onun konuşmasını dikkatle dinliyordu.

"Julianne'in duygularıyla oynamak seni eğlendiriyor mu?" diye sordu. Sözcükler, onları yüksek sesle söylemek üzere olduğunu tam olarak fark edemeden ağızından çıkmıştı.

Eli hareketsiz kaldı. "Onunla oynanacak duyguları var mı?" diye sordu karşılığında. "Sanmıyorum, Bayan Law. O unvanlı bir kocanın peşinde, daha zengin ve

daha fazla sosyal olarak öne çıkan ve Daha iyi. I daresay
a Dük'ün Oğlum kim bağımsız olarak varlıklı
olması ona harika bir av gibi görünüyor."

"O halde," dedi, "onun aşkı ya da en azından
Aşk için *umut* mu? Bazı hassas duyguları olduğunu mu? Sen bir alaycı
olmalısın."

"Hiç de değil," dedi. "Sadece gerçekçi biriyim. Benim sınıfımdaki insanlar
evlilik eşlerini aşk için seçmezler. Eğer bunu yapmaya başlarsak kibar
toplumun dokusuna ne olur? Biz zenginlik ve mevki için evleniriz."

"Onunla oynuyorsun o zaman," dedi. "Amcam sadece bir baronet. Kızı bir
dükün oğlunun ciddiyetinin çok altında olmalı."

"İşte yine yanılıyorsun," dedi ona. "Unvanlar tüm hikâyeyi anlatmaz. Sör
George Effingham'ın soyu kusursuzdur ve kendisi varlıklı bir adamdır.
Büyükannem ittifakın mükemmel bir şekilde uygun olacağına inanıyor."

Olacak mı?

"Julianne'le evleneceksin o zaman?" diye sordu. Effingham Teyze ve
Julianne'in tüm söylediklerine rağmen o ana kadar buna tam olarak
inanmamıştı.

"Neden olmasın?" Omuz silkti. "O genç, güzel ve çekici. Ve iyi doğmuş ve
zengin."

Kalbinin ve zihninin neden bu kadar sıkıntıyla çarptığını bilmiyordu. Ona
sahip olmak için kendisine bir şans verilmişti ve onu reddetmişti. Ama
elbette biliyordu. Onun Julianne'le birlikte olduğu düşüncesine
*katlanamıyordu. O genç, güzel ve çekici. Ve aynı zamanda boş kafalı, kibirli
ve bencil. O zaman daha iyisini hak ediyor muydu? Ona kendisi hakkında
anlattığı her şey hayır diyordu. Ve yine de . . .*

"Elbette," dedi, "Bayan Effingham ve annesi onu bir gün düşes olarak
görmeyi umuyorlarsa hayal kırıklığına uğrayacaklar. Ben şu anda ikinci
sıradayım ama ağabeyim yeni evlendi. Eşyanın tabiatı gereği, karısının
yakında çocuk sahibi olması kuvvetle muhtemel. Eğer bir erkek çocuk
doğurursa, ben üçüncü sıraya gerileyeceğim."

Adamın yüzünde nasıl bir ifade olacağını biliyordu ve ona baktığında o
tanıdık alaycı ifadeyi gördü.

"Belki de," dedi, "Leydi Aidan görevini çok iyi yapar ve birkaç yıl içinde on iki oğul doğurur. Bu beni neredeyse umutsuz bırakacak. Umudun karşıtı nedir? Umutsuzluk mu? Aidan'ın her oğlu beni umutsuzluğun daha da derinlerine sürükleyecek."

Birden adamın niyetinin ne kendisiyle ne de onunla alay etmek değil, onu eğlendirmek olduğunu fark etti. Ve eğlenmişti *de*. Ne kadar saçma bir tablo çizmişti. Güldü.

"Senin için ne kadar üzücü," dedi.

"*Benim* durumumu çaresiz buluyorsanız," dedi, "bir de küçük kardeşim Alleyne'in durumunu düşünün. Aidan oğul doğurmakla meşgul, ben yirmi sekiz yaşındayım ve her an bir gelin alıp kendi oğullarımı doğurma tehlikesiyle karşı karşıyayım."

Tekrar güldü ve bunu yaparken onun yüzüne baktı.

"Bu daha iyi," dedi, gözlerinde eğlenceye benzeyen bir parıltı vardı. "Daha sık gülümsemeli ve gülmelisin." Bir elini kaldırıp işaret parmağını bir anlığına kızın burnunun üzerinde gezdirdi, sonra geri çekip pozisyonunu ayarladı, boğazını temizledi ve gözlerini göle dikti.

Kendisini sanki sıvı bir ateşle dağlanmış gibi

hissediyordu. "Dük evlenmeyecek mi?" diye sordu.

"Bewcastle mı?" dedi. "Bundan çok şüpheliyim. Hiçbir kadın Wulf için yeterince iyi değildir. Ya da belki de bu tam olarak adil değil. On yedi yaşında unvanı ve onunla birlikte gelen her şeyi miras aldığından beri, hayatını düklük görevlerini yerine getirmeye ve ailenin reisi olmaya adadı."

"Peki *siz* ne iş yapıyorsunuz Lord Rannulf?" diye sordu ona. "Kardeşin kendi görevleriyle meşgulken, sana ne kalıyor?"

Omuz silkti. "Lindsey Hall'daki evimdeyken," dedi, "kardeşlerimle vakit geçiriyorum. Onlarla birlikte ata biniyor, avlanıyor, balık tutuyor ve sosyal ziyaretlerde bulunuyorum. En yakın arkadaşım, Ravensberg Vikontu Kit Butler yakınlarda yaşıyor. Birkaç yıl önce ikimizi de yara bere içinde bırakan kötü bir kavgaya ve şu anda evli olmasına rağmen hala yakınız. Ben de onun eşiyle dostane ilişkiler içindeyim. Lindsey Hall'da olmadığım zamanlarda

Aktif. Mümkün olduğunca Londra'dan uzak duruyorum ve Brighton gibi her Şeyin ciddiyeysizlik ve tembellik olduğu yerlerden kısa sürede sıkılıyorum. Geçen yıl İskoç Dağlık Bölgesi'nde ve bu yılın başlarında da Gller Bölgesi'nde yürüyüş turuna ıktım. Egzersiz, deneyim ve arkadaşlık çok iyiydi."

"Okuyor musun?" diye sordu.

"Evet, aslında." Tembel bir gülümsemeyle ona baktı. "ŐaŐırdın mı?"

Ne şaşırmıştı ne de őaŐırmamıŐtı. Onun hakkında çok az Şey bildiğini fark etti. Ve elbette her Şeyin bu Şekilde kalmasından memnun olmalıydı.

"Sanırım," dedi dizlerine sarılarak, "dklerin oğulları yaşamak için çalıŐmak zorunda değiller."

"Bana babalık eden dkn oğulları değil," dedi. "Hepimiz kendi çapımızda son derece zenginiz, İngiltere'nin büyük bir kısmına ve Galler'in bir bölümüne sahip olan Bewcastle'dan bahsetmiyorum bile. Hayır, çalıŐmamıza gerek yok, ancak elbette küçük oğullardan geleneksel beklentiler var. Aidan ikinci oğul olarak askeri bir yaşam için tasarlanmıştı ve görevini hiç mırıldanmadan yaptı. Ancak yakın zamanda, evlendikten sonra satıldı. Bewcastle onu bir ya da iki yıl içinde general olarak görmeyi umuyordu. nc oğul olarak ben kilise için tasarlanmıŐtım. Görevimi yapmadım."

"Neden?" diye sordu. "İnancınız yeterince güçlü değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "İnancın bir beyefendinin kiliseyi kariyer yapma kararıyla çok fazla ilgisi olduğunu nadiren bilirim," dedi.

"ok alaycısınız Lord Rannulf," dedi.

Sırıttı. "Beni bir Pazar sabahı kürsünün basamaklarını tırmanırken, cppemi ayak bileklerimin üzerinde tutarken ve ahlak, edep ve cehennem ateşi üzerine ateşli bir vaaz verirken hayal edebiliyor musun?" diye sordu ona.

Kendine rağmen gülümseyerek karşılık verdi. Onu ayık, dindar, dürüst, yargılayıcı ve neşesiz bir din adamı olarak görmekten nefret ederdi. Babası gibi.

"Babam beni bir piskoposun gnyesini takarken hayal etmişti," dedi. "Belki Canterbury BaŐpiskoposu'nunkini bile. YaŐasaydı onu hayal kırıklığına uğratırdım. Onun yerine kardeŐimi hayal kırıklığına uğrattım."

Sesinde acı bir şeyler var mıydı?

"O zaman senden bekleneni yapmadığın için kendini suçlu hissediyor musun?" diye sordu.

Omuz silkti. "Bu benim hayatım," dedi. "Yine de bazen insan hayatın bir şekli, bir anlamı, bir anlamı olup olmadığını merak ediyor. Sen hayatından böyle şeyler talep ediyor musun Judith? Son zamanlarda ailenin ve senin başına gelenlerin nasıl bir şekli, anlamı ya da anlamı olabilir?"

Gözlerini ondan kaçırdı. "Ben böyle sorular sormam," dedi. "Hayatımı her seferinde bir gün yaşıyorum."

"Yalancı," dedi usulca. "Seni burada ne bekliyor? Hiçbir şey ve hiçbir şey ve yıllar boyunca yine hiçbir şey mi? Ve yine de kendine nedenini sormuyorsun? Ya da hayata devam etmenin amacının ne olduğunu? Sorduğuna inanıyorum, her gün her saat. Gerçek Judith Law'ı gördüm, hatırladın mı? Rum and Puncheon Inn'deki o canlı, tutkulu kadının rol yaptığından ve Harewood'daki bu sessiz, disiplinli kadının gerçek olduğundan emin değilim."

Judith iki eliyle adamın ceketini tutarak ayağa fırladı.

"Burada çok uzun süre kaldım," dedi. "Beni özleyecekler ve Louisa Teyze de kızacak. Önce sen mi gideceksin? Yoksa ben giyinirken arkanı dönüp gidecek misin?"

"Gözetlemeyeceğim," diye söz verdi, iki bileğini dizlerinin üzerine koyup başını eğdi.

Paltosunu yanındaki çimlerin üzerine bıraktı.

"Korkarım içerisi nemli," dedi.

Hâlâ nemli olan üstünü olabildiğince hızlı bir şekilde çıkardı ve elbisesini giydi. Islak saçlarını bir düğüm haline getirip şapkasının altına sakladı. Başlığını taktı ve kurdelelerini çenesinin altından sıkıca bağladı.

Hiçbir şey ve hiçbir şey ve yıllar boyunca yine hiçbir şey.

Kendine çeki düzen vermek için acele ederken dişleri takırdıyordu.

"Artık giyindim," dedi ve tek bir akıcı hareketle ayağa kalktı ve

ona doğru döndü.

"Özür dilerim," dedi. "Sizi üzdüm."

"Hayır, yapmadın," diye onu temin etti. "Ben bir kadını Lord Rannulf. Kadınlar can sıkıntısına, önlerinde uzayıp giden geleceklere alışkındırlar..."

"Hope?"

"Hiçbir değişiklik ya da heyecan vaadi olmadan," dedi. "Çoğu kadın sıkıcı bir hayat yaşar, ister evlensinler ister benim gibi yaşlansınlar, varlıklı akrabalarının hayırseverliğine muhtaçtırlar. Gerçek ben buyum Lord Rannulf. Siz ona bakıyorsunuz."

"Judith." Ona doğru yürüdü ve Judith elini çekmeyi bile düşünmeden elini ele geçirdi. "I-"

Ama aniden durdu, aralarındaki yere baktı, sesli bir şekilde iç çekti ve elini acı verici bir şekilde sıktıktan sonra bıraktı.

"Kısa bir süre önce sizi güldürdüğüm için özür dilerim," dedi tekrar, "sizi hüznlendirdiğim için. Ben de geri dönmeliyim, Bayan Law. Sanırım büyükannem eve dönmeye hazır. Ben tepenin etrafından dolaşıp ön bahçeye yandan geleceğim. Sen de tepeyi aşıp evin arkasına mı gideceksin?"

"Evet," dedi ve adamın bir kez bile arkasına bakmadan uzaklaşmasını izledi. Kısa süre sonra gözden kayboldu. Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Onu bir insan olarak tanımaya başlamayı gerçekten istememişti. Onda hoşuna gidecek bir şey bulmak istememişti. Beklentileri, bunlara pişmanlık eklenmeden de yeterince kasvetliydi.

Pişmanlık! O zaman üç gün önce ona verdiği cevaptan pişman mıydı? Hayır, değildi. Elbette pişman değildi. Bugün ona nasıl bir kadınla evleneceğini açıkça belirtmişti ve bu kadın hiçbir açıdan ona uygun değildi. Ayrıca, evlendiğinde, bu sadece adını devam ettirecek oğullar doğurmak amacıyla olacaktı. Tüm cazibesini, tüm enerjisini, tüm tutkusunu var olmayan Claire Campbell gibi kadınlara saklayacaktı.

Hayır, kararından pişmanlık duymuyordu. Ama eve dönerken ayakları da kalbi gibi ağırlaşmıştı.

BÖLÜM XI

Her zamanki gibi Rannulf ertesi gün öğleden sonra Harewood'a davet edilmişti; o zamana kadar hem kendisinin hem de diğerlerinin eğlenmesi için bir plan yapılmış olacaktı. Ancak sabahın erken saatlerinde gerçek bir at arabası konvoyunun Grandmaison'a yaklaştığı görüldü. Kâhya sabah odasına gelerek, yazıhanesinde mektup yazmakta olan Leydi Beamish'i ve biri arkadaşı Kit'ten gelen tahmin edilebileceği gibi kısa, diğeri kız kardeşi Morgan'dan gelen daha uzun mektupları okumakta olan Rannulf'u uyardı.

Öndeki arabadan bir uşak gönderilerek Lord Rannulf Bedwyn'in Harewood grubuna katılıp sekiz mil uzaklıktaki bir kasabaya yapılacak geziye davet edilmesi istendi. Ama uşak kapıyı çaldığında Rannulf çoktan salona girmiş, dışarı çıkmış ve daveti, arabadan Saygıdeğer Bayan Lilian Warren ve Sir Dudley Roy-Hill ile birlikte inmiş olan Bayan Effingham'ın kendisinden uzun uzun dinleyebilmişti. Diğer üç vagon da yolcularını boşaltıyordu ve hepsinin de neşeli olduğu görülüyordu.

Rannulf bir bakışta Judith Law'un onların arasında olmadığını gördü. Horace Effingham vardı.

"Bizimle gelmelisiniz Lord Rannulf," dedi Bayan Effingham, bir adım öne çıkarak ve iki elini ona uzatarak. "Alışveriş yapacağız ve bütün paramızı harcayacağız. Sonra da White Hart'ta çay içeceğiz. Çok şık bir yer."

Rannulf iki elini birden avuçlarının içine aldı ve eğilerek selam verdi. Bahar yeşili at arabası elbisesi ve hasır başlığıyla gerçekten de çok çekici görünüyordu. İri mavi gözleri macera dolu bir günün beklentisiyle parlıyordu. Rannulf'un görebildiği kadarıyla, dördüncü arabadaki Bayan Hardinge gruptaki tek refakatçiydi.

Effingham neşeyle, "Hazırlanman için sana on dakika vereceğiz Bedwyn," diye seslendi. "Bir dakika bile fazla değil."

"Arabamda sizin için bir yer ayırdım," diye ekledi Bayan Effingham, ellerini onunkilerden çekmekte hiç acele etmeden, "Bay Webster ve Lord Braithwaite bu yer için birbirleriyle yarıştılar."

Gün zihinsel olarak Rannulf'un önünde belirliyordu. Hem bu sabah hem de dönüş yolculuğu sırasında arabada geçireceği birkaç saat... Hepsi de müstakbel eşiyle birlikte. Onunla birkaç saat alışveriş yapacak ve handa yanında oturarak çay içecekti. Ve şüphesiz daha sonra Harewood'a geri dönecek, akşam yemeğinde onun yanında oturacak ve müziğinin sayfalarını çevirmek, yanında oturmak ya da daha sonra misafir odasında kâğıt oynarken ona eşlik etmek için manevra yapacaktı.

Büyükannesi ve annesi kurun mutlu ilerleyişi karşısında mest olacaklardı.

"Özür dilerim." Kızın ellerini bıraktı, kendi ellerini arkasında kavuşturdu ve özür dileyerek kıza ve tüm gruba gülümsedi. "Ama bugünü büyükannemle geçireceğime, yarınki eğlenceleri planlayacağıma söz verdim." Yarın Grandmaison'daki bahçe partisinin yapılacağı gündü ve o güne kadar bu konuda en ufak bir düşüncesi bile olmamıştı.

Bayan Effingham'ın yüzü düştü ve ona tatlı tatlı dudak büktü. "Ama *herkes* bir bahçe partisi planlayabilir," dedi. "Eminim büyükannen nereye gittiğimizi ve hepimizin seni davet etmek için bile bile yolumuzu değiştirdiğimizi öğrenince seni bağışlayacaktır."

"Bunu yaptığınız için onur duydum," dedi. "Ama gerçekten sözümünden dönemem. İyi günler dilerim."

"Gidip Leydi Beamish'le kendim konuşacağım," dedi Bayan Effingham parlayarak. "*Rica* edersem sizi bağışlayacaktır."

"Teşekkür ederim," dedi kararlılıkla, "ama hayır. Bugün buradan ayrılamam. İzninizle sizi arabanıza geri götüreyim Bayan Effingham."

Kadın açıkça kederli görünüyordu ve adam bir an için vicdan azabı duydu. Şüphesiz onun gününü mahvetmişti. Ama elini onun elinin içine koyup hemen anlam veremediği bir bakış fırlatırken bile terastan seslendi.

"Lord Braithwaite," diye seslendi neşeyle, "artık burada benimle oturabilirsiniz. Lord Rannulf için de bir yer ayırmak kibarlık olurdu, değil mi, ama o gelemiyor."

Rannulf, onu teslim ettikten sonra geri çekilip kibarca kafilenin yoluna devam etmesini beklerken, kadının bir kez bile kendisine bakmadığını, ama Braithwaite'e göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsediğini, elini onun koluna koyduğunu ve onunla hararetli bir şekilde sohbet etmeye başladığını görünce eğlendi.

Aptal herif onu kışkandırmaya çalışıyor, diye düşündü eve geri dönerken. Büyükannesi salona girmek üzereydi.

"Rannulf?" dedi. "Sensiz mi gidiyorlar?"

"Tüm gün sürecektir bir gezi planlamışlar," diyerek aceleyle ona doğru ilerledi ve kolunu kendi koluna doladı. Baston kullanmıyordu ama yürürken sık sık bir şeye dayanması gerektiğini biliyordu. "Seni o kadar uzun süre yalnız bırakmak istemezdim."

"Oh, saçmalama, oğlum," dedi. "Sen burada yokken -ki bu çoğu zaman oluyor- nasıl idare ettiğimi sanıyorsun?"

Kendi dairelerine çekileceğini varsayarak onu merdivenlere doğru götürdü. Adımlarının uzunluğunu onunkine uyacak şekilde azalttı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattım mı büyükanne?" diye sordu. "Kariyer olarak kiliseye gitmemek. Beni varisin olarak seçtiğinden beri yıllar geçmesine rağmen buraya daha sık gelmemek mi? Gelecekteki mirasıma hiç ilgi göstermedim mi?"

Merdivenleri tırmanırken ona sertçe baktı. Her merdiveni ayrı ayrı çıkmak zorunda kaldığını, her seferinde sol ayağının önde olduğunu fark etti.

"Bu vicdan krizine ne sebep oldu?" diye sordu ona.

Emin değildi. D n Judith Law'la yaptığı konuşma olabilirdi. Beyefendilerin tembelliği hakkında söylediği şeyler, Wulf ve Aidan gibi görevini yapmadığını kendisinin de kabul etmesi. Bir din adamı olmayı reddetmişti. Ama onun yerine başka bir şey yapmamıştı. Aylak bir hayat sürmek için parası olması dışında, Branwell Law'dan daha iyi değildi. Yirmi sekiz yaşındaydı, sıkılmış ve y ns zd , hayatının bilgeliğinin birikimi onu sadece hayatın anlamsız olduğuna dair alaycı bir sonuca götürüyordu.

Hiç hayata anlam *katmaya*  alışmış mıydı?

Büyükannesinin sorusuna kendi sorusuyla cevap verdi. "Buraya daha sık gelmemi, ev ve mülkle ilgilenmemi, nasıl çalıştıklarını öğrenmemi, belki de onları denetlememi ve sorumluluklarını azaltmamı istedin mi hiç?" diye sordu. Komşularınızı tanımayı? Bu topluluğun aktif bir  yesi olmayı?"

Merdivenlerin tepesine vardıklarında nefes nefese kalmıştı. Adam ona soluklanma fırsatı vermek için durakladı.

"Tüm sorularına evet, Rannulf," dedi. "şimdi, tüm bunların ne hakkında olduğunu bana anlatmak ister misin?"

"Evlenmeyi düşünüyorum, değil mi?" dedi.

"Evet, elbette." Onu  zel oturma odasına götürdü ve kendi sandalyesine oturmasına yardım ettikten sonra ona bir sandalye işaret etti. "Ve umduğum gibi bu olasılık senin gizli sorumluluk duygunu uyandırıyor. Küçük tatlı bir şey, değil mi? Tahmin ettiğimden daha uçarı ve anlamsız, ama zamanın ve biraz olgunluğun silemeyeceği bir şey değil. Ona karşı bir sevgi mi hissediyorsun, Rannulf?"

Açıkça yalan söylemeyi düşündü. Ama düşünmeye söz verdiği evlilik için sevgi bir ön koşul değildi.

"O da zamanla gelecek büyükanne," dedi. "O senin söylediğin her şeydir."

"Ama yine de," dedi kaşlarını çatarak, "bütün bir günü onunla birlikte geçirme fırsatını az önce reddettin."

" K hyanızı bulabileceğimi düşünmüştüm," dedi,

Büyükanne, bakalım beni çiftlikte gezdirecek ve bana bir iki şey açıklayacak zamanı var mı? Bu tür konularda oldukça cahilim."

"Dünyanın sonu geliyor olmalı," dedi. "O günü göreceğ kadar yaşayacağımı hiç düşünmemiştim."

"O halde beni küstah bulmayacaksınız, değil mi?" diye sordu.

"Sevgili oğlum." Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Ömrüm boyunca seni sadece evli bir adam ve bir baba olarak değil, aynı zamanda büyümüş, olgun, mutlu bir adam olarak görmeyi hayal ettim. Seni tanıdığımndan beri sevimli bir çocuk oldun ama artık yirmi sekiz yaşındasın."

Ayağa kalktı. "O zaman ben gidip kendimi toparlayayım," dedi ona sırtarak, "ve seni dinlenmen için yalnız bırakayım."

Aşağı inerken adımlarında yeni bir heyecan vardı. Bunu daha önce düşünmemiş olması ve hayatını Lindsey Hall'da, yani kendisinin değil Bewcastle'ın evinde ve birkaç gün ya da hafta eğlenmeyi umabileceği başka her yerde boş boş geçirmekten memnun olması onu şaşırtmıştı.

Yine de yıllardır eninde sonunda bir toprak sahibi olacağını biliyordu. Zamanı geldiğinde topraktan alacağı kadar toprağa verebilecekse yapacak, öğrenecek çok şey vardı.

Yine de her şey Julianne Effingham'ın yanında olacaktı. Aklı bu olasılıktan uzak duruyordu. Bunu başka bir zaman düşünecekti.

Judith alışveriş gezisine katılmak isterdi, özellikle de Branwell onu özellikle istediğinde. Ama Effingham Teyze araya girip yeğenine evde ihtiyacı olduğunu kesin bir dille söyleyince, Judith itiraz etmedi. Zaten harcayacak parası yoktu ve insan o gün için en önemsiz şeyi bile alamayınca alışverişin bir eğlencesi kalmıyordu. Ayrıca Horace, Bran'ın davetine hemen icabet etmişti. Ve eğer giderse, Julianne ve Lord Rannulf Bedwyn'in gün boyu birlikte gevezelik edip gülüşmelerini seyretmek zorunda kalacaktı.

Onu *sevmiyordu*. Ama yalnızdı ve depresyondaydı, ve aptalca-ah,

Aptalca ama onunla bambaşka bir hayatın tadına varmıştı. Hatırlamadan edemiyordu. *Bedeni* hatırlıyordu, özellikle de gardının en çok düştüğü anlarda. Geceleri uyanmaya başlamıştı, vücudu bir daha asla bilemeyeceği şeyler için ağrıyordu.

Genel olarak gününü, gelecek haftaki büyük balo için bir yığın davetiye yazarak ve bazılarını köyde kendisi dağıtarak, kendisine iş teklif edilmediği için oraya kadar yürüyüp geri dönerek ve sonra mutfak bahçesinden çiçekler kesip onları gündüz odalarının her biri için taze buketler halinde düzenleyerek geçirmekten oldukça memnundu. Salonda bir saatini, teyzesinin korkunç bir şekilde birbirine karışmış nakış ipliklerinden oluşan bir torbayı sabırla ayırarak ve onları yumuşak ipek çileler halinde sararak geçirdi. Bir keresinde büyükannesinin mendilini almak için üst kata koşmak, bir keresinde de büyükannesinin özellikle sevdiği bonbonları getirmek için iki kez işini yarıda kesmek zorunda kaldı.

Ama büyükannesi en azından iyi bir arkadaşı. Effingham Teyze yanlarında olmadığı sürece, sonsuz sayıda konu hakkında neşeli bir şekilde sohbet ettiler. Büyükanne, Judith'in öldüğünde yedi yaşında olmasına rağmen hiç tanımadığı büyükbabası hakkında hikâyeler anlatmaya bayılırdı. Judith'in sırf eğlenmek için anlattığı, bütün köyün kilise avlusunda ve papaz evinin bahçesinde kaçan bir domuz yavrusunun peşinden delicesine koştuğu, ta ki babam çalışma odasından dışarı çıkıp zavallı, dehşete düşmüş hayvana en sert papaz bakışını atıp onu olduğu yerde durdurana kadar.

Sonra uşak sözlerini kesti.

"Özür dilerim hanımefendi," dedi, birinden diğerine bakarak, görünüşe göre hangisine hitap edeceğini tam olarak bilmiyordu, "ama salonda Bay Law ile konuşmakta ısrar eden bir *kişi* var. Genç beyefendinin burada olmadığına inanmayı reddediyor."

"Branwell ile konuşmak mı istiyor?" Judith sordu. "Ama o kim?"

"Ona burayı göstersen iyi olur Gibbs," dedi büyükannesi. "Gerçi sana neden inanmadığını bilmiyorum."

"Hayır." Judith ayağa kalktı. "Gidip ne istediğine bakayım."

Koridorda duran adam şapkasını elinde evirip çeviriyordu.

ve rahatsız görünüyordu. Yaşı ve giyim tarzı Judith'i, Bran'in ülkenin aynı bölgesinde bulunan ve onu sürpriz bir şekilde ziyaret etmeye karar vermiş bir arkadaşı olabileceği düşüncesinden hemen uzaklaştırdı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu ona. "Bay Law benim kardeşim."

"Öyle mi, hanımefendi?" Adam onu selamladı. "Ama beyefendiyi şahsen görmem gerekiyor. Kendi elleriyle teslim etmem gereken bir şey var. Kız kardeşininki yeterli değil. İsterseniz onu bana gönderin."

"O burada değil," dedi Judith. "Bugünlük gitti. Ama Bay Gibbs bunu size zaten söylemiştir, sanırım."

"Gerçi hep böyle derler," dedi adam. "Ama genellikle doğru değildir. Kaçırılmayacağım, hanımefendi. Onu er ya da geç göreceğim. Bunu ona siz söyleyin. O gelene kadar bekleyeceğim."

Ne için? diye merak etti. Ve neden neredeyse kabalık derecesine varan bu ısrar? Bran'i burada nasıl bulmuştu? Ama tamamen aptal değildi. İcini bir endişe kapladı.

"O zaman mutfakta beklemelisin," dedi. "Tabii Bay Gibbs orada olmanıza izin verirse."

"Beni takip edin," dedi uşak, burnunun ucuyla ziyaretçiye sanki iğrenç bir solucanmış gibi bakarak.

Judith kaşlarını çatarak arkalarından baktı ve sonra salona döndü. Ama daha oturmaya fırsat bulamadan atların ve arabaların sesini duydu ve dışarı bakmak için pencereye geçti. Evet, beklediğinden çok daha erken dönmüşlerdi.

"Şimdiden döndüler mi?" Büyükannesinin şaşkınlığı kendisinininkini de yansıtıyordu. "Evet," dedi Judith. "İyi zaman geçirmişler." Bu kadar çabuk dönüş yolculuğunda Grandmasyon'a uğramak için elbette. Onlar Lord Rannulf'u da yanlarında getirmiş olabilirlerdi. Kendine rağmen, arabadan inerken onu görebilmek için pencereye yaklaştığını fark etti. Ama Julianne'i dışarı çıkaran Lord Braithwaite oldu ve onları Bayan Warren ile Sir Dudley Roy-Hill izledi. Effingham Teyze onları karşılamak için dışarı çıkmıştı.

"O adam Branwell'den ne istiyordu?" diye sordu büyükannesi.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Judith. "Onu şahsen görmek için

bekliyor." "Bir arkadaş olduğunu söyleyebilirim," dedi

büyükannesi.

Judith onu ikna etmedi. Bir an sonra salonun kapısı açıldı ve Julianne aceleyle içeri girdi, yüzü asıktı, ağzı sıkı sıkıya kapalıydı, annesi de peşinden geliyordu. Effingham Teyze kapıyı arkasından kapattı. Muhtemelen bütün konuklar dışarıda geçirdikleri günün ardından kendilerine çeki düzen vermek için doğruca odalarına gitmişlerdi.

"Gelemedi," dedi Julianne, sesi kırılgan ve boğuktu. "Leydi Beamish ile kalacağına söz vermişti. Ama sözünden dönmesi için onu ikna etmeme izin vermedi. Gelmeyecekti. Benden hoşlanmıyor. Bana teklifte bulunmayacak. Oh, anne, ne *yapacağım*? Ona sahip *olmalıyım*. Daha aşağı biriyle yetinmek zorunda kalırsam ölürüm."

"Eve çok erken geldin Julianne," diye yorum yaptı büyükanne. "Sorun nedir?"

"Bakmaya değer hiçbir dükkân yoktu," dedi Julianne huysuzca. "Bütün mallar Londra'nın en modası geçmiş dükkânlarında bile sergilenenlerden daha pejmürde görünüyordu. Yine de herkes her yerde oyalanmak ve her şeye hayretle haykırmak için sürüklendi. Bir saat içinde ölesiye yorulmuştum. White Hart'ın zarif olduğunu kim söylediye, belli ki zarif *olan* hiçbir şey görmemiş. Sıcak çay ve bayat kekler için tam on dakika beklemek zorunda kaldık. Ve eğer Hannah ve Theresa size *onlarınkinin* sıcak ve taze olduğunu söyledilerse, yalan söylüyorlar demektir anne. Bugün oraya gitmek çok aptalca bir fikirdi. Eminim sen benimkine kıyasla harika bir gün geçirmişsindir Judith."

Judith, seferi kesin bir başarısızlığa mahkûm eden şeyin Lord Rannulf'un sefere katılmayı reddetmesi olduğunu anlamıştı. Neden gitmeyi reddetmişti?

Effingham Teyze yatıştırıcı bir sesle, "Elbette senden hoşlanıyor, canım," dedi. "Leydi Beamish ikinizin eĞleşmesi konusunda oldukça titiz davrandı ve Lord Rannulf da çok dikkatli davrandı. EĞer bugün sizinle gelemeydiyse, iyi bir nedeni olduğundan emin olabilirsiniz. Ona kızgın olduğunuzu göstermemelisiniz. Yarın Grandmaison'daki bahçe partisinin olduğu gün ve biliyorsun ki biz de akşam yemeğine davet edildik. Göreceğiniz gibi yarın her şey iyi olacak. Her zamanki güzel ve çekici halinle olmalısın, aşkım. Hiçbir erkek bir hanımefendinin öfkesine kapılmaz."

Julianne, "İki bone aldım, ama birini yarıdan fazla beğenmedim," dedi, biraz yatışmış görünüyordu. "Diğeri de korkarım bana pek yakışan bir tarz değil. Biraz da kurdele aldım. Hangi rengi daha çok sevdiğime karar veremediğim için her birinden birer boy aldım. Gerçi gerçekten sevdiğim bir renk yoktu." Derin bir iç çekti. "*Ne kadar yavan bir gün!*"

Büyükannesi o anda kendi odasına çekilmeye karar verdi ve Judith onun ayağa kalkmasına yardım ederek ona eşlik etti.

"Bu küpeler beni sıkıyor," dedi büyükannesi, odasına yaklaştıklarında bir tanesini çıkarıp yüzünü buruşturarak. "Hangilerinin acıdığını hep unutuyorum. Ama mücevher kutumdaki her şey öyle karmakarışık ki, elimi içine sokup en üstte ne varsa onu çıkarıyorum. Bunları en alta itmeliyim."

Judith, "Senin için ben yaparım, büyükanne," diye teklif etti.

Ancak büyükannesinin hatırı sayılır mücevher koleksiyonunun yığılı olduğu büyük, süslü ahşap kutunun içini gördüğünde, bu konuda ciddi bir şeyler yapılması gerektiğini anladı.

"Hepsini sıralamamı ister misin?" diye teklif etti. "Görüyorsun ya büyükanne, kutu bölmelere ayrılmış. Birini yüzükleriniz, diğerini küpeleriniz, diğerlerini de broşlarınız, kolyeleriniz ve bilezikleriniz için kullanırsanız, her şeyi bulmak çok daha kolay olur."

Büyükannesi iç çekti. "Büyükbaban bana sürekli mücevher alıyordu," dedi, "çünkü onları çok sevdiğimi biliyordu. Gördüğünüz gibi en değerli parçaları ayrı tutuyorum." Neredeyse diğer her şeyin dağınıklığı altında kalmış şarap rengi kadife ipli bir çantayı işaret etti. "Benim için her şeyi ayırır mısın? Ne kadar iyisin Judith, aşkım. Eşyaları düzenli tutma konusunda hiçbir zaman iyi olamadım."

Judith, "Kutuyu odama götüreyim," diye önerdi, "böylece dinlenirken sizi rahatsız etmem."

"Dinlenmeye ihtiyacım var," diye itiraf etti büyükannesi. "Sanırım dün Sarah ile dışarıda otururken mideme bir soğukluk geldi. Çayım belki yatıştırır diye düşünmüştüm ama yatıştırmadı. Tillie bana bir doz bir şey verecek, sanırım."

Judith ağır kutuyu odasına götürdü ve her şeyi yatağının üzerine yığıdı. Büyükbaba gerçekten de büyükanneye aşık olmuş olmalı, diye düşündü gülümseyerek, ona bu kadar çok ve bu kadar gösterişli mücevher verdiğine göre, ışıltılı parçaların çoğu neredeyse birbirinden ayırt edilemezdi.

Elden geçirilmesi gereken son yığın olan kolyeleri ayıklıyordu ki kapısına aceleyle vuruldu ve Branwell kapıyı açıp her kimse gelsin diye seslenirken aceleyle içeri girdi. Bir hayalet kadar solgun görünüyordu.

"Jude," dedi. "Yardıma ihtiyacım var."

"Sorun nedir?" Birden ısrarcı ziyaretçiyi hatırladı. Kardeşini üzen kişi o olmalıydı. "O adam ne istiyordu?"

"Oh." Gülümsemeye çalıştı. "O sadece bir elçiydi. Lanet olası küstahlık gerçekten. Bir adamın terzisine ve ayakkabıcısına borcu var ve sanki beyefendinin eninde sonunda ödeyeceğine dair verdiği söz yeterli değilmiş gibi ülkenin öbür ucuna kadar takip edilmesi gerekiyor."

"Ödeme talep etmeye gelen bir terzi miydi?" diye sordu kadın, bir elinde ağır bir safir kolye sallanırken.

"Terzinin kendisi değil," dedi. "Bu tür işler için tuttukları adamlar var, Jude. Bana ödemem için iki haftam olduğunu söyledi."

"Ne kadar para?" diye sordu, dudakları aniden sertleşmişti.

"Beş yüz gine," dedi, korkunç bir gülümsemeyle. "Bundan on kat daha fazla borcu olan adamlar var ama kimse *onların* peşine düşmüyor."

"Beş yüz-" Judith bir an için bayılacağını sandı. Kolye bir gümbürtüyle kucağına düştü.

"Mesele şu ki," dedi Branwell, pencereye doğru ilerleyerek, "babam daha fazla körüklü öksürmek zorunda kalacak. Bunun çok fazla olduğunu biliyorum ve bunu tekrar yapamayacağımı da biliyorum. Kendime çeki düzen vermeliyim. Ama bu sefer oldu, görüyorsunuz ve bu yüzden babam beni bundan kurtarmak zorunda kalacak. Ama gidip yüz yüze sorarsam ya da ona yazarsam bile patlar. Benim için ona yaz, olur mu Jude? Ona açıkla. Söyle ona-"

"Bran," dedi, sesi çok uzaklardan geliyor gibiydi, "ben

Babamın sana verecek o kadar parası olduğundan emin değilim. Olsa bile, başka bir şeyi yok. Dilenci durumuna düşecek. Annem, Cass, Pamela ve Hilary de öyle."

Mümkünse daha da solgunlaştı. Dudakları bile bembeyazdı.

"O kadar kötü mü?" diye sordu. "Öyle mi, Jude?"

"Neden," diye sordu usulca, "burada olduğumu mu sanıyorsun Bran? Effingham Teyze'yle yaşamak hayatımın hayali olduğu için mi?"

"Ah, diyorum." Kaşlarını çatarak ona sempati ile baktı. "Çok üzgünüm Jude. Buna inanmak istemedim. Gerçekten öyle mi? Bunu sana ben mi yaptım? Artık değil. Kendime geleceğim, göreceksin. Borçlarımı ödeyeceğim ve aile servetini geri kazanacağım. Sizi evinize götüreceğim ve hepinize kocalar bulacağım. Ben-"

"*Nasıl*, Bran?" Onun pişmanlığını dile getirmesinden etkilenmek şöyle dursun, öfkelenmişti. "Yarışlarda ve beyefendilerin kulüplerinde daha yüksek bahisler için oynayarak mı? Eğer saygın bir kariyere sahip olur ve kendine iyi bir yaşam kurarsan hepimiz çok daha mutlu oluruz."

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi. "*Düşüneceğim*, Jude. Bir şeyler düşüneceğim. Babama da başvurmadan bir şeyler düşüneceğim. Yüce Tanrım." Gözleri dalgın dalgın mücevher kutusuna odaklanmıştı. "Bütün bu pırıltılar kimin? Büyükannemin mi?"

"Hepsi birbirine karışmıştı," diye açıkladı, "buradaki çantada bulunan en değerli parçaları hariç. Onun için onları ayırmayı teklif ettim."

"Orada bir *servet* olmalı," dedi.

"Hayır, yapmayacaksın Bran," dedi yüzünü ekşiterek. "Borçlarını ödemek için büyükanneme başvurmayacaksın. Bunlar onun mücevherleri, büyükbabamızla yaşadığı hayatın hatıraları. Belki bir servet değerindedirler ama ne benim ne de senin değil, onun. Hayatımız boyunca ona fazla ilgi göstermedik, çünkü babam her zaman onun pek de saygıdeğer olmadığı izlenimini verdi, ama nedenini anlayamıyorum. Bazı yönlerden yorucu olabiliyor, her zaman başka bir odada bir şeyler unutuyor, her zaman sağlığından şikayet ediyor, ancak son zamanlarda bunu daha az yapıyor. Ama ona karşı büyük bir sevgi beslemeye başladım. *Eğlenceli* biri ve gülmeyi seviyor. Ve ben onun bir

... ya da oğlu için söyleyebileceğimden çok daha fazla." Babası hakkında bu kadar vefasızca bir şey söylediği için yüzü kızardı.

Branwell içini çekti. "Hayır, tabii ki yaşlı kızdan yardım istemeyeceğim," dedi. "Zor durumda olduğumu ona itiraf etmek zorunda kalmak utanç verici olur, bir kere. Tanrı aşkına, o parçalardan birini, ikisini ya da onunu bile kaçırmaz, değil mi?"

Ona sert bir bakışla baktı.

"*Şaka* yapıyordum, Jude," dedi. "Kendi büyükannemi soymayı düşünebileceğime inanacak kadar iyi tanımıyor musun beni? *Şaka* yapıyordum."

"Öyle olduğunu biliyorum Bran." Ayağa kalktı ve ona düşüncesizce sarıldı. "Bu zorluktan kurtulmanın yolunu kendin bulman gerekecek. Belki ilgili tüccarları çağırırsan, onlarla ayda şu kadar ödeme yapmaları için bir anlaşmaya varabilirsin ya da-"

Güldü, neşesiz bir sesle.

"Seni dertlerimle rahatsız etmemeliydim," dedi. "Unut onları, Jude. Ne de olsa onlar *senin* sorunların değil. Ben kendime geleceğim. Sana gelince, burada hiçbir servetin olmadan yaGamana rağmen iyi bir koca bulmaman için bir neden göremiyorum. Ama böyle görünerek bunu yapamazsın. Diğer kızlar çoğu zaman şapka takmazken, babamın neden anneme sürekli şapka takman konusunda ısrar ettiğini hiç anlamadım. Saçında bu kadar korkunç bir şey olduğunu hiç görmedim. Kızıl saçın kadınlarda her zaman daha çekici olduğunu düşünmüşümdür."

"Teşekkür ederim, Bran." Gülümsedi. "Buradaki işimi bitirmeli ve bu kutuyu büyükannemin odasına geri götürmeliyim. İtiraf etmeliyim ki tüm bu servetin bana ait olması beni biraz tedirgin ediyor. Keşke size yardım edebilseydim, ama edemem."

Ona sırtıttı ve daha çok kendine baktı. "Asla korkma," dedi. "Dostlar bunu her zaman yaşarlar. Ama her zaman üstesinden gelirler. Ben de öyle yapacağım."

Judith bu sözün onun için bir tür slogan haline geldiğini fark etti. *Kendine gelecektir*. Ama nasıl olacağını göremiyordu.

Eninde sonunda babasının da bu işe bulaşacağını düşündü, annesinin ve kızların da. Ve sonsuza dek Effingham Teyze'nin evinde mahsur kalacaktı.

O ana kadar, bir parçasının hâlâ bir gün eve dönme, her şeyin yeniden normale dönme umudunu taşıdığını fark etmemişti.

BÖLÜM XII

Grandmaison'daki bahçe partisi için hava muhteşem bir şekilde işbirliği yaptı. Bir süre yağmurun başlangıcı gibi görünen bulutlu bir sabaha rağmen, öğleden sonra açık ve güneşliydi ve duyuları bastırmayacak kadar sıcaktı. Oturma odası, dışarıda oturmaktansa içeride oturmayı tercih edenler için kullanılıyordu ama Fransız pencereleri arkaya doğru açılmıştı ve konukların çoğu dışarıda kalıyor, resmi bahçelerin yollarında yürüyor, gül çardağında oturuyor ya da çimenlerin üzerinde veya dere yolu boyunca geziniyordu. Terasta, bembeyaz örtülerle kaplı uzun masalar, her türden iştah açıcı yiyeceklerin yanı sıra çay kapları ve büyük limonata ve punç sürahileriyle doluydu.

Judith eğlenmeye kararlıydı. Üzerinde her zaman en güzel elbisesi olduğunu düşündüğü soluk yeşil muslin bir elbise vardı ama elbiselerinin çoğu gibi bu da değiştirilmekten kurtulamamıştı. Louisa Teyze'nin ona verdiği bonenin altına da kendi şapkalarından birini takmıştı. Kendini güzel hissetmiyordu ama zaten hiçbir zaman görünüşüyle ilgili bir yanılsamaya kapılmamıştı. Bununla birlikte, bu öğleden sonra kendini mahalleden davet edilen diğer konuklardan çok da farklı hissetmiyordu. Çoğu Harewood takımı kadar şık ya da modaya uygun görünmüyordu. Ve Judith bir gün önce balo davetiyelerini dağıttığında bazılarıyla tanışmış olmanın avantajına sahipti.

İlk yarım saatini papazın karısı ve kızıyla geçirdi ve zamanla onlarla bir dostluk geliştirebileceğine inandı. Onlar da onu, kendisiyle kibarca konuşan birkaç kişiyle daha tanıştırdı.

Ona küçümseyerek bakıyor ya da daha kötüsü sanki orada değilmiş gibi hemen arkasını dönüyordu. Bir saat kadar sonra oturma odasında büyükannesinin yanına gitti ve ona terastan bir tabak yemek getirdi. Leydi Beamish onları bulup büyükanneyi havanın sıcak ve esintinin yok denecek kadar az olduğuna ikna ettikten sonra onları gül bahçesine götürene kadar orada rahat bir şekilde oturdular.

Judith iki eski dostun yanından ayrılıp birbirleriyle sohbet ettikten sonra kendi kendine, partinin tadını çıkarıyor, dedi. Etrafında kahkaha ve neşe sesleri duyabiliyordu. Genç insanlar gruplar halinde, bazen de çiftler halinde dolaşüyor, genç ve coşkulu görünüyor, birbirlerinin arkadaşlığından keyif alıyorlardı. Daha yaşlı misafirlerin bile yanlarında ait oldukları ya da kendilerini rahat hissettikleri *birileri* varmış gibi görünüyordu - tabii ki onun da olduğu gibi. Büyükannesi vardı.

Julianne'in etrafı en yakın kız arkadaşları ve ev partisindeki birkaç beyefendiyle çevriliydi. Lord Rannulf neredeyse tüm öğleden sonra olduğu gibi onun yanındaydı ve Julianne tüm grubu güldürecek bir şey söylemiş olsa da ona bakıyordu.

Julianne ile gerçekten evlenecekti.

Judith birdenbire yalnızlık özlemi duydu, evde hiç yapmadığı gibi, bir kalabalığın ortasında insanın kendini en yalnız hissetmesinin mümkün olduğunu keşfetmişti. Şu anda kimse onunla ilgilenmiyordu. Herhangi bir büyük evin arka tarafının sessiz olacağı neredeyse kesindi. Evin yan tarafındaki patikadan ilerledi ve arka tarafta beklenen mutfak bahçelerini buldu. Neyse ki terk edilmişlerdi ve hemen daha rahat nefes aldı.

Bunu aşması gerekecekti, dedi kendi kendine sertçe - bu yerinden edilmişlik hissini, kendine olan tüm güvenini kaybetmeyi, bu kendine acımayı.

Ahırlar evin uzak tarafındaydı ve arkalarında bir padok vardı. Çitlerle çevrili alanın yanından geçip orada otlayan atlara baktı ve dışarıda onu görüp partiden bu kadar uzakta ne yaptığını merak edecek seyisler olmadığı için rahatladı.

Ahırların ötesinde toprak, dik ve çimenli bir yamaçtan ağaçlık bir alana doğru alçalıyordu. Judith yarı koşarak aşağı indi ve kendini ormangülü çalılarının arasında buldu, birdenbire ağır kokuları etrafını sardı. Ve önünde, şimdi

aşağı indiğinde küçük, şirin bir yazlık ev ve onun ötesinde bir zambak göleti görebiliyordu.

Yazlık ev altıgen biçimindeydi ve sivri kiremitli çatısının altında her tarafta pencereler olmasına rağmen tamamen kapalıydı. Kapıyı denedi ve kapı iyi yağlanmış menteşelerle içeri doğru açılarak karo kaplı bir zemin ve duvarın etrafında deri kaplı bir bank ortaya çıkardı. Buranın bazen kullanıldığı belliydi. Temizdi. Bankın bir kenarı boyunca birkaç kitap serpiştirilmişti. Ama kesinlikle birinin tamamen özel inzivası değildi. Kilitli değildi.

İçeri girdi, kapıyı açık bıraktı, böylece ormangülü kokulu havayı soluyabilir, kuşların ötüşünü dinleyebilir ve ağaç dallarının çatısı altındaki suyu koyu yeşil, zambakların aksine ürkütücü bir beyaz olan güzel, bakımlı zambak havuzunu engelsiz bir şekilde görebilirdi.

Buranın yeryüzündeki küçük bir cennet olduğuna karar verdi, banklardan birine çöktü, ellerini kucağında birleştirdi ve tüm öğleden sonra ilk kez rahatlamasına izin verdi. Ev özlemini, yalnızlığı ve kalp ağrısını bir kenara itti. Olumsuz duyguları uzun süre içinde barındırmak onun doğasında yoktu ve bu duygular onu günlerdir baskı altında tutuyordu. Burada ruhunu besleyecek huzur ve güzellik vardı ve kendini sunulanlara açarak ve ruhuna sızması için bir şans vererek bu hediye kabul edecekti.

Derin bir nefes aldı ve sonra daha da gevşedi. Birkaç dakika sonra gözleri kapandı ama uyumuyordu. Kendini hem mutlu hissediyor hem de kutsanmış olduğunun farkındaydı. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadı.

"Gerçekten de güzel bir resim," dedi kapı aralığından bir ses ve sanki gerçekten uyuyormuş gibi tatsız gerçekliğe geri döndü.

Horace orada duruyordu, bir omzunu kapının çerçevesine dayamış, bir çizme bacağı diğerinin üzerine çaprazlamıştı.

"Oh," dedi, "beni telaşlandırdınız. Yürüyüşe çıktım, yazlık evi buldum ve birkaç dakika dinlenmek için oturdum. Geri dönüyor olmalıyım." Ayağa kalktı ve yazlık evin aslında o kadar da büyük olmadığını fark etti.

"Neden?" diye sordu hareket etmeden. "Çünkü üvey annenin senin için yapması gereken bazı işler olabilir? Çünkü büyükannenin seni alıp getirecek birine ihtiyacı olabilir.

Daha fazla kek? Bahçe partisi bir süre daha devam edecek ve biz Harewood konukları herkes gittikten sonra bile kalacağız. Akşam yemeğine davetliyiz. Rahat olun. Bir süre daha zlenmeyeceksiniz."

Korktuğu Şey de tam olarak buydu.

"Her Şey çok güzel, değil mi?" dedi neşeyle. *Ve çok uzak ve تنها.*

"ok," diye onayladı gözlerini ondan ayırmadan. "Bone ve Şapkası olmadan daha da güzel olurdu."

Kadın gülümsedi. "Bu bir iltifat mı Bay Effingham?" diye sordu. "Teşekkür ederim. Bir süre daha burada mı kalacaksınız? Yoksa benimle eve kadar yürür müsünüz?"

"Judith." Mükemmel beyaz dişlerinin neredeyse tamamını ortaya çıkararak ona gülümsedi. "rkek olmana ya da bana *Bay Effingham* demene gerek yok. Kendinizi yalnız ve ihmal edilmiş hissettiğiniz için partiden ayrıldığınızı gördüm. Burada takdir edilmiyorsunuz, değil mi? Çünkü vey anneniz size fakir bir akraba gibi davranıyor ve konukların çoğunda sizin bykannenizin arkadaşı olduğunuz izlenimini uyandırıyor. Ve bu ağır kılığı giymek zorunda kaldığın için. Burada, kardeşin dışında, onun ötesini görme ayrıcalığına sahip olan tek kişi benim."

Bran'le birlikte geldiği günkü gibi giyindiği için sessizce kendini azarladı. Onu sadece Şimdiki haliyle görseydi, Bran ona hiç ilgi göstermezdi. Onun sözlerine verecek mantıklı bir cevap bulamadı.

"Yine de tam olarak takdir edilmemiş sayılmazsınız," dedi ona.

"Peki." Güldü. "Teşekkür ederim. Ama artık gerçekten gitmeliyim." İleri doğru bir adım attı. Bir adım daha atsa onunla arpıŐacaktı. Ama vahşi doğada yürürken yaptığı gibi yerinde durdu ve onun geçmesi için kenara çekilmedi. "İzninizle, lütfen, Bay Effingham."

"Sanırım," dedi, "papaz evinde çok katı ve dar bir terbiye aldın, değil mi Judith? Küçük bir cilveleŐme çok eğlenceli olabilir, biliyorsun, özellikle de parti çok sıkıcı olduğunda."

"CilveleŐmekle ilgilenmiyorum," dedi ona kararlı bir Şekilde.

"Çünkü bunu hiç deneyimlemediniz," dedi. "Eğitimindeki bu eksikliği gidereceğiz Judith. Ve ilk ders için daha fazla ... pitoresk çevre isteyebilir miyiz?"

"Bu kadar yeter," dedi sertçe. Şimdi gerçekten telaşlanmıştı, çünkü adam kesin bir şekilde hayır dese bile bunu cevap olarak kabul etmeyecek birine benziyordu. "Ben gidiyorum. Beni durdurmaya çalışmamanızı tavsiye ederim. Bunu yaparsan George Amca ve Louisa Teyze senden hiç memnun olmazlar."

Kıkırdadı ve sesi gerçekten eğlenmiş gibiydi.

"Biraz masum," dedi. "Beni suçlayacaklarına gerçekten inanıyor musun? Ve sen gerçekten anlatacağına inanıyor musun?" Adam bir adım öne çıktı ve kadın yarım adım geri çekildi.

"Bunu istemiyorum Bay Effingham," dedi kadın. "Bana bir santim daha yaklaşmanız ya da benim için hiç de hoş olmayan bir konuda daha fazla konuşmanız hiç de centilmence olmaz. Şimdi gitmeme izin verin."

Onu bırakmak yerine, bir elini kaldırdı, bonesinin kurdelelerini açtı ve ona uzanmadan önce hem boneyi hem de şapkasını arkasındaki banka fırlattı. Saçlarının yarısı bir omzunun üzerinden aşağı düşerken, adamın keskin nefesini duydu.

Bu, sonsuz gibi görünen ama belki bir, belki de iki dakika boyunca bilinçli olarak duyduğu ya da gördüğü son şeydi. İki yumruğunu birden savurarak, iki ayağıyla birden vurarak, ağzına yaklaşan her şeye dişlerini geçirerek körü körüne ona saldırdı ama çılgılık atmadığını sonradan fark etti. Hiçbir zaman çılgılık atan biri olmamıştı. Yine de ne garipti ki, ne kadar akılsız görünse de, bir parçası bir adım geri çekilip, özgürlüğü için panik içinde çırpınmasını ve Horace'ın onu oldukça zahmetsizce alt etmesini, çoğu zaman usulca gülmesini, ona vurduğunda bir ya da iki kez küfretmesini neredeyse kayıtsızca izledi.

Ve sonra vücudu onunkine yapıştı, elbisesi bacaklarının yarısına kadar sıyrılmıştı, adamlardan biri bacaklarının arasına sıkışmıştı, elleri adamın göğsüne yapışmıştı, adamın korkunç, ıslak, açık ağzı onunkini arıyordu. Bilinçli zihninin geri döndüğü andı. Adam tamamen onun ırzına geçmeye niyetliydi ve aslında onu durduracak gücü yoktu. Ama uysalca boyun eğmeyecekti. Çırpınmaya devam etti, dönüp durmasının onu kurtarmak için hiçbir işe yaramadığını, sadece adamı daha da eğlendirip kızdırdığını fark etmesiyle panik geri döndü.

Ve sonra aniden, hiçbir uyarı olmadan özgür kaldı, dehşet içinde Horace'ı kendisinden uzaklaştıran ve dönüp onu dışarı fırlatırken hâlâ tehditkâr bir şekilde hırlayan büyük canavara bakıyordu. Canavar, Lord Rannulf Bedwyn'e dönüşerek Horace'ın peşinden dışarı çıktı, tek eliyle onu yerden kaldırdı ve sırtını bir ağaca çarptı.

Judith körü körüne en yakındaki pencere pervazına uzandı ve ona tutundu.

Lord Rannulf hâlâ sert bir sesle, "Belki de gözünüzden kaçmıştır," diyordu. "Hanımefendi isteksizdi."

"Bu oldukça aşırı, değil mi Bedwyn?" Horace, kendisini ceketinin iki yakasından tutan eli başarısızlıkla savuşturmaya çalışarak, "Bu biraz aşırı değil mi Bedwyn?" dedi. "İsteksiz olmaktan ziyade naz yapıyordu. Bunu ikimiz de biliyoruz. Oofff!"

Lord Rannulf boştaki elini geri çekmiş ve yumruğunu Horace'ın karnına indirmişti.

"İkimizin de bildiği bir şey var ki," dedi dişlerinin yarı sıkılı olduğunu belli eden bir sesle, "sana solucan demek, Effingham, böcek krallığına leke sürmek olur."

"Eğer sen de ondan hoşlanıyorsan . . . Oofff!" Horace karnına bir darbe daha yiyince öne doğru sarktı ama Lord Rannulf'un sol eli onu sıkıca yerinde tuttu.

"Büyükannemin arazisinde olduğumuz ve bir bahçe partisinin sürmekte olduğu için şükredebilirsiniz," dedi. Aksi takdirde Bayan Law'ı gönderip sizi hak ettiğiniz dayaktan geçirmek bana büyük bir zevk verirdi. Yüz hatlarınızın kalıcı olarak yeniden düzenlendiği bu yerde baygın ve kanlar içinde kalacağınızı garanti ederim."

Elini bıraktı ve gözle görülür bir şekilde sarsılmış görünen Horace ağaçtan uzaklaşarak ceketini ve gömleğini düzeltmeye başladı.

"Öyle mi düşünüyorsun Bedwyn?" dedi çalışılmış bir kayıtsızlıkla. "Canım, canım, hem de pantolon giyen herhangi bir şeyin ilgisini çekmek için yanıp tutuşan bir fahişenin üzerinde."

Lord Rannulf, bir kavga skandalının Leydi Beamish'in bahçe partisini mahvetmemesi gerektiğini açıkça aklından çıkarmamıştı. Darbelerinden hiçbirini Horace'a yönelik değildi.

Yüzüne. Hepsi de belden yukarısını hedef almıştı. Judith pencere pervazına daha sıkı tutunarak olanları izledi ve Horace'ın yumruklarını birkaç kez etkisiz bir şekilde sallamasına rağmen tek bir darbe bile indirmedini yarı yarıya fark etti. Bu bir kavga değildi, gerçi Horace isterse bunu bir kavgaya dönüştürmekte özgürdü. Bu bir cezalandırmaydı. Ancak Horace yerde elleri ve dizleri üzerinde, ellerinin arasındaki çimlere korkunç bir şekilde öğürdüğünde sona erdi.

"Lord Rannulf, sesi biraz soluk soluğa, "Akşam yemeğine kalmamak için izin isteyebilirsin, Effingham," dedi. Seni büyükannemin sofrasında görmek *beni* hasta eder. Gelecekte Bayan Law'dan uzak duracaksın, beni duyuyor musun? Onu takip ettiğini göreceğ kadar yakınında olmasam bile. Bunu öğreneceğim ve bir dahaki sefere seni eşek sudan gelinceye kadar döverim ... tabii şanslıysan. Şimdi gözümün önünden kaybol."

Horace tökezleyerek ayağa kalktı, bir eliyle karnını tutuyordu. Rengi yeşile çalacak kadar solgundu. Ama dönüp sendeleyerek uzaklaşmadan önce Lord Rannulf'a baktı.

"Bunun için senden öcümü alacağım," dedi. Bakışlarını Judith'e çevirdi. "Bunun hesabını soracağım." Gözleri nefretle parlıyordu.

Ve sonunda adam gitmişti ve Judith parmak eklemlerinin pencere pervazına ölümüne tutunduğu için bembeyaz olduğunu, midesinin bulandığını ve dizlerinin titrediğini fark etti. Lord Rannulf giysilerini düzeltiyor ve sonra ona dönüyordu. Judith ancak o anda, bu zamanı kendini toparlamak için kullanması gerektiğini fark etti ama yine de pervaza tutunmaktan kurtulamadı.

"O şiddete tanık olduğunuz için üzgünüm," dedi. "Sizi önce eve geri göndermeliydim ama böyle görünmek ve herkesin ne olduğunu bilmesini ya da tahmin etmesini istemezsiniz."

Kadın cevap vermeyince yazlık eve girdi.

"Şiddetli bir mücadele veriyordun," dedi. "Sende ruh var."

Sonra kızın elini pervazdan çekip aldı, parmaklarını nazikçe kızınkinden ayırdı, bir eliyle kızın elini tuttu, diğer eliyle de kızın elini yıprattı. Parmak eklemlerinin kızardığını görebiliyordu.

"Bu bir daha olmayacak," dedi. "Effingham gibi adamlar tanıyorum. Onlar

Kendilerine tapınmayan kadınlara karşı zorbalar ve hesap soran erkeklere karşı korkaklar. Sizi temin ederim ki benden korkuyor ve uyarımı dikkate alacaktır."

"Bunların hiçbirini ben davet etmedim," dedi, sesi kontrol edemeyeceği kadar titriyordu. "Buraya onunla birlikte gelmedim."

"Biliyorum," dedi. "Seni evin yanından geçerken izledim, sonra da onun senin peşinden gittiğini gördüm. İçinde bulunduğum topluluktan kendimi kurtarmam ve fark edilmeden ortadan kaybolmam birkaç dakikamı aldı. Bu kadar geç geldiğim için özür dilerim."

Yüzünün her iki yanındaki saçlarını görebiliyordu. Aşağı doğru baktığında elbisesinin boğuşma sırasında öne doğru çekildiğini gördü, öyle ki mütevazı yakası artık göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkarıyordu. Yukarı çekmek için serbest elini kaldırdı ve elinin o kadar kötü titrediğini fark etti ki kumaşı bile kavrayamadı.

"Gel." O eli de kendi elinin içine aldı ve onu banka oturması için indirdi. Yanına oturdu, hâlâ ellerinden birini tutuyordu, kolu güven verici bir şekilde omzuna bastırıyordu. "Birkaç dakikalığına görünüşünü boş ver. Buraya başka kimse gelmeyecek. İstersen başını omzuma yasla. Etrafin huzurunu içine çek."

Kadın adamın dediğini yaptı ve beş, belki de on dakika boyunca hiç konuşmadan, hareket etmeden öylece oturdular. Görünüşte birbirine benzeyen iki adam nasıl bu kadar farklı olabilirdi? Lord Rannulf posta arabası kazasından sonra ona çok uygunsuz bir davetiye çıkarmış ve buna göre hareket etmişti. O halde onu Horace'tan farklı kılan neydi? Ama bu sorunun cevabını çoktan vermişti. Ve kendi cevabına hâlâ inanıyordu, belki de şimdi her zamankinden daha çok. Eğer kadın hayır deseydi o gün yola yalnız devam edecekti. Eğer kadın pazar yerinin yanındaki hana taşınmaya hayır deseydi, onu handa bırakacaktı. Eğer hayır deseydi, oradaki özel yemek odasında yatmasına izin verecekti. Hayır, aslında yatağı ona verir ve kendisi yatardı. Bunu yapacağını *biliyordu*. Lord Rannulf Bedwyn istekli bir kadınla flört etmeye ve hatta onunla yatmaya oldukça hazırdı, ama *asla* isteksiz bir kadına kendini zorla kabul ettirmezdi.

Yine de metres tutarak evlilik yeminine leke mi sürüyordu? İçgüdülerinin onun hakkında söylediklerine uymuyordu. Ama ona aşıktı, *tabii ki* aşıktı ve bu yüzden onu idealize etmesi doğaldı. Yapmamalıydı

onun mükemmel olduğuna inanmaya başladı.

Başını kaldırdı ve elini onunkinden çekerek omzunun desteğinden uzaklaştı. Adam başını çevirmedi, minnetle fark etti, o sırada elbisesinin korsajını düzeltti ve fırçanın yokluğunda saçlarını elinden geldiğince düzeltti, bulabildiği kadar çok tokayla başının arkasına sabitledi ve tüm dağınıklığı önce şapkasının sonra da bonesinin altına soktu.

"Artık geri dönmeye hazırım," dedi ayağa kalkarak. "Teşekkür ederim Lord Rannulf. Size olan borcumu nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum. Her zaman size borçlu kalacakmışım gibi görünüyor." Sağ elini ona doğru uzattı. Oldukça sağlandı, bunu görmekten gurur duyuyordu.

Ayağa kalkarken elini tekrar iki elinin arasına aldı. "İsterseniz," dedi, "rahatsız olduğunuzu söyleyerek akşam yemeğinden ve sonrasındaki eğlenceden mazeretinizi bildirebilirsiniz. Büyükanнемin arabasıyla eve gönderilmenizi sağlayacağım ve hatta orada rahatsız edileceğinizden korkuyorsanız yanınıza bir hizmetçi bile göndereceğim. Sadece söylemeniz yeterli."

Ah, çok cazipti. Yemeğe oturup soğukkanlılığını nasıl koruyabileceğini ve iki yanında oturanlarla nasıl sohbet edebileceğini bilmiyordu. Lord Rannulf'u Julianne'in yanında oturmuş, onunla konuşurken ve gülerken görmeye nasıl dayanabileceğini bilmiyordu. Ama o bir leydi, diye hatırlattı kendine. Ve George Amca'nın ailesinin sadece küçük bir üyesi olsa da, yine de bir üyeydi.

"Teşekkür ederim," dedi, "ama ben kalacağım."

Aniden sırtıttı. "Dünyayı en kötüsünü yapmaya davet edercesine çeneni kaldırma şeklini seviyorum," dedi. "Gerçek Judith Law'ın böyle anlarda sahneye çıktığına inanıyorum."

Adam kızın elini dudaklarına götürdü ve kız bir an için bu yakınlığın kısa süreli sevimliliğine ağlayabilirdi. Bunun yerine gülümsedi.

"Sanırım," dedi, "Judith Law'da biraz Claire Campbell var."

Adam teklif etse de koluna girmede. Bu durum onları yakınlaştırmıştı ama aralarındaki dostluk bundan daha fazla değildi. Adam onu kurtarmıştı.

ve bir centilmen olduğu için onu teselli etti. Onun davranışlarını bundan daha fazla geliştirmemeliydi. Ona yapışmamalıydı. Eteğinin kenarlarını sıkıca kavradı ve yokuştan ahırlara doğru ilerledi.

Tepeye vardıklarında, "Geldiğim yoldan geri döneceğim," dedi. "Siz başka bir yoldan gitmelisiniz, Lord Rannulf."

"Evet," diye kabul etti. Adam ahırın önüne doğru yürüdü ve kızın kendisini mantıksız bir şekilde boşlukta hissetmesine neden oldu. Onun tartışmasını mı bekliyordu?

Horace'ın kendisini takip ettiğini fark etmemiş olsaydı, çok daha farklı koşullar altında geri dönebileceğini fark ederek ürpererek otlaktan ve mutfak bahçesinden hızla geçti. Düşünmeye bile değmezdi.

Ama *neden* fark etmişti ki? Kimse onu görmeden kaçıp gittiğine ikna olmuştu. Yine de Horace görmüştü ve Lord Rannulf da görmüştü. Belki de her şeye rağmen inanmaya başladığı kadar görünmez değildi.

BÖLÜM XIII

Rannulf yemekte Leydi Effingham ile Bayan Hardinge'in arasına oturmuştu, büyükannesi sofrayı düzeninde Leydi Effingham'ın Harewood'da olduğundan daha ihtiyatlı davranıyordu. Her ne kadar hanımefendilerden biri, insanın bütün bir yıl boyunca kendi kır evinde oturmaktan başka bir şey istemediği halde altı kızını dünyaya getirmenin sıkıntılarından başka bir şey konuşmasa da, diğeri de daha genç ve daha güzel biriyle oturmayı tercih edeceği halde iki hanımefendiye eşlik etmek zorunda kaldığı için onunla alay edip dertleşse de, bu durum onu rahatlatmıştı.

"Hatta şöyle de diyebilirim," diye önerdi ona yan gözle bakarak, "bir *belirli* biri mi?"

Masanın daha aşağısında, Rannulf'la aynı tarafta oturan Bayan Effingham, masa arkadaşları Roy-Hill ve Law ile hararetli bir şekilde konuşuyordu. Leydi Effingham birkaç kez öne doğru eğildi ve belli bir kahkaha patlamasının nedenini öğrenmek istedi.

"Lord Rannulf, ben ve diğer herkes kendimizi bu eğlenceden soyutlanmış hissediyoruz, sevgilim," dedi bu olaylardan birinde.

Judith Law masanın diğer tarafına oturdu ve bir yanda amcası, diğer yanda Richard Warren ile sessizce sohbet etti. Şu anda ona bakan biri, sadece birkaç saat önce böylesine korkunç bir deneyim yaşadığını asla tahmin edemezdi. Halasının zarafetine ve yüzeysel sofistikeliğine rağmen, o halasından çok daha hanımefendiydi. Harewood'lu diğer hanımlar gibi o da

üst katta kendisine ayrılmış bir odada üstünü değiştirmişti. İkinci akşam Rum and Punccheon'da giydiği aynı krem rengi ve altın rengi ipek elbiseyi giymişti. Elbiseyi, o zamanlar diğer giysileri gibi kasten abartısız olduğunu düşündüğü sade şıklığıyla hatırlıyordu. Şimdi yanlara yerleştirilmiş iyi koordine edilmiş koyu krem rengi kumaştan panelleri, göğüslerinin çok daha az görünmesi için yakayı kaplayan aynı malzemeden bir bandı ve neredeyse hiç olmayan bir beli vardı. Tahmin edilebileceği gibi saçlarını örten ince, dantel süslemeli bir şapka takmıştı.

Masada oturanlardan kaç, diye merak etti, onu bir haftadır tanıyor olmalarına rağmen, otuz yaşının altında olduğunu fark etmişti? Ya da saçının ya da gözlerinin rengini biliyor muydu?

Günün akışı içinde bir şey onun için can sıkıcı bir şekilde netleşmişti. Effingham denen herifle evlenemezdi, *gerçekten evlenemezdi*. Evlendikten sonra bir hafta içinde delirirdi. Sorun sadece onun aptal ve boş kafalı olması değildi. Daha çok kendini beğenmiş ve tamamen bencil olmasıydı. Onun ilgisini çekmeye çalışmasının tek nedeni de bir dükün oğlu ve zengin bir adam olmasıydı. Onu bir insan olarak tanımak için hiçbir girişimde bulunmamıştı. Muhtemelen hiçbir zaman da tanımayacaktı. Son on yılını, babasının onun için planladığı gibi kilisede bir kariyer yaparak görevini yerine getirmediği için hissettiği suçluluk duygusunu inkâr ederek geçirdiğini ve bunun yerine amaçsız ve zaman zaman savurgan bir hayat yaşadığını asla bilmeyecek ya da umursamayacak bir kadınla elli yıl evli kalabilirdi. Ya da çok yakın bir zamanda bilgili, ilgili, sorumlu, hatta belki de ilerici ve şefkatli bir ev sahibi olarak hayatına bir yön ve anlam vermeye karar vermişti.

Yemek masası sohbeti beyninden fazla bir şey talep etmiyordu. Aynı anda pek çok şeyi düşünebiliyordu.

Bayan Effingham'la evlenemezdi.

Büyükannesini de hayal kırıklığına uğratamazdı. Onun duruşundaki sertliği ve ağzının iki yanındaki, bastırılmış acının göstergesi olan derin çizgileri görebilen tek kişi o muydu? Ya da gözlerindeki kemik yorgunluğunu maskeleyen parlaklığı? Yine de Harewood misafirleri için bir akşam yemeğine ve eğlenceye dönüşen bu bahçe partisi onun fikriydi. Rannulf ona birkaç kez bıkkınlıkla baktı.

Bir de Judith Law vardı. Acaba Judith Law iki adamın

Bu öğleden sonra onun için aynı şekilde nefes nefese kalmıştı. Sonsuz utancına rağmen onu en az Effingham kadar çaresizce istemişti. Solgun, darmadağın ve çıplak başıyla, acı verici bir şekilde çekici görünüyordu ve titreyen şaşkınlığı onu seçtiğinden başka şekillerde teselli etmeye davet etmişti.

Yazlıkta onun yanında oturmuş, kendi dürtülerine katı bir kontrol uyguluyor, iradesinin tüm çabasını ona ihtiyacı olduğunu hissettiği sessiz, pasif rahatlığı vermeye yoğunlaştırıyor ve her an Effingham'dan çok da farklı olmadığını bilerek kendini azarlıyordu.

Kadınları her zaman kendi kişisel zevki ve tatmini için tasarlanmış, alınıp kullanılacak, para ödenecek ve unutulacak yaratıklar olarak görmüştü. Elbette kız kardeşleri, diğer hanımlar, erdemli tüm kadınlar ve hatta ona hayır diyen birkaç şüpheli erdemli kadın hariç.

Judith Law gibi şehvetli bir güzelliğe sahip kadınlar için sorun, erkeklerin onlara neredeyse her zaman şehvetle bakması ve belki de tanrıçanın arkasındaki kişiyi asla görememeleri olmalıdır.

Büyükannesi, yerinden kalkıp diğer hanımları da salona davet ederek onun başıboş düşüncelerini yarıda kesti. Onlar gittikten sonra belirsiz bir süre için limana ve cana yakın erkek sohbetine yerleşmek cazip gelmişti, özellikle de Sir George Effingham ve diğer bazı beylerin gecenin geri kalanını masada geçirmekten oldukça mutlu olacaklarından şüphelendiği için. Ancak görev çağırmıştı ve kendi kendine ev sahipliği yapacağına ve büyükannesinin omuzlarından sosyal yükün bir kısmını kaldıracağına söz vermişti. Sadece yirmi dakika sonra ayağa kalktı ve beyler de onu misafir odasına kadar takip etti.

Her zamanki gibi aynı birkaç genç hanımın piyanoforte çalarak topluluğu eğlendirmesine hiç niyeti yoktu, Bayan Effingham kürsüye oturduktan sonra kaçınılmaz olarak enstrümanı tamamen kendine saklayacaktı ve onun sayfa çeviricisi olacaktı.

"Çay içeceğiz," diye duyurdu, "sonra hepimiz birbirimizi ağırlayacağız. *Hepimiz* -bir bakayım- hepimiz otuz yaştan altındayız."

Çoğu erkek olan bir protesto korusu vardı ama Rannulf bir elini kaldırıp güldü.

"Neden tüm yetenekleri ve başarıları sergilemesi beklenenler bayanlar olsun ki?" diye sordu. "Hepimiz böyle bir topluluğu eğlendirecek bir şeyler yapabiliriz."

"Lord Braithwaite, "Kimse beni şarkı söylerken dinlemek istemez, Bedwyn," diye bağırdı. Okuldaki koroya katıldığında, şan hocası bana sesim için düşünebildiği en nazık benzetmenin çatlak bir sis düdüğü olduğunu söyledi. Ve şarkı söylediğim günler sona erdi."

Genel bir gülüşme oldu.

Rannulf, "Hiçbir istisna olmayacak," dedi. "Eğlenmenin şarkı söylemekten daha fazla yolu var."

"Ne yapacaksın Bedwyn?" Peter Webster sordu. "Yoksa törenlerin yöneticisi olduğun gerekçesiyle kendini muaf mı tutacaksın?"

"Bekleyip görebilirsiniz," dedi Rannulf ona. "Tepsiyi kaldırmadan önce çay için on dakika diyelim mi?"

İlk o gitti. Bu adil görünüyordu. Yıllar içinde birkaç hokkabazlık numarası öğrenmiş ve Morgan ile mürebbiyesini bunlarla eğlendirmekten hoşlanmıştı. Elinden bir madeni paranın kaybolup Bayan Cooke'un sağ kulağından ya da Branwell Law'ın yelek cebinden yeniden çıkması, bir mendilin aniden bir cep saatine ya da bir hanımefendinin yelpazesine dönüşmesi gibi aptalca numaraları şimdi de yapıyordu. Elbette önceden plan yapabilme avantajına sahipti. İzleyicileri şaşkınlık ve zevk içinde haykırıyor ve sanki bu sanatın ustasıymış gibi coşkuyla alkışlıyorlardı.

Konuklardan birkaçının ikna edilmesi gerekti ve içlerinden biri -Sir Dudley Roy Hill- kendi ifadesiyle kendini aptal yerine koymayı kesinlikle reddetti ama sonraki bir saat boyunca ev partisinin ilk yarısında ne kadar çeşitli ve bazen etkileyici yeteneklerin saklı olduğunu keşfetmek şaşırtıcıydı. Tahmin edilebileceği gibi, hanımlar müzikle eğlendirdi, çoğu ya vokal ya da piyanoda, biri -Bayan Hannah Warren- Rannulf'un daha önce çaldığını hiç hatırlamadığı salon arpında. Law hoş bir tenor sesiyle kederli bir balad söyledi ve Warren kız kardeşlerinden biriyle Barok bir düet yaptı. Tanguay, Coleridge'in "Kubla Khan "ını öylesine tutkulu bir duyarlılıkla okudu ki, hanımlar neredeyse bitmeden alkışa boğuldular.

Son kelime ağzından çıkmıştı. Webster, bir zamanlar seyahatlerinde gördüğü bir Kazak dansını, dizlerini bükerek, kollarını kavuşturarak, ayaklarını tekmeleyerek, zıplayarak, kendi şarkılarını söyleyerek ve hem kendisini hem de seyircileri çaresiz bir kahkaha içinde kıvrandırmayı başararak, beceriksiz bir yığın halinde halının üzerine yığılmadan önce takdire şayan bir şekilde taklit etti. Braithwaite, belki de koro çocuğu hikayesinin gördüğü ilgiden cesaret alarak, okul günleriyle ilgili üç hikaye daha anlattı, hepsi de kendi hesabına, detayları mizahi abartılarla süsleyerek, bayanlar ve hatta birkaç beyefendi hala gülerken gözlerini silinceye kadar.

Braithwaite oturduğunda Leydi Effingham iç çekerek, "Ah," dedi, "herkes bu kadar. Bir saat daha izlemeye ve dinlemeye devam edebilirim. Ama ne harika bir fikir Lord Rannulf. Hepimiz asil bir şekilde eğlendirildik. Gerçekten de
_"

Ama Rannulf elini kaldırdı.

"Öyle değil hanımefendi," dedi. "Herkes değil. Hâlâ Bayan Law var."

"Judith'in kendini göstermek isteyeceğini hiç sanmıyorum," dedi sevecen teyzesi telaşla.

Rannulf onu görmezden geldi. "Bayan Law?"

Başını kaldırmış, dehşet dolu gözlerle ona bakıyordu. Bütün bu planı tam da bu an için tasarlanmıştı. Kadının görünmez bir kadına, bir hizmetçiden biraz daha fazlasına dönüşmesi onu gerçekten çileden çıkarmıştı, çünkü erkek kardeşinin yavrusu, babasının servetinin dipsiz kuyusundan beslenerek kendi imkânlarının ötesinde yaşayabileceğini düşünmüştü. Bir kereliğine de olsa, tüm konuklar hâlâ Harewood'da kalırken ve tüm ihtişamıyla görünür hale gelmeliydi.

Başından beri bir kumardı elbette. Ama bu öğleden sonra yaşanan üzücü olaylardan önce planlanmıştı. Bütün akşam onu görünmez bırakma fikriyle oynamıştı.

"Ama benim özel bir yeteneğim yok lordum," diye itiraz etti. "Ne piyanoforte çalabiliyorum ne de iyi şarkı söyleyebiliyorum."

"Belki de," dedi doğrudan kızın gözlerinin içine bakarak, "edebiyattan ya da İncil'den ezberlediğiniz bir ayet ya da pasaj vardır?"

"I-" Başını iki yana salladı.

Bu işi burada bırakmaya karar verdi. Yanlış bir şey yapmıştı. Onu utandırmış ve belki de incitmişti.

"Belki de Bayan Law," dedi büyükannesi nazıkçe, "kütüphaneden bir kitap getirtebilirsek bir şiir ya da İncil'den bir bölüm *okumaya* istekli olursunuz. Bu öğleden sonra sizinle konuŖurken sesinizin ne kadar hoŖ olduğunu fark ettim. Ama sadece sen istersen. Eğer çok utangaçsanız Rannulf size zorbalık yapmayacaktır."

"Kesinlikle yapmayacağım, Bayan Law." Onun önünde eğildi.

"O halde okuyacağım, hanımefendi," dedi, sesi mutsuz geliyordu.

"Kütüphaneden bir şeyler getirir misin, Rannulf?" diye sordu büyükannesi. "Milton ya da Pope'tan bir şeyler belki? Ya da İncil?"

Demek sadece onu utandırmayı başarmıştı, diye düşündü Rannulf kapıya doğru yürürken. Ama kapıya ulaşmadan önce bir ses onu durdurdu.

Judith Law ayağa kalkarak, "Hayır, lütfen," dedi. "Bir kitap getirmek ve uygun bir geçit bulmak sadece uzun bir gecikmeye neden olur. Ben Ezberlediğim küçük bir sahneyi canlandıracağım."

"Judith!" dedi teyzesi, sesi gerçekten dehşete düşmüş gibi çıkıyordu. "Böyle bir toplantının liseli kızların tiyatrosuna maruz kalmaktan hoşlanacağını hiç sanmıyorum."

"Oh, evet, *evet*, Judith!" Bayan Law hemen hemen aynı anda haykırdı, ağır halkalı elleri birbirine kenetlenirken şingırdıyor, bilezikleri şingırdıyordu. "Bu *harika* olurdu, aşkım."

Judith yavaşça ve bariz bir isteksizlikle ocağın önünde, müzik dışı eğlence unsurları için ayrılmış olan açık alana doğru yürüdü. Orada birkaç dakika durdu, bir elinin parmak boğumunu dudaklarına dayamış, bakışlarını yere dikmişti. Kalbi göğsünde büyük bir çekiç gibi çarpan Rannulf, misafirlerden gelen birkaç rahatsızlık kıpırtısının farkındaydı. Tahminine göre içlerinden birkaçı ona ilk kez tam olarak bakıyordu. Birinin sade ve kilolu mürebbiyesine benziyordu.

Sonra başını kaldırdı, yüzünde hâlâ çekingenlik ve utanç vardı.

"Leydi Macbeth'in oyunun son bölümündeki konuşmasını yapacağım," dedi, bakışları Rannulf'a gidip geliyordu. "Hepinizin muhtemelen aşına olduğu uyurgezerlik sahnesi, öldürülen Kral Duncan'ın kanını sürekli ellerinden temizlemeye çalıştığı sahne."

"Judith!" dedi Leydi Effingham. "Senden gerçekten oturmanı istemek zorundayım. Kendini ve diğer herkesi utandırıyorsun."

"Şşşt!" Bayan Law dedi ki. "Sessiz ol Louisa ve bırak da izleyelim."

Rannulf, Leydi Effingham'ın yüzündeki şaşkınlık ifadesinden, annesinin uzun zamandır kendisiyle ilk kez böyle konuştuğunu tahmin etti.

Ama yeni üstlendiği rol için oldukça yetersiz görünen Judith Law dışında kimseye ayıracak çok az dikkati vardı. Ya korkunç bir hata yaptıysa? Ya bu durumdan ve topluluktan umutsuzca etkilenmişse?

Onlara sırtını döndü. Ve onu izlerken yavaş yavaş rahatlamaya başladı. Onun, daha arkasını dönmeden önce bile, başka bir kadının bedenine, zihnine ve ruhuna girmeye çalıştığını görebiliyordu. Bunu daha önce de izlemişti. Sonra başını öne eğdi, şapkasını çıkardı ve yere bıraktı, saçındaki tokaları çıkardı ve onları da yere bıraktı.

Teyzesinin nefesi kesildi ve Rannulf odadaki diğer birkaç adamın daha dik oturduğunu yarı yarıya fark etti.

Ve sonra döndü.

Judith Law'ın hiçbir kılığına girmemişti. Bol elbisesi bir geceliğe dönüşmüştü. Yatakta dönüp durarak uyumaya çalışırken ve sonra da huzursuzca uyurken saçları dağılmıştı. Gözleri açıktı ama bir uyurgezerin garip, boş gözleriydi bunlar. Yine de yüzü öylesine korku ve tiksintiyle doluydu ki Judith Law'ın yüzüyle hiçbir benzerliği yoktu.

Titreyen elleri yavaşça yüzünün önüne kalktı, parmakları açılmıştı, parmaktan çok yılan gibi görünüyordular. Ellerini yıkamaya çalıştı, umutsuzca birbirlerine sürttü ve sonra tekrar kaldırıp dikkatle onlara baktı.

Oyunda onun görünüşüne ve hareketlerine tanıklık eden ve bunları anlatan iki karakter daha vardı - bir doktor ve bir hanımefendi. Bu gece onların sözlerine gerek yoktu. Konuşmaya başlamadan önce bile azap çeken bir kadın olduğu, iki ayağı da cehennemde olan bir kadın olduğu açıktı. Ve sonra konuştu.

"Yine de burada bir yer var," dedi alçak, ölü bir sesle, yine de nefesini tutmuş gibi görünen bir odanın en uzak köşesine net bir şekilde taşındı.

Diğer elinin orta parmağıyla avucundaki lekeye dokundu, onu karıştırdı, kaşıdı, oydu, hareketleri giderek daha çılgınca bir hal aldı.

"Dışarı, *lanet* olası nokta! Dışarı diyorum! "

Rannulf onun büyüüne sıkıca kapılmıştı. Kapıya yakın durmuş, ondan başka ne bir şey görüyor ne de duyuyordu -Lady Macbeth, kendini cinayete teşvik edecek ve hatta cinayet işleyecek kadar güçlü sanan hırslı bir kadının hüznü, dehşet verici, suçlu yıkımı. İnsanın ruhunun derinliklerine kadar acıdığı genç, güzel, yanlış yönlendirilmiş ve nihayetinde trajik bir kadın çünkü geri dönüp yeni edindiği bilgeliği geçmiş kararlarına uygulaması için artık çok geçti. Belki de daha az geri dönüşü olmayan günahlar işleyecek kadar şanslı olanlarımız için çok geç değildir, diye düşündü.

Ve sonunda kalenin kapısının çalındığını duydu ve uzun zaman önce işlenmiş bir cinayetle ilgili olarak tam anlamıyla suçüstü yakalanma olasılığı karşısında paniğe kapıldı.

"Gel, gel, gel, elini ver bana," dedi görünmez bir Macbeth'e, eli onun görünmez kolunu kavrayan bir pençeydi. "Yapılan şey geri alınamaz. Yatağa, yatağa, yatağa.' "

Sonra döndü ve dar alanda sadece birkaç adım atmasına rağmen, her adımında panik ve dehşetle çok uzaklara koşmuş gibi görünüyordu. Başladığı gibi, sırtı seyirciye dönük bir şekilde sona erdi.

Bir an tam bir sessizlik oldu ... ve sonra yüksek sesle, içten, uzun süreli alkışlar. Rannulf rahatladığını hissetti ve biraz da şaşkınlıkla gözyaşlarına çok yaklaştığını fark etti.

Roy-Hill ıslık çaldı.

Lord Braithwaite ayağa fırladı. "Bravo!" diye bağırdı. "Oh, bravo diyorum,

Bayan Law."

"*Böyle* davranmayı nereden öğrendin Jude?" diye sordu kardeşi. "Hiçbir fikrim yok."

Ama yere diz çökmüştü, sırtı hâlâ odaya dönüktü ve saçlarını hızla toplayıp tekrar başlığının altına sokuyordu. Rannulf odayı geçti ve ona elini uzattı.

"Teşekkür ederim, Bayan Law," dedi. "Bu muhteşem bir performanstı ve eğlencemize çok uygun bir son oldu. Bundan sonra bunu deneyen kişi olmak istemezdim."

O yine Judith Law'dı, yüzü utançtan alev alev yanıyordu. Elini onun elinin üzerine koydu, ama kimseye bakmadan Bayan Law'un yanındaki sandalyesine geri dönerken başı öne eğikti.

Rannulf, Bayan Law'ın mendiliyle kızarmış gözlerini kuruladığını fark etti. Torununun ellerinden birini tuttu ve hiçbir şey söylememesine rağmen sıkıca sıktı.

Rannulf uzaklaştı.

"Ama sevgili Bayan Law," diye sordu büyükannesi, "bu genç yaşınızda neden o görkemli, güzel saçlarınızı örtüyorsunuz?"

Rannulf, Judith'e dönüp baktığında gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördü. Aynı anda *tüm* beyefendilerin dikkatinin onun üzerinde toplandığını da fark etti.

"Güzel mi hanımefendi?" dedi. "Oh, bence değil. Babam ona hep şeytanın kendi rengi derdi. Annem de her zaman havuç rengi derdi."

Şeytanın kendi rengi! Bunu kendi babası mı söylemişti?

"Şey," dedi büyükannesi gülümseyerek, "ben bunu altın rengi ateşli bir gün batımına benzetirdim, Bayan Law. Ama sizi utandırıyorum. Rannulf-"

Leydi Effingham ayağa kalkarak kararlı bir şekilde, "Oldukça geç kaldık, Leydi Beamish," dedi, "yeğenim eğlenceyi uzatmaya ve kendisini ilgi odağı haline getirmeye karar verdi. Ona karşı çok nazik davrandınız, bu nezaketiniz için onun adına size teşekkür ediyorum. Ama artık kendi

Gidin."

Arabaların getirilmesi ve bahçe partisinden sonra kıyafetlerin değiştirilmesinin gerektirdiği tüm ekstra bagajların Harewood'dan gelen uşaklara ve özel hizmetçilere yüklenmesi gerekiyordu. Ama yarım saat içinde konukların hepsi yola çıkmıştı ve Rannulf büyükannesine odasına kadar eşlik edebildi. Her ne kadar kabul etmese de, büyükannesinin yorgunluktan neredeyse ağarmış olduğunu gördü.

"Bütün bunlar çok hoştu," dedi. "Bayan Effingham pembeler içinde özellikle güzel görünüyor."

Pembe mi giymişti? Fark etmemişti.

"Ama çok az yüz ifadesi var," diye ekledi. "Elbette annesini örnek aldı ve Leydi Effingham'ın da bayağılığa karşı talihsiz bir eğilimi var. Kız yemekte ve sonrasında, sırf *sen* yanında olmadığın için yakınındaki her beyefendiyle flört ediyordu, sanırım Rannulf. Hâlâ gelinin olmasını umduğum genç bir hanım için üzücü bir davranış. Ondan memnun musun?"

"O daha on sekiz yaşında büyükanne," dedi. "O sadece bir çocuk. Zamanla büyüyecektir."

"Sanırım öyle." Merdivenlerin tepesine vardıklarında iç çekti. "Lord Braithwaite'in komik bir dehası var. En sıradan durumlardan bile komiklik yaratabiliyor ve kendisiyle alay etmekten çekinmiyor. Ama Bayan Law! Öyle bir yeteneği var ki, insan onun karşısında kendini alçakgönüllü ve onurlu hissediyor."

"Evet," dedi.

"Zavallı bayan." Tekrar iç çekti. "İnanılmayacak kadar güzel ve bunun farkında bile değil. Babası püriten, neşesiz bir din adamı olmalı. O muhteşem saçları hakkında nasıl böyle korkunç şeyler söyleyebilir?"

"Sanırım Büyükanne," dedi, "cemaatindeki bazı erkeklerin ona baktığını görmüş ve görünüşünde günahkâr bir şeyler olması gerektiği sonucuna varmış."

"Aptal adam! Fakir ve kadın olmak korkunç bir kader, değil mi?" dedi. "Ve Louisa Effingham gibi birinin yardımına muhtaç olmak? Ama en azından Bayan Law'ın büyükannesi var. Gertrude hızla onun üzerine titremeye başlıyor."

Yapılan şey geri alınamaz. Leydi Macbeth olarak söylediği bu söz, büyükannesini soyunma odasına uğurladıktan sonra kendi odasına çekilen Rannulf'un aklından çıkmıyordu.

Ne kadar doğru. Devrilmiş posta arabasına rastladıktan sonra geri dönemez ve yardım için tek başına yola devam edemezdi. Onun bekâretini geri getiremezdi. Konuştukları, güldükleri ve sevdikleri o bir buçuk günü ya da o iki geceyi silemezdi ve gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar, nereye giderse gitsin onu takip etmeye hazırды.

Geri dönüp bunların hiçbirini değiştiremezdi.

Claire Campbell'a bir şekilde aşık olmuştu, sonunda kendine itiraf etti. Sadece şehvetle değil. Duygularında bundan daha fazlası vardı. Judith Law'a aşık değildi ama içinde bir şeyler vardı. Bu acıma değildi. Eğer ona acımdan başka bir şey yapamasaydı, ondan tamamen tiksindir. Kesinlikle ve rezilce onunla yatmak istemesine rağmen şehvet de değildi. Değildi. Sadece ne olduğunu ya da olmadığını bilmiyordu. Hiçbir zaman derin duyguları olan biri olmamıştı. Kendini bildi bileli dünyasını soluk, sıkılmış bir alaycılıkla renklendirmişti.

Judith Law'a olan duygularını ölçebileceği bir referans çerçevesi yokken nasıl tanımlayabilirdi ki? Ama birden aklına, hayatı boyunca planladığı gibi, on sekizinci yaş gününde süvari birliğinde görev alan sessiz, asık suratlı, sert, her zaman doğru, her zaman itaatkâr ağabeyi Aidan geldi. Kısa bir süre önce ailesinden kimseye, hatta Bewcastle'a bile haber vermeden evlenen Aidan, daha sonra Fransa'nın güneyinde bir subay olan ölmekte olan ağabeyine verdiği sözü tutmak için evlendiği karısıyla birlikte yaşamak üzere aniden satılmıştı. Rannulf, Grandmaison'a yaptığı yolculuğun ilk aşamasında Aidan'a Londra'dan karısının evine kadar eşlik etmiş ve ilk kez Leydi Aidan'la ve onun himayesindeki iki küçük çocukla tanışmıştı.

Rannulf evin dışında, iki çocuğun Aidan'ı karşılamak için hevesle koşuşturmalarını, küçük kızın ona baba diye hitap etmesini ve Aidan'ın onları kucağına alıp sanki kendi belinin en sevdiği ürünleriymiş gibi şefkatle ilgilenmesini şaşkınlıkla izlemişti. Sonra çocukların arkasından yavaşça gelen karısına bakmış ve onu boştaki koluna alıp öpmüştü.

Evet, diye düşündü Rannulf, *bu* onun referans çerçevesiydi. Sadece o an

Aidan kolunu Eve'e doladığında, onu öptüğünde ve aynı anda hem genç, hem insan, hem coşkulu, hem savunmasız, hem de yenilmez görüldüğünde.

Tanık olduğu şeyi tarif edebilecek tek bir kelime vardı.

Sevgiler.

Düşüncesizce soyunma odasına doğru yürüdü ve oradaki gardıropta pelerinini buldu. Aradığı şeyi bulana kadar iç cebini karıştırdı. Onu çıkardı, üzerindeki kahverengi kâğıdı açtı ve kapağında çirkin bir domuz kafası olan ucuz, küçük enfiye kutusuna baktı. Hafifçe kıkırdadı, elini kutunun üzerine kapadı ve sonra neredeyse ezici bir üzüntü hissetti.

BÖLÜM XIV

Judith son vagonla eve dönerken, büyükannesi yola çıkmaya hazırlanırken herkesten daha yavaş davranmış ve Judith'e iki kez, bir şey unutmadığından emin olmak için üstünü değiştirdiği odaya geri dönme nezaketini gösterip göstermeyeceğini sormuştu. Harewood'a vardıklarında saat çok geç olmuştu. Bütün konuklar gece için odalarına çekilmişlerdi.

Effingham Teyze koridorda bekliyordu.

"Judith," dedi korkunç bir ses tonuyla, "anneme odasına kadar yardım edecek, sonra da salonda bana eşlik edeceksin."

"Ben de geliyorum Louisa," dedi annesi.

"Anne." Leydi Effingham ses tonunu yumuşatmaya çalışsa da yaşlı kadına sert bir bakış fırlattı. "Geç oldu ve sen yorgunsun. Judith seni yukarı çıkaracak ve eğer orada seni beklemiyorsa Tillie'yi çağıracak. Soyunmanıza ve yatağınıza girmenize yardım edecek ve uyumanıza yardımcı olmak için size bir fincan çay ve bir fiç getirecek."

"Yatağımı ya da bir fincan çayı istemiyorum," dedi annesi kararlılıkla. "Misafir odasına geleceğim. Judith, sevgilim, kolun için seni yine rahatsız edebilir miyim? Sanırım bu öğleden sonra gül bahçesinde çok uzun süre oturdum. Rüzgâr bütün eklemlerimi sertleştirdi."

Judith, geleceği belli olan azarı bekliyordu. Seyircilerin önünde böyle bir şey yapma cüretini *gösterdiğine* inanmakta güçlük çekiyordu.

-Eğer evde böyle bir şey yapsaydı, babası onu bir hafta boyunca odasında ekmek ve suyla beslenmeye mahkûm ederdi. Saçlarını bile açmıştı. Rolünü oynamış ve bilinçli olarak farkında olmasa da tüm dikkatini ona veren seyirciye tepki vermişti. Lady Macbeth *olmuştu*. Seyirci onu beğenmiş, alkışlamış ve övmüştü. Yaptığı şey o kadar da yanlış olamazdı. Diğer herkes topluluğu eğlendirmişti, hepsi müzikle değil. O bir hanımefendiydi. O da herkes gibi Leydi Beamish'in misafiriydi.

Leydi Beamish saçlarının görkemli ve güzel olduğunu söylemişti. Başka nasıl tarif edebilirdi ki? Judith, Effingham Teyze arkasından gelirken büyükannesiyile birlikte merdivenleri yavaşça çıkarken düşünceli düşünceli kaşlarını çatı.

Ben bunu altın rengi, ateşli bir gün batımına benzetiyorum.

Judith, Leydi Beamish'in mükemmel bir terbiyeye sahip olmasına rağmen, anlamsız ve gurur okşayıcı iltifatlardan hoşlanmadığını düşünüyordu. O halde saçlarının bu şekilde görünmesi mümkün müydü? *Altın rengi, ateşli bir gün batımı.*

"Bu küpeler de beni en az diğerleri kadar sıkıyor," dedi büyükannesi, salona girdiklerinde küpeleri çıkarırken. "Gerçi onları bütün akşam taktım tabii. Şimdi onları nereye koyayım da kaybolmasınlar?"

"Onları bana ver, büyükanne," dedi Judith, onları ondan aldı ve güvenli bir şekilde retikülünün içine koydu. "Yukarı çıktığımızda onları mücevher kutuna koyacağım."

Horace odadaydı, bir bakışta gördü, bir sandalyenin koluna oturmuş, elinde bir bardak koyu likör, bir bacağı kayıtsızca sallıyor ve ona küstah bir kötülükle bakıyordu. Julianne de oradaydı, dantelli bir mendille gözlerini siliyordu.

"Daha iyi hissediyor musun, Horace?" Büyükanne sordu. "Rahatsızlanıp akşam yemeğini ve sonrasında salondaki eğlenceyi kaçırmak zorunda kalman çok yazık oldu."

"Rahatsız mısın büyükanne?" Horace güldü. "Can sıkıntısının verdiği bir rahatsızlıktı. Leydi Beamish'in evindeki akşamların ne kadar yavan olabileceğini geçmiş deneyimlerimden biliyorum."

Midesi tiksintiyle düğümlenen Judith ona bakmamaya ve sesini duymamaya çalıştı.

"Korkunç bir akşamdı," dedi Julianne. "Yemek sırasında Lord Rannulf'tan yarım masa uzakta oturuyordum, ama o kendi büyükannesinin evinde olmasına rağmen oturma düzenine itiraz etmedi. Ben de Leydi Beamish'in aramızda bir eşleşme olmasını teşvik ettiğini *sanıyordum*. Beni ondan uzak tutması için onu ikna ettiğini söyleyebilirim. Benden hoşlanmıyor. Benim için teklifte bulunmayacak. Ondan *çok* daha iyi çalmama rağmen piyanodaki performansımı Leydi Margaret'inkinden daha fazla alkışlamadı bile. Ve bir bis de istemedi. Hayatımda hiç bu kadar aşağılanmamıştım. Ya da bu kadar sefil. Anne, ondan nefret ediyorum, ondan *nefret ediyorum*."

Annesi yatıştırıcı bir sesle, "İşte böyle, bir tanem," dedi. Ama aklının kızının sıkıntısından başka şeylerde olduğu belliydi. Yeğenine döndüğünde göğsü iki kat şişmiş gibi görünüyordu. "Şimdi, *Bayan Judith Law*, lütfen kendinizi açıklayın."

"Açıklayabilir miyim teyze?" Judith büyükannesini ateşin yanındaki her zamanki sandalyesine oturturken sordu. Korkmayacağına karar verdi. Yanlış bir şey yapmamıştı.

"Bu akşam yaptığın o bayağı gösterinin anlamı neydi?" diye sordu teyzesi. O kadar utandım ki yüzümü nasıl tutacağımı bilemedim. Zavallı amcan eve dönerken arabada nutku tutuldu ve döner dönmez kendini kütüphaneye kapattı."

"Aman Tanrım, Kuzen," dedi Horace, hafifçe eğlenmiş bir sesle, "neler yapıyordun?"

Ama Judith teyzesine herhangi bir yanıt veremedi büyükannesi konuştu.

"Kaba mı Louisa?" dedi. "*Kaba mı?* Judith de diğer tüm gençler gibi topluluğu eğlendirmek için iknaya boyun eğdi. Bir sahneyi canlandırdı ve daha önce hiç bu kadar iyi bir oyunculuğa tanık olmamıştım. Hayretler içinde kaldım ve çok sevindim. Gözlerim yaşardı. Gecenin açık ara en iyi performansıydı ve açıkçası herkes -hemen *hemen* herkes- benimle aynı fikirdeydi."

Judith şaşkınlık içinde büyükannesine baktı. Onun hiç bu kadar ateşli bir şekilde konuştuğunu duymamıştı. Judith onun gerçekten kızgın olduğunu görebiliyordu.

Gözleri parlıyordu ve yanaklarında iki renk lekesi vardı.

"Anne," dedi Louisa Teyze, "bence bu işe karışmasan daha iyi olur. Bir *hanımefendi* herkesin içinde saçlarını açıp böyle gösterilerle herkesin dikkatini üzerine çekmez."

Horace bardağını Judith'e doğru kaldırarak, "Ah, tüh, tüh," dedi. "Bunu sen mi yaptın kuzen?"

"Bir kadın geceleri saçlarını açar," dedi yaşlı kadın. "Uyurgezer olduğunda saçlarını toplamak için zaman ayırmaz. Judith bu gece kendinde değildi Louisa. O *Lady Macbeth*'ti. Oyunculuk böyle bir şeydir, kendini karakterin içine sokmak, o karakteri seyirci için canlandırmak. Ama senin anlamanı beklemiyorum."

Judith büyükannesinin bunu yapmasına şaşırılmıştı.

"Sizi kırdıysam özür dilerim Louisa Teyze," dedi. "Ama hem Lord Rannulf Bedwyn hem de Leydi Beamish beni ısrarla çağırırken, topluluğa biraz eğlence teklif ettiğim için özür dileyemem. Çekingen davranmak kabalık olurdu. İyi yapabileceğimi düşündüğüm şeyi yapmayı seçtim. Oyunculuğa karşı neden bu kadar isteksiz olduğunuzu anlamıyorum. Bu konuda babama benziyorsun. Bu akşam başka hiç kimse skandala uğramış gibi görünmüyordu. Aslında tam tersi."

Büyükannesi onun ellerinden birini iki elinin arasına almış, sanki soğukmuş gibi sürtüyordu.

"Sanırım Judith, aşkım," dedi, "baban sana hiç söylemedi, değil mi? Ne o ne de Louisa büyükbabanın kendilerine yaptıklarını affedebildiler ve ikisi de hayatları boyunca bundan kaçtılar. *Gerçi* o yapmasaydı ikisinin de hayatı bile olmayacaktı."

Judith anlamsız bir ifadeyle kaşlarını çatarak ona baktı.

"Anne!" Louisa Teyze sertçe konuştu. "Yeter artık."

Julianne-"

"Büyükbaban benimle Londra'daki Covent Garden Tiyatrosu'nun yeşil salonunda tanıştı," diye açıkladı yaşlı kadın. "Bana daha önce, beni sahnede oynarken gördüğünde aşık olduğunu söylemişti ve tüm beyefendiler bunu ya da benzer bir şeyi söylese de ben ona her zaman inandım - ve onlardan çok vardı. Büyükbaban üç ay sonra benimle evlendi ve

Birlikte otuz iki mutlu yıl geçirdik."

"Büyükanne mi?" Julianne açıkça dehşete düşmüştü. "Sen bir *aktris* miydin? Oh, bu dayanılmaz. Anne, ya Leydi Beamish gerçeği öğrenirse? Ya *Lord Rannulf* öğrenirse? Utançtan ölürüm. Yemin ederim ölürüm."

"Vay, vay," diye mırıldandı Horace usulca.

Büyükannesi Judith'in elini okşadı. "Seni çocukken gördüğümde bana en çok benzeyenin sen olduğunu biliyordum, aşkım," dedi. O saçlar! Zavallı babanı da anneni de dehşete düşürmüştü, bir papaz çocuğuna yakışmayacak kadar gösterişliydi ve skandalcı büyükannenden bundan daha fazlasını miras almış olabileceğini düşündürüyordu. Bu gece seni izlediğimde, neredeyse elli yıl önceki halime bakar gibi oldum. Benim olduğumdan çok daha güzel ve çok daha iyi bir oyuncu olmanız dışında."

"Ah, büyükanne," dedi Judith, kendi elinin altındaki tombul, halkalı eli sıkarak. Birdenbire kendi hayatındaki pek çok şey ona anlamlı gelmeye başladı. *Çok fazla şey.*

Louisa Teyze, "Buna tahammül edemeyeceğim, hanımefendi," dedi. "Beni ve genç, hassas kızımı, sosyetenin kaymak tabakasından seçtiğim misafirlerin önünde, Leydi Beamish'in ve Julianne'e kur yapan bir *dükün* oğlunun önünde utandırdınız. Buraya amcanızın iyiliği ve hayırseverliği sayesinde getirildiğinizi hatırlatmak isterim. Önümüzdeki bir hafta boyunca burada kalacaksın, o zaman büyükannenle ilgilenmen gerekecek. Yarın kardeşime yazacağım ve senden hiç hoşnut olmadığımı bildireceğim. Şaşırmayacağını tahmin ediyorum. Senin yerine kız kardeşlerinden birini almayı teklif edeceğim. Bu kez özellikle Hilary'yi isteyeceğim, o yerini öğrenecek kadar genç. Eve utanç içinde döneceksin."

"Tut, tut, Kuzen," dedi Horace. "Sadece bir hafta sonra."

Judith'in rahatlamış, hatta coşkulu hissetmesi gerekirdi. *Eve* mi gidiyordu? Ama babam Leydi Beamish'in evindeki oyunculuk hakkında her şeyi biliyordu. Ve Hilary'nin onun yerini almak için gelmesi gerekecekti.

"Judith giderse ben de giderim," dedi büyükannesi. "Mücevherlerimin bir kısmını satacağım, Judith. Onlar bir servet değerinde, biliyorsun. Bir yerlerde küçük bir kulübe satın alırız ve birlikte rahat ederiz. Tillie'yi de yanımıza alırız."

Judith onun elini tekrar sıktı. "Gel büyükanne," dedi. "Geç oldu ve sen üzgün ve yorgunsun. Odana çıkmaya yardım edeyim. Sabah konuşuruz."

"Anne?" Julianne feryat etti. "*Bana* hiç ilgi göstermiyorsun! Sanırım sen de beni umursamıyorsun. Lord Rannulf konusunda ne yapacağım? Ona sahip *olmalıyım*. Bu akşam beni neredeyse görmezden geldi ve şimdi bir *aktrisin* torunu olduğumu öğrenebilir."

"Sevgili Julianne," dedi annesi, "bir koca bulmanın birden fazla yolu vardır. Yaz bitmeden Leydi Rannulf Bedwyn olacaksın. Güven bana."

Horace, büyükannesi koluna ağır ağır yaslanarak sandalyesinin yanından geçerken Judith'e iğrenç bir şekilde gülümsedi.

"Ne dediğimi unutma *kuzen*," dedi usulca.

Sonraki hafta boyunca Rannulf sabahlarını, bazen de öğleden sonralarını büyükannesinin kâhyasıyla geçirdi ve bir malikânenin işleyişinin bazı inceliklerini öğrendi. Hesap defterlerini ve diğer ticari belgeleri incelemekten, ev çiftliğinde ve kiracı çiftliklerde dolaşmaktan, kendi gözleriyle görmekten ve bazı çiftçilerle ve işçilerle konuşmaktan hoşlandığı kadar hoşlandığını keşfedince şaşırdı. Yine de bir konuda dikkatliydi.

"Seni gücendirmiyor muyum büyükanne?" diye sordu bir sabah kahvaltıda, neredeyse yarı saydam mavi damarlı derisiyle ince elini kendi eline alıp nazikçe tutarken. "Sanki buranın efendisiymişim gibi yönetimi ele geçiriyormuşum gibi bir izlenim vermiyorum değil mi? Keşke bir on yıl, yirmi yıl ya da daha uzun yaşasaydın."

"Seni memnun edecek enerjim kaldığından emin değilim," dedi ona. "Ama son günlerimi aydınlatıyorsun, Rannulf. İtiraf etmeliyim ki bunu *beklemiyordum*, yine de çabuk öğreneceğini ve benden sonra burada iyi bir iş çıkaracağını umuyordum. Ne de olsa sen bir Bedwyn'sin ve Bedwynler, haklarında başka ne söylenirse söylensin, görevlerini her zaman ciddiye almışlardır."

Elini dudaklarına götürdü ve öptü.

"Şimdi, eğer seni iyi bir evli olarak görebilseydim," dedi, "tamamen memnun olurum. Ama Julianne Effingham senin için doğru kişi mi? Öyle olmasını çok isterdim. Komşumuz, büyükannesi en yakın arkadaşlarımdan biri, ayrıca genç ve güzel. *Sen* ne düşünüyorsun, Rannulf?"

Onun bu konuda fikrini değiştireceğini umuyordu. Aynı zamanda, yakında evlenmezse onun büyük bir hayal kırıklığına uğrayacağını da biliyordu.

"Sanırım her gün Harewood'a gitmeye devam etsem iyi olacak," dedi. "Ev partisi bir hafta içinde bitecek. Daha balo var. Sana kızı ciddi olarak düşüneneğime söz verdim büyükanne ve düşüneneğim de."

Ama sorun şu ki, hafta ilerledikçe Bayan Effingham'ı daha yakından tanıdıkça ondan hiç hoşlanmadığını fark etti. Hâlâ her gün her saat ona eşlik etmeyi ihmal ettiğinde surat asıyor ve hâlâ diğer tüm beylerle flört ederek onu cezalandırmaya çalışıyordu. Hâlâ ne zaman onun yanında olsa kendinden, çeşitli başarılarından ve fetihlerinden bahsediyor ve onun pohpohlamalarına dudak büküyordu. Onu çok sıkıyordu. Ve tabii ki annesi onları bir araya getirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Çoğu akşam olduğu gibi, akşam yemeği için Harewood'a geldiğinde her zaman yan yana oturlardı. Ne zaman ilgi çekici yerlere yapılan sayısız gezilerden birine katılsa arabaya birlikte binerlerdi. Onun müziğinin sayfalarını çevirmesi için her zaman çağırırdı.

Bazen Harewood'a gitmeye büyükannesinin hatırı için değil de Judith Law'la özel bir konuşma yapma umuduyla devam ettiğini düşünüyordu. Her şeye rağmen onu Grandmaison'da rol almaya ikna etmekle korkunç bir hata yapmış olabileceğinden korkuyordu. Harewood'da hiçbir zaman çok görünür olmamıştı ama şimdi daha da az görünür olmuştu. Yemek masasına hiç gelmiyordu. Yaşlı kadın da öyle. Gezilere ya da açık hava etkinliklerine hiç katılmamıştı. Bir akşam salonda görüldüğü birkaç durumda da Bayan Law'a her zamankinden daha fazla kiralık bir refakatçi gibi davranıyor ve onunla birlikte erkenden çekiliyordu.

Bir şey Rannulf için çabucak netleşti. Tanguay onu bir kâğıt oyununda kendisine ortak olmaya davet ettiğinde, Leydi Effingham ona annesinin rahatsız olduğunu ve Bayan Law'ın ona odasına kadar yardım edip orada beklemesi gerektiğini söyledi. Roy-Hill onu piyanonun başındaki gruba katılmaya davet ettiğinde, Bayan

Effingham ona kuzeninin müzikle hiç ilgilenmediğini söyledi. Bir akşam hep birlikte sessiz sinema oynamaya karar verdiklerinde ve Braithwaite kendi takımında yer alması için ilk olarak onu seçtiğinde, Leydi Effingham ona Bayan Law'ın başının ağrıdığını ve salonda daha fazla kalamayacağını söyledi.

Ev partisinin beyefendileri Judith Law'ın varlığına açıkça uyanmışlardı. Ve Leydi Effingham onu tam da bu yüzden cezalandırıyordu. Yine de Rannulf, bu mutsuz durumun sorumlusunun kendisi olduğunu fark etti. Yanlış bir şey yapmıştı. Onun hayatını daha iyi değil, daha kötü bir hale getirmişti. Bu yüzden, teyzesi ya da kuzeni fark etmiş olabilecekken, onunla kendisi konuşmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Onun için işleri daha da kötüleştirmek istemiyordu. Zamanını bekledi.

Balodan bir gün önce Leydi Effingham da dahil olmak üzere herkes tekrar şehre indi, çünkü çoğunun balo için bazı alışverişler yapması gerekiyordu. Rannulf onlara katılması için yapılan daveti reddetmişti. Büyükannesi bu fırsattan yararlanarak, sakın bir ev bulmayı umarken Bayan Law'a uğramaya karar verdi. Bunun gerekli olmadığını söylemesine rağmen Rannulf ona eşlik etti.

"Ziyaretinizi bölmeyeceğim büyükanne," dedi ona. "Bayan Law'a saygılarımı sunduktan sonra yürüyüşe çıkacağım."

Judith Law'ı da bu yürüyüşte kendisine katılması için davet edebilmeyi umuyordu, ama o salonda değildi.

Bayan Law, torununun sağlığını sorduğunda ona, "Sanırım odasında kız kardeşlerine mektup yazıyor," dedi. "Gerçi onları çok yakında görecekken buna neden gerek duyduğunu bilmiyorum."

"Bayan Law'ın kız kardeşleri Harewood'a mı geliyor?" Leydi Beamish sordu. "Bu onun için çok hoş olacak."

Bayan Law içini çekti. "İçlerinden biri gidecek," dedi. "Judith eve gidecek."

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedi Leydi Beamish. "Onu özleyeceksin Gertrude."

"Yapacağım," diye itiraf etti Bayan Law. "Korkunç bir şekilde."

"Sevimli bir genç hanım," dedi Leydi Beamish. "Ve o davrandığında"

birkaç akşam önce, ben de onun ne kadar olağanüstü sevimli olduğunu fark ettim. Ve ne kadar yetenekli olduğunu. Elbette bunu sizden alıyor."

Rannulf izin isteyip dışarı çıktı. Serin ve bulutlu bir gündü ama aslında yağmur yağmıyordu. Evin arka tarafındaki tepeye doğru ilerledi. Judith Law'ı orada görmeyi beklemiyordu ama odasına gidip kapıyı çalması da pek mümkün değildi.

Yine gölün kenarındaydı, bu kez yüzmüyordu, söğüt ağacının önünde oturmuş, ellerini dizlerine kavuşturmuş, suya bakıyordu. Baş ı çıplaktı, saçları başının arkasında düzgün bukleler halinde örülmüştü, kendi bonesi -onun için aldığı- yanındaki çimenlerin üzerindeydi. Şapkadan eser yoktu. Elbisesinin üzerine uzun kollu bir pelerin giymişti.

Tepeden yavaşça indi, ilerleyişini gizlemeye bile çalışmadı. Onu ürkütmek ya da korkutmak istemiyordu. Yolun yarısına geldiğinde onu duydu ve eski duruşuna dönmeden önce bir an omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Öyle görünüyor ki," dedi, "size bir özür borçluyum. Gerçi benim tahminim basit bir özrün oldukça yetersiz olduğu yönünde." Onun arkasında durdu ve bir omzunu ağacın gövdesine yasladı.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin," dedi

ona. "Eve gönderiliyorsun," dedi.

"Bu bir ceza sayılmaz, değil mi?" diye sordu.

"Ve kız kardeşlerinden biri burada senin yerini alacak." Ağacın gölgesinde ve tepesinde sadece donuk bulutlar varken bile başının tepesindeki saçlar altın ve kırmızı renkte parlıyordu.

"Evet." Alnı dizlerine değene kadar başını öne eğdi, bu onun karakteristik özelliği olarak tanımaya başladığı bir duruştu.

"Burnumu sokmamalıydım," dedi - eğer bir tane bile konuşmuşsa, yetersiz bir ifade. "Odadaki en yetenekli kişinin henüz sahneye çıkmadığını biliyordum ve seni sahneye çıkmaya ikna etmeden duramadım."

"Üzülmeni gerektirecek bir şey yok," dedi. "Böyle olduğu için memnunum.

Siz ve Leydi Beamish beni eğlenceye kendimden bir şeyler katmaya ikna ettiğinizde orada oturmuş tam da *yaptığım* şeyi yapmayı hayal ediyordum. Buraya geldiğimden beri yaptığım ilk özgür şeydi. Ne kadar zavallı olduğumu fark etmemi sağladı. Son birkaç gündür daha mutluyum, gerçi belki de beni birkaç kez gördüğünüzde bu size pek belli olmamış olabilir. Gördüğünüz gibi, büyükannem ve ben, topluluk önünde görünmemiz gerektiğinde benden beklendiği gibi davranmamın en iyisi olduğuna karar verdik, ama bunu elimizden geldiğince az yapıyoruz. Birlikte olduğumuzda her zamankinden daha çok konuşuyor, gülüyor ve eğleniyoruz. O ..." Başını kaldırdı ve sessizce kıkırdadı. "Her seferinde yarım saat ya da daha fazla saçımı taramayı seviyor. Bunun elleri ve kalbi için iyi olduğunu söylüyor. Sanırım hayali hastalıklarını aklından çıkarmasına yardımcı oluyorum. Geldiğimden beri daha canlı, daha neşeli."

Rum ve Punccheon'daki yatakta onun arkasında diz çöküp sevişmeden önce saçlarını okşadığını çok net hatırlıyordu.

"Sen gittiğinde seni özleyecek," dedi.

"Mücevherlerinin bir kısmını satmak ve birlikte yaşayabilmemiz için bir yerlerde bir yazlık satın almak istiyor," dedi. "Gerçi bunun gerçekten olup olmayacağını bilmiyorum. Her halükarda, tüm bu olanlara istemeden de olsa sebep olduğun için kendini suçlu hissetmemelisin. Olanlardan *memnunum*. Beni büyükanneme ve kendi hayatımı anlamaya çok daha fazla yaklaştırdı."

Kadın bir açıklama yapmadı ama adam birden kısa bir süre önce söylenen bir şeyi hatırladı.

"Büyükannem yeteneğinizi Bayan Law'dan aldığınızı söylüyor," dedi.

"Demek Leydi Beamish biliyor?" dedi. "Ya siz? Teyzem ve Julianne ikinizin de gerçeği öğrenmenizden çok endişeleniyor."

"Büyükannen bir aktris miydi?" diye sordu, ağaçtan uzaklaşıp çimenlerin üzerinde onun yanına oturarak.

"Londra'da." Gülümsediğini görebiliyordu. "Büyükbabam sahnedekeyken ona aşık olmuş, Covent Garden Tiyatrosu'nun yeşil odasında onunla buluşmaya gitmiş ve üç ay sonra ailesini dehşete düşürerek onunla evlenmiş. Bir manifaturacının kızıydı. Aktris olarak çok başarılıydı ve tüm moda dünyası tarafından çok aranılıyordu.

Beyler. Benim gibi kızıl saçlı olmasına rağmen çok güzel bir kadındı sanırım."

Bayan Law'ı genç, güzel, kızıl saçlı ve zamanının beyleri ve sevgilileri tarafından çok aranan biri olarak hayal etmek zordu. Ama imkansız değildi. Yaşlı, tombul ve kır saçlı haliyle bile belli bir çekiciliğe sahipti ve mücevherlerle süslü vücudu, aktrislik geçmişiyle uyumlu bir gösterişli kişiliğe işaret ediyordu. Zamanında iyi görünümlü bir kadın olabilirdi.

Judith, "Büyükbabam ölene kadar formunu korudu," dedi. "Sonra kederini teselli etmek için yemeye başlamış," dedi. Sonra da bu bir alışkanlık haline gelmiş. Bu kadar mutlu bir evliliği olmasına rağmen iki çocuğunun da bu kadar zayıf olması ne kadar üzücü, değil mi?

-Teyzem ve babam hem ondan hem de geçmişinden utanıyor mu? *Ben* ondan utanmıyorum."

Farkına varmadan kızın ellerinden birini ele geçirmişti.

"Güzelliğinizden, yeteneğinizden ve karakterinizin zenginliğinden büyük ölçüde o sorumluyken neden öyle olarsınız ki?" diye sordu.

Yine de, konuşurken bile, Bedwyn'lerin böylesine lekeli bir soydan gelen bir kadını dışlayanların başında geleceğini düşündü. Arkadaşı hakkındaki gerçeği bilen büyükannesinin, baba tarafından soyu kusursuz olsa bile Julianne Effingham'ı kendisi için uygun bir gelin olarak görmesine şaşırmişti. Bewcastle'ın bu konuda çok farklı fikirleri olabilirdi.

"Bana bir şey söyle," dedi, sesi aniden soluksuz ve aceleci çıkmıştı. "Ve lütfen bana gerçeği söyle. *Lütfen* dürüst ol. Güzel miyim?"

Birdenbire anladı - neden kızıl saçlarını utanç ve mahcubiyetle görmesi öğretilmişti, neden kendini çirkin olarak düşünmeye teşvik edilmişti. Ona her baktığında, rektör olan babası, gerçek bilindiği takdirde kendisini cemaati ve akranları önünde utandırabilecek olan annesini hatırlıyor olmalıydı. İkinci kızı her zaman taşınması ağır bir yük gibi görünmüş olmalı.

Rannulf boştaki eliyle onun çenesini kavradı ve yüzünü kendi yüzüne çevirdi. Kızın yanakları utançtan kızarmıştı.

"Pek çok kadın tanıdım Judith," dedi. "En güzellerine hayranlık duydum, ulaşılmaz olanlardan birkaçına uzaktan taptım, diğerlerini biraz gayretle takip ettim. Benim tipimdeki zengin, aylak, sıkılmış beyefendiler böyle yapar. Şunu samimiyetle söyleyebilirim ki, güzelliği sizinkine yaklaşabilen bir kadın görmedim."

Bu abartılı görünen iddia doğru muydu? Gerçekten o kadar güzel miydi? Yoksa bu güzel paketin içinde Judith Law mu vardı? Bunun bir önemi yoktu. Ne de olsa, güzelliğin dış görünüşten ibaret olmadığına dair o eski klişede çok fazla doğruluk payı vardı.

"Çok güzelsin," dedi ona ve başını eğip onu dudaklarından usulca öptü.

"Öyle miyim?" Adam başını kaldırdığında yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu. "Kaba değil miyim? Bayağı görünmüyor muyum?"

"Güzellik nasıl kaba olabilir ki?" diye sordu ona.

"Erkekler bana baktıklarında," dedi, "ve beni gerçekten gördüklerinde, bakakalıyorlar."

"Çünkü kadın güzelliği erkekler için caziptir," dedi. "Ve kısıtlama ve centilmenliğin olmadığı yerde - bir erkek aynı zamanda bir centilmen değilse - o zaman sarkıntılık vardır. Güzellik daha az güzel değildir çünkü bazı erkekler onun varlığında kötü davranırlar."

"Gözlerini dikip bakmadın," dedi.

Derin bir utanç duydu. Ona göz koymuş, onu arzulamış ve peşinden gitmişti. Sebebi saf şehvetti.

"Öyle değil mi?" dedi.

Kadın başını salladı. "Gözlerinde başka bir şey vardı," dedi, "sözlerine ve hareketlerine rağmen. Biraz ... mizah, belki? Tam olarak hangi kelimeyi kullanacağımı bilmiyorum. Beni ürpertmediniz. Beni ... neşelendirdiniz."

Tanrı yardımcısı olsun.

"Bana kendimi çok güzel hissettirdin," dedi. Ona yavaşça gülümsedi. "Hayatımda ilk defa. Teşekkür ederim."

Sert ve beceriksizce yutkundu. Ona yaptıklarından dolayı kırbaçlanmayı hak etmişti. Ama kız ona teşekkür ediyordu.

"Eve dönsek iyi olacak," dedi kadın, adam elini çenesinin altından çekerken başını kaldırıp. "Yağmuru hissedebiliyorum."

Kalkıp üstlerini başlarını fırçaladılar ve o da bonesini dikkatlice saçlarının üzerine çekti ve kurdelelerini çenesinin bir tarafına büyük bir fiyonkla bağladı. Başında şapka olmadan da çok güzel görünüyordu.

"Ben tepeyi aşacağım, sen de etraftan dolaşıp tekrar öne gelebilirsin," dedi.

Ama aklına bir fikir gelmişti, gerçi bunu ne iyice düşünmüş ne de yapmak istemişti.

"Birlikte gidelim," dedi. "Burada bizi görececek kimse yok."

Adam kolunu uzattı, kadın bir an tereddüt ettikten sonra kolunu tuttu ve tepeyi birlikte tırmandılar, ara sıra üzerlerine yağmur damlaları düşüyordu.

"Sanırım," dedi, "burada, taşrada çok sıkılıyorsunuz. Yine de bu hafta ev partisindeki etkinliklerin çoğuna katılmadınız."

"Çiftçiliği ve arazi yönetimini öğreniyorum," dedi, "ve bundan büyük keyif alıyorum."

Ona bakmak için başını çevirdi. "*Eğleniyor* musun?" Güldü.

O da kıkırdadı. "Çok şaşırdım," dedi. "Grandmaison zamanla benim olacak, ancak onun işletilmesiyle hiç ilgilenmemiştim. Şimdi ilgileniyorum. Gelecek yıllarda beni, topuğumda tüylü bir köpek, sırtımda kötü oturan bir palto ve konuşmamı canlandıracak ekinler, drenaj ve çiftlik hayvanlarından başka hiçbir şey olmadan arazimde dolaşırken hayal edin."

"Hayal etmesi bile zor." Tekrar güldü. "Bir de bana sor. Ne öğrendiniz? Neler gördünüz? Mülk sizin olduğunda herhangi bir değişiklik yapmayı planlıyor musunuz?"

İlk başta soruların sadece kibarca olduğunu düşündü, ama kısa süre sonra kadının gerçekten ilgilendiğini anladı. Böylece eve dönüş yolu boyunca, daha bir ya da iki hafta önce büyük ölçüde esnemesine neden olacak konular hakkında konuştu.

İki yaşlı hanım hâlâ Rannulf'un onları bıraktığı misafir odasındaydılar. Judith onlar eve girmeden önce kolunu onunkinden çekip kendi odasına gidecekti ama Rannulf buna izin vermedi.

"Sadece benim büyükannem ve seninki," dedi. "Kasabadan henüz başka kimse dönmedi."

Odaya girdiklerinde kolunu onun koluna doladı ve her iki kadın da başlarını kaldırıp baktı.

"Bayan Law'ı dışarıda yürürken buldum," dedi, "ve son bir saattir birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkarıyoruz."

Büyükannesinin gözlerinin anında keskinleştiğini fark etti.

"Bayan Law," dedi, "bu çok çekici bir bağılık. Neden daha önce görmedim? Temiz hava yanaklarınıza güzel bir renk katmış. Gelin, yanıma oturun ve bana bu kadar iyi rol yapmayı nereden öğrendiğinizi anlatın."

Rannulf da Bayan Law'ın isteği üzerine zilin ipini çekip taze bir demlik çay getirilmesini istedikten sonra oturdu.

BÖLÜM XV

Judith, büyükannesi ona sadece ona eşlik etmek için bile olsa mutlaka görünmesi gerektiğini söylese de Harewood balosuna katılacağından hiç emin değildi.

"Yine de tüm genç beylerin seninle dans etmek için birbirleriyle yarışacaklarını söyleyebilirim," dedi. "Hafta boyunca sana karşı tutumlarının nasıl değiştiğini fark ettim aşkım, öyle de olmalı. Sen Julianne ya da Branwell kadar benim de torunumsun."

Judith kabul etmek zorundaydı ki, bir baloya katılmak ve dans partnerleri edinmek cazip bir ihtimaldi. Evdeki köy toplantılarından her zaman büyük keyif almıştı. Hiçbir zaman partner sıkıntısı çekmemişti. O zamanlar kendisiyle dans etme nezaketini gösterdiklerini düşünmüştü ama aklına yeni bir olasılık gelmeye başlamıştı.

Güzelliği seninkine yaklaşan başka bir kadın görmedim.

Baloya gitmeyi çok istiyordu ama Lord Rannulf'un Julianne'le nişanlandığını açıklamak için ev partisinin en önemli olayını seçeceğinden çok korkuyordu. Judith bunu duymaya, Julianne'in ve Effingham Teyze'nin yüzündeki zafer ifadesini görmeye dayanamayacağını düşündü. Julianne'in yüzündeki alaycı boyun eğiş ifadesini görmeye de dayanamayacaktı - onun da öyle görüneceğinden emindi.

Merdivenlerde Branwell ile karşılaşana kadar neredeyse katılmamaya karar vermişti.

O erken kahvaltıdan sonra yukarı çıkarken, adam da aşağı iniyordu.

"Günaydın, Jude." Bir elini onun omzuna koydu ve yanağından öptü. "Her zamanki gibi erken kalkmışsın, öyle mi? Bu öğleden sonra biraz dinlensen iyi olur. Bütün arkadaşlar bu gece seninle dans etmek istiyor ve sanki son iki haftadır seni hiçbir şeye katılmaktan men eden benmişim gibi seni ikna etmemi istiyorlar. Sanırım Louisa Teyze yüzünden," diyerek etrafına bir göz attı ve sesini alçalttı. "Ama gerçekten, sırf babam bir din adamı ve George Amca da bir tür asilzade olduğu için öz kız kardeşime bir tür hizmetçiymiş gibi davranılması çok aşağılayıcı."

"Dans etmekle pek ilgilenmiyorum Bran," diye yalan söyledi.

"Saçmalık!" dedi. "Siz kızlar toplantıları hep sevdiniz. Dinle Jude, bütün bu sinir bozucu ve küstah tüccarların parasını öder ödemez, bir kariyere yerleşeceğim ve servetimi o şekilde kazanacağım. O zaman eve dönebileceksiniz ve sen ve diğer kız kardeşlerim kendinize saygın kocalar bulabileceksiniz ve her şey yoluna girecek."

Judith ağabeyine utanç içinde eve döneceğini söylememişti.
-Ya da Hilary onun yerine Harewood'a gelmek zorunda kalacaktı.

"Ama borçlarını nasıl ödeyeceksin Bran?" diye sordu isteksizce. Bütün hafta boyunca onları düşünmemeye çalışmıştı. Hatta utanç verici bir an için Büyükanne'ye sormayı bile düşünmüştü.

Neşeli ifadesi bir an için duraksadı, ama sonra tekrar gülümsedi ve görünüşe göre kaygısızdı. "Bir şeyler ortaya çıkacaktır," dedi. "Buna güvenim tam. Kafanı buna takmamalısın. Onun yerine baloyu düşün. Bana geleceğine söz ver, Jude?"

"Oh, pekala," dedi fevri bir şekilde, yukarı çıkmaya devam etmeden önce. "Ben de geleceğim."

"Muhteşem!" diye seslendi arkasından.

Eve dönmeden önce yapacağı boş bir şey daha vardı, o zaman karar verdi. Baloya gidecekti. Ve herhangi bir rahibe kadar etkili bir şekilde halkın gözünden saklanan zavallı bir akraba olarak değil, kendisi olarak gidecekti. İsteyen her beyefendiyle dans edecekti. Eğer teklif edilmezse, o zaman

Yine de büyükannesiyle oturup gecenin tadını çıkaracaktı. Julianne'in nişanı ilan edilirse Elini odasının kapı koluna dayadığında cesareti bir an için kırıldı. Eğer Julianne'in Lord Rannulf'la nişanlandığı duyurulursa, o zaman çenesini kaldırıp gülümseyecek ve toplayabildiği tüm hanımefendi asaletini takınacaktı.

Kendini odasına bırakırken neden dün dudaklarından aldığı kısa bir öpücüğün, duygularını birkaç hafta önce pazar yerindeki handa gerçekleşen tam cinsel temas kadar güçlü bir şekilde harekete geçirdiğini merak etti. Belki de o zaman sadece cinsel birleşme olduğu içindi, oysa dün ... ne olmuştu? Aşk değil. Şefkat o zaman? Ona güzel demiş ve sonra da öpmüştü. Ama arzuyla değil, belki içinde ikisi için de bir şeyler vardı. Arzudan daha fazlası vardı. Evet, şefkat olmalıydı.

Belki de her şeye rağmen, diye düşündü, eve döndüğünde ve zihnini Julianne'le evli olduğu imgesine kapattığında, çalınan hayalini geri kazanabilir ve önümüzdeki yıllar boyunca onunla yaşayabilirdi.

Harewood'daki baloyu duyduğumda aklıma ilk gelen," dedi Leydi Beamish torununa, "Julianne Effingham'la nişanlandığınızı duyurmak için mükemmel bir ortam olacaktı. Bu düşünce aklından geçti mi, Rannulf?"

"Evet, öyle oldu," dedi dürüstçe.

"Ve?" Alt kattaki oturma odasında karşısında oturuyordu, her zamankinden daha küçük ve kuş gibi görünüyordu, ancak sırtı dimdikti, sandalyesinin arkası tarafından desteklenmediğini görebiliyordu.

"Hâlâ en büyük dileğin bu mu?" diye sordu ona.

Cevap vermeden önce düşünceli bir ifadeyle ona baktı. "En büyük dileğim mi?" diye tekrarladı. "Hayır, Rannulf, bu seni mutlu görmek olurdu. Seni en çok mutlu eden şey bekârlık olsa bile."

Onu özgür bırakmış... ve ona aşkın yükünü yüklemişti.

"Hayır," dedi. "Bekâr kalacağıma inanmıyorum büyükanne. İnsan toprakla haşır neşir olur olmaz, doğum ve ölümün, yenilenme ve üremenin ebedi döngüsünü anlar ve takdir eder. Sizin bu toprağın bana ve benim soyumdan gelenlere geçeceğine dair güvenceye ihtiyacınız olduğu gibi, benim de ben öldükten sonra bir oğluma, belki de bir kızıma ya da torunuma geçeceğine dair güvenceye ihtiyacım var. Kesinlikle evleneceğim."

O ana kadar bu düşünceleri kendisi için bile net bir şekilde formüle etmemişti ama bunların gerçek olduğunu biliyordu.

"Julianne Effingham?" diye sordu ona.

Ona baktı, ama aşk bile kim olduğunun özüne tecavüz etmemeliydi.

"Bayan Effingham değil," dedi nazikçe. "Üzgünüm büyükanne. Ona karşı hiçbir yakınlık hissetmediğim gibi, kesin bir nefret de duyuyorum."

"Bunu öğrendiğim için rahatladım," diyerek onu şaşırttı. "Bu benim aptalca bir düşüncemdi, çok geç olmadan seni bir an önce evlenmiş görmek gibi bencilce bir arzudan doğmuştu."

"Büyükanne-" Bir

elini kaldırdı.

"Bayan Law'a karşı bir yakınlık hissediyor musunuz?"

diye sordu. Adam ona baktı ve sonra boğazını temizledi.

"Bayan Law?"

"Kuzeninin sahip olmadığı pek çok şeye sahip," dedi.

"Kadın fakir," dedi sertçe, ayağa kalkıp dünkü soğuk ve bulutlu havanın devamına karşı bu sabah kapalı olan Fransız pencerelerine doğru yürürken. "Eğer tahminim doğruysa, o işe yaramaz erkek kardeşi yakında aileyi tamamen mahvedecek gibi görünüyor. Babası bir beyefendi, annesi de eski bir aktris, bir manifaturacının kızı. Anne muhtemelen bir hanımefendi, ancak aynı şekilde muhtemelen Rahip Law ile evlenmeden önce servet sahibi ya da sosyal açıdan önemli biri değildi."

"Ah," dedi büyükannesi, "ondan utanıyorsun."

"Utanmak mı?" Kaşlarını sert bir şekilde çatarak çeşmeye doğru baktı. "Utanmam için ona karşı bazı kişisel duygular beslemem gerekir."

"Peki ya sen?" diye sordu ona.

Dün Judith Law'dan ve onunla arasındaki olası bir bağlantıdan onu haberdar etmek için aceleyle plan yapmıştı. Ama ne eve dönüş yolculuğu sırasında ne de günün geri kalanında hiçbir şey söylememişti. Şimdi omzunun üzerinden ona bakıyordu.

"Büyükanne," dedi, "iki hafta önce isteğiniz üzerine onunla birlikte buradaki resmi bahçelerde yürüdüm. Bir hafta önce, onun dışında neredeyse tüm konuklarınız bunu yapmışken, bizi burada ağırlaması için onu teşvik ettim. Dün onunla Harewood'da dışarıda buluştum ve bir saat boyunca onunla yürüdüm ve sohbet ettim. Neden ona karşı kişisel duygular besleyeyim ki?"

"Yapmasaydınız garip olurdu," dedi. "Kılık değiştirdiğinde olağanüstü güzel bir kadın ve seni güzel kadınlara hayran olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum. Ama o güzelden de öte. Onun bir aklı var. Buraya geldiğinden beri yaptığın gibi, onu kullanmaya özen gösterdiğinde senin de öyle. Tüm bunların yanı sıra, Rannulf, dün yürüyüşten döndüğünde yüzünde belli bir ifade vardı."

"Belli bir *bakış* mı?" Adam kaşlarını çattı. "Aptalca bir karasevdadan mı bahsediyorsun? Ben öyle bir şey hissetmiyorum."

Yine de onun bu konuyu tartışmasını, onu cesaretlendirmesini, bağlantının uygun olacağına ikna etmesini istiyordu.

"Hayır," dedi. "Sadece aptalca bir erkek bakışı olsaydı, aldırılmazdım, ama onun bir hanımefendi, Sir George Effingham'ın yeğeni ve en yakın arkadaşımın torunu olduğunu hatırlatmayı görev bilirdim."

O zaman kendini korkunç derecede suçlu hissetti... yine!

"Bewcastle böyle bir eşleşmeyi asla kabul etmez," dedi.

"Ve yine de," diye hatırlattı ona, "Aidan daha yeni bir madencinin kızıyla evlendi."

Bewcastle onu kabul etmekle kalmadı, hatta kraliçeye takdim edilmesini ayarladı ve Bedwyn House'da onun için bir balo verdi."

"Bewcastle, Aidan'ın durumunda bir oldubitti ile karşı karşıya kaldı," dedi. "Şüphesiz bir felaket olarak gördüğü bu durumu en iyi şekilde değerlendirdi."

"Ben birazdan odama çıkarken kolunu bana vereceksin," dedi. "Ama önce şunu söyleyeyim Rannulf. Gurur ve utancın daha hassas duygularını maskeleyesine izin verirsen ve böylece kalbin de dahil olmak üzere tüm ihtiyaçlarını karşılayacak bir evlilik şansını kaybedersen, suçu Bewcastle'ın kapısına atmak senin için acımasızlık olur."

"Ondan utanmıyorum," dedi. "Tam tersine. Ben-" Ağzını kapattı ve kadın ayağa kalkarken ona doğru koştu.

"Sanırım doğru ifade *aşık olmak* olabilir," dedi elini hafifçe onun koluna koyarak. "Ama kendine saygısı olan hiçbir torunum bu aptalca duyguyu kabul edemez, değil mi?"

Bunun doğru olmadığını düşündü. Utanç verici bir şekilde, Judith Law'ı hâlâ arzuluyordu. Ondan hoşlanıyordu. Ona çekiliyor, bilinci yerindeyken neredeyse sürekli onu düşünürken ve uyurken onu hayal ederken buluyordu kendini. Freyja dışında hiçbir kadınla konuşamadığı kadar onunla konuşabildiğini fark etti. Ama kız kardeşiyle bile sıkılmış bir alaycılık tavrını sürdürmesi gerekiyordu. Freyja ile çiftçilik ve emlak yönetimi hakkında coşkuyla konuşmayı hayal bile edemezdi. Judith Law ile rahatlayabilir ve kendisi olabilirdi, gerçi bu benliğin kim olduğunu ancak son iki hafta içinde keşfetmeye başladığını hissediyordu.

Büyükannesi, Judith Law'a kur yapmasına her anlamda onay vermişti. Bewcastle . . . Bewcastle onun koruyucusu değildi.

Judith'in bu geceki baloya katılıp katılmayacağını merak ediyordu. Elbette onu bir kez reddetmişti ve o da sadece iki hafta önceydi. Ama belki de fikrini değiştirmesi için onu ikna edebilirdi. Elbette Bayan Effingham'ı açıkça küçük düşürmemek için çok dikkatli olmalıydı. Ne kadar aptal ve kibirli olsa da bunu hak etmiyordu.

Judith bütün sabah iğnesiyle özenle çalışmış, öğleden sonra da balo hazırlıklarıyla meşgul olacağını tahmin etmişti. Yanılmamıştı. Teyzesi onu neredeyse her dakika, ikisi de hiçbir zaman olması gereken yerde bulunmayan kahya ya da uşağa mesajlar ve emirler taşıyarak koşturdu. Balo salonu için kesilen çiçekleri düzenlemek ve onları doğru yerlere ve saksı bitkileriyle hoş bir kombinasyon halinde yerleştirmek gibi muazzam bir görev ona verilmişti. Bu hoşuna giden bir işti, ancak balo salonuna girdiğinde hizmetkârların ne kadar küçük olursa olsun tüm sorunlarıyla ilgili olarak sürekli ona danıştıklarını fark etti.

Sonra Julianne'in saçı için bir kurdele almak üzere köye gönderildi; bir gün önce kasabadan aldığı kurdelenin, parası ödenip eve getirildikten sonra hem genişlik hem de renk açısından oldukça yanlış olduğu anlaşılmıştı. Oraya gidip dönmek uzun bir yürüyüştü. Judith normalde bulutlu bir gün olsa bile temiz havaya çıkma fırsatını memnuniyetle karşılardı. Ama akşam için giyinme vakti gelmeden önce saçlarını yıkayıp dinlenmeyi umuyordu. Ayak işlerini aceleyle halletti, böylece kendine biraz daha zaman ayırabilecekti.

Judith döndüğünde Julianne'in soyunma odasının kapısı hafif aralıktı. Judith kapıyı çalmak için elini kaldırdı ama içeriden Horace'ın kahkahasını duyunca kendini durdurdu. Horace geçen hafta boyunca onu açıkça rahatsız etmemişti ama sadece onun duyacağı şekilde kötü ya da alaycı bir şeyler söyleme fırsatını hiç kaçırmamıştı. Mümkün olduğunca ondan uzak durmaya çalışıyordu. Beklemeye karar verdi. Ya da kurdeleyi Effingham Teyze'nin odasına götürecek ve onu doğrudan Julianne'e götürmesi gerektiğini unutmuş gibi davranacaktı.

"Ona sahip olmalıyım, hepsi bu," diyordu Julianne tanıdık bir tema üzerine, sesi huysuzlaşmıştı. "Eğer herkes Harewood'dan ayrılmadan önce bana teklifte bulunmazsa kelimelerle ifade edilemeyecek kadar mahcup olacağım. Herkes bana kur yaptığını *biliyor*. Herkes diğer tüm hayranlarımın -Lord Braithwaite'in bile- cesaretini kırdığımı *biliyor* çünkü Lord Rannulf bana evlenme teklif etmek üzere."

Judith gitmek için döndü.

"Ve sen de ona sahip olacaksın, seni aptal kaz," dedi Horace. "Annenin az önce ne dediğini duymadın mı? Senin için teklifte *bulunmalı*. Tek yapman gereken onunla uzlaşmacı bir durumda bulunduğundan emin olmak. O iyi olanı yapacaktır. Bedwyn gibi adamları tanırım. Bir *centilmen* olmak onlar için hayatın kendisinden daha önemlidir."

O sırada Judith kendini dinlemekten alıkoyamadı.

"Horace haklı, canım," dedi Effingham Hala. "Ve senin hassasiyetlerinle kasıtlı olarak oynadıktan sonra seninle evlenmesi çok yerinde olur."

"Ama bunu nasıl *yapacağım*?" Julianne sordu.

"Tanrım," dedi Horace sıkılmış bir sesle, "hiç hayal gücün yok mu Julianne? Ona baygın, ılık, soğuk ya da başka bir şey olduğunu söylemeli ve onu özel bir yere çekmelisin. Kütüphane olsun. Oraya babamdan başka kimse gitmez ve o bile bu gece orada olmayacak, balo salonunda kalmayı görev bilecektir. Kapıyı ikinizin arkasından kapatın. Ona yaklaşın. Kollarını sana dolamasını ve seni öpmesini sağla. Sonra ben sizi orada göreceğim. Baban ve ben. Nişanınız balo bitmeden ilan edilecek."

"Babamı seninle kütüphaneye gelmeye nasıl ikna edeceksin?" Julianne sordu.

Horace, "Eğer onu dünyada en sevdiği yere götürmenin bir yolunu bulamazsam şapkamı yerim," dedi. "Yeni kunduz olan."

"Anne?"

"Çok iyi olacak," dedi Effingham Teyze hızlıca. "Biliyorsun canım, Leydi Rannulf Bedwyn olduğunda kendini tamamen Lord Rannulf'un her şeyin en iyisi olduğunu anlamasını sağlamaya adayabilirsin. Bu arada servete ve mevkiye de sahip olacaksın."

"Leydi Beamish öldükten sonra da Grandmaison," dedi Julianne, "ve Londra'da bir ev, sanırım. Onu orada bir ev almaya ikna edeceğim. Ben de Bewcastle Dükü'nün baldızı olacağım ve Bedwyn Evi'nde ziyaretçi olarak kalacağım. Hatta belki de kendi evimizi almak yerine şehirdeyken orada yaşarız. Yazları taşrada, Lindsey Hall'da geçireceğimizi söyleyebilirim. Ben-

Judith elini kaldırdı ve kapıyı iterek açıp kurdeleyi Julianne'e vermeden önce kapıyı sertçe çaldı.

"Umarım bu sana yakışır," dedi. "Dükkândaki tek pembe tonu buydu ama bence çok hoş bir ton, diğerine göre daha koyu ve renginize daha uygun."

Julianne kurdeleyi çözdü, dikkatsizce baktı ve sonra arkasındaki tuvalet masasının üzerine fırlattı.

"Sanırım diğerini daha çok sevdim," dedi. "Çok uzun sürdü, Judith. Kuzenin için bir iş yapıyorsan acele etmen gerekirdi diye düşünüyorum."

"Belki de kuzen," dedi Horace, "Julianne hangi kurdeleyi *takmamaya* karar verirse onu takabilirsin. Ah, ama ne kadar düşüncesizim. Pembe senin rengine hiç yakışmıyor, değil mi? *Hiçbir şey yakışmıyor* mu?"

Effingham Teyze, "Judith bu akşam kendi odasında kalmaktan kuşkusuz daha rahat edecektir," dedi. "Bu kurdeleleri daha dikkatli karşılaştıralım, canım. İstemezsin-"

Judith odadan çıktı ve aceleyle kendi odasına gitti.

O halde, kendi haline bırakıldığında Julianne'e evlenme teklif etme ihtimalinin düşük olduğu doğru muydu? Ve Julianne ile Effingham Teyze onu bir koca olarak elde etmek için o kadar umutsuz olabilirler miydi ki, onu görünüşte tehlikeye atacak bir duruma düşürmek için hileye başvurmaya hazırdılar? Horace haklıydı, diye düşündü. Lord Rannulf Bedwyn bir beyefendiydi ve bir leydiyi tehlikeye attığına inanırsa evlenme teklif ederdi. Bunu bizzat kendisi de kanıtlamıştı.

Kapıyı arkasından kapattığında kalbi küt küt atıyordu. Julianne'le kendi isteğiyle evlenecek olması katlanılması yeterince zor bir ihtimaldi. Ama bunun için kandırılması gerekiyordu.

Judith büyükannesiyle büyükannesinin özel oturma odasında sakin bir akşam yemeği yemişti, ikisi de misafirlerle birlikte yemek yemek istemiyordu. Sonra da balo için giyinmek üzere kendi yollarına gittiler.

Judith itiraf etmek istediğinden daha gergindi. Krem rengi ve altın sarısı ipek elbisesini evdeki bir düzine toplantıda giymişti. Hiçbir zaman modanın ilk bakışında olmamış ya da gösterişli bir şekilde süslenmemişti. Ve tabii ki annesi ve babası her zaman mütevazılık konusunda katı davranmışlardı, özellikle de ona karşı. Ama en azından her zaman üzerine tam oturan zarif bir giysi olmuştu. Louisa Teyze'nin hizmetçisi elbisenin kenarlarına paneller yerleştirip yakasını astarlayana kadar elbiseyi hep sevmişti.

Judith sabahleyin bütün ilaveleri çıkarmıştı. Elbiseyi eski haline getirmişti ama büyükannesinin birkaç gün önce ona verdiği şeftali renginde, geniş ipek kurdeleden yeni bir kuşak vardı çünkü bunu kendisinin asla kullanmayacağını biliyordu ve Judith'in rengine çok yakışıyordu. Yüksek belin önünden düzgünce bağlandıktan sonra uçları neredeyse yere kadar sarkacak kadar kurdele vardı.

Giyinmesine yardım edecek bir hizmetçi yoktu. Ama papaz evindeki tek hizmetçinin hizmetinden nadiren yararlanmıştı; annesinin ve diğer üç kız kardeşinin de kızın kısıtlı zamanından talepleri vardı. Judith şık davetlerde bile saçını kendi yapmaya alışkındı. Saçlarını yıkamak ve kurutmak için zamanı vardı. Yüzünden geriye doğru taradığı, iki örgü haline getirdiği ve başının arkasında hoş bir tasarım oluşturacak şekilde doladığı saçları temiz saçların sağlıklı parlaklığına sahipti. Tuvalet masasının aynasının önünde otururken kontrol etmek için bir el aynası kullandı.

Bu tarzın zarif göründüğünü düşündü. Özenle oluşturduğu saç modelini bozmamak için dikkatlice iki uzun tutamı yanlardan serbest bıraktı ve fırçayı bu tutamların üzerinde gezdirdi. Saçlarında kulaklarının üzerinde yumuşak dallar halinde dalgalanacak kadar kıvrım vardı. Şakaklarından iki bukle daha çıkardı.

Her zaman toplantılarda ya da diğer akşam toplantılarında taktığı o güzel dantelli şapkayı bile takmamıştı.

Güzelliği seninkine yaklaşan başka bir kadın görmedim.

Kendisini tam boy görebilmek için ayağa kalkarak görüntüsüne baktı. Kendisini, bu sözleri tüm dürüstlüğüyle söyleyebilen bir adamın gözlerinden görmeye çalıştı. Onun dürüstlüğüne güvenmişti. Adam söylediklerinde ciddiye.

Çok güzeldi.

Ben güzelim.

İlk kez kendine bakabiliyor ve bu saçma görünen iddiada bir gerçeklik payı olduğuna inanabiliyordu.

Ben güzelim.

Cesaretini kaybetmeden kendini büyükannesinin odasına attı. Soyunma odasının kapısını hafifçe tıklattı ve kendini içeri bıraktı.

Büyükannesi hâlâ tuvalet masasında oturuyordu, Tillie de arkasında, özenle örülmüş gri saçlarına üç uzun tüy takmıştı. Koyu yakut kırmızısı bir gece elbisesi giymişti ama boynunda ve göğsünde, her iki tombul bileğinde, başparmakları hariç her iki elinin her parmağında ve kulaklarında parıldayan ve ışıldayan tüm ağır mücevherler tarafından tamamen gölgede bırakılmıştı. Hatta bir omzunun altından elbisesine iliştirilmiş büyük, süslü bir broş bile vardı. Tuvalet masasının üzerinde mücevherli bir lorgnette vardı.

Yanaklarına iki daire şeklinde allık sürülmüştü.

Ama Judith'in büyükannesinin görünüşünü sindirmesi için bir iki dakikadan fazla zamanı olmadı. Yaşlı kadın aynada ona baktı, taburesinin üzerinde alışılmadık bir çeviklikle dönerken Tillie bir ünlemi bastırdı ve onunla birlikte koşuşturdu, tüyleri kavradı ve ellerini belirgin bir metalik şingirtıyla birbirine kenetledi.

"*Judith!*" diye haykırdı. "Ah, sevgili aşkım, çok ... görünüyorsun. Tillie, aradığım kelime neydi?"

"Güzel mi?" Tillie önerdi. "Siz de öyle, bayan."

"Yeterince yeterli değil," dedi hanımı, bir elini umursamazca sallayarak. "Dön, dön Judith ve sana iyice bakmama izin ver."

Judith güldü, kollarını kasıtlı bir zarafet pozuyla iki yana açtı ve yavaşça pirouet yaptı.

"Yapacak mıyım?" diye sordu.

"Tillie," dedi büyükannesi, "incilerim. Uzun ve kısa, lütfen. Onları hiç takmam Judith, çünkü bu yaşında gözleri kırıksıklıklarımın ve diğer üzücü özelliklerimden uzaklaştırmak için biraz ışıltıya ihtiyacım var." Kadın içtenlikle güldü. "Ama inciler güzelliğinizle yarışmadan onu daha da güzelleştirecektir."

İnciler mücevher kutusunda değil, bir çekmecede duruyordu. Tillie, tüyleri kendi tatmin olacağı şekilde sabitledikten sonra bir anda onları çıkardı ve incelemesi için havaya kaldırdı.

"Size çok yakışacak hanımefendi," dedi.

Judith'in büyükannesi ayağa kalktı ve tabureyi işaret etti.

"Otur aşkım," dedi, "Tillie saçındaki uzun tutamı bozmadan düzenleyecek. Saç örgülerini böyle ilmek ilmek yapmanı seviyorum. Ben senin yaşındayken, saçlarımın her tarafına bukleler ve lüleler saçardım ve bunun yarısı kadar bile güzel görünmezdim. Ama hiçbir zaman zevklerimle ünlü olmadım. Büyükbaban bu konuda benimle alay eder ve beni olduğum gibi sevdiğinde ısrar ederdi."

On dakika sonra Judith boynuna daha kısa inci dizisini taktı ve bunun yakasının mütevazı kıvrımı için mükemmel uzunlukta olduğunu gördü. Uzun inci dizisi önden pek görünmüyordu ama Tillie ona arkadan nasıl göründüğünü gösterdi ve Judith bağımlı hareket ettirdiğinde incilerin ağır ağır sallandığını hissediyor ve birbirlerine çarpıştıklarını duyabiliyordu.

Gülümsedi ve sonra kahkaha attı.

Evet, öyleydi. Gerçekten öyleydi. *Çok güzeldi.*

Balodaki en az şık kadın olacağı, diğer tüm konuklar tarafından gölgede bırakılacağı önemli değildi. Hiç önemli değildi. Güzeldi ve hayatında ilk kez kendi görünüşünden hoşnuttu.

Büyükbabası da gülerek bir eliyle lorgnette'ini aldı ve başını eğerek tüylerini kuvvetle sallamaya başladı.

"Muhteşem," dedi. "Aradığım kelime buydu. Muhteşem görünüyorsun, aşkım." Elindeki lorgnette ile Judith'in koluna vurdu. "Aşağı inelim ve balodaki her erkeğin kalbini fethedelim. Ben yaşlı olanları alacağım, sen de genç olanları alabilirsin."

Tillie bile bu kez onlarla birlikte güldü.

BÖLÜM XVI

Rannulf kişisel tercihiyle hiçbir baloya katılmamıştı. Yine de kendi payına düşen balolara katılmıştı; kibar toplum, üyelerinin zaman zaman fantastik ışıklara takılarak eğlenmelerini emretmişti. Harewood'daki balo, büyükannesiyile birlikte karşılama sırasını geçip balo salonuna girer girmez, bir kır eğlencesi için katlanılabilir bir sıkışıklık olacakmış gibi görünüyordu. Salon, çiçekler ve saksı bitkileriyle hoş bir şekilde dekore edilmek için büyük çaba sarf edilmişti.

Etrafına bakındı ve hepsi de Londra kıyafetleriyle görkemli bir şekilde giyinmiş olan misafirlerin, daha basit gece kıyafetleriyle mahalleden gelen daha alçakgönüllü misafirlerden kolayca ayırt edilebildiğini görünce eğlendi ve şaşırmadı. Az önce kabul sırasında yanından geçtiği Bayan Effingham, pembe saten üzerine narin dantelleriyle göz kamaştırıyordu; beli modaya uygun şekilde yüksek, yakası modaya uygun şekilde düşüktü; sarı saçları, mücevherlerle süslü pembe kurdelelerle bağlanmış özenli bukleler halindeydi. Ve tabii ki, kır danslarının açılış seti için onun elini istemesi için manevra yapmıştı.

Sonra Judith Law'ı gördü, gözlerini ondan kaçırmak üzereydi ve büyükannesine bir şeyler söylemek için eğilmişti. Yavaşça nefes aldı. Onu o elbiseyle ilk gördüğü zamanki gibi görünüyordu; şehvetli ve zarıftı, tasarımın sadeliği sadece kadınsı kıvrımları ve onu giyen kadının canlı güzelliğini vurguluyordu. Saçları başının üzerinde geriye doğru düzeltilmişti ama saçlarıyla karmaşık bir şey yapmıştı.

Arkası incilerle süslü ve zarif bir şekilde dolanmıştı.

Şehvet olmasa da, kesinlikle arzu içeren bir şeyin kabardığını hissetti. Bütün gün bu anı beklediğini ve belki de kadının hiç ortaya çıkmayacağından korktuğunu fark etti.

Bayan Law ışıltılı bir kolunu kaldırdı ve mücevherli lorgnette'ini salladı.

"Ah, işte Gertrude," dedi büyükannesi. "Gidip onunla oturacağım ve eğlenceleri izleyeceğim, Rannulf."

Ona odanın içinde eşlik etti ve bunu yaparken Judith'in son iki hafta boyunca salonda ve diğer etkinliklerin çoğunda olduğu gibi yalnız olmadığını fark etti. Roy-Hill ve Braithwaite ona yakın duruyorlardı.

Karşılıklı selamlaşıldı ve büyükannesi, Mrs. Hukuk.

"Bu akşam son derece güzel görünüyorsunuz, Bayan Law," dedi. "Umarım dans etmek istiyorsunuzdur?"

"Teşekkür ederim, hanımefendi." Judith kızardı ve son iki haftadır çok nadiren gördüğü bir şey yaparak gülümsedi. "Evet, Lord Braithwaite beni ilk sete götürmeyi teklif edecek kadar nazikti ve Sör Dudley de ikinciye istedi."

"O halde," dedi Leydi Beamish, "bu akşam sizinle dans etmek isteyen beyefendiler bir an önce konuşsa iyi olur."

"Oh." Judith güldü.

"Bayan Law." Rannulf eğildi. "Üçüncü seti benim için saklama onurunu bana bahşeder misiniz?"

O anda güzel yeşil gözleri kocaman açılmış, kızıl saçları tepedeki avizelerin ışığında pırıl pırıl parlayarak ona baktı. Belki de o an, son bir haftadır bir kürek kemiğine kürek kemiği demek konusunda ne kadar isteksiz olduğunu fark ettiği andı. Judith Law'a karşı hissettiği şey şehvet, şefkat, sevgi, hoşlanma ya da arkadaşlık değildi, gerçi bunların hepsi de adını koymak istemediği bu duyguya dahildi.

Onu seviyordu.

"Teşekkür ederim, Lord Rannulf." Ona hafif bir reverans yaptı. "Bunu çok isterim."

O sırada etraflarında yükselen beklenti uğultusu dikkatini başka yöne çevirdi. Leydi Effingham balo salonuna adım atmış ve orkestra kürsüsüne yaklaşıyordu. Sör George onun arkasından geliyordu, kızı kolundaydı. Rannulf, baloya başlamadan önce onun biraz geç gelmesini beklediklerini fark etti. Kızarıp gülümseyen ve gerçekten de çok güzel görünen eşini almak için bir adım öne çıktı.

"Söylendiğine göre, Lord Rannulf," dedi, hanımlar ve beyler sırasının başında karşılıklı yerlerini alırken, "iyi *ton* kurallarının bir kır balosunda geçerli olmadığı ve bir beyefendinin bir hanımefendiye kendisiyle istediği kadar dans etmesini teklif edebileceği söylenir. Ama yine de aynı partnerle iki defadan fazla dans etmenin görgü kurallarına aykırı olarak yorumlanmasından korkuyorum. *Siz ne düşünüyorsunuz?*"

"Belki de," diye önerdi, "her set için farklı bir eş seçmek daha da iyi bir davranış olur, özellikle de toplantı yeterince büyükse - örneğin bu akşam olduğu gibi - fazlasıyla seçenek sunmak için."

Elbette yanlış cevap vermişti - oldukça kasıtlı olarak.

"Ama bazen," dedi kıkırdayarak, "iyi davranışlar yorucu olabiliyor, değil mi?"

"Kesinlikle," diye onayladı. Braithwaite onun yanına, Judith de Bayan Effingham'ın yanına çıkmıştı.

Bayan Effingham, "Yine de," dedi, "*tonun* emrettiği gibi, iyi davranışlar bile bir beyefendinin kınamaya maruz kalmadan aynı partnerle iki kez dans etmesine izin verir. Sezon boyunca katıldığım tüm balolarda, sürekli olarak aynı beyefendiyle iki kez dans etmem istendi ve bunu yaptığımda kimse beni görgüsüzlükle suçlamadı, ancak diğer bazı beyefendiler onlara sunacak boş takımım olmadığında şikayet ettiler."

"Onları suçlayabilir miyiz?" diye sordu.

Yine titredi. "Dördüncü set bir vals olacak," dedi. "Sezonun yarısına kadar dans etmeme izin verilmedi, ta ki Leydi Jersey

Sonunda bana onay işareti verdi. Sanırım bunu, pek çok beyefendi benimle dans edemediği için ona şikâyetle bulunduğu için yaptı. Sanırım bu gece buradaki pek çok kişi adımları bile bilmeyecek, ama anneme bir tane eklemesini rica ettim. Sanırım adımları biliyorsunuzdur, Lord Rannulf?"

"Partnerimin ayak parmaklarına basmadan birkaç valsi karıştırdım," diye itiraf etti.

Neşeyle güldü. "Oh," dedi, "eminim bunu yapmaya yaklaşmadınız bile, sadece benimle dalga geçiyorsunuz. Eminim ayak parmaklarıma basmayacaksınız. Oh!" Güzelce renk değiştirdi ve bir elini ağzının üzerine koydu. "Bana soruyordunuz, değil mi? Eğer sormadıysanız utancımдан öleceğim."

Dudaklarını büzdü, kendine rağmen eğleniyordu. "Kendi balonuzun ortasında son nefesini vermenize izin veremem, Bayan Effingham," dedi. "Tüm misafirlerinize vals becerilerinizin ne kadar üstün olduğunu göstereceğiz."

"Sadece benimki değil," dedi alçakgönüllülükle. "Sizinki de, Lord Rannulf. Vals yapar mısın Judith? Ama sanırım amcam adımları öğrenmene hiç izin vermedi, değil mi? Skandal bir dans olduğu söylenir, ama bence tamamen ilahi bir dans. Dans ustam, bu dansın benim gibi zarif ve hafif ayaklarım için yaratılmış olması gerektiğini söyledi. Çok aptalcaydı. Bana yarı yarıya aşık olduğuna inanıyorum."

Orkestra country dansının açılış ölçülerini çalmaya başladı ve Judith'in cevap vermesini engelledi. Ama tabii ki sorular zaten retorikti. Rannulf, görgü kurallarının gerektirdiği gibi dikkatini partnerine yoğunlaştırdı, ancak tüm farkındalığı kuzeninin yanında zarifçe hareket eden aşkının üzerindeydi.

Lord Braithwaite onu büyükannesinin yanına götürdüğünde Judith'in nefesi kesilmişti. Hareketli bir set olmuştu ve tüm zaman boyunca Lord Rannulf ve Julianne'e bu kadar yakın olmaya katlanmak zorunda kalmasına rağmen bundan büyük keyif almıştı. Ama bu gerçeğin telafisi de vardı. Julianne'in onu pohpohlama ve flört etme çabalarına verdiği cevaplardan, onun gerçekten de kendini ilan etmek üzere olan bir adam gibi davranmadığını anlamıştı. Belki de daha önemlisi, Julianne'in dördüncü sette onunla vals yapmayı kabul etmesi için onu kandırdığını duymuştu. Bu

Judith'in en dikkatle izleyeceği zamandı, ama Lord Rannulfu önerilen tuzaktan nasıl kurtaracağını bilmiyordu. Onu öylece uyaramazdı. Ne kadar aptalca görünürdü!

"Belki de Bayan Law," dedi Lord Braithwaite, "babanız valsın adımlarını öğrenmenize izin vermiştir? Ve belki de benimle dans etme onurunu bana bahşedersiniz?"

Dans boyunca ona açık bir hayranlıkla bakmıştı. Bu çok gurur vericiydi. Yakışıklı ve sevimli bir genç adamdı.

"Babamın vals derslerini yasaklama ya da onaylama şansı yoktu," diye açıkladı. "Dans henüz bizim mahalleye bile ulaşmadı. Sizi başka biriyle dans ederken izlemekten keyif alacağım lordum."

Büyükannesinin, onlar konuşup önlerindeki manzarayı yorumlarken Leydi Beamish'inkilerle uyum içinde tüylerini salladığını, küpelerini kulak memelerinden çıkardığını ve bunu yaparken de yüzünü buruşturduğunu fark etti. Zavallı Büyükanne, rahat edebileceği küpeler *olmadığını* hiç öğrenemeyecek miydi?

"Büyükanne." Judith şefkatle onun üzerine eğildi. "Onları senin için yukarı çıkarıp kaldırayım mı?"

"Öyle mi, aşkım?" diye sordu büyükannesi. "Ama Sör Dudley ile dansını kaçıracaksın."

"Hayır, yapmayacağım," dedi Judith. "Sadece bir dakikamı alır."

"O zaman çok minnettar olurum," dedi büyükannesi, mücevherleri onun eline tutuşturarak. "Çok zahmet olmayacaksa bana yıldız şeklindekileri getirir misin?"

"Tabii ki değil."

Judith aceleyle balo salonundan çıkıp merdivenlerden büyükannesinin odasına çıktı ve duvar apliklerinden bir mum alarak içeri girdi. Büyük mücevher kutusunu buldu, değerli küpeleri, içinde hâlâ bir sürü parça olmasına rağmen, bu akşamki kıyafetlerin çoğunun geldiği kadife çantaya geri koydu ve kendisinin küpeler için ayırdığı bölümü aradı. Ama yıldız şeklindekileri göremedi. Kolyeler ve bilezikler arasında dolaştı ama başarılı olamadı. Başka bir çift seçmek üzereydi ki

Yıldız şeklindeki küpelerin Grandmaison'daki akşamdan sonra büyükannesinin elinden aldığı küpeler olduğunu hatırladı. Hâlâ o akşam taşıdığı retikülün içinde olmalıydılar. Kutuyu kapatıp olabildiğince hızlı bir şekilde kaldırdı, aceleyle kendi odasına gitti ve küpeleri tam da düşündüğü yerde bulunca rahatladı. Odadan hızla çıktı ve az kalsın oradan geçmekte olan bir oda hizmetçisiyle çarpıştı. İkisi de telaşla ciyakladı ve sonra Judith güldü, bu kadar acele ettiği için özür diledi ve aşağıya koştu.

Set çoktan kurulmuştu, balo salonunun kapılarını görebiliyordu ama şans eseri kapılardan hızla geçerken Horace'la karşılaştı. Hem kızarmış hem de nefesi kesilmiş hissederek aniden durdu.

"Bir yere mi gidiyorsun kuzen, bu kadar aceleyle?" diye sordu ona, etrafından dolanacakken yolunu keserek. "Yoksa bir yerden aceleyle mi *geliyorsun* demeliydim? Belki de bir randevudan?"

"Büyükanmem için farklı küpeler almaya geldim," dedi. "İzninle, lütfen, Horace. Bu seti Sör Dudley'e söz vermiştim."

Onu rahatlatmak için kenara çekildi ve bir kolunu abartılı bir kibarlıkla sallayarak içeri girmesini işaret etti. İşini bitirmek için acele etti ve özür dileyerek ortağına döndü.

Bu kadar kısa sürede yeniden dans ediyor olmak çok güzeldi. Sir Dudley Roy-Hill dans figürlerinin izin verdiği ölçüde onunla sohbet etti ve diğer birkaç beyefendinin açıkça hayranlık dolu bakışlarıyla karşılaştı. Evde olsa biraz rahatsız olurdu, böylesine alaycı bir ilgiyi davet edecek bir şey yapmış olması gerektiğini düşünürdü. Ama *sarkıntılık* babasının sözüydü. Bu gece, kendi güzelliğine olan yeni inancıyla, bakışların sadece hayranlık uyandırıcı olduğunu görebiliyordu. Kendini giderek daha fazla gülümserken buldu.

Yine de her zaman bir sonraki setin Lord Rannulf Bedwyn ile dans edeceğinin farkındaydı. Neredeyse başka seçeneği yoktu, biliyordu. Leydi Beamish'in, bir beyefendinin kendisiyle dans etmek istiyorsa bunu erkenden sorması gerektiğine dair sözleri onu farkında olmadan kibar olmaya zorlamıştı. Ama o bunu pek umursamıyordu. İki kez -ikisi de göldeydi- karşılaşmaktan kolayca kaçınabileceği halde onunla vakit geçirmeye gelmişti. O zaman şimdi onunla dans etsin. Effingham Teyze'nin sabah bu konuda ne söyleyeceği de umurunda değildi, gerçi şüphesiz çok şey söyleyecekti. Çok geçmeden eve dönecekti ve en azından kendisinden böyle bir şey beklenmeyecekti.

Bir hizmetçi gibi davran.

Bir sonraki setin başlaması için sabırsızlanıyordu. Keşke bütün gece sürse. Ya da sonsuza kadar.

Keşke bütün gece, hatta sonsuza kadar sürse, diye düşündü. Eski moda minuetin yavaş, görkemli adımlarını zarafet ve incelikle dans etti. Bir ya da iki kez, çok kısa bir süre dışında doğrudan onun gözlerinin içine bakmadı ama yüzünde farkındalık ve -mutluluğu- ifade eden bir ifade vardı.

Etraflarındaki çeşitli renklerdeki elbiseler ve paltolar müzikle birlikte yavaşça dönerken, tepedeki mumların ışığı saçlarda ve mücevherlerde parıldarken, kolonyaların ve yüzlerce çiçeğin parfümleri ılık havaya karışırken dikkati tamamen ona odaklanmıştı.

Rum and Punccheon'da geçirdikleri zamandan ne kadar farklı görüyordu onu şimdi. O zaman birlikte konuŞup gülmüŞler ve onun arkadaşlığından hoşlanmıŞtı ama aslında onun için yatılacak olağanüstü çekici bir bedenden başka bir Şey değildi. Şimdi ise ...

Artık o Judith'ti.

Birleştirdikleri elleri onları bir anlığına birbirlerine yaklaştırdığında, "Balo hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

"Son derece iyi," dedi ve bunu kastettiğini biliyordu.

O da öyleydi. Daha önce nadiren yaptığı bir balonun tadını çıkarıyor, daha önce *hiç* yapmadığı yavaş minuetin tadını çıkarıyordu.

Aralarında bir şey vardı, diye düşündü, güçlü bir enerji akımı gibi, onları birbirine bağlıyor ve aynı zamanda onları odadaki diğer herkesten izole ediyordu. Elbette bunu hayal ediyor olamazdı. Şüphesiz o da bunu hissediyor olmalıydı. Bu sadece cinsel arzu değildi.

"Vals *yapar* mısın?" diye

sordu ona. "Hayır." Kadın

başını salladı.

Bir gün sana öğreteceğim, diye düşündü.

Gözlerini onunkilere kaldırdı ve sanki bu düşünceyi duymuş gibi gülümsedi.

Odadaki her erkeğin onu kıskandığını biliyordu. Acaba bu akşam ne kadar heyecan yarattığının ya da teyzesinden ne kadar ekşi bakışlar aldığının farkında mıydı?

"Belki de," dedi, "eğer kalan tüm setlere söz vermediyseniz, bir tane de benim için ayırırsınız. Sonuncuyu mu?"

Tekrar ona baktı ve birkaç dakika boyunca bakışlarını onun üzerinde tuttu. "Teşekkür ederim," dedi.

Dans ettikleri süre boyunca konuştuklarının neredeyse tamamı buydu. Ama birbirlerine bağlı olma, kalpleri ve duyguları paylaşma, kelimelerin gereksiz olduğu hissi vardı.

Belki de, diye düşündü, gecenin sonunda dans etmekten yorulacak ve diğer konukların görebileceği ama özel olarak konuşabilecekleri bir yerde birlikte oturacaklardı. Belki de son iki hafta içinde onun kendisine ve teklifine karşı duygularında bir değişiklik olup olmadığını anlayabilirdi.

Belki de bu gece ona tekrar evlenme teklif edecekti ama yarın, açık havada, tamamen baş başa kalabilecekleri bir yerde teklif etmeyi tercih edeceğine inanıyordu. Amcasından izin isteyecek, onu o küçük göle götürecekti ve sonra kendini açıklayacaktı.

Kadının tavırlarında -hayal görmediğinden emindi- onu her şeye rağmen ona sahip olabileceği konusunda cesaretlendiren bir şey vardı.

Onun dans edişini, yüzündeki o sessiz mutluluk ışıltısını -kesinlikle öyleydi- izlerken bu tür düşünce ve planlarla eğleniyordu.

Ve sonra müzik kaçınılmaz sonunu getirdi.

"Teşekkür ederim," dedi ve ona büyükannesinin yanına kadar eşlik etmesi için kolunu uzattı.

Ona gülümsemek için başını çevirdi.

"Birlikte çok zarif dans ediyorsunuz," dedi büyükannesi onlar yaklaşırken.

Rannulf, Leydi Effingham'ın annesinin sandalyesinin arkasında olduğunu gördü.

"Judith, canım," dedi sesi tatlı tatlı, "umarım Lord Rannulf'a seni dışarı çıkarma nezaketini gösterdiği için gerektiği gibi teşekkür etmişsindir. Annem çok yorgun görünüyor. Eminim odasına gitmesine yardım etmene ve orada onunla kalmana aldırılmazsın."

Ama Bayan Law bir sıcak hava balonu gibi şişti, şişerken de parıldadı ve şingirdadı. "Kesinlikle yorgun değilim Louisa," dedi. "Balonun geri kalanını kaçırma ve sevgili Sarah'yı burada yalnız bırakma fikri! Ayrıca Judith vals sonrası seti Bay Tanguay'a vereceğine söz verdi ve şimdi ortadan kaybolması büyük terbiyesizlik olur."

Leydi Effingham kaşlarını kaldırdı ama Rannulf ve büyükannesinin huzurunda daha fazla bir şey söyleyemedi.

Sırada vals vardı ve bu dansı Bayan Effingham'la yapmak zorunda kalmıştı. Selam verip onu bulmak için arkasını dönerken, en azından onu eğlendirici bulduğunu düşündü. Gerçi onun bu eğlenceden pek hoşlanmayacağını tahmin ediyordu. Ve dört gözle beklemesi gereken son set vardı. Ve yarın sabah. Yine de bu konuda kendine fazla güvenmemeliydi. Judith Law onunla evlenmek istemiyorsa, bunu sadece kim olduğu ya da parası yüzünden yapmayacaktı.

Onu kabul etmeden önce sevmesi gerekeceğinden şüpheleniyordu.

Onu seviyor muydu?

Güvensizlik, şüphe ve endişe, yetişkinlik yıllarının çoğunda bıkkınlık ve kinizmi geliştirmiş bir adam için tamamen yeni duygulardı.

Julianne bütün akşam olduğundan daha kızarmış ve daha parlak gözlü görünüyordu, Judith bunu görebiliyordu. Ama bu görünüm tamamen Lord Rannulf'la tekrar dans ediyor olmasıyla açıklanabilirdi. Judith'in kendisinin de anlayabileceği bir tepkiydi bu.

Daha da kaygı verici olan, Horace'ın George Amca'ya yaklaşması ve onu sohbet etmekte olduğu yaşlı beyler grubundan biraz uzaklaştırmasıydı. Judith de vals yapmayan Bay Warren'la birlikte limonata içmeye gitme davetini reddetmiş, ancak teşekkür ederek gülümsemişti. Balo salonunda kalması gerekiyordu. Kalbi küt küt atarak izledi. Öğleden sonra Julianne'in soyunma odasında tezgâhlanan o çirkin komplo ciddi bir komplo olamazdı. Kim bu şekilde elde edilmiş bir kocayla evlilik yapmak isterdi ki?

Ama Julianne umutsuzca Leydi Rannulf Bedwyn olmak istiyordu, bunu biliyordu. Effingham Teyze de kızını onunla evlendirmek için aynı derecede çaresizdi.

Horace da muhtemelen Lord Rannulf'un bir hafta önce Grandmaison'daki yazlık evin dışında kendisine yaptıklarının intikamını alma ihtimaliyle keyifleniyordu.

Judith, hanımlarla beylerin çift olarak dans ettikleri, iki elleriyle birbirlerine dokundukları, birbirlerinin kollarında dans pistinde döndükleri valsın şok edici, heyecan verici doğasının ancak kısmen farkındaydı. Başka koşullar altında, adımları bilen ve bunları birlikte sergileyecekleri yakışıklı partnerleri olanları gerçekten kıskanabilirdi.

Önünde oturup gösterinin tadını çıkaran ve ara sıra yorum yapan büyükannesi ve Leydi Beamish'in baş sallayan tüylerinin de ancak kısmen farkındaydı.

Branwell'in vals yapabildiğini şaşkınlıkla fark etti. Yaşlı Bayan Warren'la vals yapıyor, sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi onunla gülüyordu.

Ama kardeşini izlemenin verdiği küçük dikkat dağınıklığı bile Judith'in uyanıklığı için neredeyse ölümcül oldu. Lord Rannulf ve Julianne'i tekrar gözleriyle bulduğunda, dans etmeyi bırakmışlardı ve ne dediğini duymak için başını eğmişti. Kadın bir bileğini ovuşturuyor, hızlı hızlı konuşuyor ve biraz sıkıntılı görünüyordu. Kapı yönünü işaret etti.

Bu sırada Horace hâlâ babasıyla konuşuyordu.

Judith daha fazla beklemedi. Kulak misafiri olduğu komplonun başlangıcına çok benzese de belki de tüm bunlar anlamsızdı. Belki de

Julianne'in soyunma odasından ayrıldıktan sonra yeri değiştirmişlerdi. Ama bu konuda şansını denemek zorundaydı. Balo salonundan olabildiğince aceleyle ve gizlice çıktı, merdivenlerden hızla indi, kendisini gören ve nereye gittiğini merak eden bir hizmetçi olmadığını rahatlayarak gördü ve daha önce hiç girmedeğı, amcasının özel alanı olan kütüphaneye girdi.

Oldukça karanlıktı ama neyse ki pencerelere giden yolu bulabilecek ve ağır perdeleri arkaya atabilecek kadar görebiliyordu. Ay ve yıldızların aydınlattığı bir geceydi, gündüzün bulutları akşam saatlerinde çekilmişti. Odada görmesi gereken şeyi görebileceğı kadar ışık vardı; yerden tavana kadar kitaplarla dolu iki duvar dolusu kitaplık. Hem kapının hem de ağır bir kanepenin arkasında duran bir tanesine doğru aceleyle ilerledi.

Sonraki dakikalar sonsuz gibiydi. Ya yanlış yere geldiyse? Ya Julianne, Lord Rannulf'u onu öperken ya da başka bir şekilde onu tehlikeye atarken keşfedilmek üzere başka bir yere sürüklediyse?

Ve sonra kapı tekrar açıldı.

"Burada *olmalı*." Julianne'in sesiydi bu, tiz ve endişeli. "Babam onu bana mezuniyet balom için verdi ve eğer kaybedersem bana çok kızar. Ama sadece takmadığımı görse bile incinir ve üzölür."

Judith, George Amca'nın kızacağını, kırılacağını ya da üzüleceğini düşünemiyordu. "Eğer burada bıraktığını biliyorsan," dedi Lord Rannulf, sesi mükemmel bir şekilde sakın, hatta eğlenerek, "sonra onu kurtaracağız ve bir süre içinde tekrar vals yapıyor olacağız. iki dakika."

Adam mum yakmadan odaya girdi ve Judith, Julianne'in bir ayağını geriye doğru atarak kapıyı kapattığını gördü.

"Ah, canım," dedi, "o kapı her zaman kapanır." Aceleyle Lord Rannulf'un peşinden gitti ve sonra zaferle haykırdı. "Oh, *işte burada!* Biraz dinlenmek için aşağı indiğimde onu burada bırakmış olmam gerektiğini *biliyordum*, ama tabii ki yanıldığımdan ve onu gerçekten kaybettiğimden çok korktum. Lord Rannulf, dansımızın bir bölümünü feda edip babam fark etmeden benimle birlikte aşağı indiğiniz için size nasıl teşekkür edebilirim?"

"Bileğine takarak," dedi, "böylece seni kaçırmadan önce balo salonuna geri götürebilirim."

"Ah, şu toka," dedi. "Yeterince ışık yok. Bana yardım eder misiniz?"

Kadın bileğini kaldırırken adam ona doğru eğildi ve kadın boştaki kolunu adamın boynuna dolayarak ona doğru eğildi.

"Gerçekten çok minnettarım," dedi.

Kapı sanki işaret verilmiş gibi tekrar açıldı ve Horace mumunu havaya kaldırarak bir yemin mırıldandı ve babasının odayı görmesini engellemeye çalıştı.

"Belki de gürültüden uzaklaşmak için buraya gelmek o kadar da iyi bir fikir değildi," dedi yüksek sesle ve içtenlikle. "Gel, baba-"

Ama George Amca, yapması gerektiği gibi, meşhur sıçan kokusunu almıştı. Bir koluyla Horace'ı kenara çekti ve Julianne çığlık atıp geriye sıçradığı ve bir şekilde aşağı kaymış ve her şeyi ortaya çıkarmaya çok yaklaşmış olan elbisesinin göğsüyle boğuştuğu sırada odaya girdi.

Karşı plana başlama zamanı gelmişti.

"Ah, *işte burada*," dedi Judith, iki elinin arasında açılmış büyük bir kitapla öne doğru bir adım atarak. "Ve işte George Amca ve Horace kazananı belirlememe yardım etmek için buradalar. Ve korkarım bu Julianne, Lord Rannulf. Nuh'un sel sularının çekilip çekilmediğini görmek için gemiden ilk gönderdiği kuzgundu. *Sonra* bir güvercin gönderdi. Aslında güvercin üç kez gönderildi, ta ki geri dönmeyene ve Nuh tekrar kuru topraklar olması gerektiğini anlayana kadar. Ama yine de önce kuzgunu gönderdi."

Dördünün de dönüp ona bakışı herhangi bir maskaralığın hakkını verirdi. Kitabı bir çırpıda kapattı.

"Tartışmak aptalca bir şeydi," dedi, "ve üçümüzü bir balonun ortasında cevabı aramak için aşağıya indirmek. Ama Julianne haklıydı, görüyorsunuz Lord Rannulf."

"Pekala," dedi sesli bir iç çekişle, "sanırım yenilgiyi kabul etmeliyim. Yine de iyi oldu. Eğer haklı olsaydım, bir hanımefendinin arkasından böbürlenmek hiç de centilmence olmazdı. Gerçi ben hâlâ İncil'de güvercin olduğu görüşündeyim."

"Bu da ne-" diye başladı Horace.

"Julianne," dedi Judith, kitabı bırakırken onun sözünü keserek, "*hâlâ* o bileziği yakalamakla mı uğraşıyorsun? Yapamıyor musunuz Lord Rannulf? Bırakın ben deneyeyim."

"Hımm," dedi George Amca. "Bir an huzur bulmak için aşağı indim ve kütüphanemin istila edildiğini gördüm. Annen onun bileziğini taktığını biliyor mu Julianne? Gerçi bildiğini söyleyebilirim. Sana bir tavsiye, Bedwyn. Bir hanımefendiyle asla tartışma. O her zaman haklıdır."

Judith, eğer gök gürültüsünü görünür bir biçimde resmedebilseydi, Horace'ın yüzüne olağanüstü bir benzerlik gösterirdi, diye düşündü. Bir an için onunla bakışlarını kilitledi ve gözlerinde cinayeti gördü.

"Bunu aklımda tutacağım, efendim," dedi Lord Rannulf. "Bu kesinlikle kuzgunlar ve güvercinler hakkında son tartışmam olacak."

Julianne, ağzı bir karış açık, yüzü bembeyaz, kolunu Judith'ten çekti, bileziğin mandalını kurcaladı, beceremedi, kaptı ve bulduğu yere, masanın üzerine çarparak geri koydu.

"Horace," dedi, "beni anneme götür. Kendimi baygın hissediyorum."

"Sanırım görevimin başına dönsem iyi olacak," dedi George Amca iç çekerek.

Bir dakika sonra üçü de mumu yanlarına alarak ve kapıyı aralık bırakarak gittiler.

"Hangi kitaptı o?" Lord Rannulf birkaç dakikalık sessizlikten sonra sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Judith. "Odanın içi çok karanlık olduğu için bir unvanı diğerinden ayırır."

"Gemiden çıkan ilk kuşun kuzgun olduğundan emin misin?" diye sordu. Bahse girerim bir güvercindi."

"Kaybedeceksin," dedi. "Ben bir din adamının kızıyım."

"Sanırım," dedi, "Sir George Effingham'ı kızını ciddi bir şekilde tehlikeye attığıma inandırmak için bir komploydü."

"Evet."

"Benim dikkatsizliğim," dedi. "Neredeyse işe yarıyordu. Saçma ve sıkıcı ama esasen zararsız olduğunu düşündüm."

"Ama Horace değil," dedi. "Louisa Teyze de öyle."

"Judith." Ona doğru geliyordu. "Beni sefil bir hayat cezasından kurtardın. Sana nasıl teşekkür edebilirim ki?"

"Ödeştik," dedi. "Geçen hafta yazlıkta beni kurtardın. Ben de bu hafta seni kurtardım."

"Evet." Adamın elleri kadının omuzlarındaydı, sıcak, katı ve tanıdık.
"Judith."

Ona ne zaman kendi adıyla hitap etmeye başlamıştı? Bunu bu gecedan önce de yapmış mıydı? Bakışlarını onun özenle bağlanmış boyun örtüsüne sabitledi ama sadece bir anlığına. Yüzü araya girdi ve sonra ağzı onunkinin üzerindeydi.

Adamın elleri kadının omuzlarından çekilmemesine ve kadının elleri de adamın gece ceketinin yakalarını kavramaktan öteye gitmemesine rağmen derin bir öpücüktü bu. Adam kendi dudaklarıyla onun dudaklarını ayırdı ve kadın ağzını onunkine açtı. Adamın dili ağzına girdi, onu doldurdu, ele geçirdi ve kadın dili emerek daha da derinlere çekti.

Kendini aç bırakılmış ve ardından ziyafet sunulmuş biri gibi hissediyordu. Ona doyamıyordu. Ona asla doyamayacaktı. Onun kolonyasının tanıdık kokusunu alabiliyordu.

Sonra ağzını onunkinden ayırdı ve ay ışığının aydınlattığı odada ona bakıyordu.

"Birileri yokluğunuzu mesele haline getirmeden önce yukarı çıkıyoruz," dedi. Teşekkür ederim, Judith. Şu an ile son dans arasındaki zaman gerçekten de sıkıcı olacak."

Onun sözlerini çok fazla rafine etmemeye çalıştı. Ucuz kurtulduğu için rahatlamıştı. Ona minnettardı. Onun Claire Campbell, aktris ve deneyimli bir fahişe olduğunu düşündüğü zamanları hatırladı. Hepsi bu kadardı.

BÖLÜM XVII

Judith'in dağınık düşüncelerini ve duygularını toparlamak için çok az zamanı vardı. Belki çok az kişi onun Lord Rannulf'un kolunda balo salonuna döndüğünü fark etmişti ama Effingham Teyze kesinlikle fark etmişti ve yüzündeki ifade daha sonra yeğeni için hiç de iyiye işaret değildi. Julianne bir şekilde etrafını beyefendilerle sarmıştı, vals yeni bitmişti ve onların arasında gülüyor ve çırpınıyordu. George Amca, yaşlı beylerden oluşan grubunun yanına dönmüş, onlarla sohbete dalmıştı. Horace'tan hiçbir iz yoktu.

"Ama nereye gittin Rannulf?" Leydi Beamish, Judith'i büyükannesinin yanına götürürken sordu. "Bir an vals yapıyordun ve bir an sonra gitmiştin."

"Bayan Effingham aniden bileziğini kaybetti," diye açıkladı, "ve Bayan Law onu aramamıza yardım edecek kadar nazikti. Neyse ki tam da Bayan Effingham'ın bırakmış olabileceğini düşündüğü yerde bulundu."

Judith'in büyükannesi sakın sakın gülümsedi ama Leydi Beamish keskin gözlerle birinden diğerine baktı. Judith, torunu ile Julianne arasındaki evliliği teşvik etmeye hevesli olanın kendisi olduğunu düşündü. Flörtün daha hızlı ilerlememesi onu hayal kırıklığına uğratmış olmalıydı.

Sonra Lord Rannulf, Judith'in bildiği kadarıyla gece boyunca sadece bir kez dans etmiş olan genç bir bayanı dansa kaldırmak için uzaklaştı ve Bay Tanguay da setini almak için geldi.

Judith gülümseyerek ona dikkatini verdi ama kalbi hâlâ son on beş dakikanın gerginliğiyle çarparken bunu yapmak çok zordu.

Set sona erdiğinde gülüyordu. Karmaşık adımlar ve desenlerle güçlü bir dans olmuştu. Ama Bay Tanguay'ın ona büyükannesinin yanına kadar eşlik etme fırsatı olmamıştı. Onun yerine Branwell önlerinde belirdi ve koluna girdi.

"İzninizle, Tanguay," dedi. "Kız kardeşimle bir dakika konuşmam gerekiyor."

Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Gece boyunca onunla bakışmış, gülümsemiş ve hatta bir kez göz kırpmış olmasına rağmen, diğer genç hanımlarla eğlenmekle o kadar meşguldü ki, sohbet etmek için sadece bir kız kardeşin peşine düşmüştü. Hâlâ gülümsüyordu ama dudaklarında sert bir ifade vardı. Alışılmadık derecede solgundu. Parmakları kızın koluna oldukça acı verici bir şekilde batıyordu.

"Jude," dedi balo salonunun dışındaki sahanlığa çıktıklarında ve duyulup duyulmadıklarından emin olmak için etrafına bakınırken, "sadece gittiğimi bilmeni istedim. Şimdi. Bu gece."

"Balo mu?" Kadın ona şaşkınlıkla baktı.

"Harewood." Gülümsedi ve tanımadığı genç bir adamın kolunda oradan geçmekte olan Beatrice Hardinge'e başıyla selam verdi.

"Harewood mu?" Kadın daha da şaşırmıştı. "Bu gece mi?"

"Effingham az önce benimle konuştu," dedi. "Anlaşılan birkaç gün önce buraya başka biri gelmiş ve önemsiz bir fatura için benden ödeme talep etmiş. Effingham bana haber bile vermeden ona ödeme yapmış. Şimdi hem parayı hem de buraya geldiğim için ona borçlu olduğum otuz poundu geri istiyor." Bir elinin parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Elbette ona geri ödemek istiyorum ama şu anda bunu yapamam. Her şeyi oldukça çirkinleştirdi ve sadece benim hakkımda değil, senin hakkında da oldukça kırıcı şeyler söyledi. Burnuna iyi bir tane patlatırdım, hatta ona meydan okurdum ama nasıl yapabilirdim ki Jude? George Amca'nın evinde misafir olarak bulunuyorum ve etrafımız diğer misafirlerle çevrili. Bu zevksizliğin dibine vurmak olurdu. Gitmek zorundayım, hepsi bu."

"Ama bu gece, Bran?" Bran'ın elini iki eliyle kavradı. Bütün bunların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Horace öfkesini ve hayal kırıklığını kardeşinden bu şekilde çıkarmaya nasıl cüret ederdi? "Neden en azından sabaha kadar beklemiyorsun?"

"Yapamam," dedi. "Şimdi gitmek zorundayım. Kıyafetlerimi değiştirir değiştirmez. Bir nedeni var."

"Ama gecenin bir yarısı? Oh, Bran," dedi, "ne yapacaksın?"

"Benim için endişelenmeyin," dedi elini geri çekerken ve oldukça tedirgin görünüyordu. "Bir şey buldum. Sana söz veriyorum, kısa sürede servetimi kazanacağım." Ona eski sırtışının bir hayaletini gösterdi. "Ve sonra babama son zamanlarda benim için harcadığı fazladan her şeyi geri ödeyeceğim ve siz kızlar yine güvende olacaksınız. Gitmem gerek Jude. Daha fazla gecikmemeliyim."

"En azından seninle yukarı geleyim," dedi, "üstünü değiştirdikten sonra seni yolda görürüm."

"Hayır, hayır." Tekrar etrafına bakındı, belli ki gitmeye can atıyordu. "Sen burada kal, Jude. Fark edilmeden sıvışmak istiyorum. İlk fırsatta Effingham'a borcumu ödeyeceğim, sonra da kız kardeşim hakkında söylediklerinin bedelini başka bir şekilde ödeyeceğim." Başını eğdi ve onu yanağından öptü.

Onun gidişini biraz dehşet içinde ve güçlü bir önsezi duygusuyla izledi. Belli ki pek çok kişiye yüklü miktarda borcu vardı ve şimdi bunların arasında Horace da vardı -belli ki otuz pounddan çok daha büyük bir meblağ için. Yine de gecenin bir yarısı, sonunda servetini çabucak kazanmanın ve borçtan kurtulmanın bir yolunu bulduğuna ikna olmuş bir şekilde kaçıp gidiyordu. Kendine daha derin bir mezar kazmaktan başka bir şey yapmayacağı kesindi.

Ve bu süreçte ailesini tamamen mahvetti.

Balo salonuna yüreği buruk bir şekilde döndü. Lord Rannulf Bedwyn ile son sette dans etme ihtimali bile onu neşelendirememişti.

Birkaç dakika içinde daha fazla hayal kırıklığına uğrayacaktı.

"Judith," dedi büyükannesi elini tutup sıkarak, "sevgili Sarah kendini hiç iyi hissetmiyor. Burası çok cereyan yapıyor, kapılar ve

Pencereler açık ve çok gürültülü. Belki Lord Rannulf'u çağırırsınız."

"Telaşa gerek yok Gertrude," dedi Leydi Beamish. "Yüzümü yelpazelediğinizden beri kendimi daha iyi hissediyorum."

Ama Judith ona baktığında, yaşlı kadının her zaman solgun olan teninin gri bir renk aldığını ve her zamanki düzgün duruşunun biraz bozulduğunu görebiliyordu.

"Yorgunsunuz hanımefendi," dedi, "bunda şaşılacak bir şey yok. Saat gece yarısını çoktan geçti. Lord Rannulf'u mutlaka getireceğim."

Gereksiz olduğunu kanıtladı. Judith setler arasındaki kalabalıkta onu aramaya başladığında bile gelmişti. Büyükannesinin sandalyesine eğildi ve onun ellerinden birini kendi eline aldı.

"Yorgun musun büyükanne?" diye sordu, yüzünde ve sesinde öyle bir nezaket vardı ki Judith'in kalbi yerinden çıkacakmış gibi oldu. "İtiraf etmeliyim ki ben de yorgunum. Arabayı hemen getirteceğim."

"Saçmalık!" dedi. "Hayatımda hiçbir balodan erken ayrılmadım. Ayrıca, iki set kaldı ve zamanınızı ayırdığınız iki genç bayan var."

"Bir sonraki set için kimseyle anlaşımadım," dedi, "ve Bayan Law son sette partnerim olacaktı. Eminim beni mazur görecektir."

Judith ikisine de, "Kesinlikle öyle yapacağım," diye güvence verdi.

Leydi Beamish ona baktı, bariz yorgunluğuna rağmen gözleri hâlâ keskindi.

"Teşekkür ederim, Bayan Law," dedi. "Hem nazik hem de kibarsınız. Pekâlâ, o zaman Rannulf, arabayı çağırabilirsin. Gertrude, canım, seni terk etmek zorunda kalacağım."

Judith'in büyükannesi kıkırdadı. "Son yarım saattir gözlerimi nasıl açık tutacağımı bilemiyorum," dedi. "Bir sonraki set bittikten sonra Judith'e odama gitmeme yardım etmesini söyleyeceğim, eğer çok iyi olacaksa. Sonra isterse son set için geri dönebilir. Son derece keyifli bir akşam oldu, değil mi?"

"Bayan Law," dedi Lord Rannulf, "ahıra bir mesaj götürmesi için bir hizmetçi bulmama yardım eder misiniz?"

Onun rütbesinde ve tavrında biri elbette bir hizmetkâr bulmakta ve onun dikkatini çekmekte zorlanmazdı. Mesaj hiç vakit kaybetmeden gönderildi. Judith bu fırsatı kullanarak aynı hizmetkârdan Tillie'yi büyükannesinin odasına göndermesini istedi. Ama Lord Rannulf onunla özel olarak konuşmak istemişti. Balo salonunun dışında, kısa bir süre önce Branwell'le birlikte durdukları yerin neredeyse aynısında durdular. Ellerini arkasında kavuşturmuş ve ona doğru biraz eğilmişti.

"Son set için söyleyemeyeceğim kadar üzgünüm," dedi.

"Ama biz çocuk değiliz ki," dedi gülümseyerek, "beklediğimiz bir ikramdan mahrum kaldığımızda öfke nöbeti geçirelim."

"Belki de sen bir azizsin, Judith," dedi, gözleri eski alaycılığıyla kısılmıştı. "Değilim. Şu anda balo salonunun ortasında öfke nöbeti geçirebilir, sırtüstü uzanabilir, topuklarımı ahşap zemine vurabilir, yumruklarımı havaya kaldırabilir ve en iğrenç küfürleri edebilirim."

Kadın keyifli bir kahkaha attı ve adam başını iki yana eğip dudaklarını büzdü.

"Siz kahkaha ve mutluluk için yaratıldınız," dedi. "Yarın sabah sizi ziyaret edebilir miyim?"

Ne için?

"Eminim herkes çok memnun olacaktır," dedi.

Adam ona sabit gözlerle baktı, alaycı bakışları hâlâ derinliklerinde

gizleniyordu. "Kasıtlı olarak kalın kafalılık ediyorsun," dedi. "Sana bir şey

sorabilir miyim diye sordum.

Sen, Judith."

Elbette tek bir şeyi kastetmiş olabilirdi. Ama daha önce de sormuştu - kadının rahatsız edici bulduğu bir şekilde- ve o da kesin bir dille olumsuz yanıt vermişti. Ama bu iki hafta önceydi. O zamandan beri çok şey olmuştu. Çok şey değişmişti, ama belki de onun hakkındaki kendi görüşünden başka bir şey değişmemişti. Onun hakkındaki düşünceleri de pek değişmiş olamazdı, değil mi? O hâlâ hiçbir zaman varlıklı olmamış ama şimdi yoksullaşmış bir taGra papazının yoksul kızıydı.

hâlâ bir dükün oğluydu ve unvanda ikinci sıradaydı.

"Nasıl isterseniz." Fısıldadığını fark etti ama adam onu duyuyordu.

Ona derin bir selam verdi ve birlikte balo salonuna döndüler, orada büyükannesinin ayağa kalkmasına yardım etti, kolunu koruyucu bir şekilde kendi kolunun arasına soktu, onu uzun saç tüyleri sert bir nezaketle başını sallayan Effingham Teyze'ye doğru götürdü ve sonra balo salonundan çıktı.

Judith, Leydi Beamish'in az önce boşalttığı koltuğa oturdu ve gecenin geri kalanının bu akşam olanları sindirmek için yeterince uzun olup olmayacağını merak etti.

"Merak etme Judith, aşkım," dedi büyükannesi, tombul bir elini kucağındaki iki elinin üzerine koyup okşayarak. "Müziğin son barı da bitmeden balo salonunu terk etmeye hiç niyetim yok. Ama Sarah'nın beni terk ediyormuş gibi hissetmesini istemedim. Korkarım oldukça hasta ve bir süredir de öyle, gerçi sağlığından hiç söz etmez."

Ve sonuçta Judith son sette yine Lord Braithwaite ile dans etti; oysa kendi odasına çekilmeyi tercih ederdi. Kafasında Branwell'le ilgili üzücü düşünceler, yarın sabahki ziyaretle ilgili endişeli ve coşkulu düşüncelerle birlikte çalkalanırken, bir yandan da Lord Braithwaite'in hafif çapkın konuşmalarına gülümseyerek karşılık vermek zorunda kalıyordu.

Sabah saat bire kadar bitmeyen tam teşekküllü bir balo ülkede nadir görülürdü. Dışarıdan gelen konukların çoğu daha final seti bitmeden ayrıldı. Hiçbiri daha sonra uzun süre kalmadı. Orkestra da öyle. Kapıların dışında küçük bir kargaşa duyulduğunda balo salonunda sadece aile, misafirler ve birkaç hizmetçi kalmıştı.

Tillie'nin sesi kâhyanın daha yumuşak ve sert tonlarının üzerinde duyulabiliyordu.

"Ama onunla *şimdi* konuşmalıyım," diyordu Tillie, belli ki bir şeye sinirlenmişti. "Yeterince uzun süre bekledim. Belki de çok uzun."

Kâhya itiraz etti, ama Judith'in henüz ayağa kalkmış olan büyükannesi

Judith'in koluna yaslanmış, şaşkınlıkla kapıya doğru bakıyordu. "Tillie?" diye seslendi. "Sorun nedir? Buraya gel, hadi."

Tillie ellerini ovuşturarak ve yüzü perişan bir halde balo salonuna doğru koşarken herkes durup onu izledi ve dinledi.

"Mücevherleriniz, hanımefendi," diye bağırdı.

"Peki ya onlar?" George Amca kendini zorlayarak sordu.

"Gitti!" Tillie, trajik bir kahramanın imreneceği bir ses tonuyla duyurdu. "Hepsi gitmiş. Oraya gittiğimde kutu açıldı ve soyunma odanızda baş aşağı yerde duruyordu hanımefendi ve üzerinizdekiler dışında tek bir parçadan bile iz yoktu."

"Saçmalama, Tillie," dedi Horace, babasının yanına yaklaşarak. "Büyükannemin baloya yetişme telaşı yüzünden dökülmüşlerdir ve sen de onları daha sonra düzgünce yerleştirmek üzere bir çekmeceye yığmışsındır. Sadece unutmuşsun."

Tillie ağırbaşlılığını topladı. "Ben böyle bir şey yapmazdım, efendim," dedi. "Kutuyu dökmezdim ve eğer dökmüş *olsaydım*, her parça alınıp ait olduğu yere geri konulana kadar orada kalırdım."

Bu arada metresi Judith'in elini o kadar sıkı tutuyordu ki, tüm halkaları torununun eline acı verici bir şekilde batıyordu.

"Gittiler mi, Tillie?" diye sordu. "*Çalındılar mı?*"

Sanki diğer herkes sadece bu kelimenin söylenmesini bekliyormuş gibiydi. Bir ses uğultusu ve bir heyecan kreşendosu vardı.

Effingham Teyze sert bir sesle, "Bu evde hırsız falan yok," dedi. "Bu nasıl bir fikir! Daha dikkatli bakmalısın, Tillie. *Bir yerlerde* olmalılar."

"Her yerde avlandım, hanımefendi," dedi Tillie. "*Üç kez.*"

"Bayan Hardinge, "Bu gece burada birkaç yabancı ve onların bazı hizmetkârları var," dedi.

Bay Webster ona, "*Biz de hepimiz yabancıyız,*" diye hatırlattı.

"Misafirlerimizden herhangi birinden şüphelenmemiz mümkün değil," dedi George Amca.

"*Biri* annemin mücevherlerini çalmış," dedi Louisa Teyze ona. "Belli ki kendi başlarına kaybolmamışlar."

"Ama kimin bir nedeni olabilir ki?" diye sordu annesi.

Branwell, diye düşündü Judith ve anında utandığını hissetti. Bran asla hırsızlık yapmazdı. Çalar mıydı? Kendi büyükannesinden? Ama tam da bu nedenle eylemini çalmak yerine ödünç almak olarak haklı çıkarır mıydı? Bunu başka kim yapmış olabilirdi? Bran bu akşam daha da köşeye sıkışmıştı. Balonun ortasında, gecenin bir yarısı Harewood'dan ayrılmıştı. Çok tedirgindi. Onunla birlikte yukarı çıkmasını ya da onu yolda görmesini istememişti. *Branwell*. Bran'di. Ve yakında herkes de bunu anlayacaktı. Başının döndüğünü hissetti ve bayılmamak için dikkatini toplamak zorunda kaldı.

"Kimin parası eksik?" Horace sordu.

Sözleri havada bir müstehcenlik gibi asılı kaldı. Kimse cevap vermedi.

"Peki bu fırsatı kim buldu?" diye sordu. "Büyükanneimin mücevherlerini nerede sakladığını bilen ve onları almak için odasına girecek kadar cesur olan kim?"

Branwell. Judith'e öyle geliyordu ki, bu isim sessizliğin içinde adeta çığlık atıyordu.

"Dışarıdan biri olamaz," diye devam etti Horace. "Tabii çok cesur bir adam değilse ya da evde bir suç ortağı yoksa. Doğru odayı kim nereden bilebilir? Fark edilmeden bu işi nasıl başarabilirdi? Ya da balo salonundan kaçırılmadan? Balo salonunda uzun süre kaybolan biri var mıydı?"

Branwell.

Bundan sonra herkes aynı anda konuşmaya başladı. Herkesin bir fikri, bir önerisi ya da hırsızlıkla ilgili şok edici bir yorumu vardı. Judith başını büyükannesine doğru eğdi.

"Oturur musun büyükanne?" diye sordu. "Titriyorsun."

İkisi de oturdular ve Judith yaşlı kadının ellerini

ovuşturdu. "Bulunacaklar," dedi. "Merak etmeyin."

Ama Branwell şimdiye kadar ne kadar at sürmüştü? Ve nereye gidiyordu? Mücevherlerle ne yapacaktı? Rehin mi bırakacaktı? Satacak mıydı? Elbette bunu yapmazdı. Vicdanında onurundan geriye kalanlar vardı. Mücevherlerin geri alınabilir olması gerektiğini görmeliydi. Ama nasıl kurtarılabilirlerdi ki?

"Mücevherlerin değerinden çok," dedi büyükannesi, "büyükbabanın onları bana vermiş olması önemli. Kim benden bu kadar nefret edebilir Judith? *Kendi odamda* bir hırsız vardı. Bir daha oraya nasıl girebilirim?"

Sesi titriyordu ve nefes nefese kalmıştı. Sesi yaşlı ve yenilmiş gibiydi.

George Amca ve Horace sonunda tekrar kontrolü ele aldılar. Herkesin sorgulanabilmesi için uşağı bütün hizmetçileri çağırması için gönderdiler. Judith büyükannesini yukarı, kendi odasına götürmek istedi, orada sessiz olabilirdi ve Tillie belki ona bir fincan çay ve gece giymesi için kıyafetlerini getirebilirdi. Ama büyükannesi kımıldamadı.

Judith önümüzdeki yarım saat boyunca bunun uzun ve sıkıcı bir süreç olduğunu ve hiçbir yere varmayacağını düşündü. Onu her şeyden çok şaşırtan şey, henüz kimsenin Branwell'i özlememiş olmasıydı. George Amca balo başladığından beri üst kattaki yatak odasına çıkan hizmetçi olup olmadığını sordu. Judith'in odasından çıkarken karşılaştığı oda hizmetçisi de dahil olmak üzere üçü çıkmıştı. Hepsinin yukarıda olmak için iyi bir nedeni vardı ve hepsi de Harewood'da güvenilir olduklarına karar verilecek kadar uzun süre çalışmışlardı.

"Ve oraya başka kimse gitmedi mi?" George Amca iç çekerek

ekledi. "Lütfen efendim," dedi hizmetçi kız. "Bayan Law çıktı."

Bütün gözler Judith'e çevrildi ve Judith kızardığını hissetti.

"Büyükannemin küpelerini değiştirmek için yukarı çıktım," dedi. "Diğerleri onu sıkıştırıyordu. Ama mücevher kutusu o sırada her zamanki yerindeydi ve tüm mücevherler içindeydi. Takası yaptım ve geri geldim. Hırsızlık o zamandan beri gerçekleşmiş olmalı. Bir bakayım. Birinci ve ikinci setler arasındaydı."

"Ama siz odanızdan *çıkıyordunuz* hanımefendi," dedi oda hizmetçisi. "Siz uçuyordunuz ve birbirimize çarptık. Hatırladınız mı?"

"Bu doğru," dedi Judith. "Büyükanneimin istediği küpeler retikülümdeydi, hepimizin Grandmaison'da olduğu akşamdan beri oradaydılar."

Horace, "Balo salonuna dönerken az kalsın bana çarpıyordun kuzen," dedi. "Nefes nefese kalmıştın. Neredeyse panik içinde görünüyordun. Ama evet, bunun birinci ve ikinci setler arasında olduğunu doğrulayabilirim."

"Judith, aşkım." Büyükannesi gözyaşlarına çok yaklaştı. "Seni oraya gönderdim ve belki de ölüme gönderiyordum. Ya hırsızın üzerine yürüseydin? Kafana vurulabilirdi."

"Öyle bir şey olmadı büyükanne," dedi yatıştırıcı bir sesle. Keşke *olsaydı* Bran'ın üzerine yürüdü. Bütün bu kabusu önleyebilirdi.

"Pekala," dedi Horace hızlıca, "aramaya başlamamız gerekecek, hepsi bu."

"Tatsız," dedi George Amca. "İnsanların odalarını arayamayız ve hırsız mücevherleri halka açık odalardan birine saklamış olamaz."

Horace, "Ben kendi *adıma* odamın aranmasına itiraz etmiyorum," dedi. "Aslında, Peder, ilk aranacak odanın burası olmasında ısrar ediyorum."

Kâhya öne çıkarak, "Müsaadenizle Sör George," dedi, "kimsenin itirazı yoksa kendi odamın ve diğer hizmetkârların da aranması için gönüllü olacağım. İtirazı olan varsa, şimdi söylesin."

Hizmetkârların hepsi sükûnetini korudu. Sonuçta hangisinin itiraz etmesi, anında şüphe uyandıracaktı ki?

Lord Braithwaite boğazını temizledi. "Benim odamı da arayabilirsiniz, efendim," dedi.

Judith çoğu durumda isteksiz olduğunu tahmin etse de, diğer konuklardan mırıldanarak onaylayanlar oldu. İnsanın odasının aranması, birkaç dakikalığına da olsa hırsızlıktan şüphelenildiğini hissetmesi ihlal gibi gelirdi. Ama ağzını kapalı tuttu.

George Amca, Horace, uşak ve Tillie balo salonunu terk ettikten sonra tekrar, "Odana gitmek ister misin büyükanne?" diye sordu. "Ya da istersen benim odama?"

"Hayır." Büyükannesi Judith'in onu hiç görmediği kadar kederli görünüyordu. "Ben burada kalacağım. Umarım mücevherleri bulmazlar. Bu aptalca değil mi? Bu evde birinin onları çaldığını bilmektense onları bir daha hiç görmemeyi tercih ederim. Her kimse neden bana *sormadı*? Bende çok var. İhtiyacı olan herhangi bir akrabama, arkadaşıma ya da hizmetçime verirdim. Ama sanırım insanlar sormayacak kadar gururlular, değil mi?"

Julianne annesinin kollarında hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve bu sırada oldukça güzel görünüyordu.

"Bu son derece *berbat* bir akşam oldu," diye feryat etti. "Her anından nefret ettim ve eminim herkes bunun bir felaket olduğunu söyleyecek ve hayatları boyunca bizden bir daha davet kabul etmeyecek."

Hizmetçiler sessizlik içinde duruyordu. Konuklar küçük, bilinçli gruplar halinde toplanmış, kısık seslerle konuşuyorlardı.

Arama ekibinin dönmesi için yarım saat daha geçti. George Amca, "Bu bulundu," dedi üzerine çöken sessizliğe doğru balo salonunda. "Tillie bunu tanıdı. Kayınvalidesinin mücevher kutusundan." Genellikle en değerli mücevherlerinin bulunduğu şarap rengi kadife çantayı havaya kaldırdı. Çantanın boş olduğu çok belliydi. "Ve bu da kutudan." Diğer elinin baş ve işaret parmakları arasında tek bir elmas küpe tuttu.

Küçük ses dalgası anında tekrar kayboldu.

"Bu eşyalar hakkında bir şey söylemek isteyen var mı?" George Amca sordu. "Aynı odada bulundular."

Branwell'in. Judith midesinin bulandığını

hissetti. Görünüşe göre kimse bir şey

söylemek istemiyordu.

"Judith," dedi George Amca, alçak ve ifadesiz bir sesle, "çanta tuvalet masanın çekmecelerinden birinin dibindeydi. Küpe yerdeydi, neredeyse kapının arkasında gözden uzak bir yerde."

Judith birden kendini uzun, karanlık bir tünelden ona bakıyormuş gibi hissetti. Sanki zihni hâlâ onun az önce söylediği sesleri çözmeye, onlardan mantıklı kelimeler çıkarmaya çalışıyormuş gibi hissetti.

"Diğer her şeyi nereye sakladın Judith?" diye sordu ona, hâlâ o düz ses tonuyla. "Senin odanda değil."

"Ne?" Ağzından herhangi bir ses çıktığından emin değildi. Dudaklarının o kelimeyi oluşturduğundan bile emin değildi.

"Bir yanlış anlaşılma varmı gibi davranmanın bile bir anlamı yok," dedi George Amca. "Öz büyükannenden pahalı mücevherler çaldın, Judith."

"Ah, seni nankör, kötü kız!" Effingham Teyze çığlık çığlığa bağırdı. "Senin ve değersiz ailen için yaptığım onca şeyden sonra. Bunun cezasını çekeceksin, inan bana. Suçlular daha azı için asılır."

"Polis memurunu çağırmalıyız, baba," dedi Horace. "Kirli aile çamaşırlarımızı bu kadar alenen ortaya döktüğümüz için herkesten özür dilerim. Eğer Judith olduğunu bilseydik, her şeyi saklar ve soruşturmadan önce herkesin yatmasını beklerdik. Ama nereden bilebilirdik ki?"

Judith ayağa kalktığını bile hatırlamadan ayağa kalktı. "Ben

hiçbir şey almadım," dedi.

"Tabii ki yapmadın. Tabii ki öyle değil," dedi büyükannesi, tekrar elini tutarak. "Ortada kesinlikle bir yanlış anlaşılma var George. Judith benden bir şey çalacak en son kişidir."

"Ama yine de," dedi Julianne küçümseyerek, "tek kuruş parası yok, büyükanne. Senin var mı Judith?"

Horace, "Kardeşi de borç batağında," dedi. "İtiraf etmeliyim ki Tillie buraya keşif için ilk geldiğinde ondan şüphelenmiştim. Balonun ortasında ortadan kaybolduğunu başka kimse fark etti mi? Korkarım bunun nedeni, bana olan önemsiz bir borcunu ona hatırlatmamdı. Yüksek sesle söylemekten nefret etsem de gerçekten aptalca bir şey yaptığını düşündüm. Ama görünen o ki Judith'miş."

"Ya da Judith Branwell'le işbirliği yapıyor," dedi Effingham Hala. "Öyle, değil mi, seni kötü kız? Mücevherler bu yüzden mi odanda değil? Kardeşin onları alıp kaçtı mı?"

"Hayır, hayır, hayır!" Büyükanne ağladı. "Judith yanlış bir şey yapmadı. O çanta . . . Judith'e bazı eşyalarını saklaması için verdim. Ve şu küpe. Judith sık sık kulaklarımı sıkıştırdıklarında onları benden alır, tıpkı şu anda taktıklarım gibi. Onları bana geri getirirken bir tanesini düşürmüş olmalı ve biz fark etmemişiz."

George Amca aynı düz sesle, "Bu çok iyi bir deneme bile değil, kayıvalı," dedi. "Sanırım şimdi hepimiz yatağa gidip uyumaya çalışmalıyız. Judith'in icabına sabah bakılacak. Kimse onu tekrar görmek zorunda kalmanın utancıyla yüzleşmek zorunda kalmayacak. Babasının ilgilenmesi için eve gönderileceğini söyleyebilirim. Bu arada Branwell'i takip ettirmemiz gerekecek."

"Baba," dedi Horace, "ben hala bir polis memurunun-"

George Amca kararlı bir şekilde, "Judith'i bir hücreye attırıp tüm taşranın dedikodusunu yapacağı iğrenç bir sansasyon yaratmayacağız," dedi.

Judith iki elini de ağzına götürdü. Tüm bunlar, uyanmayı umabileceği bir kâbus olamayacak kadar korkunçtu.

"Effingham Teyze, "Ağabeyimin yıllar önce yapması gerektiği gibi seni kırbaçlayacağını umuyorum, Judith," dedi. Bu öneriyi içeren bir mektup yazacağım. Ve umarım bu gece onu odasına kilitlemeyi düşünüyorsundur, Effingham, böylece hepimizi uykumuzda soyamaz."

"Melodrama kaçmayacağız," dedi George Amca, "bu sahne en kötü melodramlara rahatsız edici bir benzerlik gösterse de. Judith, şimdi odana git ve sabah seni çağırana kadar orada kal."

"Büyükanne." Judith ona döndü ve iki elini birden uzattı. Ama büyükannesi kendi ellerini kucağında sıkıca kavuşturmuştu ve başını kaldırıp bakmadı.

"Branwell'in borcu var," dedi Judith'ten başka kimsenin duyamayacağı kadar sessiz bir sesle, "ve sen bana söylemedin. Eğer isteseydi ya da sen isteseydin ona mücevherlerimin bir kısmını *verirdim*. Bunu bilmiyor muydun?"

Büyükannem inanmıştı o zaman. Judith'in Bran'le birlikte onu soyamak için

komplot kurduğuna inanmıştı. En kötü andı.

Judith, yaşı kadının ellerine bir damla gözyaşı düştüğünü görünce, "Ben yapmadım büyükanne," diye fısıldadı.

Daha sonra balo salonundan çıkıp odasına nasıl gittiğini asla öğrenemedi. Ama oraya vardktan sonra uzun, çok uzun bir süre kapalı kapının önünde durdu, elleri arkasındaki kolu ölümüne kavramıştı, sanki kendisiyle evrenin üzerine çökmesi arasında duran tek şey vücudunun ağırlığıydı.

BÖLÜM XVIII

Rannulf, Harewood Grange'e doğru uzun araba yolunda ilerlerken, günün sosyal bir ziyaret için gerçekten çok erken olduğunu düşündü, özellikle de bir balodan sonraki sabah. Ama şafak söktüğünden beri kafesteki bir ayı gibi odasında volta atmış, cevaplaması gereken mektuplar ve incelemesi gereken başka bir hesap defteri olmasına rağmen aşağı indikten sonra bile hiçbir şeye odaklanamamıştı.

Bu yüzden, en azından Sör George Effingham'ı ayakta bulma umuduyla ve Judith'in hâlâ yatağında olmayacağına emin olarak erkenden gelmişti. Judith de dün gece onun kadar zor uyumuş muydu? Dün akşam onun ne demek istediğini kesinlikle yanlış anlamış olamazdı. Onun hakkında ne hissediyordu? Ona ne cevap vermeyi planlıyordu?

Eğer yine hayır çıkarsa, o zaman bunu kabul etmek zorunda kalacaktı.

Bu kasvetli bir düşünceydi ama dün gece aralarında manyetik bir çekim olduğunu hayal etmediği umuduna sarıldı. *Kesinlikle* öyle olamazdı. Ama atını ahırın avlusuna sürüp Bucephalus'u bir seyise teslim edip eve doğru ilerlerken kalbi alışık olmadığı bir endişeyle çarpıyordu.

Kapıyı açan hizmetçiye, "Sör George'a onunla özel olarak konuşup konuşamayacağımı sor," dedi.

Bir dakika sonra, dün gece neredeyse ölümle burun buruna geldiği kütüphaneye götürülüyordu. Sör George büyük bir meşe masada oturuyordu.

asık suratlıydı. Ama o zaman da nadiren farklı görünürdü, diye düşündü Rannulf. Aile çevresinden hoşnut olmayan ama kendi arkadaşlığından da pek memnun olmayan bir adamın resmiydi.

"Günaydın efendim," dedi Rannulf. "Dün akşamki eğlenceden sonra herkesin iyi uyuduğuna inanıyorum?"

Sör George homurdandı. "Erken çıkmışsın Bedwyn," dedi. "Julianne ya da diğerlerinin henüz uyandığından emin değilim. Ama senin işin benimle, değil mi?"

"Çok kısa efendim," dedi Rannulf. "Yeğeninizle özel olarak konuşmak için izninizi istiyorum."

"Judith ile mi?" Sör George kaşlarını çattı ve eli tüy kaleme uzanıp onunla oynamaya başladı.

"Onu dışarıda yürüyüşe çıkarabileceğimi düşündüm," dedi Rannulf. "İzninizle, tabii eğer o da isterse."

Sör George kalemi bıraktı. "Çok geç kaldınız," dedi. "O gitti."

"*Gitti mi?*" Eve gönderileceğini biliyordu, ama bu kadar ani, bu kadar erken, geç bir balodan sonraki sabah? Kuzeninin evlilik planını bozduğu için belki de?

Sir George derin bir iç çekti, sandalyesine geri oturdu ve konuğuna karşısındakine oturmasını işaret etti. "Sanırım bunu tamamen sizden ya da Leydi Beamish'ten saklamanın bir anlamı yok," dedi, "yine de bu iğrenç ayrıntıları diğer komşularımızdan saklamayı umuyordum ve hâlâ da umuyorum. Dün gece burada bazı tatsızlıklar oldu Bedwyn. Kayınvalidemin mücevherleri akşam saatlerinde çalındı ve yapılan aramada Judith'in odasında oldukça açık ve lanetleyici kanıtlar bulundu. Ayrıca balo sırasında orada bulunmak için açık bir nedeni olmadığı bir zamanda odasından aceleyle çıkarken görüldü ve bundan kısa bir süre sonra Branwell Law ortadan kayboldu. Balonun ortasında kimseye tek kelime etmeden Harewood'u terk etti."

Rannulf kıpırdamadan oturdu.

"Judith gece boyunca odasına hapsedildi," diye devam etti Sir George, "yine de onu kilitlemeyi ya da korumaya almayı reddettim. Ona bir mahkûm gibi davranmak tüm ailem için bir şekilde küçük düşürücü görünüyordu. Niyetim onu bu sabah kendi arabamla ve bir mektupla birlikte eskort eşliğinde evine göndermekti."

babasına. *Bu* mektup." Masanın üzerindeki katlanmış, mühürlenmiş bir kâğıda vurdu. "Ama bir hizmetçiyle birlikte erkenden gidip kapısını çaldığımda cevap veren olmadı. Oda boştu. Eşyalarının hepsi olmasa da çoğu hâlâ orada ama kendisi kesinlikle yok. Uçup gitmiş."

"Sence eve mi gitti?" Rannulf ağır bir sessizliği bozarak sordu. "Bundan şüpheliyim," dedi Sir George. "Kayınbiraderim sert bir adamdır.

"Kayınbiraderim sert bir adamdır.

Onun durumundaki bir kadının gönüllü olarak koşacağı türden biri. Ve onun Kardeşim kesinlikle oraya gitmez, değil mi? Sanırım bir yerde buluşup ganimeti bölüşmek için bir planları var. O mücevherler çok büyük bir servet değerinde olmalı ama kayınvalidem onların en değerlilerini güvenli bir yere koymama asla izin vermez."

"Şimdi ne yapmayı planlıyorsun?" Rannulf sordu.

"Keşke hiçbir şey yapmasaydım," dedi Sir George ona açık yüreklilikle. "Onlar Leydi Effingham'ın öz yeğenleri ve kayınvalidemin torunları. Ama en azından mücevherler geri alınmalı. Sanırım kaçtıklarına ve takip edilmeleri gerektiğine göre, meseleyi sağduyuyla ele almak için artık çok geç. Sanırım adalete teslim edilmeleri ve hapiste yatmaları gerekecek. Bu hiç de hoş bir ihtimal değil."

"O halde takip olacak, öyle mi?" Rannulf sordu.

Sir George yine içini çekti. "Elimizden geldiğince sessiz kalacağız," dedi, "ama bir ev dolusu hizmetkâr ve misafir varken rüzgârı susturmaya da çalışabilirim. Oğlum yarın sabah misafirlerimizi yolda gördükten sonra onların peşine düşecek. Para değil mücevher taşıdıkları ve mücevherler kolay kolay elden çıkarılamayacağı için tek mantıklı varış noktalarının Londra olduğuna inanıyor - ve ben de ona katılıyorum. Şansı yaver giderse -eğer *hepimiz* şanslıysak- onları orada takip edecek ve kendisi yakalayacak. Büyük olasılıkla Bow Street Runners'ın hizmetlerine başvurmak zorunda kalacaktır."

Kısa bir süre sessizlik içinde oturdular ve sonra Rannulf aniden ayağa kalktı.

"Sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim, efendim," dedi. "Büyükanнемden başka hiç kimsenin benim aracılığımla bu konuda bir şey duymayacağından emin olabilirsiniz."

"Çok nazıksınız." Sör George da ayağa kalktı. "Bu kötü bir iş."

Rannulf araba yolundan aşağı inerken, kısa bir süre önce çıktığı yoldan biraz daha hızlıydı. Böyle bir şeyin olacağını tahmin edebilirdi. Kendisi de Bayan Effingham'la evlenmek için tuzağa düşürülmeye çok yaklaşmıştı ama Horace Effingham söz konusu olduğunda muhtemelen baş düşman bile değildi. Kendini en çok Judith tarafından aşağılanmış hissedecekti. Cezalandırmaya en çok niyetli olması gereken kişi oydu.

Bu, seçtiği kötü bir cezaydı ve muhtemelen daha da kötüleşecekti.

Büyükannesi özel oturma odasında bir mektup yazıyordu. İçeri girmesi için yaptığı çağrıya cevap verdiğinde ona gülümsedi ve kalemını bıraktı.

"Güneşin yeniden parladığını görmek ne kadar güzel," dedi. İnsanın moralini yükseltiyor, değil mi?"

"Büyükanne." Odanın öbür ucundan ona doğru yürüdü ve ellerinden birini tuttu. "Senden birkaç günlüğüne ayrılmak zorundayım. Belki daha da uzun."

"Ah." Gülümsemeye devam etti, ama gözlerinin arkasında bir şey düzleşmişti. "Evet, elbette, huzursuz oldunuz. Anlıyorum."

Elini dudaklarına götürdü.

"Birisi dün gece balo sırasında Bayan Law'ın mücevherlerini çalmış," dedi, "ve suç doğrudan Judith Law'ın üzerine atılmış. Kanıtlar onun odasında bulundu."

"Oh, hayır, Rannulf," dedi, "bu olamaz."

"Gece bir ara kaçtı," dedi, "sanırım kendini daha da suçlu göstermek için."

Kadın ona baktı. "Bayan Law'ın böyle bir şey yapacağına asla inanmazdım," dedi. "Ama zavallı Gertrude. Bu mücevherlerin onun için manevi değeri çok büyük."

"Ben de Judith'in böyle bir şey yaptığına inanmıyorum," dedi. "Onun peşinden gidiyorum." "Judith," dedi kadın. "O senin için Judith, öyle mi Rannulf?"

"Bu sabah ona evlenme teklif etmek için Harewood'a gittim," dedi.

dedi.

"Pekala." Sesinde her zamanki canlılık geri gelmişti. "Daha fazla gecikmeseniz iyi olur."

On beş dakika sonra terasta, sırtı dik ve desteksiz bir şekilde durmuş, ahırdan çıkarken ona el sallıyordu.

Judith, içinde bulunduğu durumun doğası üzerinde düşünmesine izin verseydi, şüphesiz kendini çok korkmuş hissedirdi. Elinde sadece temel eşyalarından oluşan küçük bir çantayla yalnızdı. Bir ya da belki iki hafta yürüdükten sonra ulaşmayı umabileceği Londra'ya doğru yola çıkmıştı. Ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Otobüs bileti, bir gecelik konaklama ya da yiyecek alacak parası yoktu. Londra'ya ulaştığında -ya da ulaşırsa- Branwell'i nasıl bulacağını ya da mücevherleri geri alıp büyükannelerine götürmek için çok geç olup olmayacağını bilmiyordu.

Bu arada bir takip olması kaçınılmazdı. George Amca ya da bir polis memuru ya da

-En kötüsü de, Horace her an arkasından dörtnala gelip onu hapse sürükleyebilirdi. Harewood'dan kaçtıktan sonra muhtemelen artık eve dönme seçeneği olmayacaktı. Yine de bunun hapse girmekten daha kötü olmayacağından emin değildi. Masumiyetini kanıtlamak bu kadar imkânsızken ve kimse Branwell'inkini kanıtlayamazken babasının yüzüne nasıl bakacaktı?

Hayır, eve dönmenin korkunç utancıyla yüzleşmek ve Bran'in her zaman işgal ettiği kaideden aşağı düştüğünü görmek düşüncesiydi ki sonunda onu ilk ışıktan hemen önce hala şansı varken tek başına ve yürüyerek kaçmaya ikna etmişti. Bu kadar kolay olmasına şaşırmıştı. Kapısının önünde ya da en azından aşağıdaki koridorda muhafızlar bulmayı ummuştu.

Artık korkuya teslim olmayı reddediyordu. Ne anlamı vardı ki? Her geçen dakika daha da sıcaklaşan bir öğleden sonra, bir ayağını diğerinin önüne koymaya ve her seferinde bir anı yaşamaya odaklanarak yol boyunca ilerledi. Elbette bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Sabah erkenden bir çiftçinin arabasıyla bir ya da iki mil kadar gitmiş ve çiftçi onunla kaba, kuru ekmeğinden bir parça paylaşacak kadar iyi davranmıştı. O zamandan beri

küçük bir derede su içmişti. Ama yine de midesi boşlukla guruldamaya başlamıştı ve hafif bir baş dönmesi hissediyordu. Ayakları ağrıyordu ve muhtemelen su toplamaya başlamıştı. Çantası sanki bir ton ağırlığındaymış gibi hissediyordu.

En azından kendine acımamak çok zordu. En kötüsü de korkudan kudurmaktı.

Arkasından gelen toynak sesleriyle korku sırtına yayıldı. Bunun bir at arabası değil, tek bir at olduğunu düşündü. Gün içinde birkaç kez olmuştu ama yol tekrar açılana kadar saklanmak için çitlerin arasına girmeyi bırakmıştı. Garip bir atın ve garip bir binicinin geçip gittiğini görmenin rahatlamasını bekledi.

Ama bu at onu geçmedi. Ona doğru yaklaşırken hızı yavaşladı -hayal gördüğüne dua etti- ve sağ omzunun hemen arkasında bir süre tepindi. Ne olduğunu bilmediği bir şey için kendini hazırlasa da bakmadı. Bir kırbaç mı? Zincirler mi? Onu devirip yere yapıştıracak uçan bir insan bedeni mi? Kalp atışlarının kulaklarında gümbürdediğini duyabiliyordu.

"Bu bir öğleden sonra gezintisi mi?" diye sordu tanıdık bir ses. "Yoksa ciddi bir yürüyüş mü?"

Dönüp atının sırtındaki iri yarı ve belli belirsiz tehditkâr Lord Rannulf Bedwyn'e baktı. Atını durdurmuştu ve sözlerindeki alaycı ifadeye rağmen ciddiyetle ona bakıyordu.

"Bu sizi ilgilendirmez Lord Rannulf," dedi kadın. "Gidebilirsiniz." Ama nereye gidiyordu? Yine eve mi?

"Bu sabahki randevumuza gelmediniz," dedi, "ben de peşinizden gelmek zorunda kaldım."

Randevuları. Bunu tamamen unutmuştu.

"Sakin bana bunu unuttuğunu söyleme," dedi sanki onun aklını okumuş gibi. "Bu çok alçaltıcı olurdu, biliyorsun."

"Belki de size söylemediler-" diye başladı.

"Söylediler."

"Peki, o zaman," dedi, "onun daha fazla konuşmayacağı anlaşıldığında, "sen

ya da geri dönebilirsiniz Lord Rannulf, hangisini seçerseniz. Bir hırsızla iş birliği yapmak istemezsiniz."

"Sen bu musun?" diye sordu ona.

Bu soruyu sorduğunu duymak inanılmaz derecede

acı vericiydi. "Kanıtlar çok güçlüydü," dedi ona.

"Evet, biliyorum," dedi. "Er ya da geç aranacağını tahmin etmen gerekirken odanın etrafında kanıt bıraktığına göre oldukça beceriksiz bir hırsızsin Judith."

Bran'in çantayı neden odasına koyduğunu hâlâ anlayamıyordu. Küpeyi anlayabiliyordu. Acelesi yüzünden paniğe kapılmış, farkına bile varmadan düşürmüş olmalıydı. Yerler halı kaplıydı. Yere düştüğünde yüksek bir ses çıkmazdı. Ama çanta ... Aklına gelen tek açıklama, adamın ilk andan itibaren kendisinden şüphelenileceğini bildiği ama odasının aranacağını tahmin *etmediği*ydi. Çantayı onun çekmecesine saklamıştı, diye tahmin etti, suçunu ona karşı bir tür özel kabullenme ve mümkün olan en kısa sürede içindekileri geri vereceğine dair bir söz olarak. Bu pek tatmin edici bir açıklama değildi ama aklına başka bir şey de gelmiyordu.

"Ben hırsız değilim," dedi. "Ben hiçbir şey

çalmadım." "Biliyorum."

Güveniyor *muydu*? Ona güveniyor muydu? Başka hiç kimse

güvenmiyordu ve muhtemelen de güvenmeyecekti. "Nereye

gidiyorsun?" diye sordu ona.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini ona dikti.

"Londra'ya sanırım," dedi. "Hoş bir gezinti olacağına inanıyorum."

"Bu seni ilgilendirmez," dedi. "Grandmaison'a geri dönün Lord Rannulf."

Ama adam eyerden aşağı eğildi ve bir elini ona uzattı. Bu olayın gerçekleştiği son olayı ve o zamanki ilk izlenimini güçlü bir şekilde hatırladı -geniş, engebeli, esmer, mavi gözlü

iri gözlü ve koca burunlu, sarı saçları çok uzun, yakışıklı değil ama rahatsız edici derecede çekiciydi. Şimdi o sadece Rannulftu ve bugün ilk kez ağlamak istedi.

"Elini benimkinin içine koy ve ayağını botumun üzerine

koy," dedi. Kadın başını salladı.

"Londra'ya yürümenin ne kadar süreceğini biliyor musun?" diye sordu ona.

"Bütün yolu yürüyecek değilim," dedi. "Peki gideceğim yerin Londra olduğunu nereden biliyorsun?"

"Hiç paran var mı?"

Dudaklarını tekrar sıktı.

"Seni Londra'ya götüreceğim, Judith," dedi. "Ve kardeşini bulmana yardım edeceğim."

"Nereden biliyorsun?"

"Bana elini ver," dedi.

O anda yenilgiyle başının eğildiğini hissetti ve aynı zamanda adamın büyük varlığı, neler olduğunu bilmesi ve onunla birlikte ata binmesi konusundaki ısrarıyla garip bir şekilde rahatladı. Adamın dediğini yaptı ve birkaç dakika içinde kolları ve bacaklarıyla güvenli bir şekilde desteklenmiş olarak tekrar eyerinin önündeydi.

Zamanın geriye sarılabilmesini, üç hafta önceki o maceranın baştan yaşanabilmesini ve ardından gelenlerin değiştirilebilmesini ne kadar isterdi.

"Onu bulduğumuzda ne yapacaksınız?" diye sordu. "Onu yetkililere mi teslim edeceksiniz? Hapse mi attıracaksınız? Onun için bundan daha kötüsü olabilir mi? Olabilir mi ..." Korkunç olasılığı tamamlamamıştı.

"Suçlu mu o zaman?" diye sordu.

"Çok borcu var," dedi kadın, "alacaklıları onu Harewood'a kadar takip etmiş ve ödemesi için baskı yapmışlar."

"Borç içindeki tüm erkekler büyükannelerinin mücevherlerini alıyor o zaman?" diye sordu.

"Onları biliyordu," dedi. "Kutuyu bile görmüştü. Onu yaşadığı zorluklardan nasıl kurtarabilecekleri hakkında şaka yaptı. En azından ben bunun bir şaka olduğunu düşündüm. Sonra dün gece balonun ortasında bana gelip ayrılacağını, borçlarından kurtulacağını ve çok yakında servetine servet katacağını söyledi. Çok tedirgindi. Sanki birinin üzerine atlayıp onu durdurmasını bekliyormuş gibi sürekli etrafına bakıyordu. Yolda onu görmeme izin vermedi."

"Kanıtlar çok güçlü görünüyor," dedi. "Evet."

"Sizin durumunuzda da öyle görünüyor."

Yüzüne bakmak için başını sertçe çevirdi. "Suçlu olduğuma inanıyorsunuz," diye bağırdı. "Lütfen beni yere bırakın. *İndirin beni.*"

"Demek istediğim," dedi, "kanıtlar bazen yalan söyleyebilir. Tıpkı sizin davanızda olduğu gibi."

Kadın ona baktı. "Branwell'in *masum olmasının* mümkün olduğunu düşünüyorsun, o zaman?" diye sordu ona.

"Mücevherleri başka kim almış olabilir?" diye sordu ona. "İkinizden başka kimin bir nedeni olabilir?"

"Hiç kimse," dedi kaşlarını çatarak. "Ya da belki de zenginlik beklentisinin cazip geldiği çok sayıda insan."

"Kesinlikle," dedi. "Olasılıkların sayısını kolaylıkla İngiltere nüfusunun onda dokuzuna kadar indirebiliriz. Seni ve kardeşini mahvetmek için kimin bir nedeni olabilir?"

"Hiç kimse." Kaşları daha da çatıldı. "Bran'in cazibesini ve neşeli doğasını herkes sever. Bana gelince, kimse ..."

"En azından bir olasılık, değil mi?" dedi gözleri açıldığında.

"*Horace?*" Bu fikir son derece çekiciydi ve Branwell'in suçluluk duygusunu ortadan kaldırıyordu.

"Benim için kesinlikle kötü bir planı vardı," diye hatırlattı ona.

Ama sırf inanmak istediği için bir teoriyi kabul edemezdi. Bunun dışında, çekmecesindeki kadife çanta ve yerdeki küpe, eğer suçlu Horace olsaydı çok daha mantıklı olurdu.

"Bran'i yine de bulmalıyım," dedi, "sadece onu uyarmak için bile olsa. Gerçeği öğrenmem gerek."

"Evet," dedi, "öyle. En son ne zaman yemek

yedin?" "Bu sabah," dedi kadın. "Aç değilim."

"Yalancı," dedi. "Claire Campbell bunu benim üzerimde de denedi. Gurur yüzünden aç kalabilirsin, biliyorsun. Dün gece uyudun mu?"

Başını iki yana salladı.

"Belli oluyor," dedi ona. "Sizinle şimdi ilk kez karşılaşıyor olsaydım, sizi sadece marjinal derecede hoş bir kadın sanabilirdim."

Kendine rağmen güldü ve sonra hüngür hüngür ağlamamak için elinin tersini ağzına götürüp birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı.

Ellerinden biri çenesinin altından bonesinin kurdelelerini gevşetti. Başlığı çıkardı -bu ona aldığı başlıktı- kurdeleleri tekrar acemice bağladı ve eyerinin üzerinden geçirdi. Sonra onu kendine doğru çekti ve başını omzuna yasladı.

"Sizi besleyebileceğim saygın görünümlü bir han bulana kadar sizden tek kelime daha duymak istemiyorum," dedi.

Rahat olmamalıydı. Belki de değildi. Aniden bunu bilemeyecek kadar yorulmuştu. Ama adamın omzunun ve göğsünün güçlü, sıkı kaslarını hissedebiliyor, kolonyasının ya da onu eşsiz kılan her neyse onun kokusunu alabiliyordu ve adamın başı ve şapkası onu güneş ışınlarından koruyordu. Uyku ile uyanıklık arasında hoş bir duruma sürüklendi ve bir Viking teknesinin dibinde güven içinde yattığını, adamın ise pruvada iri ve koruyucu bir şekilde durduğunu hayal etti. Ya da Sakson bukleleri ve Sakson tüniği rüzgârda dalgalanırken bir uçurumun tepesinde onun yanında durduğunu ve kıyılarını istila etmeye cüret eden her vahşi savaşıyla başa çıkacağını biliyordu

ve onları tek başına yok etti. Rüya gördüğünün farkında olması ve rüyayı istediği yöne yönlendirebilme yeteneğine sahip gibi görünmesi dışında, uyuduğunu ve rüya gördüğünü düşünebilirdi.

Ona mitolojinin ebedi kahramanı olarak inanmak istedi.

BÖLÜM XIX

Kız omzunda uyukladığı ve uykuya da en az yemeğe olduğu kadar ihtiyacı olduğunu tahmin ettiği için bir hanın geçip gitmesine izin verdi. Bir sonraki iyi handa durdu ve ilk birkaç ısırdktan sonra daha fazla yiyebileceğini sanmadığını söylemesine rağmen önüne konan yemekten her lokmayı yemesi için ısrar etti.

Öğleden sonra olmuştu bile. Bu gece Londra'ya varamayacaklardı. Kısa bir süre için bir araba kiralamayı ve Oxfordshire'daki Ringwood Malikânesi'ne kadar gitmeyi düşündü. Aidan ona Londra'da, karısının yanına dönebilmek için komisyonunu satma işinin tamamlanmasını sabırsızlıkla beklerken, Eve'in her türden total ördeğe el uzatma eğiliminde olduğunu ve bunların çoğunun sonunda kendi işine girdiğini sevgiyle anlatmıştı. Aidan kafasını kaldırıp ona ters ters baksa bile Judith'i yanına alacaktı. Belki de Judith'e ihtiyacı olan tesellinin bir kısmını sunabilirdi.

Yine de, ağabeyini bulana kadar, büyükannelerinin mücevherlerinin çalınmasında onun parmağı olmadığına tüm şüphelerin ötesinde ikna olana kadar gerçek bir teselli olmayacaktı. Mücevherler ve hırsız bulunup kendisi ve ağabeyi tamamen aklanana kadar da rahat edemeyeceğini düşünüyordu.

"Gitsek iyi olacak," dedi çatal ve bıçağını boş tabağına bırakarak. "Londra'ya ne zaman varırız? Bran lojmanında olacak mı dersiniz?"

"Judith," dedi, "neredeyse yorgunluktan düşeceksin."

"Onu bulmalıyım," dedi. "Ve bu, eğer varsa mücevherleri elden çıkarmadan önce olmalı."

"Bu gece oraya varamayacağız," dedi ona.

Kadın ona boş gözlerle baktı.

"Yapsak bile," dedi, "hiçbir şeye uygun olmazdın. Ayaklarının üzerinde duramazsın. Neredeyse şimdi bile öleceksin."

"Uyandığımda bütün bunların kötü bir rüya olduğunu göreceğimi düşünüyordum," dedi. Hepsinin Bran'ın savurganlıkları, teyzemin ikimizden birini Harewood'da yaşamaya davet eden mektubu, o zamandan beri olan her şey."

Yolculuğu sırasında olanlar da dahil mi? Birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı. Daha dün gece onunla arasında güçlü bir bağ hissetmiş ve bu sabah evlenme teklifini memnuniyetle kabul edeceğine ikna olmuş olabilir miydi?

"Bu gece burada kalsak iyi olur," dedi. "İyice dinlenir ve sabah erkenden yola çıkmaya hazır olursunuz."

İki elini kısa bir süre yüzüne götürüp başını salladı, ama başını kaldırıp adama baktığında yorgun gözlerle ve boyun eğmiş bir ifadeyle bakıyordu.

"Neden peşimden geldin?" diye sordu.

Dudaklarını büzdü. "Belki de dün gece Bayan Effingham'la yaşadığım felaketten sonra," dedi, "Harewood Grange'i bir daha ziyaret etmemek için bir bahane bulduğuma sevinmiştim. Belki de taşrada hapsedilmekten bıkmıştım. Belki de Horace Effingham'ın senin tek takipçin olması fikri hoşuma gitmiyordu."

"*Horace* beni takip mi ediyor?"

"Benimle güvendesin," dedi. "Ama bu gece benimle aynı odada olmanı tercih ederim. Tekrar ediyorum, benimle *güvendesin*. Kendimi sana zorla kabul ettirmeyeceğim."

"Hiç yapmadın." Kadın yorgun bir ifadeyle adama baktı. "Bu sandalyeden kalkamayacak kadar yorgunum. Belki de bütün gece burada kalacağım." Silik bir şekilde gülümsedi.

Ayağa kalktı ve ev sahibini aramaya koyuldu. Bay ve Bayan Bedard adına bir oda tuttu ve Judith'in hâlâ dirseklerini masaya dayamış, çenesini ellerinin arasına almış oturduğu yemek odasına geri döndü.

"Gel," dedi, bir elini omuzlarının arasına koydu ve oradaki gergin kasları hissetti. Diğer eliyle çantasını aldı.

Tek kelime etmeden ayağa kalktı ve odadan çıkıp onun gösterdiği yatak odasına doğru merdivenleri tırmandı.

"Sıcak su getiriliyor," dedi. "İhtiyacınız olan diğer her şey var mı?"

Başını salladı.

"Uyu," diye talimat verdi ona. "Seni rahatsız etmemek için akşam aşağıya ineceğim. Döndüğümde yerde uyuyacağım."

Onun gibi o da ayaklarının altındaki çıplak tahtalara

baktı. "Gerek yok," dedi.

Muhtemelen her ihtiyacın olduğunu düşünüyordu. Kendisini hiçbir kadına karşı zorlamamıştı. Cinsel iştahı sağlıklı olsa da asla dizginlenemez değildi. Ama her erkeğin kontrolünün bir sınırı vardı. Yorgun, tozlu ve dağınık haliyle bile gözler için bir ziyafet gibiydi.

"Uyu," dedi ona, "ve hiçbir şey için endişelenme."

Tabii ki bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı, diye itiraf etti odadan çıkıp meyhaneye inerken ve ahırın girişini görebilecek şekilde konumlanırken. Kardeşini bulsalar ve o da masum olduğunu iddia etse bile - ki Rannulf bunu yapacağını tahmin ediyordu- ve kız ona inansa bile, masumiyetlerini dünyanın geri kalanına kanıtlama sorunu hâlâ devam ediyordu. Ve *bu* başarılsa bile, ağabey hâlâ ailesini mahvedecek kadar borca batmış bir müsrifti.

Rannulf, kötü alışkanlıklarını finanse edecek kişisel bir serveti olmasaydı bu kadar aylak ve pahalı olup olmayacağını merak ediyordu. Cevaptan hiç de emin değildi.

Judith tepeden tırnağa sıcak su ve sabunla yıkandı ve yanında getirdiği geceliği, temiz bir elbiseyi ve birkaç gerekli iç çamaşırını giydi. Yatağa uzandı, yorgunluktan neredeyse başı dönüyordu, başını yastığa koyar koymaz uykuya dalacağını umuyordu.

Öyle bir şey olmadı.

Hepsi de son derece iç karartıcı olan binlerce düşünce ve görüntü kafasının içinde dönüp durdu. İki saat boyunca yatakta dönüp durdu, gözlerini kararlı bir şekilde gün ışığına ve kulaklarını hem dışarıdan hem de içeriden gelen seslere kapattı. Sonunda yorgani kenara atıp ayağa kalktığında yorgunluktan ve bir anlık unutkanlık bulma ihtiyacından neredeyse ağlayacaktı. Saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve ellerini pervaza dayayarak pencerenin önünde durdu. Hava kararmaya başlamıştı. Yollarına devam etselerdi, şu anda Londra'ya iki saat daha yaklaşmış olacaktı.

Bran, diye düşündü, *Bran, neredesin?*

Mücevherleri almış mıydı? Artık her şeye ek olarak bir hırsız mıydı? Bir şekilde onu kurtarabilecek miydi? Yoksa bu arayış boşuna mıydı?

Ama eğer Branwell'se, neden o kadife çantayı onun çekmecesine koymuştu? Bunu Horace'ın yapmış olması çok daha mantıklıydı. Ama bunu nasıl kanıtlayabilirdi ki?

Sonra aklına daha önce hiç gelmemiş olan neşelendirici bir düşünce geldi. Bran borç sorununu Büyükanne'yi soyarak çözmeye karar vermiş olsaydı, kesinlikle bütün mücevherleri almazdı. Sadece masraflarını karşılayacak kadarını alırdı. Birkaç parça alır, asla gözden kaçmamalarını ya da en azından şüpheleri üzerine çekmeyecek kadar uzun süre gözden kaçmamalarını umardı. Her şeyi almış olsaydı, balonun ortasında kaçmak gibi açıkça suçlayıcı bir şey yapmazdı, değil mi?

Ama suçluluk duygusu onu, kasıtlı ve soğukkanlı bir hırsızın yapacağı gibi mantıklı düşünmek yerine kaçmaya itmiş olabilir.

Alnını pencere camına dayadı ve tam arkasından kapı sessizce açılırken içini çekti. Telaşla dönüp baktı ama orada duran ve kaşlarını çatarak ona bakan yalnızca Rannulftu.

"Uyuyamıyorum," dedi ona özür dileyerek. İyi bir gece geçirebilmesi için bir oda tutma masrafına girmişti ve yatağa bile uzanmıyordu.

Kapıyı arkasından sıkıca kapattı ve küçük odadan geçerek ona doğru geldi.

"Çok yorgunsun," dedi, "ve aşırı endişelisin. Her şey yoluna girecek, biliyorsun.
Sana söz veriyorum."

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?" diye sordu ona.

"Çünkü her şeyin iyi olacağına karar verdim," dedi ona sırtarak. "Ve ben her zaman istediğimi elde ederim."

"Her zaman mı?" Kendine rağmen

gülümsedi. "Her zaman. Buraya gel."

Onu omuzlarından tuttu ve kendine doğru çekti. Başını çevirip yanağını onun omzuna yasladı ve yüksek sesle iç çekti. Kollarını adamın beline doladı ve kendini adamın ellerinin sırtını sertçe aşağı yukarı ovduğunu, parmaklarının gergin kaslara girip onları gevşetmeye ikna ettiğini hissetmenin enfes zevkine bıraktı.

Her şey iyi olacak. Çünkü

ben karar verdim.

. . . Her zaman istediğimi alırım.

Yatağa doğru taşındığını ve üzerine yatırıldığını fark ettiğinde yarı uyanıktı.

"Mmm." Uykulu bir şekilde ona baktı.

Yine sırtıyordu. "Başka koşullar altında," dedi, "bir kadının kollarımı omzuma atar atmaz uykuya dalmasından ölümcül derecede rahatsız olabilirdim.

onu." Diğer yastığı almak için ona doğru eğildi.

"Yerde yatma," dedi kadın. "Lütfen yatma."

Bir ya da iki dakika sonra yatağın diğer yarısına fazladan bir ağırlığın çöktüğünü ve sırtında rahat bir sıcaklık hissettiğini yarı yarıya fark etti. Battaniyeler omuzlarına kadar geldi ve evet, gerçekten de üşüdüğünün farkına vardı. Battaniyeleri kaldıran kol, güven verici bir şekilde beline yerleşti ve onu, sıcaklığı sağlayan bedene doğru geri çekti. Sonra lezzetli, derin ve rüyasız bir uykuya daldı.

Rannulf şafak odayı grileştirirken uyandı. Uykusunda yüzünü ona dönmüştü ve bunu yaparken kendini onun boyuna sürtüyordu. Saçlarının, yüzünün ve omuzlarının etrafında vahşi bir dağınıklık içinde olduğunu görebiliyordu.

Yüce Tanrım, onu bu dayanılmaz acı verici teste kim tabi tutuyordu? Her kimse onun *insan* olduğunu bilmiyor muydu?

Kalkıp yola koyulmaya hazırlanmak için çok erkendi. Hesaplarına göre beş ya da altı saat uyumuş olmalıydı ama daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Onun göğüslerini çıplak göğsünde, kalçalarını kendi kalçalarında hissedebiliyordu. Kadın sıcak ve rahattı. Ama artık onu Claire Campbell, aktris ve cinsel konularda deneyimli bir kadın olarak görme lüksüne sahip değildi. O Judith Law'dı. Aynı zamanda onun aşkıydı.

Kararlı bir şekilde onun kusurlarını sıralamaya çalıştı. Havuç. Annesinin tarifine göre saçları havuç gibiydi. Çilleri vardı. Odaya biraz daha ışık girse onları görebilecekti. Ve ağzının sağ yanında bir gamze ... hayır, büyük hata. Gamze bir kusur değildi. Başka ne vardı? Tanrı yardımcısı olsun, başka bir şey *yoktu*.

Ve sonra gözleri açıldı, uykulu ve uzun kirpikli. Orada da bir kusur yoktu.

Claire Campbell'ın kullandığı gırtlaktan gelen sesle, "Rüya gördüğümü sandım," dedi.

"Hayır."

Sabahın alacakaranlığında birbirlerine baktılar, kadın uykulu gözlerle, adam ise kendini sadece bir çay fincanı suyun içinde olduğuna inandırmaya çalışan boğulmakta olan bir adam gibi hissediyordu. Umutsuzca aralarında biraz daha boşluk olmasını diledi. Terbiye gereği üzerinde tuttuğu pantolonunun varlığına rağmen, her an onun hainliğinin fiziksel olarak farkına varacaktı.

Sonra sıcak bir elini kaldırdı ve parmaklarını adamın dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Sen inanılmaz derecede nazik bir adamsın," dedi. "Dün gece bana söz vermiştin.

Her şeyin yoluna gireceğini söylemiştiniz ve bunda ciddiydiniz, değil mi?"

Ayrıca ona karşı güvende olacağına dair de söz vermişti. Her iki sözü de tutabileceğinden hiç emin değildi.

"Ciddiydim," dedi.

Elini hareket ettirdi ve dudaklarıyla değiştirdi.

"Teşekkür ederim," dedi. "Bir gecelik uyku her şeyi değiştirdi. Artık kendimi çok güvende hissediyorum."

"Tehlikenin farkında olsaydın," dedi, "geceliğinle yolda koşmaya başlardın."

Ve sonra ona gülümsedi - gamzesini göstererek. "Bu tür bir güvenliği kastetmemiştim," dedi ve dudaklarını tekrar onunkilere dokundurdu.

"Judith," dedi, "ben taştan yapılmadım."

"Ben de öyle," dedi. "Kucaklanmaya ve ... yani kucaklanmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

Şu anda bile bunu yapmanın yakışsız bir şey olmadığından, sadece onun savunmasızlığından faydalanmadığından emin değildi. Ama o bir tür etsiz, kansız süper kahraman değildi. Tanrı yardımcısı olsun, o bir erkekti.

Kollarını ona daha sıkı sardı ve ağzını onunkinin üzerine açarak dilini içindeki sıcaklığın derinliklerine bastırdı. Kadın boğazının derinliklerinden bir takdir sesi çıkardı, kollarından biri ona sarıldı ve

Sonunda kaybettim.

Onu sırtüstü çevirdi, pantolonunun düğmelerini yırttı, giysiyi çıkarmak için durmadan kendini serbest bıraktı ve geceliğini beline kadar yukarı itti.

"Judith," diye fısıldadı onun üzerine inerken, "bunu istediğine emin misin? İstemiyorsan durdur beni. Durdur beni."

"Rannulf," diye fısıldadı. "Ah, Rannulf."

Bu ön sevişme için bir fırsat değildi. Belli ki kadın da en az onun kadar hazırды. Ellerini onun altına kaydırды, onu yataktan yarı kaldırdı ve içine doğru bastırdı.

Tuhaf bir şekilde eve dönüş gibi hissetti. Ellerini serbest bıraktı, ön kollarının üzerine kalktı ve ona baktı. Dudakları ayrılmış, gözleri uyku ve arzudan ağırlaşmış, saçları yastığın ve çarşafın üzerine yayılmış bir halde ona baktı.

"Bunun olmasına izin vermemek için çok uğraştım," dedi ona.

"Biliyorum." Tekrar gülümsedi. "Seni asla suçlamayacağım. Hiçbir şey için."

Sonra ellerini tuttu, kaldırdı ve başının üzerinde çaprazladı, parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve tüm ağırlığını onun üzerine verdi. Kadının bacaklarının onunkilere dolandığını fark etti. Derin, ritmik vuruşlarla onun içinde çalıştı, yumuşak, ıslak sıcaklığının onu sarmasından zevk aldı, ilk gevşemesi için minnettar oldu, bir süre sonra ritmini alması, iç kaslarıyla onun etrafında titreşmesi, onu güçlü ve güçlü bir şekilde tatmin edici bir doruğa doğru çekmesi için daha da minnettar oldu.

Başını hareket ettirdi ve onu öptü.

"Benimle gel," dedi.

"Evet."

Hayatında ilk kez böyle bir şey olduğunu fark etti; kadınıyla birlikte tutkunun doruklarına çıkmış, birlikte haykırmış, birlikte doyunluğa ve huzura ermişlerdi. Kendini kelimelerin ötesinde kutsanmış hissediyordu.

Kendini onun üzerinden kaldırdı, elini eline aldı ve birkaç dakikalığına uykuya daldı. Gözlerini tekrar açtığında, kadının başını kendisine doğru çevirmiş olduğunu gördü. Kadın ona yarı gülümseyerek bakıyordu. Kızarmış, memnun ve son derece güzel görünüyordu.

"Eh, bu da bir şeyi açıklığa kavuşturuyor," dedi elini sıkarak. "Bu iş bittikten ve karara bağlandıktan sonra evleneceğiz."

"Hayır," dedi. "Bu bir tuzak değildi, Rannulf."

Adamın kaşları çatıldı.

"Tam olarak *neydi*?" diye sordu.

"Emin değilim," dedi. "Son birkaç gündür aramızda bazı ... delilikler oldu. Dün sabah beni neden ziyaret etmek istediğinizi bilemem ama tahmin edebiliyorum. Bu korkunç bir hata olurdu. Evet diyebilirdim, görüyorsunuz."

Bu da ne?

"Evet demek hata mı olurdu?"

"Evet." Başını salladı. "Bize bir bak Rannulf. Sosyal açıdan birbirimizden o kadar uzağız ki, en iyi koşullarda bile aramızda bir eşleşme olması pek hoş karşılanmazdı. Ama bu koşullar en iyi koşullar değil. Branwell tüm o mücevherleri çalmamış olsa bile ve o ve ben tüm suçlardan aklansak bile, o hala utanç içinde ve biz hala fakiriz. Ben taşrada bir papaz evinde büyüdüm, sen ise bir dükün malikanesinde. Ben senin dünyana asla uyum sağlayamam, sen de benimkine asla tenezzül edemezsin."

"Aşkın büyük bir eşitleyici olduğuna inanmıyor musun?" diye sordu. Rannulf Bedwyn'in gerçekten böyle bir soru sorduğuna inanmakta güçlük çekiyordu.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Ayrıca, gerçek aşk diye bir şey yok. Sadece biraz hoşlanma, sanırım, ve biraz ... biraz da şehvet." Gözleri onunkileri tuttu.

"Bunun nedeni bu muydu?" diye sordu ona. "Sadece şehvet miydi?"

Bir an için bakışları dalgalandı.

"Ve hoşlanmak," dedi. "Birbirimizden hoşlanıyoruz, değil mi?"

Yatağın kenarına oturdu ve pantolonunun düğmelerini ilikledi. "Genelde kadınlarla sırf onlardan hoşlandığım için yatmam," dedi.

"Ama bir de şehvet var," dedi. "Karşılıklı şehvet. Bana dokunmadan yatakta benimle yatmak sana zor geliyordu Rannulf. Ben de zor buldum. Şehvet sadece erkeklerin hissettiği bir şey değildir."

Öfkeden kudursa mı yoksa gülse mi bilemedi. Eğer bu konuşmayı tahmin edebilseydi, rolleri tersine dönmüş olurdu. Bunun sadece seks değil, bir aşk karşılaşması olduğu yönündeki her türlü imayı dikkatle savuşturan kişi o olurdu.

"Sanırım uyumamız bitti," dedi ayağa kalkarak. "Giyin Judith, ben de yolculuğumuzun geri kalanı için bir araba kiralamaya çalışayım. Ve bu sefer kaçma."

"Yapmayacağım," diye söz verdi.

Londra'ya vardıklarında öğleden sonra olmuştu. Bütün gün bir düzineden fazla cümle kurmamışlardı. Judith'in diğer tüm endişelerine ekleyecek bir kasveti daha vardı.

Onunla evlenemezdi. Birkaç gün önce neredeyse delilik tarafından baştan çıkarılmıştı. Neredeyse mümkün görünüyordu. Ama artık değil. Hayır, onunla asla evlenemezdi. Yine de geçen haftaki olayların en azından ondan hoşlanmasını ve onun asil niteliklerine hayranlık duymasını sağlamış olmasından memnundu. Bu sabahtan memnundu. Onu sevdiği için mutluydu. Çalınan hayali ona geri verilmişti ve acısı bittiğinde onu bir ömür boyu ayakta tutacağı kesindi. Acı çekeceğini biliyordu.

Daha önce Londra'ya hiç gitmemişti. Büyük olduğunu biliyordu ama herhangi bir kentsel alanın bu kadar büyük olabileceğini hiç hayal etmemişti. Sonsuza kadar devam edecekmiş gibi görünüyordu. Tüm sokaklar binalarla kaplıydı ve insanlarla, araçlarla, tekerlek ve at sesleriyle ve bağırان insanlarla doluydu. Hissetmiş olabileceği herhangi bir merak, hızla dehşetin altında kaldı.

Branwell'i nasıl bulacaktı?

Londra'ya vardktan sonra birkaç dakika içinde bir handa ya da başka bir kamu binasında durup, hiç zahmete girmeden onun kaldığı yerin tarifini isteyeceğini ve onları takip edeceğini sanmıştı.

"Hiç bitecek mi?" diye sordu aptalca.

"Londra mı?" dedi. "Dünyada en sevdiğim yer değil. Ne yazık ki insan önce en kötüsünü görüyor. Mayfair'i buradan daha sessiz, daha temiz ve daha ferah bulacaksınız."

"Branwell'in yaşadığı bölge burası mı?" diye sordu. "Sence onu evinde bulabilir miyiz?"

"Muhtemelen hayır," dedi. "Beyler genellikle zamanlarının çoğunu odalarında geçirmezler."

"Umarım bu akşam bir ara eve gelir," dedi, çünkü endişesi yeniden tüm gücüyle geri dönmüştü. "Gelmezse ne yaparım ben? Ev sahibi odasında beklememe izin verir mi dersiniz?"

"Bunu ima etseniz bile muhtemelen felç geçirir," dedi. "Genç hanımların, yanlarında sadece başka bir beyefendi varken genç beyleri ziyaret etmeleri doğru değil, biliyorsun."

"Ama ben onun kız kardeşiyim." Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Sanırım," dedi, "ev sahipleri birçok *kız kardeşle* tanışır."

Kadın bir dakika boyunca suskun bir şekilde ona baktı.

"Bugün onu göremezsem ne yapacağım?" diye sordu. "Bütün gece onun odasının önünde, arabada oturmanı isteyemem. I-"

"Seni onun odasına götürmeyeceğim," dedi. "Oraya başka bir zaman yalnız giderim."

"Ne?" Kadın şaşkınlıkla ona baktı.

"Seni kardeşime götürüyorum," dedi. "Bedwyn Evi'ne."

"*Bewcastle Dükü'nün evine mi?*" Kadın dehşet içinde ona baktı.

"Bewcastle ve Alleyne'den başka kimse kalmıyor olabilir," dedi, "bu durumda seni götürebileceğim başka bir yer düşünmem gerekecek - Rochester Teyzemin evi olabilir, gerçi kendisi tam bir ejderhadır ve ona karşı çıkmazsan kahvaltıda kelleni uçurur."

"Bewcastle Dükü'ne gitmiyorum," dedi şaşkınlıkla. "Buraya Branwell'i bulmaya geldim."

"Ve onu bulacağız," dedi, "eğer gerçekten Londra'ya geldiyse. Ama sen artık Londra'dasın Judith. Hizmetçi ya da refakatçi olmadan tek başımıza bir arabaya binmemiz uygunsuzluğun daniskası. Ama sen buradayken bu son münasebetsizlik olacak. Düşünmem gereken bir itibarım var, biliyorsun."

"Ne kadar saçma," dedi. "Kesinlikle çok saçma. Eğer beni Bran'a götürmeyecekseniz, o zaman beni yere bırakın ve ben de kendi yolumu bulayım."

Çıldırııcı derecede soğukkanlı görünüyordu. Koltuğa hafifçe çökmüş, bir ayağını karşıdaki koltuğa dayamıştı. Ve ona sırtacak kadar küstahtı.

"Korkuyorsun," dedi. "Bewcastle'la yüzleşmekten korkuyorsun." "*Korkmuyorum.*" Ölümcül derecede korkuyordu.

"Yalancı."

Keskin bir karşılık vermek için nefesini toplarken araba durdu. Pencerenin ötesine baktı ve gerçekten de Londra'nın daha sakin, daha görkemli bir yerinde olduklarını fark etti. Arabanın kendi tarafında yüksek, görkemli binalar, diğer tarafında küçük bir park ve onun ötesinde daha fazla bina vardı. Burası Londra'nın meydanlarından biri olmalıydı! Kapı açıldı ve arabacı merdivenlerden inmekle meşguldü.

"Burası *Bedwyn Evi* mi?" diye sordu.

Ona tekrar sırtıttı, arabadan atladı ve inmesine yardım etmek için elini uzattı.

Üzerinde dün bütün gün çantasının içinde katlanmış ve bugün bütün gün bir arabanın içinde giyilmiş şekilsiz pamuklu bir elbise vardı. Sabahtan beri saçlarını taramamış ya da yeniden yapmamıştı. Altında ezilmişti

Bütün gün şapkasını taktı. Korkunç görünüyor olmalıydı. Bütün bunların yanı sıra o, Beaconsfield'daki papaz evinden kaçan ve hırsız olduğundan şüphelenilen Judith Law'dı ve bir dükle buluşmaya gidiyordu.

Arabadan indiğinde kapı açıktı. Bir dakika sonra çok görkemli görünümlü bir uşak Lord Rannulf'a lütfunun gerçekten de evde olduğunu ve misafir odasında bulunduğunu bildirdi. Büyük bir merdivene doğru ilerledi. Judith, korkmadığını söylediğinde yalancılıkla suçlanmasaydı ve Rannulf'un eli dirseklerinden birinin altında olmasaydı dizlerinin bükülebileceğini düşündü.

Bir uşak merdivenin tepesinde beliren büyük çift kapıyı açtı ve uşak kapıların arasına girdi.

"Lord Rannulf Bedwyn, Majesteleri," diye anons etti. Gözleri kısa bir an için alt kattaki Judith'e takılmıştı ama o andan itibaren Judith'e doğru kaymamıştı.

Dehşetin de dehşeti, Judith kapıdan içeri girdiğinde odada birden fazla kişi olduğunu gördü. Tam olarak dört kişi vardı, iki erkek ve iki kadın.

"Ralf, eski dostum," dedi adamlardan biri, hemen ayağa fırlayarak, "döndün mü? Büyükanne'nin pençesinden yine sağ salim kurtuldun mu?" Judith'i görünce aniden durdu.

Uzun boylu, ince yapılı, esmer, dikkat çekici derecede yakışıklı bir genç adamdı, sadece belirgin burnu onun Rannulf'un kardeşi olduğunu gösteriyordu. Kadınlardan biri, çok genç ve çok güzel bir kadın, ona çok benziyordu. Diğer kadın da Rannulf gibi sarışındı ve uzun, kıvrıkcık saçları dağınıktı. Onun gibi esmer tenli, koyu kaşlı ve koca burunlu idi.

Bunlar geçici izlenimlerdi. Judith gözlerini, o sırada ayağa kalkmakta olan diğer adamdan özenle uzak tuttu. Ona bakmadan bile onun düğ olduğunu hissedebiliyordu.

"Rannulf mu?" dedi yumuşak bir kibirle ve Judith'in omurgasında ürperici bir endişe yarattı.

Ona baktığında, kaşlarını kaldırmış, uzun parmaklı bir elinde yarısı gözüne doğru kaldırılmış bir kadehle doğrudan kendisine baktığını gördü. Küçük erkek kardeş gibi esmer ve ince yapılıydı.

Burnu ve gözleri o kadar soluk griydi ki, onları gümüş olarak tanımlamak daha doğru olabilirdi. Yüzü soğuk ve mağrurdu, görünüşe göre insanlıktan nasibini almamıştı. Aslında Judith'in ondan beklediği gibi görünüyordu. Ne de olsa o Bewcastle Dükü'ydü.

"Bayan Judith Law'ı takdim etmekten onur duyuyorum," dedi Rannulf, eli kızın dirseğini sıkıca kavrayarak. "Kız kardeşlerim, Bayan Law-Freyja ve Morgan. Ve kardeşlerim, Bewcastle ve Alleyne."

Judith reverans yaparken hanımların ona kibirli bir küçümsemeyle baktığını düşündü. Küçük erkek kardeş dudaklarını büzmüş, gözlerinde bariz bir takdirle onu yavaşça süzüyordu.

"Bayan Law," dedi. "Bu bir zevk."

Dük daha uzaktan, "Hanımefendi," dedi. Gözleri kardeşine kaymıştı. "Şüphesiz Bayan Law'un hizmetçisini aşağıda bırakmışsındır, Rannulf?"

Rannulf onun kolunu bırakarak, "Öyle biri yok," dedi. "Bayan Law, kendi büyükannesini soymakla suçlandıktan sonra Grandmaison yakınlarındaki Harewood Grange'den kaçtı ve ben de peşinden at sürdüm. Mücevherler onda olabilir ama muhtemelen onda olmayan kardeşini bulmak zorundayız. Bu arada o da burada kalmalı. Freyja ve Morgan'ın Lindsey Hall'dan gelmesine çok sevindim, böylece onu Rochester Teyze'ye götürmek zorunda kalmayacağım."

"Ah," dedi Lord Alleyne. "Pelerin ve hançer işleri mi, Ralf? Ne kadar muhteşem!"

"Bayan Law," dedi Bewcastle Dükü, sesi o kadar yumuşak ve soğuktu ki, havanın başının etrafında buz sarkıtları halinde donmamasına şaşırdı, "Bedwyn Evi'ne hoş geldiniz."

BÖLÜM XX

Şüphesiz," dedi Bewcastle Dükü Wulfric, bir eli zarif bir şekilde konyak bardağının kasesine yayılmış, diğer eli ise soru sorma bardağının sapını gevşekçe tutarken, "Rannulf, neden genç, kadın ve refakatsiz olan şüpheli bir mücevher hırsızına ev sahipliği yaptığımı açıklamak üzeresin?"

Alleyne sırtarak, "Ayrıca görünüş olarak da sıradanın çok üstünde," diye ekledi. "Herhalde yeterince açıklama yapmışsındır, Wulf."

Bewcastle, Judith'e misafir odasını göstermesi için hizmetçiyi çağırdıktan sonra Rannulf'u kütüphaneye davet etmişti. Bu tür davetler tamamen sosyal amaçlar için nadiren yapılırdı. Alleyne de davetsiz olarak gelmişti. En büyük ağabeyi şimdi onu görmezden geliyor ve durgun dikkatini Rannulf'a odaklıyordu; gerçi bu poz aldatıcı idi. Her zamanki gibi keskin gözlüydü.

Rannulf, "O Judith Law, büyükannemin komşusu Sör George Effingham'ın yeğeni," diye açıkladı. "Harewood Grange'de Leydi Effingham'ın annesine, yani kendi büyükannesine bir tür refakatçi olarak yaşıyordu. Son iki haftadır orada bir ev partisi vardı. Bayan Law'un erkek kardeşi de misafirdi; taşrada rektörlük yapan babasının kendisine sağladığı imkânların çok ötesinde, pahalı bir aylıklık hayatı yaşayan genç bir Jackanapes. Tahminime göre aile mahvolmaya çok yakın."

Wulfric konyağını yudumladıktan sonra, "Bayan Law," dedi, "zavallı biriydi.

Harewood'daki akrabası. Erkek kardeşi boğazına kadar borca batmış. Büyükkanneleri de pahalı mücevherlere sahip ya da sahipti."

"Bir balo sırasında ortadan kayboldular," dedi Rannulf. "Branwell Law da öyle. Bayan Law'ın odasında bir parça mücevher ve genellikle en pahalı mücevherlerin konulduğu boş bir kadife çanta bulundu."

Wulfric kaşlarını kaldırarak usulca, "Gerçekten de suçlayıcı," dedi.

"Çok suçlayıcı," dedi Rannulf. "En acemi amatörler bile daha iyisini yapabiliirdi."

Alleyne neşeyle, "Ah, diyorum," dedi, "biri onları düşmeleri için tuzağa düşürdü. Alçak bir canı. Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı, Ralf?"

Dük ona doğru döndü, kadehi gözünün yarısına kadar gelmişti. "Lütfen bunu gülünç bir melodrama dönüştürmeyelim, Alleyne," dedi.

"Ama neredeyse haklı," dedi Rannulf ona. "Sir George'un oğlu Horace Effingham, bir hafta kadar önce Grandmaison'daki bir bahçe partisi sırasında Bayan Law'a zorla sahip olmaya çalıştı. Tam zamanında yetişip onu bir güzel pataklamasaydım başarılı da olacaktı. Balo gecesini intikam almak için beni neredeyse tuzağa düşürerek kız kardeşini tehlikeye atmaya ve onun için teklifte bulunmaya zorladı - Bayan Law beni bu kaderden kurtardı. Aynı balo sırasında genç Law aniden Harewood'u terk etti ve Bayan Law'un mücevherleri ortadan kayboldu."

"Müthiş bir şey," dedi Alleyne. "Ve Leicestershire'da tüm bu heyecan devam ederken, ben burada Morgan'a tüm ünlü yerleri görmesi için çobanlık yapıyordum."

Wulfric elindeki sınav bardağını bırakmıştı. Başparmağı ve orta parmağıyla burun kemiğini sıkıyordu, gözleri kapalıydı.

"Ve böylece Bayan Law kaçtı ve sen de peşinden gittin," dedi. "Bu ne zaman oldu, Rannulf?"

"Dün," dedi kardeşi.

"Ah." Wulfric elini çekti ve gözlerini açtı. "Ve dün gece nerede kaldığınızı sormaya cesaret edebilir miyim?"

"Bir posta hanında." Rannulfun gözleri kısıldı. "Bak Wulf, eğer bu benimle ilgili bir sorguysa-"

Kardeşi elini kaldırdı ve Rannulf sustu. İnsan Wulf'a böyle davranmaya meyilliydi, diye düşündü kendine kızarak. Tek bir hareket -hatta basit bir kaş kaldırma hareketi bile iş görürdü- Bewcastle onun dünyasına hükmediyordu.

"Wulfric, "Akıllıca bir tuzak olabileceğini hiç düşünmedin mi, Rannulf?" diye sordu. Belki de hanımefendi fakir, açgözlü ve hırslıdır?"

"Bu türden başka gözlemlerin varsa," dedi Rannulf, sandalyesinde öne doğru oturup ellerini kollarına dayayarak, "bir süre sonra dişlerini aramak istemiyorsan bunları kendine saklasan iyi edersin, Wulf."

"Oh, bravo!" Alleyne hayranlıkla haykırdı.

Wulfric sadece parmaklarını sınav bardağının sapına hafifçe doladı ve kaşlarını kaldırdı.

"Anladığım kadarıyla," dedi, "bu bayana aşkınsınız? Yoksul, yakında mahvolacak bir taşra papazının kızına mı? Kızıl saçları ve bazı cömert bağışları başınızı döndürdü mü? Karasevda, mantıklı bir zihin üzerinde kör edici bir etkiye sahiptir, Rannulf. Senin de kör olmadığından emin olabilir misin?"

"Horace Effingham Kanunları Londra'ya kadar takip etmeye gönüllü oldu," dedi Rannulf. "Tahminimce onları yakalamak onun için yeterli olmayacaktır. Hırsızların onlar olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlayacak deliller bulmak isteyecektir."

Alleyne, "Eğer onu yerleştirmeye niyetliyse, onu engelleyeceğiz," dedi. "Onu simasından tanıyorum, Ralf - dişlek, yağlı bir kişi, değil mi? Onun alçak bir serseri olduğunu keşfettiğim için çok mutluyum. Bu sabahtan beri hayat oldukça aydınlandı."

Wulfric yine burnunun kenarını sıkıyordu.

"Yapmam gereken şey," dedi Rannulf, "Branwell Law'ı bulmak. Günün bu saatinde odasında olduğundan şüpheliyim. Büyük olasılıkla dışarıda bir yerlerde, bir kart çevirerek servetini kazanmaya çalışıyordur. Ama yine de gidip bir bakacağım."

"Hizmetçiler bunun için vardır," dedi Wulfric. "Neredeyse yemek vakti geldi, Rannulf. Eğer sofrada bulunmazsan Bayan Law'ın kendini daha önce olduğundan daha da rahatsız hissedeceğinden kuşum yok. Etrafa bir hizmetçi göndereceğim, eğer evdeyse daha sonra bizzat gidebilirsiniz."

Rannulf, "Oraya kendisi gitmeye kararlı," dedi.

Wulfric, "Öyleyse onu bundan vazgeçirmek gerek," dedi. "Büyükanнемiz nasıl?"

Rannulf sandalyesine geri oturdu. "Ölüyor,"

dedi. İki kardeşi de tüm dikkatlerini ona

verdiler.

"Bu konuda konuşmayacak," dedi. "Her zamanki gibi zarif, her zamanki gibi bağımsız ve her zamanki gibi aktif. Ama belli ki gerçekten çok hasta. Aslında ölüyor."

"Doktoruyla konuşmadınız mı?" Wulfric sordu.

Rannulf başını salladı. "Bu onun mahremiyetine tecavüz olurdu." "Zavallı

Büyükanne," dedi Alleyne. "O her zaman ölümsüz gibi görünmüştür."

"Wulfric, "O halde Bayan Law'la olan bu mesele açıklığa kavuşturulmalı," dedi.

gecikmeden. Büyükanнемizin sana Grandmaison'da ihtiyacı olacak, Rannulf. Ve ben de onu bir kez daha görmek isteyeceğim. Senin için seçtiği gelin, bahsettiğin Bayan Effingham olabilir mi? Aile, parlak olmasa da saygın bir soydan geliyor."

"Fikrini değiştirdi," dedi Rannulf. "Büyükanнем yani. Judith'in peşinden geleceğimi biliyordu."

"*Judith mi?*" dedi kardeşi usulca, kaşları yine kalkmıştı. "Büyükanнемiz onu onaylıyor mu? Normalde onun kararlarına büyük saygı duyarım."

Ama kardeşininki için değil? Rannulf pişmanlıkla düşündü. Ayağa

kalktı. "Bir hizmetçi göndereceğim," dedi.

Judith bütün gece şaşırtıcı derecede iyi uyumuş olmasına rağmen ertesi sabah erkenden kalktı. Kendisine tahsis edilen misafir odası son derece görkemliydi. Hatta geniş bir giyinme odası bile vardı. Dört direkli büyük yatak yumuşak ve rahattı ve hafif lavanta kokuyordu. Yine de uyumayı beklemiyordu.

Bedwyn Evi'nde olmak kesinlikle hayatının en utanç verici deneyimiydi. Lord Rannulf'un erkek ve kız kardeşlerinin hepsi akşam yemeği ve onu takip eden bir saat boyunca salonda son derece terbiyeli davranmışlardı. Ama o kendini boyundan büyük işlere kalkışmış gibi hissetmişti. Bu sabah odasından çıkma düşüncesi gerçekten de ürkütücüydü.

Branwell bulunamamıştı. Dün gece odasına bir hizmetçi gönderilmişti ama Branwell orada değildi. Bu sabah bizzat gideceğini söylediğinde, Bewcastle Dükü sorgu kadehini gözüne kaldırmış, Lord Rannulf bunun hiç de doğru olmayacağını söylemiş, Lord Alleyne de ona gülümseyerek her şeyi Rannulf'a bırakmasını tavsiye etmişti. Buraya bunu yapmak için gelmemişti. Ama odasından ayrılma düşüncesi bile ürkütücüye, Bedwyn Evi'nden ayrılma düşüncesi iki kat daha ürkütücüydü.

Judith yataktan kalktıktan on beş dakika sonra, üzerinde hizmetçilerden birinin gece ütülemiş olması gereken bir elbiseyle kahvaltı salonuna doğru yola çıkmıştı. Bütün aileyle yeniden karGılaGmak için kendini hazırlamıştı ama odanın boG olduğunu büyük bir rahatlamayla fark etti; uşak büfenin yanından onu selamladıktan sonra baG döndürücü bir dizi sıcak yemek arasından ne yemek isteyebileceğini söyledi. Oturduktan sonra ona bir fincan kahve doldurdu.

Yalnız olmak rahatlatıcıydı ama kahvaltıdan sonra Lord Rannulf'u aramaya çıkması gerekecekti. Kendisini Branwell'in lojmanına yönlendirmesi için ona ihtiyacı vardı. Onun da kendisine eşlik edeceğini umuyordu.

Uzun süre yalnız kalmayacaktı. Daha birkaç lokma bile yemeden kapı açıldı ve her ikisi de zarif binicilik kıyafetleri giymiş olan Leydi Freyja ve Leydi Morgan içeri alındı. Judith ikisinden de dehşete düşmüştü ve aristokrat kibri karşısında dehşete kapıldığı için kendinden iyice nefret ediyordu.

"Günaydın," dedi.

Selamına karşılık verdiler ve büfeyle meşgul oldular.

"At sürmeye mi gittiniz?" Oturduklarında Judith kibarca sordu.

"Hyde Park'ta," dedi Leydi Freyja. "Birkaç gün öncesine kadar Lindsey Hall'daki parkın tamamını ve onun ötesindeki kırları dörtnala koşturduktan sonra bu yavan bir egzersiz."

"Şehre gelmek istediğim konusunda ısrar eden sendin, Özgür," dedi Leydi Morgan, "itiraz etmeme rağmen."

"Çünkü biraz etrafı görmeni istedim," dedi Leydi Freyja, "ve seni bir ya da iki haftalığına okuldan ve Bayan Cowper'ın pençelerinden kurtarmak istedim."

"Saçmalık!" dedi kız kardeşi. "İkimiz de sebebin *bu* olmadığını biliyoruz. Bayan Law, keşke sizin saç renginiz bende de olsaydı. Tüm tanıdıklarınız sizi kısıkanıyor olmalı."

Judith şaşırarak, "Teşekkür ederim," dedi. Giyecek bir şapkası olmadığı için utanç duyuyordu. "Lord Rannulf sizinle mi geldi? Bu sabah beni kardeşimin pansiyonuna götürmesi için onu bekliyorum. Bu öğleden sonra eve dönüş yolculuğuma başlayabilmeyi umuyorum." Gerçi oraya nasıl gideceğini bilmiyordu. Posta arabası ücretini Rannulftan rica etmesi gerekecekti.

"Ah, evet," dedi Leydi Freyja. "Döndüğümde sana hiçbir şey için endişelenmemen gerektiğini, Ralf'ın senin için her şeyi halledeceğini söyleyecektim."

Judith ayağa fırladı ve sandalyesini dizleriyle sıyırdı. "Ama Branwell *benim* kardeşim," dedi. "Onu bulmak *benim* meselem, Lord Rannulf'un değil. Burada iyi bir küçük kız gibi durup boş küçük kadın kafamı yormayacağım, bir *adamın* benim yerime işimi halletmesine izin *vermeyeceğim*. Burada beni onun kaldığı yere yönlendirecek biri olup olmadığını öğrenmek için Bran'e gideceğim. Bir hanımefendinin Londra'da tek başına bir beyefendiyi ziyaret etmesinin doğru olmaması da *umurumda* değil. Beyefendi kendi erkek kardeşi olunca ne kadar saçma. İzninizle, lütfen."

Öfke gösterilerine alışkın değildi ama neredeyse üç hafta önce Harewood'a geldiğinden beri peşini bırakmayan çaresizlik duygusu sonunda çok fazla gelmişti.

"Oh, muhteşem!" Leydi Freyja şaşkın bir onaylamayla ona bakarak haykırdı. "Size haksızlık etmişim Bayan Law, en azından öyle olduğunu umuyorum. Sizi zavallı, yapışkan bir sarmaşık sanmıştım. Ama görüyorum ki siz benim kalbime göre bir kadınsınız. Erkekler çok gülünç yaratıklar olabiliyor, özellikle de hanımlara karşı arkaik centilmenlik anlayışları olan *beyler*. Ben de sizinle geleceğim."

"Ben de öyle," dedi Leydi Morgan hevesle.

Kız kardeşi ona kaşlarını çatı. "Yapmasan iyi edersin Morgan," dedi. "Wulf kellemi alır. Ona danışmadan seni Londra'ya getirmem yeterince kötüydü zaten. Çağrısı üzerine kütüphaneye gittiğimde sesi o kadar kısıktı ki, neredeyse bir fısıltı gibiydi. Bunu yapmasından *nefret ediyorum*, özellikle de ona bağırmaktan kendimi alamadığım zaman. Kendisinin de çok iyi bildiği gibi, bu insanı dezavantajlı duruma düşürüyor. Hayır, gerçekten evde kalmalısın."

Judith aceleyle, "İkinizin de bana eşlik etmesine gerek yok," dedi. "Bir refakatçiye ihtiyacım yok."

Leydi Freyja peçetesini yarı boş tabağının yanına koyup ayağa kalkarak, "Ama kendimi bir beyefendinin evine uğrama zevkinden mahrum bırakamam," dedi. "Özellikle de çalınan mücevherler ve peşlerinde heyecanı artıracak intikamcılar varken."

"Wulf nasıl olsa kelleni alacak, Özgür," diye öngördü Leydi Morgan.

Judith ve Leydi Freyja kısa bir süre sonra Bedwyn Evi'nden yola çıktılar. Meydandan iyice uzaklaşana kadar yürüdüler ve sonra Leydi Freyja bir taksi çevirip şoföre Branwell'in adresini verdi.

Judith arkadaşının ilgisini çektiğini fark etti. Leydi Freyja Bedwyn şimdi şık, yeşil bir yürüyüş elbisesi giymiş, açık renk saçlarını Judith'in son moda olduğunu tahmin ettiği çekici bir şapkanın altına toplamıştı. Ufak tefek bir kadındı ve uyumsuz koyu kaşları, esmer teni ve belirgin burnuyla çirkin olması gerekirdi. Ama yüzünü çirkinlikten kurtaran bir şey vardı - bilinçsiz bir kibir, belli bir karakter gücü. Ona neredeyse yakışıklı denebilirdi.

Sonunda Bran'i göreceğini ve hikâyesini kendi ağzından dinleyebileceğini bilen Judith'in morali yükselmişti. Büyükannesinin mücevherlerinin çalınmasıyla ilgili tüm bildiklerini inkâr edebileceğini umuyordu ama

Bunu yapamasa bile belki de bu durumdan bir şeyler kurtarmak için zamanında yetişebilirdi. Belki de onu mücevherleri geri getirmeye ikna edebilir ve Büyükanne'nin affı için yalvarabilirdi, bu jest ne kadar yetersiz olursa olsun. Yine de zamanın çok önemli olduğunu biliyordu. Rannulf peşinden geldiği ve onu bu kadar çabuk Londra'ya getirdiği için çok minnettardı.

Horace onu takip etmeden önce neden bütün bir gün beklemeye karar vermişti? Mücevherlerden kurtulmadan önce Bran'i suçüstü yakalamayı umsaydı, o gün yola çıkmak istemez miydi? Acelesi olmadığını bildiği için beklemiş olabilir miydi? Bran'in kurtulması gereken mücevherler olmadığını bildiği için mi?

Bu kadar çok anlamsız spekülasyon beynini yine allak bullak ediyordu.

Yolculuk boşa gitmişti. Branwell evde değildi ve ev sahibi onu ne zaman bekleyeceğini bilmiyordu.

"Dün gece ve bu sabah bütün dünya onu arıyor olsa da," dedi, "ve şimdi iki kadın. Eğer *bu* her şeyi yenmezse."

"Bay Law benim kardeşim," diye açıkladı Judith. "Aile işleri için ona acilen ihtiyacım var."

"Ah," dedi adam onlara bakarak ve bir dizi yarı çürük dişini göstererek, "birinizin muhtemelen kız kardeşi olduğunu düşündüm."

"Gerçekten de öyle mi, adamım?" Leydi Freyja burnunun ucuyla ona bakarak şöyle dedi. "Ayrıca küstah gözlemlerinizi bizi eğlendirmeyi de düşündünüz mü? Bay Law'ı başka kim soruyor?"

Adam bakışlarını kaçırdı ve anında daha saygılı göründü. "Şimdi, affınıza sığınarak söylüyorum, hanımefendi," dedi, "bu gizli bir konu."

"Elbette öyle," dedi Leydi Freyja hızlıca, retikülünü açarak. "Ve tabii ki siz de dürüstlüğün ruhusunuz. *Kim?*"

Judith'in gözleri fal taşı gibi açılmıştı, çünkü arkadaşının cebinden beş sterlinlik bir banknot çıkarmış, bir elinin orta ve işaret parmakları arasında katlanmış halde tutuyordu.

Ev sahibi dudaklarını yaladı ve bir elini yarı uzattı. "Dün gece biri geldi," dedi. "Bir soylunun hizmetçisiydi, mavi giyiyordu."

ve gümüş rengi. Bu sabah iki bey geldi, bir de tüccar. Onu tanıyorum, Bay Cooke. Sanırım Bay Branwell'in ayakkabıcıya yine biraz borcu var. Bu beyleri Adam'dan tanımıyorum ve ikisi de çok züppe olmalarına rağmen hiç merak etmedim. Sonra sizden hemen önce başka bir bey geldi. İkisini de tanımıyordum. Ve seni de tanımıyorum."

Leydi Freyja bu kadar büyük bir servete karşılık çok az bilgi almış olmasına rağmen rüşveti verdi. Judith dehşetle baktı. Bran'ın alacaklıları hâlâ onun peşindeydi demek. Kimdi o üç beyefendi? Lord Rannulf ve diğer ikisi mi? Yoksa Lord Rannulf, kardeşlerinden biri ve *bir* başkası mı?

Horace mı?

Bran hangi cehennemdeydi? Sadece sabah için mi dışarı çıkmıştı? Mücevher satıyor ya da rehin veriyor olabilir miydi? Yoksa yine Londra'yı mı terk etmişti?

Midesinin bulandığını hissetti.

"Gelin," dedi Leydi Freyja ona. "Sanırım burada daha fazla bilgi alamayacağız." Taksi şoförüne yolu tarif etti. "Bizi Gunter'in yerine götür."

"Çok üzgünüm," dedi Judith. "Size geri ödeyecek hiç param yok. Leicestershire'dan o kadar aceleyle ayrıldım ki yanıma biraz para almayı unuttum. Size borcumu başka bir zaman ödemek zorunda kalacağım." *Ama ne zaman?*

Leydi Freyja bir elini küçümseyici bir şekilde sallayarak, "Oh, tüh," dedi. "Bu bir şey değil. Ama keşke daha asil bir şekilde eğlenebilseydik. Hırsızın kardeşiniz olduğuna gerçekten inanmıyorsunuz, değil mi? Bay Effingham olması fikrini tercih ederim. Onu bir ya da iki kez gördüm. Her ne kadar kendini tam bir hanımefendiymiş gibi gösterse de beni ürpertiyor."

"Judith hararetle, "Suçlunun o olduğunu *umuyorum*," dedi. Ama bunu nasıl kanıtlayacağım?"

Gunter'in dondurma sattığını keşfetti. Ne tarifsiz bir lüks! Hem de sabahları. O ve Leydi Freyja masalardan birine oturdular ve Judith kaşığından küçük lokmalar alıp her birinin tadını çıkardı, yutmadan önce buzun dilinde erimesine izin verdi. Felaket her köşede kol gezerken duyularını bu şekilde şımartmak tuhaf görünüyordu.

Bundan sonra ne yapacaktı? Bedwyn Evi'nde kalmaya devam edemezdi ya da savaşlarında Rannulf'a güvenmeye devam edemezdi. Yine de Branwell'in odalarına taşınıp onun dönüşünü bekleyebileceğine dair hiçbir umudu yoktu.

Ne yapacaktı ki?

Bewcastle Dükü, metresiyle geçirdiği geceden şafak vakti döndükten sonra, kardeşleriyle birlikte her zamanki sabah gezintisine çıkmıştı. Daha sonra kahvaltı için White's'a gitmiş ama ardından Lordlar Kamarası'na geçmemişti; bahar oturumu iki gün önce sona ermişti. Aslında, kız kardeşleri bundan sadece iki gün önce beklenmedik bir şekilde taşradan gelmemiş olsalardı, muhtemelen yazın geri kalanını geçirmek üzere bu saatlerde Lindsey Park'taki evinde olacaktı.

White's'tan eve döndü ve sabahın geri kalanında bazı yazışmalarla ilgilenmek üzere kütüphanesine çekildi. Yarım saat geçmeden uşağı kapıyı tıklatıp açtığında kaşlarını çatarak başını kaldırdı.

"Salonda sizi görmek isteyen bir Bay Effingham var, majesteleri," dedi. "Ona evden geldiğinizi söyleyeyim mi?"

"Effingham mı?" Dük kaşlarını çattı. Rannulf'un önceki gün Londra'ya dönüşünü çevreleyen tüm bu melodramı görmezden gelmeyi tercih ederdi. Ama bu konunun açıklığa kavuşturulması gerekiyordu. Büyükannesini görmek için çok geç olmadan Grandmaison'a gitmeliydi. "Hayır, onu içeri al, Fleming."

Horace Effingham, Bewcastle Dükü tarafından tanınmıyordu. Ama sanki ikisi kan kardeşiymiş gibi gülümseyerek ve kendinden emin adımlarla kütüphaneye girdi. Dük ayağa kalkmadı. Effingham masasına doğru yürüdü ve sağ kolunu uzatarak yarı eğildi.

"Beni görmek ne güzel, Bewcastle," dedi.

Ekselansları, bardağı göğsüne dayayıp bırakmadan önce kendisine uzatılan ele kısa bir süre baktığı sınav bardağından yararlandı.

"Effingham?" dedi. "Sizin için ne yapabilirim?"

Diğer adam elini çekerken daha da geniş bir şekilde gülümsedi. Bir sandalye arar gibi etrafına bakındı, yakınlarda bir sandalye göremedi ve ayakta durmaya devam etti.

"Anladığım kadarıyla kardeşiniz yine burada ikamet ediyor," dedi.

"Öyle mi?" dedi Majesteleri. "Kâhyamın aşçıma haber vermeyi uygun gördüğüne inanıyorum. Elbette üç erkek kardeşim var."

Effingham güldü. "Lord Rannulf Bedwyn'den söz ettim," dedi. Dük,

"Ah, kesinlikle öyle," dedi.

Kısa bir sessizlik oldu ve bu sırada Effingham bir an için tedirgin göründü.

"Ekselanslarına sormak zorundayım," dedi, "buraya bir hanımefendi getirdi mi? Bayan Judith Law?"

"Sormak *zorunda mısınız?*" Dük'ün kaşları kalktı.

Effingham iki elini masanın üzerine koydu ve hafifçe eğildi. "Belki de bilmiyorsunuzdur," dedi, "eğer o buradaysa, bir suçluyu ve bir kaçağı barındırıyorsunuz demektir. Bu başlı başına bir suç ekselansları, ancak gerçeği öğrendiğinizde onu barındırmaya devam etmeyeceğinizden eminim."

" Sizin gözünüzde böylesine yüksek bir yere sahip olduğumu bilmek içimi rahatlattı," dedi lütufkâr bir ifadeyle.

Effingham içtenlikle güldü. "Bayan Law burada mı, Bewcastle?" diye sordu.

Dük, kadehini yarı kaldırarak, "Anladığım kadarıyla," dedi, "tecavüz de ağır bir suç. Suçlama sadece tecavüze *teşebbüs* olduğunda, elbette mahkûmiyet daha az kesin olabilir. Ama bir kişiye karşı iki kişinin sözü bir yargıç ve jüri için bir ağırlık taşıyabilir, özellikle de bu kişilerden biri bir dükün kardeşi ise. Çıkış yolunu kendin bulabilir misin, yoksa uşağımı çağırayım mı?"

Effingham doğruldu, tüm nazik tavırları kaybolmuştu.

"Bir Bow Street Runner kiralamaya gidiyorum," dedi. "Judith ve Branwell Law'ı dünyaya getirmeyi planlıyorum. Ve ben de kendi

üvey büyükannesinin mücevherleri. Duruşma ve cezayla ilgili küçük bir skandal çıkacağını söyleyebilirim. Sizin yerinizde olsaydım, majesteleri, kendimi bu işten uzak tutardım ve kardeşinize de aynısını yapmasını tavsiye ederdim."

"Bewcastle Dükü kadehini gözüne kadar kaldırarak, "Bana tavsiyede bulunmak için Bedwyn House'a kadar gelecek kadar bana değer verdiğiniz için sonsuz minnettarım," dedi. Çıkarken kapıyı sessizce kapatacak mısınız?"

Effingham'ın ağzı hafifçe bembeyaz olmuştu. Topuklarının üzerinde dönüp dışarı çıkmadan önce yavaşça başını salladı. Kapıyı çarparak kapattı.

Majesteleri düşünceli bir şekilde ona baktı.

BÖLÜM XXI

Rannulf öfkeyle Judith'e baktı. Kızıl saçlarını açmış, canlı ve muhteşem görünüyordu, Harewood'daki neredeyse görünmez gölgesine hiç benzemiyordu. Ayrıca bu sabah dışarı çıkmış, Freyja'yı da yanında sürükleyerek Londra'nın saygıdeğer hanımlarının gitmediği bir bölgesine girmişti. Hayır, en azından bu haksızlıktı. Freyja'nın sürüklenmeye ihtiyacı yoktu.

Onun gitmesi tamamen gereksizdi. Kardeşinin evde olup olmadığına bakmaya kendisinin gideceğini biliyordu. Branwell Law elbette orada değildi ve Alleyne'le birlikte çeşitli olası yerlerde yaptıkları soruşturmalarda işe yarar bir şey bulamamışlardı. Law'ı tanıyan birkaç adam vardı. Hiçbiri nerede olabileceğini bilmiyordu.

Ama Bewcastle, Rannulf Freyja'ya laf atamadan odaya girdi - çünkü Judith'e laf atmaya hakkı yoktu. Belki de böylesi daha iyiydi. Judith kesinlikle bir aile kavgasına tanık olacaktı. Wulf o yumuşak, aldatıcı durgun haliyle Branwell Law'ı bulma çabalarının iki katına çıkarılmasının ilgili herkesin yararına olabileceğini söylemeye gelmişti.

"Az önce Bay Effingham'dan büyüleyici bir ziyaret aldım," dedi. "Bedwyn House'da suçlu kaçakları barındırdığım gibi garip bir yanılsamaya kapılmış. Burada tatmin olmadığına göre, bunu başka bir yerde, muhtemelen güvenli bir sığınak bulamamış ve belki de bulması gerektiğinin farkında bile olmayan başka bir kaçakta arayacağına şüphe yok. Sanırım bu sabah Bay Law'ı evinde bulamadın, Rannulf?"

Rannulf başını salladı.

"Yine de onu arayan başka biri var," dedi Freyja ve Wulfun gümüş gözlerinden uzun, sessiz bir bakış kazandı. Ama Freyja sert bir yapıya sahipti. Sadece gözlerini dikti ve Judith'le birlikte Rannulf ve Alleyne'e anlattıklarını Wulf'a da anlattı. Diğer ziyaretçilerle ilgili bilgiyi ev sahibinden rüşvetle aldığını da ekledi.

Wulfun hâlâ kız kardeşine bakan gözleri kısıldı. Ama Rannulfun beklediği sert çıkış yerine, Bewcastle'ın bir sonraki sözleri ona yönelikti.

"Oraya geri dönsen iyi olur, Rannulf," dedi. "Meşhur bir fare kokusu alıyorum.
Ben de seninle geleceğim."

"Ben de geliyorum," dedi Judith.

"Judith-"

"Ben de geliyorum."

Fırtınalı bir kararlılıkla Rannulfun gözlerinin içine baktı ve Rannulf ilk kez kızıl saçlılar ve öfkeleri hakkındaki eski klişenin gerçek olup olmadığını merak etti. Tek yapmak istediği bu karmaşayı onun için çözmekti, böylece huzur bulabilir ve ona kur yapma işine geri dönebilirdi. Ve *bu* sefer bunu düzgün bir şekilde yapacaktı. Onu leydisi yapacaktı.

"O halde," dedi Bewcastle iç çekerek, "Freyja da gelse iyi olur. Gerçek bir aile gezisi olacak."

Bewcastle'ın özel arabalarından birine bindiler; dikkat çekmek istemediği zamanlarda kullandığı sade bir arabaydı bu. Çok geçmeden Law'ın pansiyonuna geri döndüler. Rannulf oraya dönmenin özel bir anlamı olduğunu düşünmüyordu ama Wulf o anlaşılmaz ruh hallerinden birini yaşıyordu.

Ev sahibi, arabacının kapıyı çalması üzerine kapıyı açtığında ve hepsini kapısının eşliğinde dizilmiş gördüğünde bakışlarını gökyüzüne doğru fırlattı.

"Tanrı bizi sevsin," dedi. "İşte yine gidiyoruz."

"Kesinlikle öyle," dedi Bewcastle, adamın küstahlığını tek bir soğuk bakışla bastırdı ve onun yerine saygıyla başını sallamasına ve

ön ayaklarını. Wulf bunu yabancılara bile nasıl *yapardı*? "Anladığım kadarıyla Bay Branwell Law bu sabah popüler bir genç adam."

"Öyle, efendim," dedi adam. "Önce dün gece bir hizmetçi, sonra bu sabah bir başkasıyla birlikte şuradaki bey, sonra başka bir bey, sonra da arkadaki iki hanım. Ne sabahtı ama."

"Ve hiçbirine Bay Law hakkında bilgi veremediniz mi?" Bewcastle sordu. "Son birkaç gündür burada olup olmadığı hakkında? Onu en son ne zaman gördüğünüz hakkında?"

"Yapamam efendim." Adam kendini tam boyuna çekti. "Kiracılarım hakkında kişisel bilgi vermem."

"Takdir edilmelisiniz," dedi Bewcastle. "Sizin konumunuzdaki bazı adamlar bilgi karşılığında rüşvet alarak fazladan para kazanmaya çalışabilir."

Ev sahibinin gözleri huzursuzca Freyja'ya kaydı ve tekrar

uzaklaştı. "Branwell Law'ı en son ne zaman gördünüz?"

Bewcastle sordu.

Adam dudaklarını yaladı. "Dün gece, efendim," dedi, "şu hizmetçi buraya geldikten sonra. Ve bu sabah."

"Ne?" Judith ağladı. "Bu sabah bana bu konuda hiçbir şey söylemedin."

"Siz gittikten sonra geldi, bayan," dedi adam.

"Ama bana onun *dün gece* burada olduğunu söyleyebilirdin," dedi. "Sana onun kardeşim olduğunu söyledim. Sana ailevi bir acil durum olduğunu söyledim."

Bewcastle elini hafif bir durdurma hareketiyle kaldırdı ve Rannulf Judith'in elini kolunun arasından geçirip onun elinin üzerine koydu. Judith titriyordu - tahminen öfkeden.

"Bu sabah tek başına arayan beyefendi," dedi Bewcastle. "İsterseniz onu tarif edin."

"Sarı saçlı, mavi gözlü," dedi ev sahibi. Rannulf, adamın gözlerinin kaymış olduğunu fark etti. "Kısa boylu. Topallıyor."

"Ah," dedi Wulf. "Evet, aynen öyle."

O halde Effingham değildi, diye düşündü Rannulf biraz hayal kırıklığıyla. Ama kesinlikle yakında burada olacaktı. Londra'daydı, Bedwyn House'a uğramıştı bile.

"Size söyleyebileceklerim bu kadar, efendim," dedi ev sahibi kapıyı kapatırken.

Bewcastle bastonunu ona dayadı.

"Sanırım," dedi, "bu sarı saçlı, mavi gözlü, kısa boylu, topal beyefendiyi Bay Law'ın odasına kabul etmediniz?"

Adam şok içinde geri çekildi. "Onu içeri mi aldınız, efendim?" dedi. "Bay Law buralyken mi? Ben değil. Hayır, kesinlikle olmaz."

"Merak ediyorum," dedi Bewcastle, "sana ne kadar

ödedi?" Adamın gözleri büyüdü. "Ben almıyorum-"

"Ah, ama sen biliyorsun," dedi Bewcastle nazikçe. "Sana bir kuruş bile ödemeyeceğim. Ben rüşvetle iş yapmam. Ama sizi uyarıyorum, eğer bu sabah Branwell Law'ın odasında bir suç işlendiyse ve siz de o suçluyu odaya sokmak için ondan para aldıysanız, suça ortak olmuşsunuz demektir ve bunun bedelini Londra'nın kötü şöhretli hapishanelerinden birinde ödeyeceğinizden kuşkunuz olmasın."

Ev sahibi ona bakakaldı, gözleri fincan tabağı gibi yuvarlaktı, rengi birden solmuştu. "Bir suçlu mu?" dedi. "Bir suçlu mu? Bay Law'ın bir *arkadaşıydı*. Onu daha önce burada Bay Law'la birlikte görmüştüm. Buraya son gelişinde unuttuğu bir şeyi almak için bir dakikalığına içeri girmesi gerekiyordu."

Judith'in eli Rannulf'un kolunu sıkıca kavrarken Bewcastle, "O halde onu içeri almanız büyük bir yücelik," dedi. "Sanırım refakatsiz? Bu *siyah saçlı* adam mı?"

Ev sahibi dudaklarını yaladı ve tekrar kaypak gözlerle bakmaya başladı.

"Sanırım," dedi Bewcastle, "sorulduğunda onu bu şekilde tarif etmeniz, refakatsiz girmesine izin vermeniz ve Bay Law'ın hem dün gece hem de bu sabah burada olduğunu iddia etmeniz için size çok iyi para ödemiştir?"

"Çok değil," diye mırıldandı adam uzun bir aradan sonra.

Bewcastle sıkılmış bir ses tonuyla, "O zaman seni daha da aptal yerine koyuyorum," dedi.

"Seni alçak!" Rannulf Judith'in kolunu bıraktı ve bir adım öne çıktı. "Seni can evinden vurmalıyım. Odalardan ne aldı? Ya da daha önemlisi, orada ne bıraktı?"

Ev sahibi korkuyla bir adım geri çekildi ve iki elini havaya

kaldırdı. "İyi bir şey peşinde olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Yemin ederim bilmiyordum."

Rannulf, "Acıması yakarışlarını bir yargıca sakla," dedi. "Bizi hemen Law'ın odasına götür."

"Sanırım daha sakın bir şekilde ilerlememiz daha iyi olur, Rannulf," dedi Wulf, sesi hâlâ son derece sinirli çıkıyordu. Eminim bu iyi adamın bekleyebileceğimiz oldukça rahat bir odası vardır. Şu andan itibaren kendisinden kim isterse istesin doğruyu söylemekte titiz davranacağına da inanıyorum. Bu onun boynunu ya da en azından özgürlüğünün yıllarını kurtarabilir."

"Beklemek mi?" Rannulf'un kaşları çatıldı. *Beklemek mi?* Effingham dışarıda bir yerlerdeyken ve Branwell Law da oradayken? Judith'in iyi ismi ve özgürlüğü hâlâ tehlikedeyken mi? Law'ın odasında muhtemelen yerleştirilmiş kanıtlar varken mi?

"Eğer yanılmıyorsam," dedi Bewcastle, "bu eve yakında bir ziyaret daha olacak." Tekrar ev sahibine baktı. "Sanırım aynı *siyah saçlı* beyefendi Bow Street Runner ile döndüğünde onu tanımayacağınızı da kabul ettiniz?"

Adam yutkunurken ve Bewcastle'dan Rannulf'a bakarken adem elması sallanıyordu.

Bewcastle, "Bize kapıya yakın bir oda göster," dedi.

Koyu renkli, soluk mobilyalarla döşenmiş küçük, pis bir odaydı. Dördü içeri alındı ve kapı aralık bırakılarak orada yalnız bırakıldı.

Freyja usulca güldü. "Bazen Wulf," dedi, "sana hayran olmamak elde değil. Nasıl tahmin ettin?"

"Sanırım iki kere ikinin her zaman dört ettiğini annemin dizinin dibinde öğrendim Freyja," dedi.

"Ama ya bu sefer yapmazlarsa?" Judith sordu. "Ya Bran'ın odasında hiçbir şey yoksa? Neden bakmamıza izin vermiyorsunuz, Majesteleri?"

"Ev sahibi şimdi doğruyu söyleyecektir," dedi. "En iyisi, Bayan Law, Effingham bu sabah ayrıldığından beri kardeşinizin odalarına kimsenin girmedğini dürüstçe söylemesi."

"Bran dün gece ya da bu sabah burada değildi o zaman, değil mi?" dedi. "Nerede o?"

Bunlar retorik sorulardı. Hiçbirine cevap aramıyordu. Rannulf onun iki elini de avuçlarının içine aldı, sıkıca kavradı ve sonra göğsüne yasladı. Wulf ya da Freyja'nın ne düşünebileceği umurunda değildi.

"Onu bulacağız," dedi ona. "Ve eğer Wulf'un tahmini doğruysa, ki öyle olduğuna bahse girerim, biz bulana kadar adı temize çıkmış olacak. Endişelenmeyi bırak."

Gerçi, tüm bu çalıntı mal meselesi bir yana, kardeşin başı muhtemelen ciddi bir beladaydı. Bu kadar çok alacaklı peşinde olduğu için gecenin bir yarısı Harewood'u terk edecek kadar çaresiz olsaydı, servetini telafi etmek için oldukça ağır bir kumar oynayacak kadar çaresiz olurdu.

"Merak etme," dedi tekrar, kızın ellerinden birini dudaklarına götürdü ve kız gözlerinin içine bakıp yarı gülümseyene kadar birkaç dakika orada tuttu.

Freyja'nın oturduğunu ve gözlerinde okunamayan bir ifadeyle onlara baktığını gördü. Bewcastle pencerenin hafifçe bir kenarında durmuş, sokağa bakıyordu.

"Ah," dedi, "bir an bile erken değil."

Judith çok korkuyordu. Olmak üzere olanlardan korkuyordu, Branwell'in odalarında keşfedileceklerden korkuyordu, keşfedilemeyeceklerden korkuyordu. Bütün bunların dışında Bran için bile korkuyordu, kendisi için korkuyordu.

ailesi ve kendisi için. Ve onun için savaşılan bu gururlu, kibirli, güçlü aileden korkuyordu.

Belki de en çok Rannulf'un gözlerindeki bakıştan, ellerinin sertliğinden, bir tanesini öpüşündeki sıcak nezaketten korkuyordu. *Anlamıyor* muydu?

Ev sahibinin kapıyı tekrar açtığını duyabiliyordu; hepsi kıpırdamadan dinliyordu. Horace'ın sesini ve daha kalın, daha sert bir başka sesi tanıdı.

"Ben Bow Street Runners'danım," diyordu diğer ses, "ve büyük bir mücevher hırsızlığını araştırıyorum. Bay Branwell Law'ın odasına girmemize izin vermeniz konusunda ısrar etmek zorundayım, orada kanıt bulmayı umuyorum."

"Sanırım sorun yok," dedi ev sahibi.

"*Umarım*," dedi Horace, hem ciddi hem de kendini beğenmiş bir sesle, "hiçbir şey bulamayacağız Witley, yine de en kötüsünden korkuyorum. Ne de olsa Branwell Law benim üvey kuzenim. Ama büyükannesinin mücevherlerini ondan ve kız kardeşinden başka kim çalmış olabilir bilmiyorum. İkisi de aynı gece kaçtı. Umarım bu vahşi bir kaz kovalamacası olur ve Harewood'da balo sırasında eve bir serserinin girdiğini çoktan keşfetmişlerdir."

Bow Street Runner, "Bu pek olası değil, efendim," dedi.

Merdivenlerden yukarı çıkan botların sesi, ardından anahtarların şingirtisi ve üst katta açılan bir kapının gıcirtisi geliyordu.

"Wulf ve ben yukarı çıkacağız," dedi Rannulf. "Judith, Freyja ile

burada kal." Freyja homurdandı.

"Ben de geliyorum," dedi Judith. "Bu Bran kadar beni de ilgilendiriyor."

İlk merdivenin başında, muhtemelen Branwell'in odalarına açılan açık bir kapı vardı. Judith ev sahibinin hemen içeride durduğunu görebiliyordu. Sahanlığa çıktıklarında endişeli bir yüz ifadesiyle onlara doğru döndü. Horace odanın ortasında, sırtı kapıya dönük, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu. Kısa boylu, tombul, kel bir adam olan Bow Street Runner, elinde büyükannemin mücevherleri olması gereken ışıltılı bir yığınla iç odadan, belki de yatak odasından çıkıyordu.

"Bunu çok dikkatli bir şekilde saklamadı bile," dedi biraz küçümseyerek.

"Horace, Judith'in görüş alanındaki bir sandalyeyi işaret ederek, "Yanılmıyorsam bu *da* Judith Law'un şapkalarından biri," dedi. Oh, zavallı Judith, ne kadar dikkatsizsin. Seni bunun dışında tutmayı umuyordum."

"Runner mücevherleri küçük bir masanın üzerine tıkırdatarak bıraktı ve Judith'in o kadar nefret ettiği şapkasını aldı.

Diğerlerinin neyi beklediğini bilmiyordu.

"Sen bir yalancı ve alçaksın Horace!" diye bağırarak odaya girdi ve her iki adamın da şaşkın bakışlarını üzerine çekti. "Harewood'daki odama delilleri sen yerleştirdin, buraya da sen yerleştirdin. Bu kötü, alçakça bir intikam şekli, özellikle de seni gücendirecek hiçbir şey yapmamış olan Branwell'e karşı."

"Evet, sevgili kuzenimin kendisi," dedi Horace. "Daha fazla aramaya gerek kalmadan tutuklayabileceğin bir hırsız var, Witley." Sonra gözleri Judith'in ötesine kaydı ve yüzündeki sırıtiş orada dondu kaldı.

Rannulf sessizce, "O ukala havanı kaybedebilirsin," dedi.

Horace gözlerini Rannulf'tan ayırmadan, "Bunlar Bedwyn'ler, Witley," dedi. "Bewcastle Dükü'nün kendisiyle birlikte. Şüphesiz senin de bildiğin gibi güçlü bir aile. Ama dürüstlüğünüzün böyle bir güçten korkmanızı aşmasını beklerdim. Lord Rannulf Bedwyn Judith'ten hoşlanıyor."

"Oyun bitti, Effingham," dedi Rannulf. "Seni bu odalara alan ev sahibi, Branwell Law'ın iki haftadan uzun bir süredir -yani hırsızlıktan önce- burada olmadığına yemin edecek. Ayrıca bu sabah sizi buraya refakatsiz alması ve sorgulanırsa Law'ın dün ve bugün burada olduğu da dahil olmak üzere bazı yalanlar söylemesi için ona yüklü bir rüşvet verdiğinize de yemin edecek. O şapkayı en son geçen hafta Harewood'da gördüğüme ve Bayan Law'a Londra'ya kadar eşlik etmeme rağmen o zamandan beri görmediğime yemin edebilirim. Ayrıca dün öğleden sonra buraya geldiğimizden beri ailemden birinin ya da bir başkasının yanından hiç ayrılmadı. Bu odalarda bulunabilecek mücevherlerin *hepsi* buysa, başka yerlerde çok daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum. Judith, sen benden daha iyi bilirsin. Daha fazlası olmalı mı?"

"Çok daha fazlası," dedi.

"Merak ediyorum," dedi Rannulf, "acaba onları lojmanında tutacak kadar ukala mısın Effingham, kimsenin onları orada aramayı aklından bile geçirmeyeceğini düşünerek?"

Bow Street Koşucusu boğazını temizledi. "Yaptığınız suçlamalar çok ciddi lordum," dedi.

"Gerçekten de öyle," diye onayladı Rannulf. "Belki de madem hazine avındayız, hepimiz kendimizi Effingham'ın lojmanına davet etmeli ve etrafa bir göz atmalıyız."

Horace'ı dikkatle izleyen Judith'in, onun sonunda yenildiğini anladığı andı bu. Mücevherleri odasında saklayacak kadar aptallık *etmişti*. Ve şimdi de yüzü kıpkırmızı kesilerek ve kabadayılık taslayarak kendini daha da suçlu duruma düşürüyordu. Grandmaison'daki yazlık evin dışında olduğu kadar korkaktı şimdi de.

Ellerini kısa bir süre yüzüne götürdü ve dinlemeyi bıraktı. Bütün bunlar, Horace'ın Harewood'a geldiği gün değiştirilmemiş elbiselerinden birini giydiği ve şapka takmadığı için olmuştu. Horace ona bakmıŒ ve süzmüŒtü, tıpkı kızlık çağından beri erkeklerin yaptığı gibi ve her Œey o andan itibaren geliŒmiŒti. Hepsi onun suçuydu.

Görebildiği kadarıyla Freyja odadaki sandalyelerden birine oturmuş, bacak bacak üstüne atmış, bir ayağını sallıyordu. Sanki gerçekten eğleniyor gibi görünüyordu. Dük hâlâ sahanlıktaydı, sırtı odaya dönüktü, elleri arkasında kenetlenmişti ve toplantıya hiç katılmıyordu.

"Daha önce buradaydım," diyordu Horace, dikkatini olan bitene verdiğinde, "ve her şeyi buldum, kayıp mücevherlerin *hepsini*. Çoğunu saklamak için yanıma aldım ve geri kalanını da seni tanık olarak buraya getirebilmek için bıraktım, Witley."

Bow Street Runner, "Sanırım, efendim," dedi, "lojmanınıza gidip mücevherlerin geri kalanını alsak iyi olacak. Sonra da sanırım sizi tutuklamak zorunda kalacağım."

Judith bir elini ağzına götürdü ve gözlerini kapattı. Tutuklamalar

Mahkemeler, tanıklar, kamuoyu ve ilgili aileler için korkunç acılar. Çoğu zaman gerçekten de çok sert cezalara yol açıyorlardı. Kendi iniltisini duydu ve Rannulf'un kolları arkasından gelip dirseklerini kavradı.

"Bay Effingham tarafından kiralandığınıza göre," dedi dük, sonunda odaya girip mücevherlere ve şapkaya belli bir hoşnutsuzlukla bakmak için yerde gezinerek, "onu tutuklamanız belki de sportmenlik dışı olur. Witley, değil mi? Beni ve Lord Rannulf Bedwyn'i bu meseleyi kendi başımıza halletmemiz için yalnız bırakmak isteyebilirsiniz?"

Bow Street Runner kuşkulu görünüyordu ve Horace dehşet içinde etrafına bakındı; belki de şeytanın mı yoksa masmavi denizin mi daha kötü bir kader olduğunu düşünüyordu.

Koşucu, "Bundan emin değilim, efendim," dedi. "Bir adamın sırf bir centilmen olduğu için adil ve yasal cezasından kaçmasına izin vermek adaba aykırıdır."

Dük, "Sizi temin ederim," dedi, sesi o kadar soğuktu ki Judith kendini titrerken buldu, "bir ceza olacak."

"Bayan Law," dedi Leydi Freyja ayağa kalkarak, "sanırım odadan çıkmamızın emredileceği nokta burası. Gönüllü olarak gidelim mi?"

Gün Judith'e zaten oldukça gerçeküstü geliyordu. Birden daha da arttı. O ve Leydi Freyja açık kapıya doğru dönerken, içeriye başka biri adım attı.

"Tanıdık bir ses," dedi, "burada neler oluyor?"

"*Bran!*" Judith kendini onun kollarına attı.

"Jude?" dedi. "Effingham? Bedwyn? Ne oluyor?"

"Mücevherleri sen almadın, değil mi?" dedi başını kaldırıp onun solgun, çatık kaşlı yüzüne bakarak. "Senden şüphelendiğim için özür dilerim Bran. Yaptığım korkunç bir şeydi ve beni affetmen için yalvarıyorum."

"*Hangi* mücevherler?" diye sordu, kaşları derin bir çatıklıkla birbirine kenetlenmişti. "Dünya çıldırdı mı?"

"Büyükannemin," dedi Judith ona. "Sen gittikten hemen sonra hepsi ortadan kayboldu."

boş kadife çanta ve bir küpe odamda bulundu. Horace bu sabah mücevherleri, Effingham Teyze'nin Harewood'da bana taktırdığı şapka ile birlikte odanızdaki masanın üzerine yerleştirdi ve sonra da onları bulması için Bow Street Runner'ı buraya getirdi. Ama Bewcastle Dükü her şeyi tahmin etti ve Horace'ı yakalamak için tam zamanında geldik ve şimdi Leydi Freyja ve ben odadan çıkmak zorundayız çünkü sanırım Lord Rannulf Horace'la dövüşecek."

Yüzünü onun omzuna gömdü ve gözyaşlarına boğuldu.

Kendini kontrol etmeye çalışırken Branwell'in, "Eh, bu her şeyi yenmezse," dediğini duydu; çok utanmıştı. "*Bu* yüzden mi balo sırasında o kadar kötü davrandın Effingham, sonra da sana borcumu ödeyecek kadar para kazanmak için Darnley'nin bir haftalık oyun partisine gitmemi önerdin?"

"Ne kadar kazandın, Law?" Horace şimdi bile alay edecek kadar

küstahtı. "Aslında otuz pound," dedi Branwell. "Teşekkür ederim,

Bedwyn."

Rannulf'un elinden bir şey aldı ve Judith'e verdi; büyük bir mendil. Sahanlığa çıktı, onunla gözlerini kuruladı ve burnunu sildi.

"Aklım başıma geldiğinde bahse girmek üzereydim," dedi Branwell. "Kesinlikle hepsini ve üstüne daha fazlasını kaybedecektim. Ama otuz sterlinle sana seyahat masraflarımı geri ödeyebileceğimi düşündüm, sonra da yapabildiğimde diğer tüm borçları. Ve ödeyeceğim de. Partiden bir gün erken ayrıldım ve şehre geri döndüm. İşte!" Judith onun odanın içinde adım attığını duyabiliyordu. "Otuz pound. Ve şimdi benim de yapmam gereken bazı kavgalarım var."

Judith omzunda bir el hissetti. Freyja iç çekerek, "Bayanlar her zaman en büyük eğlenceyi kaçırmak zorunda," dedi. "Hadi, Wulf'un arabasıyla eve gideceğiz."

"*Eğlence!*" Judith biraz öfkeyle ona baktı. Dünyasındaki her şey darmadağın olmuştu ve Leydi Freyja bunun *eğlenceli* olduğunu mu düşünüyordu?

Ama diğerinin elinin baskısına direnmedi. Doğruyu söylemek gerekirse, yeterince hızlı uzaklaşamadı. Daha fazla kişisel acıyı görmezden gelse bile derinden, korkunç bir utanç duydu. Lord Rannulf'un ailesinin, *kendi* ailesinin de dahil olduğu böylesine kirli işlere tanık olması! Bran ve onun aptalca savurganlıkları hakkında her şeyi bilmeleri ve babasının

Yoksulluk! Kendi üvey kuzeninin kötülüğünü bilmeliydiler! Onun yıkılışına ve kalbi kırılacakmış gibi ağlayışına tanık olmaları! Ve daha birkaç gün önce -gerçekten sadece üç gün müydü- Lord Rannulfla dans ettiğini ve onun evlilik teklifini dinleyip kabul etmesinin mümkün olabileceğini düşündüğünü.

Aklını başına getirecek bir şey olduğu için ne kadar müteşekkirek olmalıydı.

Günün havasına uygun olarak dışarı ıslaktı. Yağmur çiseliyordu ve arabaya doğru acele etmeleri gerekiyordu.

"Ugh!" Leydi Freyja içeriye oturduklarında ve araç hareket ettiğinde elbisesini silkeleyerek şöyle dedi. "Her ne kadar kalıp izlemeyi tercih etsem de eve döndüğüme memnun olacağım."

Eve. Judith'in duyduğu tek kelime buydu.

"Leydi Freyja," dedi, "sizden çok ama çok büyük bir iyilik

isteyebilir miyim?" Leydi Freyja ona sorgulayan bir bakış attı.

"Ödünç verir misiniz? Hayır." Judith kendini durdurdu. "Borç isteyemem. Denemeye söz vermeme rağmen geri ödeyebileceğimden şüpheliyim. Wiltshire'daki evime gitmek için posta arabası ücretini *verir* misiniz? Lütfen? Bunun korkunç bir küstahlık olduğunu biliyorum."

"Neden?" Leydi Freyja sordu.

"Burada daha fazla kalmak için bir nedenim yok," dedi Judith, "Bewcastle Dükü'nün misafirperverliğine daha fazla güvenemem. Eve gitmek istiyorum."

"Ralf'a veda etmeden mi?" Leydi Freyja sordu. Judith kısa

bir süre gözlerini kapadı.

Arabanın içinde birkaç dakika sessizlik oldu.

"Leydi Freyja sessizce, "Ralf'ın orada, beklediğimiz odada size baktığı gibi bakılması için çok şey verecek olanlar var," dedi.

Judith yutkundu. "Dün beni gördüğünüz anda böyle bir bağlantının uygunsuzluğunu görmediğinizi, kardeşlerinizin ve kız kardeşinizin görmediğini iddia edemezsiniz," dedi. Bugün bunun daha da farkına varmış olmalısın. Yardımınız olsun ya da olmasın, Bedwyn House'dan çantamı alır almaz yola çıkıyorum. Sırf beni Lord Rannulf'un hayatından çıkarmak için yol paramı vermekten memnun olacağınızı düşünmüştüm."

"Biz Bedwynler hakkında çok az şey biliyorsun," dedi

Leydi Freyja. "O halde bana yardım etmeyecek misiniz?"

"Oh, yapacağım," dedi Leydi Freyja.

Mantıksız bir şekilde, Judith'in ateşi daha da düştü, eğer bu mümkün olsaydı.

Sahanlıkta durmuş burnunu sümkürüyordu ve bir kez bile etrafına bakmamıştı, diye düşündü. Ona son bir kez bakmak için dönmemişti. Onu hatırlamak için sahip olduğu tek şey hala bir elinde toplanmış olan mendili ve hasır bonesiydi.

"Teşekkür ederim," dedi.

BÖLÜM XXII

Horace Effingham'ın, Bewcastle'ın bir yerlerden bulup getirdiği iki iri yarı adamın refakatinde Branwell Law'ın odasından çıkarılması için birkaç saat geçmesi gerekmişti. Effingham geceyi kendi lojmanında, gözetim altında geçirecek ve daha sonra babasının, muhtemelen mağdur taraf olan Bayan Law'a danışarak, ilgilenmesi için Harewood Grange'e geri götürülecekti.

Effingham, bayanlar ayrıldıktan iki dakika sonra Branwell Law'ın izniyle kırmızı, şişkin bir burun ve sabaha kadar kapanıp kararacak bir gözle oradan ayrıldı. Bow Street Runner ondan birkaç dakika sonra ayrılmıştı.

Rannulf, Effingham inatçılığa ve küstahlığa kalkıştığında onu ensesinden tutup birkaç kez ayak parmaklarının ucuna kaldırmak dışında ona elini bile sürmemişti. Rannulf bu kötü adamı kanlı bir hamur haline getirmekten başka bir şey istemezdi ama Bewcastle'ın soğuk ve sessiz varlığı onun üzerinde sakinleştirici bir etki yaratmıştı. Sonuçta şiddet, birinin diğerinden fiziksel olarak daha güçlü olmasından başka neyi kanıtlayabilirdi ki? Büyükannesinin yazlık evinin dışında fiziksel bir güç gösterisi tamamen uygundu. Burada ise sadece kendini şımartmak olurdu.

Law kendisinden istendiğinde kalem, mürekkep ve kâğıt getirdi ve Effingham'a masaya oturup itiraf ve özür mektuplarını yazması söylendi - biri Bayan Law'a, biri Sir George Effingham'a, biri de Rahip Jeremiah Law'a. Bu görev neredeyse iki saat sürmüştü, çünkü Rannulf

mektupların çoğu. Hem kendisi hem de Branwell Law için kabul edilebilir üç mektup kalana kadar -Bewcastle bu işe karışmadı- her ikisi de yere atılmış buruşuk kâğıtların arasında dolaşıyordu.

Effingham götürülmeden önce mektuplar Bewcastle tarafından imzalanarak yola çıkarıldı. Ayrıntılı, aşağılayıcı ve yalvaran mektuplar, suçlu ortaya çıkmadan önce Bayan Law ve Sör George'un eline ulaşacaktı. Rannulf bunun yeterince ağır bir ceza olacağına karar verdi, her ne kadar bazı açılardan tam bir dayaktan daha az tatmin edici görünse de. Halkın önünde küçük düşmek her erkek için korkunç bir şeydi. Effingham'ın ayrılırken nefret ve hayal kırıklığıyla asık ve çirkin olan yüzü bunun kanıtıydı. Harewood'a dönmek, babasıyla ve üvey büyükannesiyile yüzleşmek onun için kolay olmayacaktı.

Geri kalanı yine Bewcastle'ın emriyle Effingham'ın lojmanından alınan mücevherler özel bir ulakla Harewood'a iade edilecekti.

"Demek öyle," dedi Branwell Law, Effingham ve refakatçileri nihayet ayrıldığında bir sandalyeye çöküp başını arkaya yaslayarak ve bir elinin tersini gözlerinin üzerine koyarak, "işte bu kadar. Ne korkunç bir olay. Bir zamanlar onu arkadaşım olarak görürdüm. Hatta ona hayrandım." Birden kiminle birlikte olduğunu hatırlar gibi oldu ve daha dik oturdu. "Yardımanınız olmasaydı ne yapardık bilmiyorum, Majesteleri ve siz Bedwyn. Size ne kadar teşekkür etsem azdır. Gerçekten. Jude adına da. O bunu hak etmedi."

"Hayır," diye onayladı Rannulf, "öyle bir şey yapmadı."

Law kararsızca gülümsedi ve birinden diğerine baktı; bir düğ ve düğün kardeşiyle yalnız kaldığı için utandığı belliydi.

Rannulf ayaklarının üzerinde durup ellerini arkasında kavuşturarak, "Borçlarınızın boyutunu bilmek istiyorum," dedi.

"Ah, diyorum." Law kızardı. "Önemsiz şeyler. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Rannulf ona bir adım daha yaklaştı. "Son kuruşuna kadar her şeyi bilmek istiyorum," dedi. Hâlâ kâğıt, mürekkep ve kullanılmamış bir tüy kalemle dolu olan masayı gösterdi. "Hepsini yaz, en küçük miktara kadar."

"Ah, diyorum," dedi Law tekrar. "Bunu kesinlikle yapmayacağım Bedwyn. Senin işin yok-"

Rannulf uzandı, genç adamın boyun örtüsünü tuttu ve onu ayağa kaldırdı. "Bunu kendi işim haline getiriyorum," dedi. "Borcun olan her şeyi bilmek istiyorum -her şeyi, beni anlıyor musun? Senin için borçlarını ödeyeceğim."

"Ah, diyorum," dedi Law üçüncü kez, şimdi kızgındı. "Bunu benim için yapmana izin veremem. Ben geleceğim-"

Rannulf ona, "Bunu *senin* için yapmayacağım," dedi.

Law tekrar nefes aldı ve sonra ağzını kapattı. Kaşlarını çatı. "Jude için mi?"

Rannulf, "Ailenizi dilenci durumuna düşürdünüz," dedi, "ve belli ki bu süreci tamamlamak üzeresiniz. Bayan Judith Law çoktan daha varlıklı akrabaların yanına verildi ve onlar da ona yüceltilmiş bir hizmetçi gibi davrandılar. Diğer kız kardeşlerinizden biri de aynı kaderi paylaşmak üzere. Ve evde annenizle birlikte iki kişi daha var. Genç bir köpek yavrusu, onu tanıyan herkes için yorucu olsa da, birkaç yaban yulaı ekme hakkına sahiptir. Tüm ailesine yıkım ve sefalet getirmeye hakkı yoktur. Bayan Judith Law'a mutsuzluk getirmeye hakkınız yok. Yazmaya başlayın. Acele etmeyin ve hiçbir şeyi unutmadığınızdan emin olun. Borçların ödenecek, kiranı ve gelecek ayki masraflarını karşılayacak kadar hazır para verilecek ve sonra kendi kazancınla geçinecek ya da aç kalacaksınız. Bir konuda beyefendinizden söz alacağım. Bir daha asla tek bir kuruş için bile babana başvurmayacaksınız."

Law'ın yüzü bembeyazdı. "Bütün bunları *Judith* için mi yapacaksın?" diye sordu. Rannulf sadece gözlerini kıstı ve tekrar masayı işaret etti. Law oturdu, kalemi aldı ve mürekkep hokkasına daldırdı.

Rannulf odanın diğer ucunda oturan Bewcastle'a baktı, bir bacağını zarifçe diğerinin üzerine atmış, dirseklerini kolçaklara dayamış, parmaklarını dikmişti. Kardeşinin gözleriyle karşılaştığında kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı.

Takip eden yarım saat Law'ın sopasının sürtünmesi dışında sessizlik içinde geçti.

ve rakamları toplarken birkaç fısıltı. İki kez kalkıp yatak odasında kayboldu ve elinde bir faturayla yeniden ortaya çıktı.

"İşte," dedi sonunda, kâğıdı sildi ve Rannulf'a vermek için döndü. "Hepsi bu kadar. Korkarım hatırı sayılır bir miktar." Yanakları utançtan kızarmıştı.

Rannulf'a çok büyük bir meblağ gibi görünmüyordu ama borcun ilk poundunu bile ödeyecek parası olmayan bir adam için bu meblağ gerçekten de astronomik görünmeliydi.

"Size bir tavsiye," dedi Rannulf. "Kaybedecek paranız varsa ve bahse girmeye hazır olduğunuz miktar konusunda katı sınırlar koyarsanız, oyun oynamak zevkli bir aktivite olabilir. Var olmayan servetleri telafi etmeye çalışmanın sefil, cehennemi bir yoludur."

"Bunu bilmiyor muyum," dedi Law hararetle. "Hayatım boyunca bir daha asla bahse girmeyeceğim."

Rannulf kaşlarını kaldırdı.

Bewcastle uzun bir sessizliği bozarak, "Şimdi Bay Law," dedi, "bana kendinizi en uygun gördüğünüz kariyerin ne olduğunu söyleyeceksiniz."

İkisi de dönüp ona baktılar.

"Diplomatik servis mi?" Bewcastle önerdi. "Hukuk mu? Ordu mu? Kilise mi?"

"Kilise değil," dedi Law. "Bundan daha sıkıcı bir şey düşünemiyorum. Ordu da değil. Ya da hukuk."

"Diplomatik servis o zaman?"

Law, "Her zaman ticaretle ilgili bir işten hoşlanacağımı düşünmüşümdür," dedi. "Doğu Hindistan Şirketi ya da onun gibi bir şey. Hindistan'a ya da denizaşırı bir yere gitmek isterdim. Ama babam her zaman bunun bir beyefendinin onuruna yakışmayacağını söylerdi."

Bewcastle, "Bazı pozisyonlar öyle değil," dedi, "ancak elbette bir acemi, daha düşük görevlerde sıkı çalışıp kendini kanıtlamadan önce herhangi bir şirketteki kutsal pozisyonlardan birini işgal etmeyi bekleyemez."

Law, "Çok çalışmaya hazırım," dedi. "Doğruyu söylemek gerekirse, yaşadığım hayattan oldukça sıkıldım. İnsan arkadaşlarının sahip olduğu paraya sahip olmadığında bundan hiç zevk almıyor."

"Kesinlikle öyle," diye kabul etti Bewcastle. "Yarın sabah saat onda beni ziyaret edebilirsiniz Bay Law. O zamana kadar sizin için ne yapabileceğime bakarım."

"Bir *kariyere* başlamama yardım eder misiniz?" Law sordu. "Bunu benim için yapar mısınız, Majesteleri?"

Bewcastle cevap vermeye tenezzül etmedi. Ayağa kalktı, şapkasını ve bastonunu aldı. Branwell Law'a veda edercesine başını salladı.

"Freyja'nın arabayı bizim kullanımımız için geri getirdiğine inanıyorum, Rannulf," dedi.

Yapmıştı. Ve bu iyi bir şeydi de - yağmur yağıyordu. Rannulf, Bewcastle için atlara bakan koltuğu bıraktı ve iç çekerek diğerine yerleşti. Kendini bitkin hissediyordu. Tek istediği eve dönüp Judith'i görmek, onu kollarına almak -bunu yaparken tüm kardeşleri sıraya girmiş olsa da umurunda değildi- ve ona çilesinin bittiğini, her şeyin yolunda gittiğini, sonsuza dek birlikte mutlu yaşayacaklarına dair vals yapmaktan başka yapacakları bir şey kalmadığını söylemekti.

Kapı kapanıp araba hareket ettiğinde, "Çok nazıksın Wulf," dedi. "Hayatını düzeltmek için sahip olduğu tek şans düzenli bir kariyere yerleşmek. Yine de nüfuz olmadan seçenekleri son derece kısıtlı olacaktır."

"Bayan Law ile evlenmeyi mi planlıyorsun?" diye sordu

kardeşi. "Evleneceğim." Rannulf ona ihtiyatla baktı.

"Wulfric, "Elbisesinin sadeliğine ve saçının sertliğine rağmen olağanüstü güzel," dedi. Böyle kadınlardan her zaman hoşlanmışsınızdır."

"Judith Law'la kıyaslanabilecek kimse yok," dedi Rannulf. "Ama onun fiziksel güzelliğinden başka bir şey görmediğimi sanıyorsan yanılıyorsun, Wulf."

Wulfric, "Başı dertte olan bir genç kız gibiydi," dedi, "hem de birden fazla şekilde. Kurtarmaya gitmek için duyulan cesurca dürtü bazen aşkla karıştırılabiliyor, sanırım."

Rannulf ona, "Hiçbir zaman bir kurban gibi davranmadı," diye güvence verdi. "Ve yanılmıyorum. Eğer onun benim için uygun bir gelin *olmadığı* tüm yolları sayacaksan, Wulf, nefesini boşa harcama. Hepsini biliyorum ve ona karşı olan hislerimde hiçbir fark yaratmıyorlar. Zengin bir geline ihtiyaç duymayacak kadar mevki, para ve beklentiye sahibim."

Kardeşi yorum yapmadı.

Rannulf birkaç dakika süren sessizlikten sonra, "Anladığım kadarıyla," dedi, "senin onayını alamayacağım, Wulf?"

"Senin için önemli mi?"

Rannulf bir an düşündü. "Evet," dedi sonunda, "öyle. Beni sık sık çileden çıkarıyorsun Wulf ve senin tarafından yönetilmeme asla izin vermeyeceğim, ama sana belki de tanıdığım herkese duyduğumdan daha fazla saygı duyuyorum. Her zaman görevini yaptın ve bazen bunu yapmak senin için tatsız ya da sıkıcı olsa bile bizden biri için fazladan yol kat ettin. Bir ya da iki ay önce Eve ve Aidan'ın, alçakgönüllü bir dükkân sahibinin yetimleri olan üvey çocuklarının velayetini geri almalarına yardım etmek için Oxfordshire'a gittiğinizde olduğu gibi. Ve bugün benim için yaptığın gibi. Evet, onayınız benim için önemli. Ama o olsa da olmasa da Judith'le evleneceğim."

"Anladın," dedi Wulf yumuşak bir sesle. "Romantizmin çiçekleri solduğunda, gelecekteki tüm olası tatminsizlik kaynaklarına işaret etmezsem görevimi yapmamış olurum. Evlilik ömür boyu sürecek bir bağlılıktır ve biz Bedwynler eşlerimize her zaman sadık kalmışızdır. Ama gelin seçimini sen yapacaksın, Rannulf. Sen reşitsin ve hayatının geri kalanında onunla yaşamak zorunda olan sensin."

Bewcastle bu yüzden mi hiç evlenmemişti? Rannulf merak etti. Soğukkanlı ve hesaplı bir şekilde, gelecekteki olası tatminsizlik kaynaklarını hep düşünmüş müydü? Ama Rannulf'un bildiği kadarıyla, en büyük kardeşi yıllarca İngiltere'nin en gözde bekârlarından biri olmasına rağmen hiçbir kadına en ufak bir ilgi bile göstermemişti. Yıllarca aynı metresi elinde tutmuş, ama evliliğe yol açabilecek bir aşk yaşamamıştı.

"Sonsuza dek mutlu olmayı beklemiyorum, Wulf," dedi Rannulf. "Ama gülün çiçeği solduktan sonra bile mutlu olmayı bekliyorum. Senin de az önce söylediğin gibi, evlilik ömür boyu sürecek bir bağlılıktır."

Daha fazla konuşmadılar ve araba Bedwyn Evi'nin kapısının önünde durur durmaz Rannulf dışarı fırladı ve aceleyle içeri girip merdivenlerden yukarı, misafir odasına çıktı. Alleyne, Freyja ve Morgan oradaydı ama Judith yoktu.

"Ah, sonunda," dedi Alleyne. "Gel ve bize hikâyenin geri kalanını anlat Ralf. Görünüşe göre Free ve Bayan Law en ilginç anda sürgün edilmişler. Parmak eklemlerini göreyim."

"Judith nerede?" Rannulf sordu.

"Odasında sanırım," dedi Alleyne. "Bütün bu heyecanın üstesinden gelmiştir, şüphesiz. Effingham mücadele etti mi? Eğer yaptıysa, yüzünü ıskalamış, Bedwyn burnunun büyük hedefini bile." Sırıttı.

"Öyle değil," dedi Morgan. "Tek bildiğin bu, Alleyne. Odasında değil. Gitti."

Rannulf önce ona, sonra da doğal olmayan bir şekilde kıpırdamadan oturan ve Law'un odasından çıktıktan sonra neler olduğuna dair hemen bir rapor istemeyen Freyja'ya sertçe baktı.

"Eve gitti," dedi, "posta arabasıyla." "Eve mi?"

Rannulf boş gözlerle ona baktı.

"Wiltshire'daki Beaconsfield'e," diye açıkladı. "Papaz evine. Evine, Ralf, kendini ait hissettiği yere."

Adam dehşet içinde

ona baktı. "Lanet

olsun," dedi.

İki kadının da en ufak bir şok belirtisi bile göstermemesi Bedwyn'ler hakkında çok şey anlatıyordu.

Gecenin büyük bölümünde yağmur yağdı, posta arabasının ilerleyişini yavaşlattı ve birkaç kez araba özellikle kötü çamurlarda kayarken Judith'in midesinin dehşet içinde sıkışmasına neden oldu. Ama sabah olduğunda

Gökyüzü açılmış, güneş yeniden parlamaya başlamıştı ve Beaconsfield'daki hanın önünde durduğunda ona gülümseyecek ve selam verecek tanıdık yüzler vardı.

Pek de güven verici değillerdi. Sokak boyunca köyün diğer ucundaki papaz evine doğru ilerlerken, attığı her adımda kalbine basıyormuş gibi hissediyordu. Ona son bir kez bile bakmamıştı ve aptalca bir şekilde, bitmek bilmez gibi görünen yolculuk boyunca paniklemeye devam etmiş, yüzünü zihninde netleştirememişti.

Hikâyesi mutlu sonla bitmişti. Kendine sürekli bunu söylüyordu. Hem kendisi hem de Bran haklarındaki soygun suçlamalarından aklanmış ve gerçek suçlu yakalanmıştı. Büyükannesinin mücevherleri bulunmuştu - en azından Horace geri kalanının evinde olduğunu inkâr etmediği için hepsinin bulunacağını varsayıyordu. Eve dönüyordu - Effingham Teyze onu kesinlikle Harewood'a geri istemezdi. Onlardan herhangi birini orada istemesi de pek olası değildi ve böylece Hilary bile oraya gidip yaşamak zorunda kalmaktan kurtulabilirdi.

Ama mutlu bir son gibi hissetmiyordu. Kalbi kırılmıştı ve iyileşmesinin sonsuza kadar sürebileceğini düşünüyordu.

Ayrıca, kalbinin durumunu görmezden gelse bile bu tamamen mutlu bir son değildi. Ailesi için hiçbir şey çözülmemişti. Tam tersine. Bran umutsuzca borçlanmıştı ve borçtan kurtulmak için düşünebildiği tek yol kumar oynamak ve babasından yardım dilenmek gibi görünüyordu. Yakında bu son yolu seçmek zorunda kalacaktı ve o zaman hepsi gerçekten yoksulluğa düşecekti. Bran'ın nihai varış noktasının borçlular hapisanesi olması tamamen mümkün görünüyordu. Belki babamınki de.

Hayır, sefil olması mümkün olan her açıdan sefil bir sabahtı. Ama daha o bunları düşünürken, papaz evinin kapısı açıldı ve Pamela ile Hilary dışarı fırladılar, Hilary çılgık çılgıca bağırıyordu.

"Jude!" diye bağırdı. "Jude, eve dönmüşsün."

Judith çantasını bahçe kapısının yanındaki yola bıraktı ve önce bir kız kardeşi, sonra da diğeri kollarına atılıp ona sarılınca mutluluktan kahkahalar attı. Cassandra arkalarından daha yavaşça geldi, sıcak bir şekilde gülümsüyor ve gelirken iki kolunu birden uzatıyordu.

"Judith," dedi ve ona da sarıldı. "Ah, Jude, eve dönmeyeceğinden ve seni bir daha göremeyeceğimizden çok korkuyorduk." Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bir açıklaması olması gerektiğini *biliyorum*. Bunu biliyorum. Bran nerede?"

Ama Judith cevap veremedi, babasının kapı aralığındaki sert ve sessiz figürünü fark etti. Kıyametin görünmez parmakları onu sarmak için uzandı.

"Judith," dedi sesini yükseltmeden - bu onun kürsü sesiydi, "lütfen çalışma odama gel."

Belli ki Harewood'dan bir şeyler duymuşlardı.

"Londra'dan yeni geldim baba," dedi. "Büyükanne'nin mücevherlerinin hepsi geri alındı. Onları çalan Horace Effingham'dı ve tek amacı Branwell ile beni suçlamaktı. Ama yakalandı ve itiraf etti. Bran ve benden daha fazla tanık vardı, Bewcastle Dükü de bunların arasındaydı. Sanırım önümüzdeki birkaç gün içinde Büyükanne ve George Amca'ya her şey açıklanacak."

"Ah, Jude." Cassandra şimdi ciddi ciddi ağlıyordu. "Biliyordum. Biliyordum, biliyordum. Senden bir an bile şüphe etmedim."

O sırada annem babamı dirsekleyerek geçti ve Judith'i güçlü bir şekilde kucaklamak için patikadan aşağı koştu. "Mutfaktaydım," diye bağırdı. "Kızlar, beni neden aramadınız? Judith, aşkım. Branwell de aklandı mı? O çocuk zavallı babamın başına bela oldu ama senin kadar hırslı olamaz. Arabayla mı geldin?" Judith'in bonesinin altından düşen bir tutam saçı düzeltti. "Ayaklarının üzerinde duramıyorsun, çocuğum. Gel biraz kahvaltı yap, ben de seni yatağına yatırayım."

Babam ilk kez kadınları tarafından alt edilmişti. Kaşları çatık ve sıkıntılı bir şekilde duruyordu, ama Judith'i Harewood'dan duydukları için azarlamak üzere bir kenara çekmek için başka hiçbir girişimde bulunmadı. Judith, Bewcastle Dükü'nden söz etmesi üzerine kimsenin yorum yapmadığını fark etti. Mutfığa götürüldükten sonra, öğleden sonraya kadar babasını bir daha görmedi. Yapması için zorlandığı gibi yatmamış, sabahı annesi ve kız kardeşleriyle oturma odasında geçirmişti. Onlar dikmiş dikmekle meşgulken, o da biri Bewcastle Dükü'ne, diğeri de Lord Rannulf'a olmak üzere iki mektup yazmıştı. Her ikisine de derin bir minnet borcu vardı ama yine de ikisine de tek kelime etmeden Bedwyn Evi'nden aceleyle uzaklaşmıştı. O vardı

Babası odaya girdiğinde uzun ve zor görevi henüz bitirmişti, yüzünde her zamanki çatık kaşlar, elinde açık bir mektup vardı.

"Bunu Horace Effingham'dan yeni aldım," dedi. "Bu sabah bana anlattıklarını doğruluyor Judith. Bu sadece hırsızlığın ve seni ve Branwell'i suçlama girişiminin değil, aynı zamanda onun nedeninin de tam bir itirafı. Harewood'da sana zorla ilgi göstermeye çalıştı, Judith, ve sen çok uygun bir şekilde onları geri püskürttün. Onun planı senden intikam alma girişimiydi. Mektubuna göre anneme ve Sör George'a da yazmış."

Judith gözlerini kapadı. Bu sabah hepsinin ona inandığını biliyordu, babasının bile. Ama tamamen aklanmış olmak ne büyük bir rahatlamaydı. Horace böyle bir mektubu elbette kendi iradesiyle yazmazdı, özellikle de Judith'in onun tekliflerini reddetmesi ve intikam almak istemesiyle ilgili aşağılayıcı kısmı. Lord Rannulf tarafından yazmaya zorlanmıştı. Gerçekten de her şey daha dün mü olmuştu? Bir asır önce olmuş gibiydi.

Rannulf her şeyi onun iyiliği için yapmıştı.

"Adın temize çıktı Judith," dedi babam. "Ama Horace Effingham neden onun uygunsuz girişimlerini hoş karşılayacağına inansın ki? Ve bugün şapkan nerede?"

Eski bir hikayeydi. Erkekler ona şehvetle bakıyor, babam da onu suçluyordu. Tek fark, artık çirkin olmadığını biliyor olmasıydı.

Gerçekten söyleyebilirim ki, güzelliği sizinkine yaklaşabilen bir kadın görmedim.

Harewood'un arkasındaki havuzda kendisine bu sözleri söyleyen adamın sesini geri getirmeye çalıştı.

"Artık bir tane giymek istemiyorum baba," dedi.

Şaşırtıcı bir şekilde onu azarlamadı ya da bir tane giymesi için odasına gitmesini emretmedi. Bunun yerine hâlâ mühürlü olan başka bir mektubu havaya kaldırdı.

"Bu sana dün geldi," dedi. "Büyükannden."

Midesi çalkalandı. Okumak istemiyordu. Büyükannesi onun hırsız olduğuna inanmıştı. Yazdığı zaman da buna inanmış olacaktı.

Mektubu. Judith yine de ayağa kalktı ve mektubu babasının elinden aldı. Ama birdenbire, aile hayatının tüm rahat normalliliğiyle çevrili kapalı bir yerde olmaya dayanamadı. Hiçbir şey normal değildi. Bir daha da hiçbir şey normal olmayacaktı.

"Bahçede okuyacağım," dedi.

Şapkasını almak için durmadı. Arka kapıdan dışarı çıktı ve annesinin bütün yaz çiçeklerinin bir renk cümbüşü içinde açtığını gördü. Ama bu güzelliğin tadını çıkaramadı. Yakında Branwell, içinde bulunduğu zorluklardan kurtulmasına yardım etmesi için tekrar babasına başvurmak zorunda kalacaktı. Ve Judith bunu aklından çıkarabilse bile, moralini düzeltecek çok az şey düşünebiliyordu.

Ona son bir kez bakmak için dönmemişti bile.

Bahçe eve çok boğucu bir şekilde yakındı. Uzun zamandır yalnız kalmak istediğinde sığındığı arka çitin ötesindeki tepelere özlemle baktı. Kızlığı boyunca dolaştığı, oturduğu, okuduğu ve rol yaptığı, dinleyen tepelere başka kimliklerini yüksek sesle ilan ettiği tepelere. Kapıyı açtı ve yukarı doğru yürüdü, ancak en yakın tepenin zirvesine giden yolun üçte ikisinde tanıdık büyük, düz bir taş geldiğinde durdu. Oradan vadiyi, aşağıdaki köyü ve çevredeki çiftliklerin çitlerini görebiliyordu. Cebinden büyükannesinin mektubunu çıkarmadan önce belki yarım saat orada oturdu.

Gözyaşlarına dair fiziksel bir işaret olmamasına rağmen ağlamaklıydı. Judith'e yazdığı zayıf bir saat boyunca lanetleyici kanıtlara inanmıştı. İki hafta boyunca torununu, Judith'in büyükbabası öldüğünden beri kimseyi sevmediği kadar çok sevmişti ve onu affedebilirdi ama inanmıştı. Ama sadece bir saatliğine. Vicdan azabıyla dolu berbat bir gece geçirmiş ve kendini iyi hisseder hissetmez Judith'in odasına gidip ondan af dilemişti, gerekirse dizlerinin üzerine çökerek. Ama Judith gitmişti. O saat bile şüphe ettiği için kendini affedebileceğinden emin değildi. Judith onu affedebilir miydi?

Judith yapamadı. Mektubu bir elinde buruşturdu ve yaş dolu gözlerle vadiden uzaklara baktı. Yapamazdı.

Ama sonra Branwell'den nasıl şüphelendiğini hatırladı - bir saatten çok daha uzun bir süre boyunca. Gerçekten de, sonunda kendisine kanıt sunulana kadar onun masumiyetinden tam olarak emin olamamıştı. Masum olduğuna dair kanıtı bile olmayan Büyükanne'den ne farkı vardı ki?

Bu mektubu ne zaman yazdı?

Horace'a, Judith ile iki hafta içinde kendisi için aşağıdaki papaz evindeki aile fertlerinden herhangi biri kadar değerli hale gelen yaşlı kadın arasında kalıcı bir acıya neden olmanın nihai zaferine izin verecek miydi?

"Büyükanne," diye fısıldadı mektubu dudaklarına götürerek. "Ah, büyükanne."

Mektubu düzelttikten, dikkatlice katladıktan ve elbisesinin cebine geri koyduktan sonra uzun bir süre orada oturdu, dizlerini yukarı çekti, kollarını iki yana kavuşturdu, aşağıdan ziyade tepelere baktı, güneşin sıcaklığının ve esintinin serinliğinin tadını çıkardı, mutsuzluğunu ters yüz etti ve ona doğrudan baktı.

Onu seven bir ailesi vardı. Yakında hayat onlar için daha da zorlaşacaktı. Ama onlar bir aileydi ve babam yine *de* geçimini sağlayacaktı. Kesinlikle tamamen yoksul olmayacaklardı. Fakir olmaktan korkması ne kadar bencilceydi. Binlerce yoksul insan hayatta kalmış, onurlu ve değerli bir yaşam sürmüştü. Onu belki de bu dünyadaki herkesten daha çok seven bir büyükannesi vardı. Bu kadar sevmek ne büyük bir lütuf! Sevdği *adama* sahip olamadı, bu doğrudu, ama binlercesi olamadı. Kalp ağrısı bir ölüm cezası değildi. Yirmi iki yaşındaydı. Hâlâ gençti. Asla evlenmeyecekti - şimdi iyi bir adam onu çeyizsiz almaya razı olsa bile evlenemezdi. Ama evliliğin olmadığı bir hayat, tüm anlamların ya da tüm mutlulukların olmadığı bir hayat anlamına gelmiyordu.

Kendi mutluluğunu yaratacaktı. *Yapacaktı*. Kendisinden mantıksız beklentileri olmayacaktı. Yas tutmak için biraz zaman tanıyacak ama kendi mutsuzluğu içinde debelenmeyecekti. Kendine acıma duygusuna saplanıp kalmayacaktı.

Ona kalan yıllar boyunca var olmaktan daha fazlasını yapacaktı. *Yaşayacaktı!*

"Tanıdık bir ses," dedi, "seni bulmak için tepeye kadar tırmanmam gerekeceğini düşünmeye başlamıştım."

Etrafında döndü ve bunu yaparken gözlerini güneşe karşı gölgeledi.

Unutmuştu, diye düşündü büyük bir aptallıkla, ne kadar çok

çekici biriydi.

BÖLÜM XXIII

Büyük, yassı bir kayanın üzerinde, göğüs kaslarını sıkıştırıp kalbine baskı yapıyormuş gibi hissettiren güneş ışığının aydınlattığı bir güzellikte oturuyordu. Başında ne bone ne de şapka vardı. Kendi güzellik ve adab-ı muaşeret standartlarını ona dayatacak olanlardan uzakta, özgürlüğe tırmanmış birine benziyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Sana bakıyorum," dedi. "Seni son gördüğümünden bu yana yirmi beş ya da altı saatten çok bir hafta geçmiş gibi geliyor. Benden kaçmak gibi bir huyun var."

"Lord Rannulf," dedi, elini gözlerinin üstünden çekip dizlerini tekrar sıkıca kavrayarak, koruyucu bir hareketle, "neden buraya geldiniz? Size tek kelime etmeden, hatta yazmadan gittiğim için mi? Biliyorsun, hem sana hem de Bewcastle Dükü'ne yazdım. Mektuplar gönderilmeye hazır."

"Bu benim mi?" Kendisine hitaben yazılmış mühürlü kâğıdı kızın düzgün eline tutuşturdu.

"Eve mi gittin?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Tabii ki papaz evine gittim," dedi. "Hizmetçiniz beni oturma odasına kabul etti, orada anneniz ve üç kız kardeşinizle tanıştım. Hepsi de çok çekiciydi. Bir tanesini kolayca ayırt edebildim.

ailenin güzelliği olarak tanımlanırdı. Ama yanıldınız, biliyorsunuz. Onun güzelliği seninkinin yanına bile yaklaşamaz."

Sadece dizlerine daha sıkı sarıldı.

"Bunu bana annen verdi," dedi mektubu göstererek. Başparmağıyla mührü kırdı. Kadın onu durdurmak için elini uzattı ama sonra tekrar geri çekti. Başını eğerek alnını dizlerine dayadı.

"Sevgili Lord Rannulf," diye yüksek sesle okudu, "Harewood Grange'den ayrıldığım andan düne kadar bana gösterdiğiniz tüm nezaket için size teşekkür etmeye başlayamam bile." Onun eğik başına baktı. "Nezaket mi, Judith?"

"Çok naziktiniz," dedi. "Son derece nazik."

Başladığı gibi aynı çizgide devam eden kısa mektubun geri kalanına göz gezdirdi. Sonuna geldiğinde yüksek sesle, "Saygılarımla," diye okudu. "Bana söyleyeceklerinin hepsi bu mu?"

"Evet." Kadın başını kaldırıp adama baktı ve adam mektubu katlayıp ceketinin cebine koydu. "Bunu yüz yüze söylemek için kalamadığım için üzgünüm, ama iş veda etmeye geldiğinde korkak olduğumu artık biliyor olmalısın."

"Neden veda etmek zorunda hissettin kendini?" diye sordu ona. Onun yanındaki taşın üzerine oturdu. Güneşin sıcaklığından dolayı ılıktı.

İç çekti. "Belli değil mi?"

Yüzündeki burun kadar aşikârdı ve bu yeterince aşikârdı. Gururlu, inatçı bir kadındı ama paradoksal bir şekilde kendine çok az güveni vardı. Kuşkusuz iyi niyetli olan ama diğer ördek yavruları arasında bir kuğu olan kızına anlatılamayacak kadar zarar veren baskıcı ebeveynleri tarafından ezilmişti.

"Bewcastle Dükü benim kardeşimdir," dedi, "ve herhangi bir hükümdar kadar kibirli bir aristokrattır. Gücü sadece bir parmağını kaldırarak kullanır. Freyja, Morgan ve Alleyne benim kız ve erkek kardeşlerimdir ve görkemli giyinirler, gururludurlar ve sıradan ölümlülerden bir iki gömlek üstünmüş gibi davranırlar. Bedwyn Evi ailemin evlerinden biridir ve zengin ve görkemli bir malikânedir. İngiltere ve Galler'in uçsuz bucaksız bölgelerine yayılan düklük, muhteşem zenginlikler, mülkler ve arazilerle aramda sadece Bewcastle ve Aidan var. Geldim mi

açık olanın yarısını tanımlamaya yakın mı?"

"Evet." Kadın adama bakmadı ama gözlerini tepeden aşağıya dikti.

"Peder Jeremiah Law senin baban," diye devam etti. "Kendisi orta halli bir beyefendi ve pek de seçkin olmayan bir yaşamın rektörü. Henüz kendi hayatını kazanmaya alışmamış bir oğlunun savurganlıkları yüzünden ciddi şekilde tükenmiş bir yeterlilikle geçindirmesi gereken dört kızı var. Üstelik anne tarafından bir manifaturacının torunu ve bir aktrisin oğlu olmanın utancını yaşıyor. Bariz olanın diğer yarısını anlatabildim mi?"

"Evet." Ama artık tepeden aşağı bakmıyordu. Ona bakıyordu ve adam onun kızgın olduğunu memnuniyetle gördü. Haftanın her günü onun öfkesini pasifliğine tercih ederdi. "Evet, aynen öyle Lord Rannulf. Ama büyükannemden utanmıyorum. *Utanmıyorum*. Onu çok seviyorum."

"Ben de öyle düşünürdüm," dedi. "Senin için dünyaları düşünüyor,

Judith." "Senin metresin olmayacağım," dedi Judith.

"Yüce Tanrım!" Adam dehşetle ona baktı. "Teklif ettiğimi düşündüğün şey *bu* mu?"

"Aramızda asla başka bir şey olamaz," dedi. "Görmüyor musun? Görmüyor musun? Bedwyn Evi'ndeki hizmetçiler bile I. Herkes bana çok nazik davrandı ve Leydi Freyja ile Bewcastle Dükü bana yardım etmek için fevkalade nazik davrandılar. Ama aralarında görüldüğüm için dehşete düşmüş olmalılar."

"Bedwyn'lerden herhangi birini şok etmek için bundan çok daha fazlası gerekir," dedi. "Bütün bunların yanı sıra Judith, senden Bedwyn Evi'nde ya da kardeşlerimden herhangi biriyle birlikte yaşamam istenmiyor. *Benimle* birlikte, muhtemelen Grandmaison'da, karım olarak yaşamam isteniyor. Büyükannemin seni oraya metresim olarak götürmeme izin vereceğini sanmıyorum. Kendisi bu tür konularda çok titizdir."

O anda ayağa fırladı ama hemen uzaklaşmadı. "Benimle evlenmek isteyemezsin," dedi.

"Yapamaz mıyım?" diye sordu ona. "Neden olmasın?"

"İşe yaramaz," dedi. "İşe yaramaz." "Neden?" diye

tekrar sordu.

Sonra döndü ve aşağı inmek yerine yukarı çıkmayı tercih ederek uzaklaştı. Rannulf ayağa kalktı ve son yağan yağmurdan dolayı yemyeşil olan kısa, yayvan otların arasından geçerek onun peşinden gitti.

"Çocuğum olabileceği için mi?" diye sordu ona.

"Neredeyse öyle olmanı umuyorum," dedi. "Seni zorla evlendirmek istediğim için değil, büyükannemin son hayalini hâlâ hayattayken gerçekleştirmek istediğim için. O ölüyor, biliyorsun. Son arzusu ondan önce benim evlenmem ve hayali de karım ve benim, o hala yaşarken ona bir torun vermemiz."

Kadın yürümeyi bırakmıştı. "*Bu* yüzden mi benimle evlenmek istiyorsun?"

Bir elini kaldırdı ve işaret parmağını kadının çenesinin altına koydu. "Bu soruya cevap vermeye değmez," dedi. "Beni daha iyi tanımıyor musun Judith?"

"Hayır, istemiyorum." Adamın elini itti ve tırmanışına devam etti. Yokuş gittikçe dikleşiyordu ama onun hızı hiç kesilmiyordu. Rannulf şapkasını çıkardı ve yanında taşıdı. "Bana evliliğin sadece zenginlik ve mevki için olduğunu, gerçek zevkin evlilik dışında alınacağını kendin söylemiştin."

"Yüce Tanrım, bunu ben mi söyledim?" Ama söylemişti, biliyordu. Bunu ya da benzer bir şeyi söylediğini hatırlıyordu. O zaman bile bunu kastetmemiş, sadece onu şoke etmek istemişti. "Bedwyn'lerin evlilik yatakları dışında ders dışı faaliyetlerde bulunmalarına izin verilmediğini bilmiyor muydun? Sanırım aile arşivlerinde bir kural var. Bu kuralı çiğneyenler sonsuza kadar dış karanlığa sürgün edilirler."

Hatta hızı daha da arttı.

"Evlendiğimde, Judith," dedi, onun dalga geçilecek bir ruh halinde olmadığını fark ederek, "karım evlilik yatağının içinde ve dışında benim bölünmemiş bağlılığıma hak kazanacak. Bu, herhangi bir nedenle kendi seçmediğim bir kadınla evlenmeye ikna edilsem bile geçerli olacaktı - son birkaç hafta boyunca neredeyse olduğum gibi. Sen hayatımın geri kalanı boyunca benim seçtiğim gelinim, kalbimin aşkınsın."

Kendi sözlerini, sanki içinde duygularına, onu ikna etmenin hiçbir yolu olmayacağı korkusuna karışmayan bir seyirci varmış gibi duydu. Seyirci, daha birkaç hafta önce kendi sözlerindeki abartıyı dayanılmaz derecede utanç verici bulacağının çok farkındaydı. . . *seçtiğim gelin, kalbimin aşkı* . . .

Başı aşağıdaydı. Ağladığını fark etti. Bu gerçek hakkında yorum yapmadı ya da başka bir şey söylemedi. Sadece onunla birlikte yürümeye devam etti. Neredeyse bu tepenin zirvesine varmışlardı.

"Benimle evlenemezsin," dedi sonunda. "Yakında tamamen mahvolacağız. Dün Bran'ın odasında sonsuza dek mutlu bir hayat yoktu. Hâlâ korkunç derecede borçlu. Ya borçlular hapisanesine düşecek ya da babama yalvaracak -ya da her ikisi de. Böyle bir aileyle dost olamazsınız."

Aniden durdu. Bir sonraki tepe başlamadan önce tepenin diğer tarafından aşağıya, bir tür insansız bölgeye inmekten başka gidecek bir yer yoktu.

"Kardeşinizin artık borcu yok," dedi ona, "ve bir daha asla olmayacağını umuyorum."

Ona baktı, gözleri büyüdü.

"Bewcastle Dükü ..." Düşüncesini tamamlayamadı. "Hayır, Judith," dedi.

"Wulf değil."

"Sen mi?" Ellerinden biri boğazına doğru gitti. "Onun borçlarını ödedin mi? Size borcumuzu nasıl ödeyeceğiz?"

Kadının elini kendi elinin içine aldı ve boğazından çekti. "Judith," dedi, "bu bir aile meselesi. Branwell Law'ın ailemin bir parçası olacağını umuyorum. Geri ödeme diye bir şey söz konusu değil. Seni zarardan ya da sefaletten korumak için her zaman elimden geleni yapacağım." Gülümsemeye çalıştı ama başarılı olduğundan hiç emin değildi. "Bu, kendimi hayatınızdan çıkarmak ve sizi bir daha asla görmemek anlamına gelse bile."

"Rannulf," dedi, "onun borçlarını mı ödedin? Benim hatırım için mi? Ama babam buna asla izin vermez."

Kolay olmamıştı. Rahip Jeremiah Law sert, gururlu ve kolay kolay yumuşamayan bir adamdı. Aynı zamanda dürüst ve namuslu bir adamdı.

Çocuklarını seven bir adamdı, hatta yıllar boyunca farkında olmadan ruhunu ezdiği Judith'i bile.

"Baban müstakbel damadının oğluna biraz yardım etmesinin istisnai bir durum olmadığını kabul etti," dedi. "Buraya onun izniyle geldim, Judith."

Gözleri tekrar açıldı.

"Müstakbel kayınbiraderin de yardım etti," dedi. "Nüfuzunu kullandı ve kardeşinize Doğu Hindistan Şirketi'nde küçük bir görev buldu. Sıkı bir çalışmayla konumunu önemli ölçüde geliştirebilecek. Gökyüzünün onun için sınır olduğunu söyleyebiliriz."

"Bewcastle Dükü mü? Oh." Dudağını ısırdı. "Bizi yürekten hor görmesi gerekirken neden bizim için bu kadar çok şey yaptı?"

"Ben de onun onayıyla buradayım Judith," dedi elini dudaklarına götürerek.

"Oh," dedi yine.

"Benimle evlenmeyi uygun bulmayan bir azınlık içinde görünüyorsunuz," dedi.

"Rannulf." Gözyaşları yeniden gözlerine doldu ve onları her zamankinden daha yeşil gösterdi.

Pantolonunun bir paçasını öldürme riskini göze alarak kadının önündeki çimenlerin üzerine diz çöküp diğer elini de tutarken, içindeki seyirci dehşetle onu izledi.

"Judith," dedi, onun ürkmüş, tutuk yüzüne bakarak, "benimle evlenme onurunu bana bahşeder misin? Bunu sadece ve sadece tek bir nedenden dolayı istiyorum. Çünkü sana tapıyorum aşkım ve hayatımın geri kalanını seni mutlu ederek, seninle arkadaşlığı, aşkı ve tutkuyu paylaşarak geçirmekten daha büyük bir mutluluk düşünmüyorum. Benimle evlenir misin?"

Hayatında hiç bu kadar çaresiz ya da endişeli hissetmemişti. Ellerini kavradı, bakışlarını çimlere sabitledi ve hayatının geri kalanının onun vereceği cevaba bağlı olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı.

Kadının cevap vermesi ona sonsuza kadar sürmüş gibi geldi. Ellerini onunkilerden kurtardığında, kalbinin kesinlikle botlarının tabanına kadar kaydığını düşündü. Sonra ellerinin başının tepesine hafifçe dokunduğunu ve sonra da saçlarında hafifçe dolandığını hissetti. Onun üzerine eğildiğinin farkındaydı ve sonra ellerinin arasından başını öptü.

"Rannulf," dedi usulca. "Ah, Rannulf, benim sevgili aşkım."

O anda ayağa kalktı ve onu belinden yakalayıp ayağa kaldırdı ve başını geriye atıp gülerken onu iki kez döndürdü.

Onu yere bıraktığında hâlâ gülerek, "Bak ne yaptın," dedi.

Bir taraftaki saçları aşağı dökülmüştü ve örgü hızla çözülüyordu. Kollarını kaldırdı, diğer tarafı da aşağı indirdi ve tokaları cebine doldurdu. Kadın başını salladı ama adam aralarındaki küçük mesafeyi kapattı.

"İzin verin," dedi.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi, son örgüyü de çözdü, ta ki saçları gevşeyip omuzlarına ve sırtına parlak dalgalar halinde dökülene kadar. Onun parlak, mutlu gözlerine baktı, ona gülümsedi ve onu öptü. Kadın kollarını adamın boynuna doladı ve ona doğru eğildi, adam da kendi kollarını kadının beline doladı ve onu kendine çekti, sanki orada, tepenin üzerinde bir bütün olabiliyorlarmış gibi.

Sonunda başını kaldırdığında birbirlerine gülümsediler, kelimeler gereksizdi, birbirlerini bırakmak istemiyorlardı. Sonra geri çekildi, kendi elleriyle kızın ellerini iki yana açtı ve ona baktı -ödülüne, kendisine, aşkına.

Tepenin üzerinde hissedilir bir esinti vardı. Elbisesini arkasında dalgalandırdı ve ön tarafında düzleştirdi. Saçlarını kızıl ve altın rengi bir bulut gibi arkasına kaldırdı. Daha birkaç hafta önce, kadının tüm o canlı, şehvetli ihtişamıyla böyle görülmekten çok utanacağını biliyordu. Ama bugün başını gururla arkaya eğmiş, dudaklarında yumuşak bir gülümseme, yanakları kızarmış bir halde ona bakıyordu.

Çok güzeldi, nefes kesici bir tanrıça ve kadındı ve şimdi sonunda

kendini olduğu gibi kabul etmişti.

"Cevabınızın evet olduğunu varsayabilir miyim?" diye sordu.

"Evet, elbette," dedi gülerek. "Öyle demedim mi? Oh, *evet*, Rannulf."

O zaman ikisi de güldü ve adam onu tekrar kollarına aldı ve her ikisinin de başı dönene kadar döndürdü.

BÖLÜM XXIV

Judith'in küçük soyunma odası o kadar kalabalıktı ki, Tillie dirseklerini zorlukla bükerek saçının yumuşak, parlak buklelerini bozmamak için bonesini dikkatle başına yerleştirebildi.

"Çok güzel görünüyorsun Jude," dedi Pamela, gözlerinde yaşlar parlayarak. "Her zaman hepimizin en güzeli olduğunu söyledim."

Hilary ellerini göğsünde kavuşturarak, "Lord Rannulf kendinden *geçecek*," dedi.

"Judith," dedi Cassandra ona bakarak. Ama o her zaman Judith'in en yakın arkadaşı olmuştu. Kelimeler kifayetsiz kalmıştı. "Ah, Judith."

Anneleri bakmaktan fazlasını yaptı. Bonenin kenarındaki dantele uzandı, onu aşağı çekti ve kızının yüzüne yerleştirdi.

"Kızlarımdan birinin mutlu bir evliliği olduğunu görmek için sonsuza dek beklemişim gibi görünüyor," dedi. "Bana mutlu olacağına söz ver, Judith." Davranışları canlı olmasına rağmen, gözyaşlarının eşliğinde olduğu çok açıktı.

"Söz veriyorum anne," dedi Judith.

Parlak fuşya rengine giyinmiş ve kadife çantasındaki her mücevheri takmış olan büyükannesi, ellerini sıkıp açarken ve en sevdiği torununa gülümserken parıltıyor ve şingirdiyordu. Bugün hiçbir rahatsızlıktan şikâyet etmemişti. Her zamanki sabah kahvaltısından başka bir şey de yememişti.

bir fincan çikolata. Çok heyecanlı olduğunu söylemişti.

"Judith, aşkım," dedi şimdi, "keşke ... ah, büyükbabanın burada olup gururumu ve sevincimi paylaşmasını *ne kadar* isterdim. Ama o yok ve bu yüzden iki kat gururlu ve iki kat sevinçli olmam gerekecek."

Sonra kapıya bir vuruş oldu ve başka bir beden daha içeri sıkıştı.

"Ah, diyorum!" Branwell haykırdı. "Beş sent kadar güzel görünüyorsun, Jude. George Amca, Jude ve babam hariç herkesi kiliseye götürmek üzere arabaların kapının önünde hazır olduğunu bildirmem için beni gönderdi."

Oda boşalmadan ve Judith'i Tillie'yle yalnız bırakmadan önce bir ses patlaması ve gözyaşları içinde son selamlar ve bilgece sözler duyuldu.

Harewood Grange'de yeni bir odadaydı -eskisinden daha büyük bir odada-. Bugün onun düğün günüydü. Düğün için en uygun yer konusunda çok tartışılmıştı. Babası düğünün Beaconsfield'deki evde yapılmasını istiyordu ve Rannulf da bunu yerine getirmeye oldukça istekliydi. Ama birkaç sorun vardı. Bütün aile yeleri nerede kalacaktı? İki büyükannenin, özellikle de hasta olan Leydi Beamish'in gelmesi çok mu uzak olurdu? Londra önerildi ve yaşlı hanımların seyahat etmesi için eşit derecede uzak olduğu gerekçesiyle reddedildi. Leicestershire belki de en iyi olasılıktı çünkü hem Judith'in hem de Rannulf'un orada iki aileyi barındırabilecek kadar büyük evleri olan akrabaları vardı. Yine de ilk başta bu imkânsız gibi görünüyordu. Son olaylardan sonra Judith ve ailesi kendilerini Harewood Grange'e nasıl davet ettirebilirlerdi?

Sorun, kayınvalidesi tarafından nişandan yeni haberdar edilen Sir George Effingham'dan gelen çok nazik bir mektubun papaz evine ulaşmasıyla zlmşti. Kayınbiraderi, eğer nikâh yakınlarda kıyılacaksa, ailesini Harewood'a getirebileceğini yazmıştı. Aynı mektupta oğlunun kısa bir süre önce Amerika'ya gittiğinden ve karısı ile kızının Julianne'in müstakbel kocası Bay Peter Webster'in ailesinin evinde uzun bir ziyarette bulunduğundan bahsetmişti.

Rannulf geçtiğimiz ay boyunca, düğün ilanları okunurken Grandmaison'daydı. Leydi Beamish'in sağlık durumunun kötüye gitmesi ve düğün nedeniyle oraya gelen erkek ve kız kardeşleri de bu srenin çoğunda oradaydılar. Judith'in kendisi dne kadar gelmemişti ve Lord Alleyne ile akşam yemeğinden sonra Grandmaison'dan atıyla gelen Rannulf ile sadece kısa bir görüşme yapabilmemişti. Bütün ailesi oradaydı ve o da

sadece yarım saat.

Ama sonunda -ah, sonunda, rektörlüğün yukarısındaki tepede ortaya çıkışının mucizesinden altı hafta sonra- düğün günleri gelmişti.

"Bir resim kadar güzel görünüyorsunuz, bayan," dedi Tillie.

"Teşekkür ederim." Judith dönüp bir dakika öncesine kadar ceset kalabalığının ardına gizlenmiş olan iskele camına baktı. Babası hiçbir masraftan kaçınılmaması konusunda ısrar etmesine rağmen o sadelikte karar kılmıştı. Fildişi ipek elbisesinin göğüs kısmı orta derecede düşüktü ve modaya uygun olarak yüksek belli, kısa kolları ve etek ucu taraklı ve altın işlemelerle süslenmişti. Elbisenin en önemli özelliği, kalçalarını ve uzun bacaklarını yumuşak kıvrımlar halinde sarmadan önce vücudunun üst hatlarını utanmadan sarmasıydı. Başlığı da tıpkı uzun eldivenleri gibi elbisenin rengiyle birebir örtüşüyordu ama tek kıvrımlı tüyü altın rengindeydi. Terlikleri de öyleydi. Boynunda, Rannulf'un dün akşam yanında getirdiği düğün hediyesi olan, altından zarif bir çift zincir vardı.

Evet, diye düşündü Judith, görünmek istediği gibi görünüyordu. Ama erken kalktığı andan itibaren giyinme heyecanı başlayana kadar midesinde dans eden kelekler tüm güçleriyle geri dönmüştü. Şu ana kadar bu günün gerçekliğine tam olarak inanmamıştı. Ve şimdi bile ...

Tillie, "Babanız sizi bekliyor olacak, hanımefendi," dedi.

"Evet." Judith kararlı bir tavırla aynaya döndü ve kapısını gülümseyerek reverans yapan Tillie'nin açtığı soyunma odasından çıktı.

Babası merdivenin dibinde, en iyi siyah ceket ve pantolonuyla sert ve resmi bir şekilde onu bekliyordu. Judith merdivenlerden inerken gözleri Judith'in tüm görünüşünü inceledi, kaşlarının arasındaki dikey çatık çizgi belirgin bir şekilde ortaya çıktı. Judith onun eleştirel yorumuna karşı kendini hazırladı ve bunun moralini bozmasına izin vermemeye kararlıydı.

"Judith," dedi, "yıllardır tüm bu güzelliğin, yüzeyden daha derini göremeyen bir adam tarafından kapılacağından çok korkuyordum. Ama inanıyorum ki sen olağanüstü güzel kadınların başına gelen o kaderden kurtuldun. Bugün gerçekten de çok güzelsiniz."

Kendi kulaklarının kanıtına inanmakta güçlük çekiyordu. Onu hep güzel mi bulmuştu? Neden şimdiye kadarki hayatı boyunca en az bir kez bunu söylememişti? Neden açıklamamıştı? Ama anne babalar, çocuklarının düşündüğü ve olmasını beklediği gibi mükemmelliğin zirveleri değildi. Onlar genellikle ellerinden gelenin en iyisini yapan ama çoğu zaman yanlış seçimler yapan insanlardı.

"Teşekkür ederim, baba." Ona gülümsedi. "Teşekkür ederim."

Onu dışarıda bekleyen arabaya götürmesi için kolunu uzattı.

Eski taş duvarları ve vitraylı pencereleriyle Kennon'daki köy kilisesi güzeldi ama küçüktü. Bayan Judith Law ile Lord Rannulf Bedwyn'in evliliğinin konuk listesi iki aile ile sınırlı olduğu için bu son durum pek de önemli değildi.

Rannulf kendini, Londra'da Hanover Meydanı'ndaki şık St. George's'da yapılan görkemli bir düğün gösterisi kadar gergin hissediyordu. Neredeyse Aidan'ın yaptığını yapabilmeyi dileyecekti: Eve'i Londra'ya götürmüş, sadece büyük teyzesi ve yarasasının şahitliğinde özel bir ruhsatla evlendirmiş, sonra da Bewcastle'a bile haber vermeden Oxfordshire'daki evine götürmüştü.

Rannulf, sağdıcı Alleyne ile birlikte kilisenin önünde bekliyordu. Bewcastle ikinci sırada oturuyordu, yanında büyükanneleri, onun yanında da Freyja ve Morgan vardı. Aidan, Eve ve iki üvey çocuğuyla birlikte bir sonraki sırada oturuyordu - gerçi çocuklardan hiçbir zaman kendi çocukları gibi bahsetmiyorlardı. Onların arkasında Rochester Markisi ve Markizi, Rannulf'un amcası ve teyzesi oturuyordu. Judith'in annesi koridorun diğer tarafındaki ikinci sırada, oğluyla kayınvalidesinin arasında oturuyordu. Üç kız kardeş, Sir George Effingham'la birlikte onların arkasında oturuyordu. Grandmaison ve Harewood'dan bazı hizmetkârlar kilisenin daha gerisinde oturuyordu.

Sadece bir hafta önce gelen Aidan dışında tüm kardeşleri yanında olmasına rağmen geçen ay ona bitmek bilmezmiş gibi gelmişti. Her gün Judith'ten, sudan bir nedenle nişanlılıklarını sona erdiren bir mektup bekliyordu. Judith'in kendine olan güveninin hâlâ kırılğan bir şey olduğundan korkuyordu. Ama mektup gelmemişti.

Dün akşam Harewood'a vardığında, tam da planlandığı gibi gerçekten de gelmiş olduğunu keşfetti.

Bu sabah bile hâlâ tam olarak inanmıyordu.

Ama sonra kilisenin içindeki sessizlikte kilise kapısının tekrar açılıp kapandığını fark etti ve Alleyne ayağa kalkma vaktinin geldiğini hatırlatmak için dirseğine dokundu. Cüppeli ve gülümseyen papaz orgcuya işaret veriyordu ve müzik başladı.

Rannulf önce başını, sonra da tüm vücudunu çevirdi.

Tanrım, ama nefes kesecek kadar güzeldi; sadece gelinliğinin içinde tüm avantajlarını sergileyen tatlı vücudu ya da bonesinin altında yarısı gizlenmiş muhteşem saçları ya da duvağının gölgelediği güzel yüzü yüzünden değil. Sadece görünüşü ve fiziği yüzünden değil, Judith olduğu için de.

Onun Judith'i. *Neredeyse* onun.

Gülümsemiyordu, babasının kolunda yaklaştığında gördü. Yeşil gözleri kocaman olmuştu. Korkmuş görünüyordu. Ama sonra bakışları ona odaklandı ve aniden sevinçle değişmiş görünüyordu.

Ona gülümsedi. Ve

inandı.

Papaz birkaç dakika sonra, "Sevgili sevgilim," diye söze başladı.

Garip bir şekilde sanki zaman yavaşlamış gibi hissediyordu - korktuğunun tam tersi olmuştu. Onu Rannulf'la hayatlarının geri kalanı için kutsal evlilik bağıyla birleştiren törenin her kelimesini dinledi ve tadını çıkardı. Babasının kendisini evlendirdiğini duydu ve ona gülümsemek için döndü. Gözlerindeki alışılmadık parlaklığı fark etti ve o andan etkilendiğini anladı. Lord Alleyne'i gördü, yakışıklı, zarif ve gülümsüyordu. Arkasındaki insanların hışırtısını duydu ve büyükannesinin burnunu çektiğini ve birinin yüksek sesle fısıldayarak onun yeni teyzesi olup olmadığını soran bir çocuğu susturduğunu duydu. Sunağın her iki yanında iki büyük vazoda sergilenen güllerin kokusunu alabiliyordu.

Ve varlığının her zerresiyle Rannulf'un, geçen ay boyunca onu çok özlemiş olduğunun, bugünden sonra ikisi de yaşadığı sürece birlikte olacaklarının farkındaydı. Saçlarını kestirmişti ama hâlâ bir Sakson savaşçısı gibi görünüyordu. Altın yelekli, kahverengi, vücuda oturan ceket, krem rengi diz altı pantolonu, keten ve dantelli beyaz çorapları ve siyah ayakkabılarıyla son derece çekici görünüyordu. Eli büyük, sert ve sıcaktı; parmakları evlilik yüzüğünü eline geçirirken sabitti. Mavi gözleri, onu ilk gördüğü andan papazın son sözlerini söylemesine kadar onunkilere gülümsedi.

"Baba, Oğul ve Kutsal Ruh adına onların karı koca olduklarını ilan ediyorum. Amin."

Mutluluğun neredeyse acı verecek kadar yoğun olmasının nasıl mümkün olduğunu merak etti.

"Karım," diye fısıldadı Rannulf sadece onun kulağına ve peçeyi yüzünden kaldırıp bonesinin kenarına yerleştirdi ve parlak, yoğun gözlerle ona baktı. Bir an için, kilisenin önünde, papaz ve her ikisinin de aileleri bakarken onu öpeceğini sandı.

Evliliklerini nihayet resmileştirmek için nikâh defterini imzaladılar ve ardından karı koca olarak kiliseden birlikte çıktılar. Eylül ayıydı. Yazın sıcağı gitmiş ama sonbahar henüz gelmemişti. Güneş berrak bir gökyüzünde parlıyordu.

"Aşkım," dedi Rannulf kilisenin merdivenlerine çıkar çıkmaz, bir koluyla onun beline sarıldı ve başını eğerek onu öptü.

Tezahürat ve alkış sesleri duyuldu ve Judith başını kaldırıp kilise avlusundan kıvrıla kıvrıla geçen taş yolun sonundaki lych-gate'in etrafında büyük bir kalabalığın toplandığını gördü. Bütün köylüler onları görmek için dışarı çıkmış olmalıydı.

Güldü ve kendisi gibi gülen Rannulf'a baktı. "Acele edelim

mi?" diye sordu.

Kapının ötesine çekilmiş açık barutun büyük beyaz fiyonklarla süslenmiş olduğunu görebiliyordu. Ayrıca etrafı insanlarla çevriliydi.

"Evet." Onun elini sıktı, boştaki eliyle elbisesinin önünü kaldırdı ve onunla birlikte arabaya doğru koştu. Son birkaç metre boyunca üzerlerine çiçek yaprakları yağdı ve etrafları kahkahalar ve bağırarak selamlamalarla çevrildi.

Rannulf koltuğun bir köşesinden kalın bir kese alıp kalabalığın içine avuç avuç bozuk para attıktan sonra yola koyuldular. Gülümseyerek onun yanına oturdu ama elini tekrar bir elinin içine alıp diğerini üzerine koyarken gülümsemesi gözlerinden başka her yerinden silinmişti.

"Judith," dedi. "Aşkım. Mutlu musun?"

"Neredeyse çok mutluyum," dedi ona. "Mutluluk içimden fışkırmak istiyor ve bir yol bulamıyor."

"Bir yolunu bulacağız," dedi ve başını eğerek onu tekrar öptü. "Bu gece. Söz veriyorum."

"Evet," dedi, "ama önce düğün kahvaltısı."

"Önce düğün kahvaltısı," diye kabul etti.

"Her iki ailemizin de bizimle birlikte kutlama yapmak üzere burada olmasından çok memnunum," dedi. "Sanırım ailelerin ne kadar değerli olduğunu ancak bugün tam olarak anladım."

İki eliyle de onun elini sıktı.

Aile gerçekten de paha biçilmez bir değerdi. Ve iki aile -Bedwynler ve Lawlar- birbirlerine karşı Rannulf'un korktuğu kadar beceriksiz değillerdi. Bewcastle, kendisine takdim edilen Law'ların her birine hoş görünmek için yeterince eğilmedi ve kahvaltı sırasında Rahip Jeremiah Law'la sanki teoloji hakkındaymış gibi bir sohbe daldı. Rochester Markisi, Sir George Effingham ile uzun uzun siyasetten konuştu. Aristokratların en çetin cevizi olan Rochester Teyze, Judith'in annesi ve büyükannesinin yanı sıra Rannulf'un büyükannesiyile de sohbet etmesine izin verdi. Alleyne masada Hilary ve Pamela Law'ın arasına oturacak şekilde manevra yaptı. Onların karşısında oturan Morgan ise Branwell Law ile sohbet ediyordu. Eve, gülümsüyor ve

Büyüleyiciydi, herkesle konuşuyordu, çocukları yanındaydı, ancak küçük kız günün tüm heyecanından yorulmuştu ve Aidan onu tek koluyla kucağına almıştı.

Rannulfun amcası ve Rochester teyzesi, Judith'i kendilerine takdim ettiğinde ona çok nazik davrandılar.

"Rannulfun kalbini fethettiğine göre sıra dışı biri olmalısın," dedi teyzesi her zamanki açık sözlü tavrıyla, bir elinde kullanmak için hazır tuttuğu lorgnette'i, "yakışıklılığın bir yana. Bewcastle bana senin çok güzel olduğunu söyledi."

"Teşekkür ederim, hanımefendi." Judith gülümsedi ve reverans yaptı.

Morgan ve Freyja kiliseden geldiklerinde onu yanaklarından öpmüşlerdi. Daha önce hiç tanışmadığı Eve ona sıkıca sarılmıştı.

"Rannulf birkaç ay önce Grandmison'a geldi ve onu evlendirmeye yönelik tüm girişimlere direnmeye kararlıydı," dedi gözleri parlayarak ve Rannulf'a hızlı, muzip bir bakış atarak. "Onu engellediğin için çok mutluyum, Judith."

Aidan -uzun boylu, esmer, asık suratlı Aidan- Judith'i selamladı ve muhtemelen onu Bewcastle'dan bile daha katı ve soğuk olduğu sonucuna varmaya zorladı. Ama sonra onu omuzlarından tuttu, yanağından öpmek için başını eğdi ve ona gülümsedi.

"Ailemize hoş geldin Judith," dedi. "Biz köhne bir topluluğuz. Bizden birini yanına almak için cesur bir kadın olmak gerekir."

Eve güldü ve uzanıp bir elini hafifçe genç çocuğun başına koydu. "Judith'in de en az benim kadar cesur olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Freyja gruptan gruba geçerek son derece medeni bir şekilde hareket ediyordu. Yine de bu neşeli kutlama sahnesine en çok yakışmayan kişi o gibi görünüyordu, diye düşündü Rannulf. Judith büyükannesiyse birlikteyken onu bir kenara çekti; büyükannesi onu dinlerken üç mendili ıslattığını ama hâlâ üç kuru mendili daha olduğunu söylemişti.

"Hüzünlü müsün Free?" diye sordu.

"Tabii ki hayır," dedi hızlıca. "Senin adına sevindim Ralf. Ben de

Judith'le Bedwyn House'a ilk geldiğinizde biraz dehşete düştüğünüzü itiraf etmeliyim ama o süttten çıkmış ak kaşıık ya da altın arayıcısı değil, değil mi? Mutlu olacağınızı söyleyebilirim."

"Evet, öyle yapacağımı söyleyebilirim." Başını bir yana eğdi ve ona daha yakından baktı. "Yarın Wulf ve diğerleriyle birlikte Lindsey Hall'daki evine mi gideceksin?"

"Hayır!" dedi sertçe. "Hayır, Bath'a gideceğim. Charlotte Holt- Barron annesiyle birlikte orada ve beni de onlara katılmam için davet etti."

"Banyo, Free?" Kaşlarını çatıı. "Çok fazla genç arkadaş ya da hoş bir eğlence bulabileceğiniz bir yer değil, değil mi?"

"Bana uyacak," dedi.

"Bunun Kit'le bir ilgisi yok, değil mi?" diye sordu. "Peki ya karısının yakında hapsedilmeyi beklediği gerçeği?"

Freyja'nın eski sevgilisi ve geçen yaz beklenen kocası Vikont Ravensberg Kit Butler, ne yazık ki Lindsey Hall'a yakın bir yerde yaşıyordu. Ve Leydi Ravensberg yakında doğum yapacaktı.

"Tabii ki hayır!" dedi çok sert bir sesle. "Ne kadar aptalsın, Ralf."

Yaklaşan olay ve bir kardeşin düğünü Freyja için acı verici olmalı.

"Üzgünüm Özgür," dedi. "Ama başka biri olacak, biliyorsun ve o zaman beklediğine memnun olacaksın."

"Burnuna yumruk yemek istemiyorsan bu saçma konuyu bırak, Ralf," diye emretti ona.

Ona sıırtıı ve yanağından öptü - nadiren yaptığı bir şeydi bu.

"Banyonun tadını çıkar," dedi.

"Niyetim bu," dedi ona. Onun omzunun ötesine baktı. "Büyükanne, nasıl hissediyorsun?"

Rannulf döndü ve kollarını nazikçe yaşlı kadına doladı. "Büyükanne," dedi.

"Bugün beni çok ama çok mutlu ettin Rannulf," dedi.

Ona sırtıttı. Geçtiğimiz ay boyunca torunlarının yanında olması sağlığına iyi gelmiş gibi görünüyordu. Gerçi onun yanında kimse tam olarak bilemezdi elbette. Sağlığı asla tartışmayacağı bir konuydu.

"Ben de mutluyum," dedi.

"Biliyorum." Onun koluna hafifçe vurdu. "İşte bu *yüzden* mutluyum."

Sonunda Judith'le özel bir an geçirme fırsatı doğdu. Düğün gecelerini, bu durum için açılmış, temizlenmiş ve hazırlanmış olan malikânede geçireceklerdi. Ama günün geri kalanının çoğunu aileleriyle birlikte Grandmaison'da geçireceklerdi. Öğleden sonra birlikte dışarı çıkıp gül çardağına doğru yürüdüklerinde, bu çalınmış bir andı. Yazın başlarında olduğu kadar çiçeklerle dolu değildi, ama şimdi bile تنها ve hoş bir alandı, terasları öğleden sonra güneşiyle yıkanıyor, dere yatağındaki taşların üzerinde çağılıyordu.

Judith'in Grandmaison'a ilk kez geldiği, ona ilk kez evlenme teklif ettiği gün oturduğu banka birlikte oturdular. Parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

"Duygusuz görünmek pahasına," dedi, "o gün yağmur yağdığına ve ne arabacınızın ne de benim yola devam etmememiz için yapılan uyarılara kulak asmadığımıza sevindim. Arabanın hendeğe devrilmesine sevindim. Eğer bunlar olmasaydı bugün hayatlarımız ne kadar farklı olurdu."

"Ve beni bırakmayı teklif ettiğinde hayır deseydim," dedi. "Bunu söylemek dilimin ucundaydı. Daha önce hiç bu kadar uygunsuz bir şey yapmamıştım. Ama kendim için küçük bir hayal çalmaya karar verdim ve bu hayatımın geri kalanının hayaline dönüştü. Rannulf, seni çok ama çok seviyorum. Keşke bu duyguyu anlatacak kelimeler olsaydı."

"Yok," dedi ellerini kaldırıp kadının sırtını öperek. "Bu gece seviştiğimizde bile, bu aşkın kendisini yeterince ifade etmeyecek, değil mi? Son birkaç ayın en büyük sürprizi de bu oldu; aşk tamamen fiziksel, zihinsel ya da duygusal bir şey değil. Bunların hepsinden daha büyüktür. Yaşamın özünün ta kendisidir, öyle değil mi? Bir sevgiliyi keşfederek en iyi şekilde kavrayabileceğimiz o büyük ifade edilemez gizem. Kurtar beni, Judith. Saçmalıyor muyum?"

"Hayır." Güldü. "Seni çok iyi anlıyorum."

O sırada başı aşağı eğildi ve boştaki elinin parmakları onunkilerin arkasında oynadı.

"Rannulf? Altı hafta önce evde tepelerdeyken *neredeyse* gerçek olmasını dilediğini söylediğini hatırlıyor musun?"

"Yaklaşık ..." Başının arkasındaki parlayan buklelere baktı, ağzı kurudu.

"Doğru," dedi usulca ve başını kaldırıp onun gözlerinin içine baktı. "Ben hamileyim. En azından öyle olmam gerektiğinden neredeyse eminim."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Çok mu rahatsız oluyorsun?" diye sordu ona.

Sonra ona doğru eğildi, kolunu omuzlarına koyabilmek için elini bıraktı, diğerini dizlerinin altından geçirdi ve ayağa kalkarken onu kollarının arasına aldı. Onu bir kez döndürdü.

"*Baba* olacağım," dedi üstlerindeki mavi gökyüzüne, başını geriye eğerek. "Bir *çocuğumuz* olacak."

Yüksek sesle kükredi ve sonra yüzünü onunkine doğru eğdi. Kızın gözleri parlıyor ve gülüyordu.

"Sanırım," dedi, "çok da umurunda değil."

"Judith," dedi, dudakları onunkilere dokunurken. "Karım, aşkım, kalbim. Yine saçmalıyor muyum?"

"Muhtemelen," dedi, hâlâ gülerek ve iki kolunu da onun boynuna dolayarak.

"Ama duyacak sadece ben varım. Daha fazlasını söyle." Ama nasıl yapabilirdi ki? Onu sertçe öpüyordu.

YAZAR HAKKINDA

Çok satan, bol ödüllü yazar Mary Balogh, denizlerin ve dağların, şarkıların ve efsanelerin ülkesi Galler'de büyüdü. Öğretmenlik yapmak için Kanada'ya geldiğinde müziği ve canlı hayal gücünü de yanında getirdi. Burada, her zaman mutlu sonla biten ve her zaman sevginin gücünü kutlayan kitapların yazarı olarak ikinci bir kariyere başladı. Regency romansları ve tarihi romanslarının üç milyondan fazla kopyası basılmıştır. Aynı zamanda Dell'den ciltsiz olarak temin edilebilen Regency dönemi romantik romanları *No Man's Mistress*, *More than a Mistress* ve *A Summer to Remember*'in da yazarıdır.

Diğer yazar: Mary Balogh

HATIRLANACAK BİR YAZ
HIÇ KIMSENİN METRESİ
BİR GECE AŞK İÇİN BİR
METRESTEN DAHA FAZLA
DEĞİLDİR BİRAZ EVLİ

*Ve bu yaz Dell Books'tan
geliyor*

BİRAZ SKANDAL

Övgü için

HATIRLANACAK BİR YAZ

"Balogh bu romantik boğuşmada kendini aşıyor, gerçekten kusursuz bir olay örgüsü oluşturuyor ve çok yönlü, kazanan karakterlerle dolduruyor." - *Publishers*

Haftalık

"Yılın en duygusal romantizmi..." -*Booklist* "Bu kitap zirveye yükselecek." -*Library Journal*

"Canlı betimlemeler, keskin diyaloglar ve fantastik karakterlerle dolu bu tutkulu, macera dolu öykü, macerayı seven okurlar için unutulmaz olacak. eğlenceli bir okuma." -*Rendezvous*

İçin Övgüler

KİMSENİN METRESİ

"Bu romantik ve son derece duygusal hikâye ilk sayfadan itibaren sizi etkisi altına alacak." -*Old Book Barn Gazette*

"Canlı ve heyecan verici bir hikâye." -*Rendezvous*

"Derin duygular, güçlü karakterler ve alışılmadık bir olay örgüsü mükemmel bir şekilde harmanlanarak Yüksek Suyun Mücevheri Mary Balogh'a bir ödül daha kazandırıyor."

-*Romantic Times* Top Pick - 4 1/2 yıldız

"*Bir Metresten Daha Fazlası*'nın bu canlı ve tutkulu devam kitabında, eşit derecede kararlı bir çift güçlü kahraman mükemmel bir şekilde çarpışıyor." -*Library Journal*

Övgü için

BİR METRESDEN DAHA FAZLASI

"Regency döneminden tatlı bir zevk. Balogh, unutulmaz karakterleri ve hızlı, iyi kurgulanmış olay örgüsüyle hem hayranlarını hem de yeni okurlarını memnun edecek."

-*Booklist*

"Bir Metresten Daha Fazlası, mükemmel bir kahramanla karşı konulmaz
bir hikaye ve

Londra sosyetesinin parlaklığı, skandal ve baştan çıkarmanın yanı sıra bir tutam mizah da eklenince ortaya gerçekten büyüleyici ve unutulmaz bir romantik hikâye çıkıyor. Mary Balogh muhteşem bir yazar, tıpkı kaliteli bir şarap gibi, zamanla daha da iyi olmaya devam ediyor."

-New Age Kitaplığı

"Bu romantik hikâye, çok yönlü ve sevimli karakterleriyle yer yer komik. *Bir Metresten Daha Fazlası*, en iyi yazarlardan birinin türün en iyi yazarları."

-Rendezvous

"Hoş ve hoş bir şehvetli Regency boğuşması."

-Kirkus Reviews

"Mary Balogh olağanüstü bir yetenek. Karakterlerinin karmaşıklığı, duygularının derinliği ve kitaplarının romantizmi ve duygusallığı Regency türlerinde eşsizdir ve bu kitap da bir istisna değildir. Bir usta zanaatkâr kadın." *-Old Book Barn Gazette*

"Ciltli ilk kitap. Zekice ve seksi diyaloglar."

-Publishers Weekly

"Mary Balogh olağanüstü bir yıldız olarak yerini sağlamlaştırmaya devam ediyor.

Regency türü."

-A Romantic Times Top Pick

"Mary Balogh her zaman memnun eder." *-Affaire de Coeur*

"*Bir Metresten Daha Fazlası* beş yıldızlı bir kaleci."

-The Romance Reader

"Balogh burada bir kazanan var." *-San Antonio Express-News*

Büyüleyici Bedwyn kardeşler
hakkındaki bir sonraki romantik
macerayı okumak için sabırsızlanıyor
musunuz? Beklemek zorunda değilsiniz!
Atılgan Aidan ve dik başlı Freyja'nın
hikâyelerini ...

BIRAZ EVLI

Nisan 2003
ve

BIRAZ SKANDAL

Haziran 2003

Mary Balogh'un bu kışkırtıcı yeni aşk
romanlarının bir önizlemesi için okumaya
devam edin. . . .

BIRAZ EVLI

10 Nisan 1814

Manzara, onu inceleyen adam için fazlasıyla tanıdıktı. Bir savaş alanıyla diğeri arasında çok büyük bir fark olmadığını uzun deneyimleriyle keşfetmişti - en azından savaş bittiğinde.

Ağır topların ve iki ordunun sayısız tüfek ve tüfeklerinin dumanı, muzaffer İngiliz ve Müttefik birliklerinin şehrin doğusundaki Calvinet Sırtı boyunca yeni kazandıkları mevzileri kurduklarını ve büyük topları Soult'un komutasındaki Fransız kuvvetlerinin kısa süre önce geri çekildiği Toulouse'un kendisine çevirdiklerini gösterecek kadar temizlenmeye başlamıştı. Ama o keskin koku, toz, çamur, at ve kan kokularına karışıp duruyordu. Her zaman var olan gürültüye rağmen -sesler komutları haykırıyor, atlar kişniyor, kılıçlar şakırdıyor, tekerlekler gümbürdüyordu- topların gürültüsü kesildiği için doğal olmayan, bulanık kulaklı bir sessizlik izlenimi vardı. Yer ölü ve yaralılarla kaplanmıştı.

Albay Lord Aidan Bedwyn'in hassasiyetlerinin hiçbir zaman tamamen katılaşmadığı bir manzaraydı bu. Uzun boylu, sağlam yapılı, esmer, çengel burunlu ve granit yüzlü albay pek çok kişi tarafından korkulan biriydi. Ama savaştan sonra her zaman savaş alanını dolaşmaya, kendi taburunun ölülerine bakmaya ve elinden geldiğince yaralıları teselli etmeye zaman ayırırdı.

Karanlık, esrarengiz gözleri ve acımasız dudaklarıyla aşağıya, elleri arkasında kenetlenmiş, savaştan sonra kınından çıkarılmış ve temizlenmemiş büyük süvari kılıcı yanında sallanan kırmızı bir demete baktı.

"Bir subay," dedi ve başıyla kırmızı kuşağı işaret etti. Kuşağı takan adam yüzükoyun yere uzanmış, atından düştüğü için iki büklüm olmuştu. "Kim o?"

Yaveri eğildi ve ölü subayı sırt üstü çevirdi.

Ölü adam gözlerini açtı.

"Yüzbaşı Morris," dedi Albay Bedwyn, "bir darbe aldınız. Bir sedye çağır Rawlings. Gecikmeden."

"Hayır," dedi kaptan belli belirsiz. "Benim işim bitti, efendim."

Komutanı konuyu tartışmadı. Yardımcısına hafif bir kal işareti yaptı ve kırmızı paltosu daha koyu bir kırmızıya bulanmış, ölmek üzere olan adama bakmaya devam etti. Birkaç dakikadan fazla ömrü kalmamış olabilirdi.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu albay. "Size bir bardak su getireyim mi?"

"Bir iyilik. Bir söz." Yüzbaşı Morris parşömen solgunluğundaki göz kapaklarını solan gözlerinin üzerine kapattı ve albay bir an için onun çoktan gittiğini düşündü. Yanında bir dizinin üzerine çöktü ve bunu yaparken kılıcını yolundan çekti. Ama göz kapakları dalgalandı ve yarı yarıya tekrar kalktı. "Borç, efendim. Borcumu asla ödemeyeceğimi söylemiştim." Sesi şimdi çok zayıftı, gözleri odaklanmamıştı.

"Ama yine de karşılığını vereceğime yemin ettim." Albay Bedwyn daha iyi duyabilmek için ona doğru eğildi. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

O zamanlar teğmen olan Yüzbaşı Morris, iki yıl önce Salamanca Muharebesi'nde albayın atı altından vurulduğunda ve atlı bir rakibiyle şiddetli bir cephe savaşına girerken arkadan vurulmak üzereyken hayatını kurtarmıştı. Teğmen ikinci saldırganı öldürdükten sonra atından inmiş ve üstünün atını alması için ısrar etmişti. Ardından çıkan çatışmada ağır yaralanmıştı. Ama sonuç olarak, satın almaya gücü yetmediği bir terfi olan yüzbaşılıkla ödüllendirilmişti. O sırada Albay Bedwyn'in kendisine hiçbir şey borçlu olmadığını, savaşta bir askerin görevinin yoldaşlarının, özellikle de üstlerinin arkasını kollamak olduğunu ısrarla söylemişti. Elbette haklıydı ama albayı bu yükümlülüğü asla unutmamıştı.

"Kız kardeşim," dedi kaptan şimdi, gözleri yine kapalıydı. "Haberini ona götür."

"Bunu bizzat yapacağım," diye güvence verdi albay. "Son düşüncelerinizin onun hakkında olduğunu ona bildireceğim."

"Yas tutmasına izin verme." Adamın nefesi yavaş ve duyulabilir bir şekilde çekiliyordu. "Bunu çok fazla yaşadı. Ona siyah giymemesi gerektiğini söyleyin. Son dileğim bu."

"Ona söyleyeceğim."

"Bana söz ver ..." Ses kesildi. Ama ölüm hâlâ tam olarak

onu sahiplendi. Birdenbire gözlerini kocaman açtı, bir şekilde bir kolunu hareket ettirecek gücü buldu, ta ki albayın eline gevşek, ölümcül soğukluktaki parmaklarıyla dokunabilsin ve ancak yakın bir ölümün kışkırtabileceği bir aciliyetle konuştu.

"Bana onu koruyacağına söz ver," dedi. Parmakları Albay'ın elini güçsüzce kavradı. "Söz ver bana! Ne olursa olsun!"

"Söz veriyorum." Albay, gözlerinin ve sesinin tedirgin adamı saran ölüm sisini delip geçmesi umuduyla başını daha da yaklaştırdı. "Sana yemin ediyorum."

Sözler söylenirken bile yüzbaşının ciğerlerinden son nefes çekildi. Albay, Morris'in gözlerini kapatmak için elini uzattı ve dua eder gibi bir iki dakika daha tek dizinin üzerinde kaldı ama aslında Yüzbaşı Morris'e verdiği sözü düşünüyordu. Kim olduğunu ve nerede yaşadığını bile bilmediği halde, kardeşinin ölüm haberini Bayan Morris'e bizzat götüreceğine söz vermişti. Morris'in ölüm döşeğindeyken onun için yas tutmamasını istediğini ona bildireceğine söz vermişti.

Ve onu korumak için en kutsal şerefi üzerine yemin etmişti. Neyden ya da kimden, hiçbir fikri yoktu.

Ne olursa olsun!

Ölmekte olan adamın son üç sözünün yankısı kulaklarında çınliyordu. Ne anlama geliyor olabilirlerdi? Tam olarak ne için yemin etmişti?

Ne olursa olsun!

İngiltere, 1814

Eve Morris dizlerine kadar çan çiçeklerinin içindeydi. Ev, çiftlik ya da köydeki olağan faaliyetlerden herhangi biriyle geçirilemeyecek kadar görkemli bir sabah olduğuna karar vermişti. Yaban çiçekleri çok kısa bir süre için açmışlardı ve ev için onları toplamak her zaman en sevdiği bahar aktivitelerinden biri olmuştu. Yalnız değildi. Thelma Rice'ı ikna etmişti.

Mürebbiye, derslerini birkaç saatliğine iptal edip iki öğrencisini ve küçük oğlunu çiçek toplamaya götürdü. Mari Teyze bile romatizmalı dizlerine ve sık sık nefes darlığı çekmesine rağmen gelmişti. Aslında bu etkinliği doğaçlama bir pikniğe dönüştürmek onun fikriydi. Şimdi Charlie'nin kendisi için getirdiği sağlam sandalyede oturuyor, örgü şişleri sürekli tıkırdıyor, yanında büyük bir yiyecek ve içecek sepeti duruyordu.

Eve sırtını germek için doğruldu ve bilinçli bir refah hissinin tadını çıkardı. Önünde bütün bir yaz uzanıyordu, uzun yıllardır ilk kez kaygıların gölgelemediği bir yaz. *Neredeyse* yok gibiydi. Elbette John'u uzakta tutan şeyin ne olduğu sorusu devam ediyordu. Mart ya da en geç Nisan ayında evde olmayı umuyordu. Ama gelebildiği kadar çabuk gelecekti. Bundan emindi. Bu arada çevresini ve arkadaşlarını sakın bir memnuniyetle izliyordu.

Yedi yaşındaki Davy, sanki kendisine çok önemli bir görev verilmiş gibi, ince yüzünde kaşlarını çatmış, ciddiyetle bir şeyler topluyordu. Onun hemen arkasında, her zamanki gibi, kız kardeşi beş yaşındaki Becky, daha az konsantrasyon ve daha belirgin bir keyifle çalı çırpı topluyor, bunu yaparken de mırıldanıyordu.

Küçük Benjamin Rice, açelya ve çan çiçeği başlarından oluşan bir kümeyi uzattığı avucunun içinde sıkıca tutarak annesine doğru yürüdü. Thelma onları sanki nadir ve değerli bir hazineymişler gibi avuçlarının arasına almak için eğildi - tabii ki öyleydiler.

Eve bir an için bu anne sevgisini kıskandığını hissetti, ama bunu kendisine layık olmadığı için bir kenara bıraktı. O ölümlüler arasında en şanslı olanlardan biriydi. Bu cennet gibi yerde yaşıyordu ve etrafı karşılıklı sevgiyi paylaştığı insanlarla çevriliydi, kızlığının yalnızlığı uzak geçmişte kalmıştı. Çok geçmeden

-Artık her an John geri dönebilirdi ve sonunda tüm dünyaya aşık olduğunu, aşık olduğunu, aşık olduğunu itiraf edebilirdi. Bu düşünce karşısında coşkulu bir kız gibi dönüp durabilirdi ama bunun yerine gülümsemekle yetindi.

Ve mutluluğunu tamamlayacak bir başka olasılık daha vardı. Percy eve dönecekti. Son mektubunda mümkün olan en kısa sürede izne ayrılacağını yazmıştı ve şimdi kesinlikle ayrılmalıydı. Bir haftadan biraz fazla bir süre önce Napoléon Bonaparte'ın Fransa'da Müttefik kuvvetlere teslim olduğu ve uzun savaşların nihayet sona erdiği haberini duymuştu. Eve'in komşusu James Robson bu haberi duyar duymaz bizzat Ringwood'a gelmişti, haberin onun için ne anlama geleceğini biliyordu - Percy'nin güvenliği için yıllardır süren endişenin sonu.

Eve daha fazla an çiçeği toplamak için eğildi. Evin her odasına dolu bir vazo koyabilmek istiyordu. Hepsi baharı, zaferi, güvenliği ve yasin sona ermesini renk ve kokuyla kutlayacaktı. *Keşke* John gelse.

"Sanırım," dedi Mari Teyze, "toparlansak ve bu çiçekleri solmadan önce eve gtrsek iyi olacak. Ynlerimi ve iğnelerimi bu çantaya koyar koymaz biri bana bastonumu uzatırsa, bu yaşı kemikleri dik tutabilirim."

"Oh, yle mi yapmalıyız?" Davy bastonu vermek için çabalarken Eve i çekerek sordu. Ama o anda biri onun adını seslendi.

"Bayan Morris," diye seslendi ses soluksuz bir acelecilikle. "Bayan Morris."

"Hâlâ buradayız, Charlie." İri yarı, taze yüzlü genç bir adamın evin bulunduğu yönden bankın tepesine doğru hantalca geldiğini ve her zamanki hantal tavıyla aşığıya, onlara doğru çöktüğünü görmek için arkasını döndü. "Acele etme yoksa kayar ve kendini yaralarsın."

"Bayan Morris." Mesajını iletecek kadar yaklaştığında soluk soluğaydı ve yanakları kızarmıştı. "Ben gönderildim. Bayan Fuller tarafından. Sizi eve geri götürmek için." Her kısa cümle arasında nefes almak için mücadele etti.

"Nedenini söyledi mi, Charlie?" Eve telaşsızca ayağa kalktı ve eteğini silkeledi. "Zaten hepimiz eve doğru yola çıktık."

"Biri geldi," dedi Charlie. O anda kıpırdamadan durdu, büyük ayaklarını genişçe dikti, alnı derin konsantrasyon atlaklarıyla kırıştı ve aklına başka bir şey getirmeye çalıştı. "Adını hatırlayamıyorum."

Eve midesinin derinliklerinde bir heyecan kıpırtısı hissetti. *John mu?* Ama son iki ayda o kadar çok hayal kırıklığına uğramıştı ki, bu olasılığı düşünmemek en iyisiydi. Hatta John'un gelip gelmeyeceğini, gelmeye niyetli olup olmadığını bile merak etmeye başlamıştı. Ama henüz böylesine sert bir sonuca varmaya hazır değildi; bu düşünceyi elinin tersiyle itti.

"Neyse, boş ver," dedi neşeyle. "Sanırım yakında öğreneceğim. Mesajı bu kadar çabuk getirdiğin için teşekkür ederim, Charlie."

"O bir asker," dedi. "Onu Bayan Fuller beni

Seni almaya gelmişti ve üzerinde kırmızı üniformalarından biri vardı."

Asker bir adam.

"Ah, Eve, aşkım," dedi Mari Teyze ama Eve onu duymadı bile.

"*Percy!*" diye bağırdı bir coşku patlamasıyla. Sepet, çiçekler ve arkadaşları unutulmuştu. İki eliyle eteklerini topladı ve teyzesini, Thelma'yı ve Charlie'yi çocukları ve çançiçeklerini toplamaları için bırakarak kıyıya doğru koşmaya başladı.

Eve dönüş yolu çok uzun değildi ama mesafenin çoğu yokuş yukarı çıkıyordu. Eve bunu fark etmemişti bile. Giriş salonuna girdiğinde yüzü kızarmış, nefes nefese kalmıştı ve muhtemelen ürkütücü derecede dağınık, hatta kirli görünüyordu. Zerre kadar umurunda değildi. Percy'nin de umurunda olmazdı.

Haydut! Geldiğine dair hiçbir haber göndermemişti. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Ve sürprizler harika şeylerdir, en azından *mutlu* sürprizler. Eve dönmüştü!

Eve salonun kareli zemininde hızla ilerledi, ziyaretçi salonunun kapısını açtı ve aceleyle içeri girdi.

"Seni sefil!" diye bağırarak şapkasının kurdelesini çözdü. Sonra yoğun bir utanç duygusuyla olduğu yerde durdu. O Percy değildi. O bir yabancıydı.

BIRAZ SKANDAL

Leydi Freyja Bedwyn yatağa girdiğinde, olabildiğince kötü bir ruh hali içindeydi.

Hizmetçisini kovdu, oysa odasında bir kamyon yatağı kurulmuştu ve kız onun üzerinde uyumaya hazırlanıyordu. Ama Alice horluyordu ve Freyja'nın da sırf adab-ı muaşeret kurallarına uyulsun diye başına sarılmış ve iki kulağına bastırılmış bir yastıkla uyumaya hiç niyeti yoktu.

Kız çekingen bir tavırla, "Ama Ekselansları özel talimatlar verdi leydim," diye hatırlattı.

"Kimin hizmetinde çalışıyorsun?" Freyja sordu, sesi sakinleşmişti. "Bewcastle Dükü'nün mü yoksa benim mi?"

Alice sanki bunun hileli bir soru olduğundan şüphelenmiş gibi endişeyle ona baktı
-Öyle de yapabilirdi. Freyja'nın hizmetçisi olmasına rağmen, maaşını ödeyen kişi Freyja'nın en büyük kardeşi olan Bewcastle Dükü'ydü.

"Sizinki, leydim," dedi Alice.

"O zaman git." Freyja kapıyı işaret etti.

Alice şüpheyle baktı. "Üzerinde kilit yok leydim," dedi. "Ve eğer gece davetsiz misafirler olursa, *beni* koruyacaksın zarar görmekten?" Freyja küçümseyerek sordu. "Büyük ihtimalle tam tersi olurdu."

Alice acı çekmiş görünüyordu ama gitmekten başka çaresi yoktu.

Ve böylece Freyja, ikinci sınıf bir handa, hizmetçisi olmayan ve kapısında kilit bulunmayan ikinci sınıf bir odaya sahip oldu. Ve tamamen kötü bir öfkeye de sahipti.

Bath, içinde heyecanlı bir beklenti uyandıracak bir yer değildi. Güzel bir kaplıcaydı ve bir zamanlar İngiliz sosyetesinin en iyilerini kendine çekmişti. Ama artık çekmiyordu. Artık yaşlıların, güçsüzlerin ve kendisi gibi gidecek daha iyi bir yeri olmayanların kibar buluşma yeri idi. Normal şartlar altında Freyja bu daveti kibarca reddederdi.

Bunlar sıradan koşullar değildi.

Leicestershire'da, Grandmaison Park'taki hasta büyükannesini ziyaret etmiş ve orada kardeşi Rannulf ile Judith Law'un düğününe katılmıştı. Dük Wulfric ve küçük erkek ve kız kardeşleri Alleyne ve Morgan'la birlikte Hampshire'daki Linsey Hall'a dönecekti. Ancak bu özel zamanda orada bulunma ihtimali ona oldukça dayanılmaz gelmişti ve bu yüzden henüz eve dönmek için karşısına çıkan tek bahaneye sarılmıştı.

Geçen yıl Wulfric ve Alvesley Park'taki komşuları Redfield Kontu, Leydi Freyja Bedwyn ile Kont'un oğlu Vikont Ravensberg Kit Butler arasında bir eşleşme ayarlamışlardı. İkisi de birbirlerini hayatları boyunca tanımış ve dört yıl önce, Kit'in Yarımada'daki alayından izinli olarak eve döndüğü yaz mevsiminde tutkuyla aşık olmuşlardı. Ama Freyja o sırada Kit'in ağabeyi Jerome'la nişanlıydı ve Freyja doğru ve saygılı olanı yapması için ikna edilmesine izin vermiş, Wulfric'in Jerome'la nişanlandığını duyurmasına izin vermişti. Kit kraliyet öfkesi içinde Yarımada'ya dönmüştü. Jerome nikâh kıyılmadan ölmüştü.

Jerome'un ölümü Kit'i Redfield Kontu'nun büyük oğlu ve varisi yapmıştı ve birdenbire Freyja ile aralarında bir evlilik hem uygun hem de arzu edilir olmuştu. Ya da Freyja da dahil olmak üzere her iki ailedeki herkes öyle düşünmüştü.

Ama görünüşe göre Kit dahil *değil*.

Freyja'nın aklına intikam için bağlanmış olabileceği gelmemişti. Ama olmuştu. Herkesin nişan kutlamaları olarak beklediği şey için eve geldiğinde, yanında bir nişanlı getirmişti - o kadar uygun, o kadar güzel, o kadar sıkıcı Lauren Edgeworth. Ve Freyja'nın blöfünü cesurca görmesinin ardından Lauren'la evlenmişti.

Şimdi yeni Leydi Ravensberg ilk çocuklarını doğurmak üzereydi. Sıkıcı, itaatkâr bir eş gibi, şüphesiz bir erkek çocuk doğuracaktı. Kont ve kontes kendinden geçecekti. Şüphesiz tüm mahalle çılgın bir sevince boğulacaktı.

Freyja bu olay gerçekleştiğinde Alvesley'nin yakınlarında olmamayı tercih ediyordu ve Lindsey Hall da yakınlardaydı.

Dolayısıyla Bath'a yapılan bu yolculuk ve orada bir ay ya da daha uzun bir süre kendini eğlendirmek zorunda kalma ihtimali.

Uykuya dalmadan hemen önce, yakın bir zamanda, kendisiyle evlenmenin bir ödöl olabileceğini ima etse her türlü zorluğa göğüs gelecek beylere -ki şu anda beş yirmi yaşında olmasına ve her zaman çirkin olmasına rağmen birçoğu vardı- ciddi bir şekilde bakmaya başlamak zorunda kalacağını düşündü. Bu kadar ileri bir yaşta bekâr olmak bir hanımefendi için hiç de eğlenceli değildi. Sorun şu ki, evli olmanın daha iyi olacağına tam olarak ikna olmamıştı. Ve evlendikten sonra bunun gerçekten böyle olmadığını anlamak için çok geç olacaktı. Erkek kardeşleri evliliğin ömür boyu hapis cezası olduğunu söylemekten hoşlanırlardı - gerçi dördünden ikisi geçtiğimiz birkaç ay içinde bu cezayı üstlenmişti.

Freyja, belirsiz bir süre sonra odasının kapısı aniden açılıp ardından duyulabilir bir tıkırtıyla tekrar kapandığında irkilerek uyandı. Rüya görmediğinden bile emin değildi, ta ki bakıp kapının hemen içinde beyaz, açık yakalı bir gömlek, koyu renk pantolon ve çoraplar giymiş, bir kolunda ceket, diğer elinde bir çift çizme olan bir adamın durduğunu görene kadar.

Freyja ateşlenmiş bir toptan fırlamış gibi yataktan fırladı ve buyurgan bir tavırla kapıyı işaret etti.

"Dışarı!" dedi.

Adam ona yakın ışıklı odada fazlasıyla görülebilen bir sırıtış fırlattı.

"Yapamam, tatlım," dedi. "Bu yol kesin bir kıyamet. Pencereden dışarı çıkmalı ya da burada bir yere saklanmalıyım."

"*Dışarı!*" Kolunu ya da çenesini indirmede. "Ben suçluları barındırmam. Ya da başka türden erkek yaratıkları. Çık dışarı!"

Odanın ötesinde bir yerde, aynı anda konuşan heyecanlı sesler ve hepsi de yaklaşan ayak sesleri şeklinde küçük bir kargaşanın sesleri duyuluyordu.

"Suçlu değil, tatlım," dedi adam. "Sadece bir an önce ortadan kaybolmazsa başı büyük belaya girecek masum bir ölümlü. Gardırop boş mu?"

Freyja'nın burun delikleri alevlendi.

"Dışarı!" diye bir kez daha emretti.

Ama adam odanın öbür ucundaki gardıroba doğru koşmuş, kapıyı çekip açmış, boş olduğunu görmüş ve içeri tırmanmıştı.

"Beni koru tatlım," dedi kapıyı içeriden kapatmadan hemen önce, "ve beni ölümden daha kötü bir kaderden kurtar."

Neredeyse aynı anda kapıya yüksek sesle vuruldu. Freyja önce kapıya mı yoksa gardıroba mı yöneleceğini bilemedi. Ama kapı tekrar açılıp da hancının elinde bir mum, kısa boylu, şişman, kır saçlı bir beyefendi ve tıraşa fena halde ihtiyacı olan kel, iri yarı bir adamla karşılaşınca bu kararı vermekten vazgeçti.

"Dışarı!" diye bağırdı, tamamen öfkelenmişti. Bu yeni rezaletin üstesinden geldikten sonra gardıroptaki adamla ilgilenecekti. *Hiç kimse* Leydi Freyja Bedwyn'in odasına davetsiz giremezdi, bu oda ister Lindsey Hall'da, ister Bedwyn House'da, isterse de kapısında kilit olmayan salaş bir handa olsun.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi," dedi gri saçlı beyefendi, göğsünü şişirerek ve Freyja'ya odaklanmak yerine mum ışığında odayı inceleyerek, "ama sanırım az önce buraya bir beyefendi girdi."

Kapıyı çalıp cevap beklemiş ve sonra da ona gereken saygıyı göstermiş olsaydı, Freyja gardıroptaki kaçağı hiç tereddüt etmeden ele verebilirdi. Ama Freyja'nın kapısına dayanmakla ve sonra da ona, kendisine bilgi ve avını sunmaktan başka bir işe yaramıyormuş gibi davranmakla hata etmişti. Tıraşsız adam ise ona bakmaktan *başka* bir şey yapmamıştı; yüzünde aptalca bir alay vardı. Hancı da misafirlerinin mahremiyetine karşı acınası bir ilgisizlik sergiliyordu.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Feyja kibirle sordu. "Bu beyefendiyi *görüyorsunuz*? Eğer görmüyorsanız, çıkarken kapıyı sessizce kapatmanızı ve benim ve bu müessesedeki diğer konukların uykumuza devam etmemize izin vermenizi öneririm."

Beyefendi önce kapalı pencereye, sonra yatağa, sonra da gardıroba bakarak, "Sizin için bir mahsuru yoksa, hanımefendi," dedi, "odayı aramak istiyorum. Kendi güvenliğiniz için hanımefendi. Kendisi gözü dönmüş bir hayduttur ve hanımların yanında hiç de güvenli değildir."

"*Odamı aramak mı?*" Freyja yavaşça nefes aldı ve hafifçe çengelli Bedwyn burnunun uzunluğu boyunca ona öyle soğuk bir ifadeyle baktı ki

Sonunda ona baktı ve onu ilk kez gördüğüne inandı. "*Odamı* aramak mı?" Gözlerini, mumun perdesi arkasında büzüşen sessiz hancıya çevirdi. "Buraya geldiğimde büyük bir belagatle övündüğün evin misafirperverliği *bu* mu, dostum? Kardeşim, Bewcastle Dükü, bunu duyacak. Başka bir misafirin - eğer bu beyefendi bir misafirse- gecenin bir yarısı kız kardeşinin odasının kapısına vurmasına ve sırf başka bir beyefendinin buraya daldığına *inandığı* için cevap beklemeden içeri dalmasına izin verdiğinizizi öğrenmek gerçekten ilgisini çekecektir. Ve o, odayı aramasına izin verilmesi gibi küstahça ve saçma bir öneride bulunurken siz tek kelime itiraz etmeden öylece durdunuz."

"Belli ki yanılmışsınız efendim," dedi ev sahibi, mumu hâlâ odayı aydınlatacak kadar uzakta olmasına rağmen yarı yarıya kapı çerçevesinin arkasına saklanarak. "Başka bir yoldan kaçmış ya da başka bir yere saklanmış olmalı. Özür dilerim hanımefendi, yani leydim. Buna izin verdim çünkü güvenliğinizden endişe ediyordum leydim ve Dük'ün sizi ne pahasına olursa olsun gözü dönmüş haydutlardan korumamı isteyeceğini düşündüm."

"Dışarı!" Freyja bir kez daha kolunu kapıya ve orada duran üç adama doğru buyurgan bir şekilde uzattı. "Çık dışarı!"

Kır saçlı beyefendi odaya son bir kez hüzünlü bir bakış attı, tıraşsız hödük son bir kez daha baktı ve sonra hancı ikisine de doğru eğilip kapıyı kapattı.

Freyja ona baktı, burun delikleri alevlendi, kolu hala uzanmış, parmağı hala işaret ediyordu. Buna nasıl *cüret* ederler? Hayatında hiç bu kadar hakarete uğramamıştı. Eğer kır saçlı beyefendi bir kelime daha etseydi ya da tıraşsız hödük bir kez daha baksaydı, oraya doğru yürür ve kafalarını gelecek hafta boyunca tekerlekli yıldızlar görmelerine neden olacak kadar sert bir şekilde birbirine vururdu.

Bu hanı hiçbir tanıdığına tavsiye etmeyeceği kesindi.

Kapı gıcırtyla açılıp adam içeriden çıkana kadar gardıroptaki adamı neredeyse unutmuştu. Pencereden gelen bol ışıktaki uzun boylu, uzun bacaklı genç bir adam olduğunu gördü. Ve çok sarışındı. Muhtemelen mavi gözlüydü de, ancak bu teoriyi doğrulamasına yetecek kadar ışık yoktu. Onu yeterince görebiliyordu,

Yine de kendi iyiliği için fazla yakışıklı olduğunu tahmin etmek zor değildi. Ayrıca oldukça uygunsuz bir şekilde neşeli görünüyordu.

"Muhteşem bir performanstı," dedi Hessian çizmelerini yere bırakıp paltosunu kamyonet kasasına atarken. "*Gerçekten* Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi misiniz?"

Freyja sıkıcı bir şekilde tekrarlıyor görünme riskini göze alarak tekrar kapıyı işaret etti.

"Dışarı!" diye emretti.

Ama o sadece ona sırttı ve bir adım daha yaklaştı.

"Ama sanmıyorum," dedi. "Bir dükün kız kardeşi neden bu pek de görkemli olmayan yerde kalsın ki? Hem de onu koruyacak bir hizmetçi ya da refakatçi olmadan? Yine de harika bir gösteriydi."

"Senin onayın olmadan da yaşayabilirim," dedi soğuk bir sesle. "Bu kadar iğrenç ne yaptığınızı bilmiyorum. Bilmek de *istemiyorum*. Bu odadan çıkmanı istiyorum ve *hemen* çıkmanı istiyorum. Korku içinde sinecek başka bir yer bul.

"Korku mu?" Güldü ve bir elini kalbinin üzerine koydu. "Beni yaraladın, büyücüm."

Çok yakınında duruyordu, Freyja'nın başının tepesinin çenesine ancak ulaştığını fark etmesine yetecek kadar yakındı. Ama o her zaman kısa boyluydu. Dünyasını aksiyonun çoğunun seviyesinin altından yönetmeye alışkındı.

"Ben senin ne sevgilinin ne de büyücün," dedi ona. "Üçe kadar sayacağım. *Bir*."

"Ne amaçla?" Ellerini kızın belinin iki yanına koydu.

"*İki*."

Başını eğdi ve onu öptü. Tam dudaklarından, kendi dudakları hafifçe ayrıldı ve böylece sıcak, nemli bir yakınlığın şok edici hissi yaşandı.

Freyja keskin bir nefes aldı, bir kolunu geri çekti ve burnuna sert bir yumruk indirdi.

"Ah!" dedi, burnunu nazikçe parmaklayarak ve ağzını esneterek. Elini geri çekti ve Freyja kan aktığını görmenin memnuniyetini yaşadı. "Kimse sana sıradan bir hanımefendinin böyle rezil durumlarda bir erkeğin yanağına tokat atacağını, burnuna yumruk atmayacağını öğretmedi mi?"

"Ben sıradan bir hanımefendi değilim," dedi ona sertçe.

Skandal ve sürprizlerle, görkemli evler ve nefes kesici baştan çıkarmalarla dolu bir dünyaya adım atın. . . . Usta hikaye anlatıcısı Mary Balogh'un dünyasına adım atın. Çok satan, ödüllü yazar, zekâ ve entrika dolu romanlarında sizi canlı, şehvetli yeni bir dünyaya ... ve olağanüstü bir ailenin yaşamlarına çekiyor: Bedwyn'ler - altı erkek ve kız kardeş - güç, tutku ve baştan çıkarma mirasının varisleri.

Maceraları gözlerinizi kamaştıracak ve sizi

memnun edecek. Hikayeleri sizi soluksuz

bırakacak. . . .

Aidan- Düşünceli onurlu adam

Freyja- Ateşli güzel

Rannulf-Dayanılmaz Asi

Bu onun hikayesi. . . .

BIRAZ KÖTÜ

Bir Dell Kitabı / Mayıs 2003

Bantam Dell

tarafından

yayınlandı

A Division of Random House, Inc.

New York, New York

Tüm hakları saklıdır

Copyright © 2003 by Mary Balogh

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bilgi için adres: Dell Books, New York, New York.

Web sitemizi ziyaret edin: www.bantamdell.com

Dell, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır
ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Kanada'da eş zamanlı olarak yayınlandı

eISBN: 978-0-440-33383-8

v3.0

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.